

SCIENCE FICTION

POUL ANDERSON

AVATARUL

Poul Anderson

Avatarul

The Avatar
1995

Pentru Bubbles
Go raibh maith agat, mo chroi

1

ERAM UN MESTEACĂN, supleţe albă în mijlocul unei pajişti, dar nu aveam nume pentru ceea ce eram. Frunzele mele absorbeau lumina soarelui ce şiroia prin ele învăpăindu-le verdeaţa, jucau în vânt, care-şi făcea harpă din ramurile mele, dar eu nu auzeam, nici nu vedeam. Zilele în descreştere mă aureau veşted, îngheţul mă despuia, zăpada viscolea în jurul meu pe timpul îndelungatei somnolenţe, după care Orion îşi urmărea prada dincolo de aceste ceruri şi soarele se abătea spre nord pentru a mă deştepta cu vâlvătaia lui, dar eu nu simţeam nimic din toate acestea.

Şi totuşi, le însemnam pe toate, căci trăiam. Fiecare celulă dinlăuntrul meu simţea, în chip tainic, cum cerul începea să glăsuiască strălucitor pentru ca apoi să tacă, sau cum răbufnea văzduhul, cum chiuia sau sta visător, cum ploaia azvârlea fiori şi râsete, apa şi viermii îşi făceau datoria faţă de întinsele-mi rădăcini, iarba şi păpădiile mă învăluiau din belşug, solul fremăta în vreme ce Pământul se rotea printre stele. Fiecare an ce pleca lăsa în mine un răsunet de ţinut minte. Cu toate că nu eram conştient, totuşi în Facere mă aflam şi dintr-însa eram; deşi nu înţelegeam, ştiam. Eram Copac.

2

CÂND *Emissary* a trecut prin poartă şi Phoebus şi-a revărsat din nou strălucirea asupra sa, jumătate dintre cei doisprezece

membri supravieţuitori ai echipajului erau adunaţi în sala comună, împreună cu pasagerul din Beta. După lungul timp petrecut pe alte meleaguri, doreau să asiste la această revenire, pe cel mai mare dintre ecranele navei, şi să participe la ceremonie, ridicând pahare cu vin din ultimul lot aflat la bord, în speranţa unei fericite întoarceri acasă. Cei de gardă şi-au alăturat glasurile prin intercom.

— Salud. Proost. Skal. Banzai. Saúde. Zdoroviye. Prosit. Mazel tov. Santé. Viva. Aloha, spuse fiecare, din câte un loc cu totul aparte.

De la postul său aflat la computerul de legătură, Joelle Ky şopti, în numele celor care rămăseseră pentru totdeauna în urmă:

— *Zivio* — pentru Alexander Vlantis, *Kan bei* — pentru Yuan Chichao, *Cheers* – pentru Christine Burns.

Din partea ei însăşi nu adăugă nimic, gândindu-se că era o neghioabă sentimentală şi sperând că n-o auzise nimeni. Privirea i se abătu spre un mic ecran care ar fi trebuit să-i ofere datele vizuale, în caz de necesitate. În mijlocul echipamentelor de măsură, de control, de intrare şi ieşire care umpleau cabina, ecranul părea o fereastră spre lume.

Dar „lumea" însemna „universul". Amplificarea era reglată la valoarea unu, prezentând numai ceea ce s-ar fi văzut şi cu ochiul liber. Totuşi, stelele străluceau atât de numeroase şi de luminoase, fără a licări, diamante, safire, topaze, rubine, încât întunecimea din jur şi de dincolo de acestea nu constituia decât un potir pentru ele. Nici chiar în Sistemul Solar, Joelle n-ar fi putut distinge constelaţii dintr-un roi atât de dens. Totuşi, forma Căii Lactee era prea puţin schimbată faţă de nopţile când strălucea deasupra Americii de Nord. Călăuzită de acea luminozitate rece, găsi punctul de magnitudine unsprezece care era M31; la fel arătase şi de pe Beta, ea fiind soră cu întreaga noastră galaxie.

Cu toate acestea, dorea o privelişte mai familiară. O surprindea nevoia încurajării pe care i-ar fi oferit-o ei hlotheta, pentru care tot ceea ce se vedea nu era decât un voal pe care-l purta realitatea. Ultimii opt ani tereştri trebuie c-o solicitaseră mai profund decât îşi dădea seama. Nedorind să aştepte ore, eventual zile întregi, până să-l poată revedea pe Sol, tastă pe keyboardul din faţa ei, comandând scannerului să i-l arate pe

Phoebus. Îl întrezărise când se îndrepta spre exterior, şi toată viaţa îl văzuse în nenumărate imagini.

Avea casca pe cap, cuplajul la computer, la banca de memorie şi la instrumentele navei fiind deja realizat. În secunda de după ce dorise acea localizare celestă, o şi calculase. Pentru ea, operaţiunea avea un caracter cotidian: semăna cu senzaţia de a şti încotro să-şi mişte mâna pentru a lua un obiect sau a percepe din ce direcţie provenea un sunet. Nu avea nimic ezoteric.

Imaginea se comută pe un alt sector. Apăru un disc, puţin mai mare decât Sol sau Luna văzute de pe Pământ, o idee mai galben, de tip G5. Luminescenţa fotosferică, mai mare cu zece la sută decât cea pe care-o primea Pământul, fusese redusă automat pentru a n-o orbi. Splendorile mai moderate rămâneau neafectate. Astfel, distinse petele de pe suprafaţă, protuberanţele din jurul limbului, irizaţiile coroanei, aripile zvelte ale luminii zodiacale. *Da,* îşi spuse, *frumuseţea lui Phoebus* e *de acelaşi gen cu a soarelui meu. A lui Centrum nu, şi abia acum simt într-adevăr câtă singurătate inspira lipsa aceea.*

Tastă în continuare, solicitând o imagine a lui Demeter. Putea să rezolve această problemă şi fără ajutor intelectual.

Imediat dupa tranzit Emissari încă mai plutea în apropierea porţii şi ocupa o poziţie Lagrange 4 în raport cu planeta, aflată pe aceeaşi orbită, deşi cu şaizeci de grade avans. Scannerului nu-i rămânea decât să străbată ecliptica, pentru a găsi obiectivul dorit.

De la distanţa de 0,81 unităţi astronomice, neamplificat, Demeter semăna cu stelele din jur, mai luminos decât majoritatea dintre ele şi mai albastru decât oricare alta. *Încă mai eşti acolo, Dan Brodersen?* se întrebă Joelle, şi apoi: *O, da, trebuie să fii. Am lipsit opt ani, dar pentru tine au trecut abia câteva luni.*

Câte, exact? Nu ştiu. Fidelio nu e tocmai sigur.

Anunţul general al căpitanului Langendijk o smulse din reverie:

— Atenţiune, vă rog. Radarele noastre au înregistrat două nave. Una este, evident, nava oficială de supraveghere, şi semnalează pentru comunicaţie pe fascicul îngust. O voi comuta pe intercom, dar fiţi buni şi nu întrerupeţi convorbirea, nici nu faceţi zgomote fără rost. E mai bine să nu se ştie că ascultaţi.

Un moment, Joelle rămase nedumerită. De ce să-şi ia măsuri

de prevedere, de parcă întoarcerea lui *Emissary* n-ar fi fost un prilej de bucurie pentru întreaga omenire? Cărui fapt se datora acea notă de tensiune din glasul căpitanului? Răspunsul o frapă. Fusese indiferentă la chestiunile partizane, pentru ea aproape că nu existau, dar, după ce fusese recrutată în echipaj, nu putuse să nu audă vorbindu-se despre conflicte şi intrigi. Brodersen îi explicase cu amărăciune faptele, care pe Beta constituiseră adeseori subiecte de conversaţie. O considerabilă coaliţie din cadrul omenirii nu dorise niciodată ca expediţia să aibă loc şi nu s-ar fi bucurat de succesul ei.

Două nave, probabil ambele pe orbită în jurul maşinii T. Cea de-a doua nu putea fi decât a lui Dan…

— Vă vorbeşte Thomas Archer, de la comanda navei de supraveghere *Faraday,* a Uniunii Mondiale, spuse un glas bărbătesc. Vorbea în spaniolă cu accent străin, la fel ca şi Joelle. Identificaţi-vă!

— Willem Langendijk, la comanda navei de explorare *Emissary* (în spaniolă, *Emisario),* răspunse căpitanul. Suntem în drum spre Sistemul Solar. Putem începe manevrele?

— Cum… dar…

Era clar că Archer, amuţise de uimire.

— Bine, semănaţi într-adevăr cu… Dar toată lumea credea că aţi plecat pentru câţiva ani!

— Aşa este.

— Nu se poate. V-am văzut tranzitul. A avut loc, ăă, acum cinci luni, nu mai mult…

— Aha. Daţi-mi data prezentă şi ora, vă rog!

— Dar… aţi…

— Vă rog!

Joelle îşi putea imagina uşor chipul slab al lui Langendijk, încordat pentru a-şi exprima mai convingător severitatea.

Archer bolborosi cifrele arătate de un cronometru. Joelle ceru din banca de memorie afişajul orar exact al momentului când ea şi colegii săi terminaseră parcursul căii de ghidaj, strecurându-se prin spaţiu-timp spre ţelul lor necunoscut. Scăderea indica un interval de douăzeci de săptămâni şi trei zile. Ar fi putut spune la fel de uşor şi câte secunde sau microsecunde trecuseră din viaţa lui Archer, dar acesta oferise informaţia doar cu aproximaţie de un minut.

— Mulţumesc, răspunse Langendijk. Pentru noi, au trecut

aproximativ opt ani tereştri. Reiese că maşina T este într-adevăr un soi de maşină a timpului, precum şi un transportor spaţial. Betanii – fiinţele pe care le-am urmat – ne-au calculat traiectoria astfel încât să ne aducă în apropierea datei de plecare.

Se lăsă tăcerea. Joelle observă că era conştientă de mediul ambiant cu o intensitate mult mai mare decât în mod normal. În imponderabilitate, stătuse asigurată într-un harnaşament larg. O senzaţie plăcută, amintindu-i de zborurile onirice din tinereţea ei, cu mulţi ani în urmă. (După aceea, visurile i se schimbaseră o dată cu intelectul şi sufletul, pe măsură ce se maturiza, spre a deveni holothetă.) Curentul de aer al unui ventilator murmura, mângâindu-i obrajii. Emana un miros slab de lemn verde, provenit de la reciclarea chimicalelor, precum şi, în acel stadiu de variabilitate necesar pentru sănătate, răcoare şi o subliminală aromă de ioni, înţepătoare. Inima îi bubuia puternic. Şi, da, junghiurile din încheietura mâinii stângi se transformaseră într-o durere constantă, întârziase cu tratamentul contra artritei, amânându-l în repetate rânduri. Probabil că nici Ceilalţi înşişi nu puteau schimba asta...

— *Well,* spuse Archer, în engleză. Ei, fir-aş al dracului! Ăă, bine aţi venit. Cum o duceţi?

Langendijk trecu la aceeaşi limbă, în care se simţea o idee mai în largul lui şi care de fapt se folosea la bordul lui *Emissary* cam cu aceeaşi frecvenţă ca spaniola.

— Am pierdut trei oameni. Altfel însă, căpitane, credeţi-mă, veştile pe care le aducem sunt minunate. Pe lângă nerăbdarea de-a ajunge acasă — pe care-o puteţi înţelege — abia aşteptăm să ne răspândim povestea în cuprinsul Uniunii.

— I-aţi...

Archer se întrerupse, parcă temându-se să pronunţe şi restul. Probabil că se temea într-adevăr. Joelle îl auzi trăgându-şi răsuflarea, înainte de a continua:

— I-aţi găsit pe Ceilalţi?

— Nu. Ceea ce-am găsit e o civilizaţie avansată, non-umană, dar prietenoasă, aflată în contact cu zeci de lumi locuite. Sunt dornici să stabilească relaţii strânse şi cu noi, propun nişte condiţii pe care echipajul meu şi cu mine le-am găsit fantastic de avantajoase. Nu, nu ştiu despre Ceilalţi nimic în plus faţă de ce ştim noi, cu excepţia porţilor adiţionale pe care-au învăţat cum să le folosească. Noi însă, următoarele câteva generaţii de

oameni, vom primi de la betani atât de mult cât putem asimila.

Şi acum, îmi cer scuze, căpitane, sunt conştient că a-ţi dori să auziţi totul, dar ar dura zile întregi şi, oricum, avem ordin să nu pierdem vremea. Consiliul Uniunii Mondiale ne-a încredinţat misiunea şi pretinde să-i raportăm mai întâi lui. E logic, nu? Prin urmare, cerem permisiunea să pornim direct spre Sistemul Solar!

Archer tăcu iarăşi, un timp. Acţiona asupra lui şi altceva în afară de surprindere? Pradă unui impuls, Joelle activă circuitele exoinstrumentale ale navei. O ademenea un imens iureş de date. Nu constituiau o percepţie completă, totuşi, în măsura posibilului, cât de simplu şi de exaltant era să înţelegi cosmosul ca întreg şi să te identifici cu el! Rezistând ispitei, se concentra exclusiv asupra radarului şi a informaţiilor de navigaţie. Într-o fracţiune de secundă, calculă cum să aducă pe ecran imaginea navei *Faraday.*

Nu avea nici un motiv anume. Ştia cum arăta nava de supraveghere: un cilindru cenuşiu, cu capăt conic, pentru a fi capabil de asolizare planetară, cu lansatorul de rachete şi proiectorul de raze escamotate în suprafaţa sa lucioasă, complet diferit de enorma sferă fragilă, plină de ţepii instrumentelor, care era *Emissary.* Când imaginea se schimbă, nu o mări şi nici n-o amplifică pentru a face ca nava să devină vizibilă de la distanţa de o mie de kilometri. În schimb, o captivă apariţia a două globuri cu lumină difuză, unul roşu, altul verde, apărând în unghiul scannerului, profilate pe stele. Erau balizele ce încadrau maşina T. Le amplasaseră Ceilalţi. Simţurile ei sensibilizate o înştiinţau că pe receptor era vizibilă întâmplător şi o a treia, aceasta avea culoare ultravioletă.

Vag, îl auzi pe Archer:

— ...carantină?

Apoi, pe Langendijk:

— Mă rog, dacă insistă, dar am circulat pe suprafaţa planetei Beta, în repetate rânduri, timp de opt ani, avem cu noi un băştinaş betan şi nimeni nu a contractat nici o boală. Pinski şi de Carvalho, biologii noştri, au studiat subiectul şi mi-au spus că orice contaminare reciprocă e imposibilă. Biochimiile noastre sunt mult prea deosebite.

Atrasă de balize, încetase complet să mai asculte. O, desigur că ea, holothetă fiind, avea să poată vorbi de la minte la minte

cu făuritorii lor, dacă avea să-i găsească vreodată.

Dar ce părere şi-ar fi făcut aceştia despre ea, poate nu în cuprinsul unei singure fraze? Era posibil ca nici măcar înfăţişarea fizică să nu fie complet irelevantă pentru ei. Deşi se dovedea o atitudine ciudată în împrejurările date, Joelle Ky, pentru prima oară în aproape un deceniu, se gândi la propriul său trup ca fiind alcătuit din carne, nu din aparatură.

La cincizeci şi opt de ani tereştri, înaltă de un metru şaptezeci şi cinci, rămăsese zveltă, aproape slabă, cu pielea palidă, curată şi doar foarte puţin ridată. În aceste calităţi, ca şi in pometţii proeminenţi ai obrajilor, se regăsea un crâmpei de istorie, pe care-l amintea şi numele ei, se născuse în America de Nord, în ceea ce mai rămăsese din vechile State Unite, înainte de a fuziona într-un sistem federal cu Canada. Avea trăsăturile delicate, cu ochii mari şi închişi la culoare. Părul ei, cândva blond-cenuşiu, tuns imediat sub urechi, avea acum nuanţa fierului. Îmbrăcată în uniforma navei, o salopetă cu nenumărate buzunare şi carabine, rareori purta la ea acasă ceva mult mai pretenţios.

Pe buze îi licări un zâmbet. *Ce proastă pot să fiu! Dacă se ştie un lucru sigur despre Ceilalţi, este că nici unul dintre ei nu va veni vreodată să-mi facă curte! Să fie oare cauza gândul la Dan, aflat în apropiere, pe Demeter? O prostie şi mai mare. Păi, cât timp am fost pe Beta, am îmbătrânit faţă de el cu opt ani.*

Cumva, acest gând i-l reaminti pe Eric Stranathan, primul şi ultimul bărbat de care se simţise complet îndrăgostită. Îi reapăru în minte, la fel ca în urmă cu un sfert de secol – plus intervalul de timp al acestei misiuni — aşezat în faţa ei într-o canoe, pe Lake Louise, printre munţi, în aerul cu miros de brazi, sub un cer noptatec aproape la fel de vast ca întinderea din jurul lui *Emissary;* şi, privind în sus, şopti:

— Cum văd asta Ceilalţi? Ce înseamnă pentru ei?

— Ce sunt ei? replică el. Animale evoluate mai presus de noi, maşinării care pot să gândească, îngeri locuitori pe lângă tronul lui Dumnezeu, fiinţe, sau o singură fiinţă, de-un soi pe care nu n-i l-am imaginat niciodată şi niciodată n-am putea-o face; sau, ce?... Oamenii se tot întreabă, de peste o sută de ani.

Joelle îşi adună mândria:

— Vom ajunge să ştim.

— Prin holothetică?

— Poate. Sau altfel, cine poate şti? Dar cred cu tărie că vom afla. Trebuie s-o cred.

— S-ar putea să nu fie bine. Mă bate gândul că nu vom mai fi niciodată aceiaşi, şi că preţul s-ar putea să fie prea scump.

Joelle se înfioră:

— Vrei să spui că am uita de tot ceea ce avem aici?

— Şi de tot ceea ce suntem. Da, e posibil.

Silueta lui slabă, atât de dragă Joellei, fremătă, clătinând barca.

— Eu unul, n-aş dori-o. Sunt atât de fericit aşa cum stau aici, în clipa asta...

În noaptea aceea, au devenit amanţi.

...Joelle se dezmetici. *Încetează. Bagă-ţi minţile-n cap. Mă obsedează Ceilalţi, ştiu. Pesemne că, văzându-le opera, ajutând din nou nu nişte extratereştri, ci nişte oameni, s-a declanşat un resort înlăuntrul meu. Dar Willem are dreptate. Betanii ar trebui să fie de ajuns pentru multe generaţii ale speciei mele. Oare Ceilalţi o ştiu? Au prevăzut asta?*

Uşor şocată, observă că de câteva minute scăpase din vedere intercomul. Nu avea obiceiul introspecţiilor sau al visatului cu ochii deschişi. Poate i se întâmplase fiindcă era conectată la computer. În asemenea momente, operatorul devenea, ca ordin de mărime, un matematician şi logician mai mare decât toţi cei ce trăiseră pe Pământ înainte de a fi fost elaborată conjuncţia. Dar operatorul rămânea un muritor, plin de nesocotinţele specifice muritorilor. *Presupun că m-a învins obiceiul concentrării profunde, proprie momentelor când sunt în starea asta. Şi fiindcă nu sunt obişnuită să fac faţă emoţiilor, mi-am pierdut controlul...*

Ştia, vag conştient, că avea loc o discuţie în contradictoriu. Revenindu-şi, îl auzi pe Archer declarând:

— Foarte bine, căpitane Langendijk, nimeni nu a prevăzut că vă veţi întoarce atât de devreme – sau că vă veţi mai întoarce, ca să fiu sincer – prin urmare, nu am ordine concrete în ceea ce vă priveşte. Superiorii mei, însă, m-au instruit şi au emis o directivă generală.

— Aşa? întrebă comandantul lui *Emissary.* Şi ce conţine?

— Păi, ăă, ştiţi, anumite persoane sus-puse au griji mai mari decât aceea că aţi aduce niscaiva microbi necunoscuţi pe Pământ. Ideea este că eu nu ştiu *ce anume* aţi putea aduce.

Ascultaţi, nu vreau să zic că v-a pus stăpânire pe navă vreun monstru, dându-se drept dumneavoastră, chestii din astea paranoide...

— Sper că nu! Că tot veni vorba, domnule, betanii — denumire pe care noi le-am dat-o, desigur – betanii sunt nu numai prietenoşi, ci şi dornici să ne cunoască, la rândul lor. Ceea ce înseamnă că vor trata cu noi în termeni incredibil de avantajoşi. Susţin că ei ar avea şi mai mult de câştigat.

— Ce anume? întrebă cu prudenţă Archer.

— Ar fi mult de explicat. Speră să afle de la noi un anumit lucru de o importanţă vitală.

Joelle simţi un junghi: *Ceva ce eu însămi n-am aflat niciodată cu adevărat şi nici nu cred că voi afla vreodată.*

Glasul lui Archer îi izgoni cu brutalitate gândul:

— Mă rog, poate. Deşi cred că acest lucru întăreşte ipoteza că nimeni nu poate spune care ar fi efectul... asupra noastră. Şi să ştiţi că Uniunea Mondială nu e deloc stabilă. Plănuiţi să raportaţi în mod direct Consiliului...

— Da, îl întrerupse Langendijk. Vom merge până în vecinătatea Pământului, vom apela Lima şi vom cere instrucţiuni. Ce nu-i în regulă cu asta?

— E prea public! exclamă Archer; după câteva secunde, adăugă: Ascultaţi, nu am libertatea de a spune mai mult. Dar... oficialităţile pe care le-am menţionat vor să... ăă, să vă consulte cu cea mai strictă discreţie, să vă examineze materialele, şi aşa mai departe, înainte de a emite vreun comunicat de presă. Înţelegeţi?

— Mda, aveam eu bănuielile mele, mormăi Langendijk. Continuaţi.

— Ei, în circumstanţele existente, etcetera, voi interpreta după cum urmează ordinele pe care le-am primit: Vă vom însoţi prin poartă, în Sistemul Solar. Ne conectăm prin radio la piloţii dumneavoastră automaţi, desigur, ca să ne asigurăm că navele ies simultan pe partea cealaltă. Nu veţi avea comunicaţii cu nimeni în afara noastră, pe fascicul îngust – ne vom ocupa de toate în exterior, până la noi ordine. E clar?

— Cam prea clar.

— Vă rog, căpitane, nu vreau să vă jignesc, în nici un caz. Trebuie să înţelegeţi în ce situaţie deosebită ne aflăm. Oamenii care, ăă, care răspund de miliarde de vieţi omeneşti sunt

obligaţi să fie prudenţi. Inclusiv eu însumi...

— Da, sunt de acord că vă faceţi datoria aşa cum înţelegeţi dumneavoastră, căpitane Archer. În plus, aveţi de partea dumneavoastră puterea.

Emissary avea două tunuri, dar mai mult ca un fel de anexe; ofiţerii de control al tragerii erau dubluri ai piloţilor de lansare. Deşi putea atinge viteze enorme, dacă i se acorda timpul, acceleraţia maximă, cu încărcătura şi masa de reacţie existentă, se situa sub două unităţi *g,* iar giropropulsoarele laterale n-o puteau întoarce în loc decât cu mare greutate. Nimeni nu şi-o imaginase ca navă de război, pornind singuratică să exploreze o galaxie întreagă. *Faraday,* în schimb, era conceput pentru luptă. (Nu se ivise niciodată ocazia, dar cine ştie ce putea să apară într-o bună zi prin poartă? În plus, înalta sa manevrabilitate o ajuta în misiunile de salvare şi transport al echipelor de explorare.)

— Încerc să-mi servesc guvernul cum pot mai bine, domnule.

— Aş dori să-mi spuneţi cine face parte din guvern.

— Regret, dar eu nu sunt decât un ofiţer astronaut. N-ar fi potrivit să discut politică. Ăă, înţelegeţi, nu-i aşa, că n-aveţi nici un motiv de îngrijorare? Este o măsură de prevedere în plus şi nimic mai mult.

— Da, da, oftă Langendijk. Să-i dăm drumul.

Şi discuţia trecu la detaliile tehnice.

În sfârşit, contactul se întrerupse. Langendijk se adresă echipajului:

— Aţi auzit, desigur. Întrebări? Comentarii?

Îi răspunse o izbucnire de indignare şi deznădejde; cel mai tare se auzi strigătul Friedei von Moltke:

— *Höllenfeuer und Teufelscheiss!*

Primul Inginer, Dairoku Mitsukuri, fu mai ponderat:

— Poate că e un mic abuz, dar n-ar avea de ce să ne reţină multă vreme. Vestea sosirii noastre va genera enorme presiuni din partea opiniei publice pentru a fi eliberaţi.

Carlos Francisco Rueda Suárez, şeful de echipaj, adăugă pe cel mai trufaş ton:

— În plus, familia mea va avea multe de spus în chestiunea asta.

Joelle fu cuprinsă de o spaimă pe care şi-o spera a fi ridicolă, îngheţându-i carnea şi înăsprindu-i contralto-ul:

— Presupunând că vor afla!

— Doamne fereşte, doar nu vorbeşti serios, protestă inginerul secund Torsten Sverdrup, Ruedas-ii să fie ţinuţi în necunoştinţă de cauză... e imposibil!

—Mă tem că e foarte posibil, replică Joelle. Ne aflăm complet la discreţia navei de colo, după cum vă daţi seama. Iar căpitanul ei nu acţionează numai ca un om care nu vrea să rişte. Nu-i aşa? Nu pretind că aş fi foarte sensibilă când e vorba de oameni, dar am avut ceva contacte cu clicile şi cabalele de înalt nivel politic. De asemenea, ultima oară când am vorbit cu Pământul, Dan Brodersen m-a prevenit că la întoarcere or să ne aştepte nu numai ostilitatea unor facţiuni, ci chiar necazuri.

— Brodersen? întrebă Sam Kalahele, colegul trăgător al lui von Moltke.

— Proprietarul firmei Chehalis Enterprises, de pe Demeter, răspunse Marie Feuillet, chimista. Trebuie să-i acorzi dreptul de a exagera. E un capitalist liber-schimbist, deci peste măsură de suspicios faţă de guvern, poate chiar faţă de Uniune însăşi.

— Trebuie să începem curând accelerarea, declară Langendijk. Toată lumea la posturi.

— Vă rog! ţipă Joelle. Comandante, ascultă-mă un minut! Nu voi discuta, recunosc că sunt de o naivitate fără speranţă în multe privinţe, dar Dan... Căpitanul Brodersen mi-a spus că va menţine un robot în apropierea porţii, programat să nu ne scape din ochi, în eventualitatea că vom avea dificultăţi. A prevăzut şi posibilitatea — probabilitatea, cum o numea el – că am reveni la o dată doar cu foarte puţin timp ulterioară plecării. Ei, şi ce altceva poate fi nava aceea, a doua, care orbitează în depărtare — am reperat-o pe radar, dacă mai ţineţi minte — ce altceva poate fi, dacă nu observatorul lui?

Răsună glasul lui Rueda:

— Sfântă Fecioară, Joelle, şi-n atâţia ani n-ai pomenit despre asta nici măcar o dată?

— A, el era de părere că n-avem de ce ne face griji pentru ceva ce s-ar fi putut să nu se întâmple niciodată. Mie mi-a spus fiindcă, în fine, suntem prieteni, şi ştia că voi păstra informaţi ferecată în minte. Am înregistrat-o pe banda mea de sumar, pentru cazul în care aş fi murit şi voi, ceilalţi, aţi fi ascultat-o.

— Dar, în cazul ăsta, nu e nici o problemă, răspunse fericit Rueda. Nu putem fi sechestraţi, dacă de asta vă temeţi. După ce

robotul îl va anunţa, el va da de veste întregii lumi. Ar fi trebuit să mă aştept la aşa ceva din partea lui. Poate aţi auzit, suntem rude prin alianţă, după prima lui căsătorie.

Joelle clătină din cap. Cablurile căştii în formă de cuvă erau flexibile, îngăduindu-i acest lucru, deşi masa suplimentară o silea să facă un efort perceptibil care, în imponderabilitate, determina o uşoară contrarăsucire a toracelui.

— Nu, răspunse ea. Observaţi cât de departe se află. Nici unul dintre sistemele optice construite până acum de om nu are puterea de rezoluţie pentru a distinge *Emissary* dintre cele şapte, nu-i aşa? Nave similare, de la o asemenea distanţă. În fond, nu este decât un transportor de clasă *Reina,* cu modificări.

— Atunci, la ce-i foloseşte să-şi parcheze un observator acolo? se răsti intendentul-şef Bruno Benedetti.

— Nu e evident ce s-a întâmplat? replică planetologul Olga Razumovski. Dar spune-ne, Joelle...

Holotheta îşi trase respiraţia.

— Iată ce plănuia Brodersen să facă, începu ea. Ar fi expediat în mod ostentativ robotul, ca să studieze maşina T pe o perioadă de câţiva ani, în speranţa de a descoperi câteva indicii privind modul ei de funcţionare. Navele de supraveghere nu prea respectă un program adecvat, aşa că ar fi fost cam greu să i se interzică proiectul. În plus, n-ar fi făcut-o în nume propriu. Ar fi apelat la Fundaţia de Cercetare Demetriană, ca paravan. În fond, le-a făcut donaţii destul de generoase. Oricum, nava ar fi adus observaţii de calitatea întâi.

Dar atunci, de ce este silit un instrumentar atât de valoros să stea la peste un milion de kilometri distanţă de subiectul pe care se presupune că îl investighează? Îndrăznesc să spun că autorităţile au recurs la scuza securităţii, a riscului de coliziune, dacă intra pe poartă vreo navă cu vectori eronaţi. Deduc că probabilitatea unui asemenea accident ar fi cam de ordinul unu ori zece la puterea a zecea. Dacă însă ei sunt hotărâţi, pot impune o asemenea regulă.

Deci, o dată ce-au făcut-o, nu şi-au trădat adevăratul motiv? Nu vor să piardă controlul asupra ştirilor despre poartă, apariţia a încă unei nave betane, poate, sau a noastră întorcându-ne, sau cine ştie ce miracol. Vor să aplice cenzura.

Ne vor cenzura şi pe *noi?* Pe Pământ acţionează un puternic element antistelar, în numeroase guverne naţionale. E posibil să

fi luat în stăpânire pârghiile adecvate din ierarhia Uniunii. Pot avea planuri în privinţa cărora nu şi-au consultat colegii,încheie Joelle.

Din intercom scrâşniră înjurături, mârâieli, câteva obiecţii. Printre ele se detaşa sunetul de fluier al uimirii lui Fidelio. „Ce se întâmplă?" cânta betanul. „De ce nu vă mai bucuraţi?"

Langendijk potoli hărmălaia:

— În calitate de căpitan al unei nave de supraveghere, Archer are autoritate asupra mea. Pregătiţi-vă să-i îndepliniţi instrucţiunile.

— Willem, ascultă, insistă Joelle. Pot îndrepta o undă spre robot, astfel încât cei de la bordul lui *Faraday* să nu detecteze nici măcar o şoaptă, şi să-i spun lui Brodersen adevărul...

Langendijk o întrerupse:

— Vom respecta ordinele. Aceasta e o comandă a mea directă, pe care-o şi înscriu în jurnalul de bord.

Apoi, tonul i se îmblânzi:

— Hai să nu ne certăm, după ce-am făcut împreună un drum atât de lung şi greu. Calmaţi-vă. Gândiţi-vă cât de mari sunt şansele ca unii dintre voi să fiţi suprasolicitaţi, ajungând să faceţi dintr-un fir de nisip o casă bântuită de fantome. Archer comunică în secret, cu complicitatea secretă a căpitanului navei de supraveghere din Sistemul Solar, comunică în secret cu superiorii lui secreţi, care-i spun să ne ducă într-un loc secret? Nu vi se pare puţin cam melodramatic?

Apoi, cu sinceritate:

— Şi mai gândiţi-vă la un lucru, legea spaţiului e mai presus de politică. Trebuie să fie. Fără ea, omul nu mai ajunge la stele, ci moare. Fiecare dintre noi am depus un jurământ solemn s-o respectăm.

Şi, după o pauză, în timpul căreia nu avusese cuvântul decât curentul de aer al ventilatorului:

— Toată lumea la posturi. Vom accelera în zece minute.

Joelle se cocoşă în scaun. Deznădejdea o copleşea. De fapt, ar fi putut transmite mesajul nedetectabil despre care vorbise, dacă îşi extindea cuplajul computerului la sistemul exterior de comunicare; comutatoarele acestuia nu se aflau însă în aceeaşi încăpere.

Iar Willem are într-adevăr dreptate în privinţa legii. De asemenea, poate să nu greşească nici când spune că toată

ideea asta a unui complot împotriva noastră e o fantezie bolnă-vicioasă. Cine sunt eu, să judec? Am fost izolată de comunitatea umană timp de prea mulţi ani, ca să mai pot simţi corect cum funcţionează.

Realitatea supremă e mai uşor de înţeles, da, e mai uşor să faci parte din ea, decât noi, biete scânteieri prin Noumenon.

— Eşti gata, Joelle? întrebă Langendijk moale, aproape cu remuşcări.

— A! tresări ea. A, da. Oricând.

— I-am semnalat lui *Faraday* intenţia noastră de a începe propulsia cu unu *g* la ora cincisprezece şi treizeci şi cinci, şi au fost de acord. Ne vor însoţi, chiar acum manevrează în acest scop. Conectarea piloţilor automaţi se va face la o sută de kilometri de Baliza Charlie. Ai reunit informaţiile necesare?... *Ach,* eşti nevoită, ce idiot sunt să întreb una ca asta...

Ea însăşi dornică de reconciliere, Joelle afişă un zâmbet pe care căpitanul nu putea să-l vadă şi răspunse:

— Ţie ţi-e uşor să uiţi, Willem. Am preluat funcţia Christinei...

Christine Burns, informaticiana titulară, murise în braţele Joellei cu doar câteva luni înainte ca *Emissary* să pornească înapoi spre casă.

— Atunci, navigaţia îţi aparţine, răspunse pe un ton formal Langendijk. Urmează semnalul.

— 'ţeles.

Joelle începu să se agite. O năpădeau informaţii, vectori de locaţie, vectori de viteză, inerţii, impulsuri, forţe ale câmpurilor gravitaţionale, derivativele spaţio-temporale ale acestora, în continuă schimbare, limpezi şi puternice. Ieşeau din instrumente, transformate în numere digitale; şi, între timp, banca de memorie îi oferea nu numai faptele trecute, concrete şi constantele naturale pe care i le solicita, ci toată magnifica structură analitică a mecanicii celeste şi a tensorilor de efort. Avea instantaneu la discreţie cunoştinţe fizice seculare, precum şi pe cele ale acelui unic punct în spaţiu-timp unde se afla ea.

Datele de la surse treceau printr-o unitate care le traducea, într-un interval de nanosecunde, în semnalele cuvenite. Sub această formă, ajungeau în creierul său. Conexiunea nu se realiza prin fire înfipte în ţeastă sau alte asemenea modalităţi primitive; era suficientă inducţia electromagnetică. Joelle, la rândul ei, apela puternicul computer la care era de asemenea

cuplată, cu problemele ce se iveau clipă de clipă. Legătura era totală. Adăugase propriului sistem nervos imensa capacitate de intrare şi înmagazinare, pentru a extrage viteza ansamblului electronic, deopotrivă cu imensa capacitate logico-matematică de volum şi viteză a operaţiunilor ce aparţineau celeilalte jumătăţi a ei. Din partea sa, contribuia cu facultatea umană de percepţie a neprevăzutului, de a gândi creator, de a se răzgândi. Ea era software-ul întregului sistem: un program autorescriindu-se la nesfârşit; dirijorul unei enorme orchestre mute, care-ar fi putut începe să cânte jazz pe neanunţate sau să compună o simfonie cu totul nouă.

Numerele şi operaţiunile nu se succedau pe dinaintea ei ca nişte noţiuni individuale. (După cum nici Joelle nu plănuia nenumăratele decizii kinestetice ale trupului, în timp ce umbla.) Le simţea însă, ca pe o obligaţie profundă, o senzaţie de corectitudine continuă, de *funcţionare.* Conştiinţa ei ajungea mult dincolo de manipularea simbolurilor mecanice; contura configuraţia generală a înaintării, la fel ca un sculptor care dă formă lutului cu nişte mâini ştiind singure ce au de făcut.

Artist, om de ştiinţă, atlet, la scurtul apogeu al împlinirii… această senzaţie i-o dăduse Christinei Burns linkingul.

Joellei, însă, nu. Christine fusese un linker obişnuit. Joelle era holothetă, depăşind considerabil acea experienţă. Poate că deosebirea semăna cu aceea dintre un mirean catolic aflat în rugăciune şi Sfântul Ioan al Crucii.

În plus, actuala muncă era de rutină. Joelle nu trebuia decât să dirijeze, prin propriile-i gânduri, echipamentele care propulsau nava pe un sistem de curbe standard, printr-un set de configuraţii cunoscute. Ar fi putut-o face şi computerul neasistat, dac-ar fi meritat osteneala de a reajusta câteva circuite. Robotul lui Brodersen îndeplinea o sarcină de acelaşi gen.

Christine, în calitate de linker, fusese cooptată fiindcă *Emissary* se îndrepta spre necunoscutul total, unde supravieţuirea putea depinde de un şir de decizii fulgerătoare, aproape imposibil de prevăzut şi programat. Ea însăşi, dacă ar fi rămas în viaţă, ar fi considerat foarte simplă această manevră.

Joelle o găsea liniştitoare. Se rezemă de spătar, conştientă de reapariţia greutăţii, delectându-se cu identificarea dintre sine însăşi şi navă. Nu putea să audă sau să simtă, dar percepea pe

un plan subtil şoaptele navei. Celulele migma generau gigawaţi de putere de fuziune, pentru a fisiona apa şi a-i ioniza atomii, catapultând plasma prin focalizatorul reactorului cu o viteză apropiată de cea a luminii. Totul era de o superbă eficienţă, un triumf de proporţiile catedralei din Chartres, nu se vedea nimic, numai o aură infimă, întinzându-se în urmă cale de câţiva kilometri, precum şi mişcarea înainte a carcasei.

Mişcare, avea să dureze câteva ore, cu orientări şi configuraţii în permanentă schimbare, pe măsură ce *Emissary* îşi croia drum spre poarta stelară dintre Phoebus şi Sol. În prezent însă, nu folosea decât un impuls rectiliniu spre prima baliză. Joelle se foi pe scaun, încruntându-se. Cu nici jumătate din atenţie afectată operaţiunilor, nu-şi mai putea stăpâni multă vreme teama că o aştepta captivitatea.

Apoi, pe ecran se ivi întâmplător însăşi maşina T, iar Joelle fu cuprinsă de o încântare care nu-şi pierdea niciodată fascinaţia.

De la distanţa aceea, cilindrul apărea ca o dungă subţire printre ciorchini şi nori de stele. Mări imaginea, forma devenind mai clară, deşi dimensiunile rămâneau de domeniul abstractului: lungimea, cam de o mie de kilometri, diametral puţin mai mare de doi. Se rotea în jurul axei atât de repede, încât un punct aflat pe circumferinţă se deplasa cu trei sferturi din viteza luminii. Ochiul liber nu observa nici un semn al acestui fenomen pe suprafaţa sa argintiu-strălucitoare, deşi o nesfârşită licărire de culori în schimbare, abia perceptibilă, inspira totuşi senzaţia de vârtej a energiei conţinute în interior. Oamenii bănuiau că acea lucire provenea de la câmpurile de forţă care ţineau la un loc materia comprimată la densităţi incredibile. Existau sateliţi naturali cu o masă mai mică decât acea instalaţie pentru deschiderea porţilor între stele.

Pe fundal sclipeau încă două dintre balizele care-o înconjurau, una purpurie, cealaltă aurie; şi, cu ajutorul instrumentelor, Joelle o depistă şi pe-a treia, în spectrul undelor radio.

Acest obiect, pe care Ceilalţi îl fabricaseră şi îl amplasaseră pe orbită în jurul lui Phoebus, la fel cum amplasaseră câte unul şi în sistemul lui Sol, şi în Centram, şi... cine mai îndrăznea să presupună pe lângă câte stele, peste câţi ani-lumină şi ani temporali? Câte specii inteligente le găsiseră în spaţiu, primiseră acelaşi mesaj impersonal de a le folosi, iar după aceea tânjiseră la nesfârşit să afle cine erau în realitate constructorii?

Câţi dintre aceştia s-au schilodit singuri, aşa cum facem noi? se întrebă Joelle, într-o izbucnire de tristeţe. *O, Dan, Dan, totul s-a pierdut degeaba, încercarea ta de a afla cuvântul care să ne poată elibera...*

Şi atunci, asemenea unei explozii solare, văzu ideea care trebuie să-i fi venit şi lui, cu mult timp înainte. Era obligatoriu să se fi gândit la ea, îşi aminti cum îl auzise spunând, tărăgănat: „Orice vizuină de vulpe are două intrări". În sufletul femeii scăpără speranţa. Nu zăbovi să vadă cât de slabă era, cât de uşor de stins iarăşi. Deocamdată, scânteia aceea era de ajuns.

3

DANIEL BRODERSEN SE NĂSCUSE în regiunea care încă se mai numea statul Washington şi, într-adevăr, nu se desprinsese de S.U.A. În timpul războaielor civile, aşa cum încercaseră mai multe alte zone şi cum reuşise să facă Sfânta Republică de Vest. Totuşi, timp de trei generaţii înaintea lui, capul familiei purtase titlul de Căpitan General al Domeniului Olimpic şi exercitase asupra acelei peninsule, inclusiv a oraşului Tacoma, o autoritate reală, faţă de cea valabilă doar cu vorba, a guvernului federal.

Acei baroni nu se consideraseră nobili. Mike era pescar, căsătorit cu o indiană Quinault, şi îşi investise banii în câteva ambarcaţiuni. Când Tulburările au ajuns în America, el şi oamenii lui au devenit nucleul unei grupări care restabilise ordinea în vecinătate, mai mult ca să-şi apere gospodăriile. Pe măsură ce situaţia se înrăutăţea, primise chemări în ajutor din partea unui număr mereu crescând de ferme şi orăşele, până când, spre surprinderea lui, devenise stăpânul multor munţi, păduri, văi şi lunci, cu tot cu locuitorii lor. Oricare dintre aceştia avea oricând acces dinaintea lui, Mike nu-şi dădea nici un fel de aere.

Căzuse în lupta cu bandiţii fiul său cel mare, Bob, l-a răzbunat în chip exemplar, a anexat teritoriul nelegiuiţilor pentru a preveni recidivele şi a început să-şi apere în mod constant pământurile, exercitând o justiţie aspră, pentru ca oamenii să-şi poată vedea de muncile lor. Bob era loial Statelor Unite şi a recrutat în două rânduri regimente de voluntari care să lupte pentru integritatea acestora. Astfel, şi-a pierdut doi fii şi a murit el însuşi apărând oraşul Seattle împotriva unei flote trimise de

Sfinţi spre nord.

În timpul vieţii lui, evoluţii similare au avut loc în Columbia Britanică. Naţionalismul american şi cel canadian însemnau mult mai puţin decât nevoia de cooperare locală. Bob l-a însurat pe John, singurul său fiu rămas în viaţă, cu Barbara, fiică a Căpitanului General al Văii Fraser. Respectiva alianţă dusese la o strânsă prietenie între familii. După moartea lui Bob, în cadrul unor alegeri speciale, un număr copleşitor de voturi l-au plasat în locul acestuia pe John. „Bună treabă făcurăm cu Brodersenii, este?" era cuvântul de ordine în docuri şi pe cheiuri, prin case şi colibe, în livezi, câmpii, tabere forestiere, ateliere, taverne, de la Cape Flattery până la Puget Sound şi din Tatoosh până-n Hoquiam.

Primii ani la putere ai lui John au fost zbuciumaţi, dar acest lucru se datora evenimentelor din afara Peninsulei Olimpice, care-şi pierduseră şi ele, treptat, violenţa. O dată cu pacea, se reinstalase prosperitatea şi civilizaţia renăscuse. Baronii fuse-seră dintotdeauna destul de cultivaţi, deşi adepţi ai acţiunii aspre. John a subvenţionat şcoli, a importat învăţaţi, i-a ascultat şi a citit în toate momentele libere pe care şi le putea găsi.

Astfel, a ajuns să înţeleagă, mai profund decât îi îngăduia şiretenia sa înnăscută, că perioada feudală se apropia de sfârşit. Mai întâi, comandamentul militar federal a readus S.U.A. in întregime la ordine, la fel cum făcuse generalul McDonough în Canada. Apoi, încetul cu încetul, a înfiinţat o nouă administraţie civilă, ajungând la un soi de înţelegere cu Sfânta Republică de Vest şi Imperiul Mexican şi redeschizând negocierile pentru fuziunea cu vecinul de la nord. Între timp, Uniunea Mondială, creată prin Convenţia de la Lima, se extindea. Federaţia Nord-Americană a intrat în ea la trei ani după proclamare, conform unei promisiuni prealabile. Acest exemplu le-a atras şi pe ultimele naţiuni care mai şovăiau, guvernarea limitată a întregii omeniri devenind o realitate –pentru un timp, cel puţin.

La începutul acestor evenimente, John a hotărât că menirea lui era aceea de a păstra pentru oamenii săi o putere locală suficientă pentru ca ei să-şi trăiască în continuare viaţa, mai mult sau mai puţin conform propriilor tradiţii şi dorinţe. De-a lungul anilor, a cedat centralizării, pas cu pas, negociind fiecare punct şi împlinindu-şi într-adevăr dorinţa. În cele din urmă, a ajuns virtualmente un senior, deţinând proprietăţi considerabile,

îndrituit la diverse onoruri şi privilegii, dar totodată şi un cetăţean de rând. În practică, se număra printre magnaţi, extrăgându-şi puterea din respectul şi afecţiunea întregii Regiuni Pacifice de Nord-Vest.

Daniel a fost cel de-al treilea fiu al său, care avea să moştenească foarte puţină avere şi nici un fel de rang. Lui Daniel îi convenise de minune. Trăise o copilărie fericită, păduri, podişuri, râuri năvalnice, marea, cai, maşini, ambarcaţiuni, aeronave, arme de foc, prieteni, gărzi de onoare, splendoarea rustică a casei feudale până ce aceasta se transformase în conac, vizite la rudele mamei sale şi în oraşele mai apropiate, prin intermediul cărora distracţiile şi cultura deveneau în ritm constant tot mai complicate, dar avea o fire neliniştită, moştenitoarea tradiţiilor unei case de luptători şi, în adolescenţă, participa adeseori la încăierări, atunci când nu chefuia cu hăndrălăii ori nu răsturna pe spate servitoarele tinere. Până la urmă, s-a înrolat în Corpul de Urgenţă al Comandamentului Forţelor de Pace ale Uniunii Mondiale. Faptul se întâmpla la foarte scurt timp după constituirea acestuia. Uniunea propriu-zisă era încă un prunc pe care mulţi voiau să-l sugrume. Membrii Corpului „săreau" din loc în loc pe tot globul – iar mai târziu, şi în afara lui —, majoritatea fiind plini de arme proprii folosinţei rapide. Astfel a început, pentru Brodersen, o serie de misiuni care, în cele din urmă, l-a adus pe Demeter.

Cunoscuţii săi de dată recentă presupuneau că, la cincizeci de ani de viaţă tereştri, tinereţea rămăsese cu mult în urma lui, in spaţiu şi poate chiar mai departe, în timp. El, unul, rareori se gândea la asta. Era tot timpul prea ocupat.

Instalându-şi făptura masivă într-un fotoliu, scoase pipa şi punga cu tutun.

— La dracu' cu torpilele, bombăni el. Toată viteza înainte!

Guvernatoarea Generală a planetei Demeter îl privi peste birou, clipind din ochi:

— Poftim?

— O vorbă de-a lui taică-meu, răspunse Brodersen. Înseamnă că m-ai chemat să vin personal în biroul tău, fiindcă nu voiai să trăncănim la telefon despre ce-o fi, iar acuma, te-nvârţi pe vârfuri în jurul subiectului de parc-ar fi o hazna necurăţată de-o bună bucată de vreme.

Rânji, pentru a-i arăta că nu avea nici un gând râu. De fapt,

bănuia că avea.

— Hai să nu stau aşa, mestecându-mi figurile de stil, mai mult decât trebuie. Lis m-aşteaptă acasă cu cina, şi nu mă iartă dacă din vina mea se arde prea tare friptura.

Aurelia Hancock se încruntă. Era o femeie masivă, mai curând supraponderală, cu trăsături obtuze şi păr scurt, cărunt. Între degetele îngălbenite îi fumega o ţigară, fumatul îi înăsprise vocea şi se zvonea că-şi făcea un număr ieşit din comun de injecţii anticancerigene. Conform obiceiului, purta haine de modă pământeană, dar conservatoare: o tunică verde cu guler descheiat, argintiu la tiv, pantaloni cu fundul larg şi sandale aurite.

— Încercam să fiu amabilă, spuse.

Degetul mare al lui Brodersen îndesa de zor tutunul în pipa de iarbă-neagră.

— Mersi, replică el, dar mă tem că nicicum nu poate fi vorba de ceva plăcut.

— De unde ştii despre ce vreau să vorbesc? se burzului guvernatoarea.

— Hai, coboară din nori, Aurie! Despre ce altceva, dacă nu despre *Emissary?*

Hancock trase din ţigară, o lăsă jos şi spuse:

— În regulă, Dan, trebuie să opreşti răspândirea poveştilor acelora despre întoarcerea navei. Pur şi simplu, nu sunt adevărate. Personalul meu şi cu mine avem şi-aşa destule pe cap, fără să se mai adauge şi bănuieli nefondate cum că însuşi Consiliul minte populaţia.

Sprâncenele stufoase ale lui Brodersen se înălţară:

— Cine zice că îndrug poveşti deplasate? N-am apărut în nici o emisiune, nici nu m-am cocoţat pe vreo ladă să predic în Goddard Park, nu? Acum patru, cinci săptămâni, am întrebat dacă auziseşi despre *Emissary,* şi de-atunci te-am mai întrebat de vreo două ori, iar tu mi-ai răspuns că nu. Asta-i tot.

— Ba nu e tot. Ai vorbit...

— Cu prietenii, sigur. De când îţi pui copoii să-mi intercepteze convorbirile?

— Copoi? Presupun că te referi la detectivii poliţiei. Nu, Dan, fii sigur că nu. Drept cine mă iei? De ce-aş dori, măcar, când în Eopolis sunt doar o jumătate de milion de locuitori, care bârfesc aşa cum bârfesc? Veştile ajung automat la mine.

Brodersen o privi cu un nou respect. Era activist politic numit – membră proeminentă a Partidului Acţiunii din Federaţia Nord-Americană, ajutoare şi protejată de-a lui Ira Quick – dar, în linii mari, nu făcuse o treabă prea rea pe Demeter, mediind între Consiliul Uniunii şi o mulţime pestriţă de colonişti din ce în ce mai nemulţumiţi. (O mică părere de rău: soţul ei fusese, pe Pământ, un avocat cu puteri considerabile, dar aici serviciile lui erau foarte puţin căutate şi, oricât de bine îşi salva faţada, toată lumea ştia că dăduse în patima beţiei, fără a-şi dori vindecarea. Totuşi, acest lucru o făcea pe Aurelia Hancock, dacă era posibil, şi mai formidabilă.) Trebuia să procedeze cu multă prudenţă.

— Cu tine am vorbit mai întâi, spuse Brodersen.

— Da, şi ţi-am spus că aş fi auzit, cu siguranţă, dacă...

— N-ai reuşit să mă convingi că probele mele erau eronate.

— Am încercat. N-ai vrut să mă asculţi. Dar, gândeşte-te. De la distanţa aceea, cum ar fi putut robotul tău să distingă că nava sosită era *Emissary?* se încruntă din nou Hancock. Sa ştii că felul cum ai înşelat Comisia de Control Astronautic cu privire la scopul acelei nave ţi-ar putea afecta menţinerea licenţelor.

Brodersen aşteptase această linie de atac.

— Aurie, oftă el teatral, dă-mi voie să-ţi repet ce s-a întâmplat, exact.

Îşi aprinse pipa şi o cântări în mână. Privi în jur. Încăperea şi mobila erau pe gustul lui, cu foarte puţine fibre sintetice, piesele fiind în majoritate lucrate manual din materialele disponibile cu vreo şaptezeci de ani în urmă, când colonia de pe Demeter era veche doar de o generaţie. *(Asta ar însemna cam o jumătate de secol terestru,* îi trecu fugar prin minte. *Zău că m-am îmbibat de planeta asta, nu?)* Lambriurile alburii de tulichină noduroasă scoteau în evidenţă vaza cu bobocii-soarelui de pe birou şi, pe un raft din spate, o splendidă hologramă a Muntelui Lorn, cu ambele luni strălucind pline deasupra zăpezilor. În dreapta, două ferestre stăteau deschise spre o grădină. Acolo, straturi de trandafiri tereştri şi iarbă se întindeau până la un gard din fier forjat; din pădurea dispărută, rămăsese doar un enorm stejar-tunător, bătrân, cu frunzele sale verzi-albăstrii emanând o slabă mireasmă de ghimbir, iar peste metal creşteau vesele zbilţişoare. Strada era străbătută de circulaţia obişnuită, pietoni, ciclişti, balonul câte unei maşini şi şarpele vreunui marfar sfârâind pe pernele de aer. Vizavi, o casă modernă îşi înălţa

trapezoidul pastelat. Deasupra se arcuia cerul, de un albastru mai intens decât oriunde pe Pământ, iar Phoebus, după-amiaza, avea o blândeţe înrudită cu cea a lui Sol, seara. Preţ de o jumătate de secundă, îşi aminti că presiunea barometrică era mai joasă, la fel şi gravitaţia (optzeci la sută), însă trupul său se obişnuise prea mult cu condiţiile ca să le mai simtă.

Trase din pipă, savurând fumul pe limbă şi prin nări, şi continuă:

— Nu mi-am ţinut niciodată secrete opiniile. Teoria spune că o maşină T te poate transporta oriunde în spaţiu-timp, în limitele razei sale de acţiune... ceea ce înseamnă spaţiu *şi* timp. *Emissary* mergea pe urmele unei nave extraterestre care fusese văzută folosind o poartă din sistemul ăsta, evident pentru a se deplasa între două puncte despre care noi nu ştiam nimic. Am presupus că echipajul şi proprietarii ar putea fi prietenoşi. De ce n-ar fi fost? În cel mai rău caz, aveau să ajute *Emissary* să se întoarcă, după ce-şi îndeplinea misiunea. Şi, în acest caz, de ce n-ar fi trimis-o înapoi la o dată apropiată de cea a plecării?

— Ţi-am auzit argumentele, spuse Hancock, dar numai după ce ai început să faci agitaţie. Dacă ai considerat că era atât de plauzibil, atât de important, de ce n-ai întocmit din capul locului un raport către biroul adecvat?

Brodersen ridică din umeri:

— De ce-aş fi făcut-o? Pentru mine, ideea nu era absolut unică. În plus, sunt cetăţean particular.

Hancock îl privi printre pleoape:

— Cel mai bogat om de pe Demeter nu e un simplu cetăţean particular.

— Averea mea e un mizilic pe lângă cele ale bogătaşilor de pe Pământ.

— Precum clanul Rueda din Perú... cu care ai relaţii de afaceri, ca şi de familie. Nu, nu eşti deloc un cetăţean particular.

Continua să-l măsoare din priviri. Brodersen se rezemă de spătar, ţinând în căuşul palmelor lemnul cald al pipei, şi o lăsă să-l privească. Nu-şi făcea iluzii că ar fi fost prea chipeş. Era un om robust, înalt de un metru optzeci şi opt, cu oase solide, musculos, lat în umeri, cu pieptul bombat; în ultimii ani însă, făcuse burtă, ajungând să arate îndesat. Capul îi era la fel de masiv, mezocefal, cu faţa pătrată, bărbia proeminentă, nas roman lung, ochi cenuşii, îndepărtaţi şi înclinaţi în jos, cu laba-gâş-

tii la colţuri. Pielea îi era ridată şi tăbăcită de vremuri. Asemenea majorităţii bărbaţilor de pe Demeter, se purta bărbierit şi cu părul tuns deasupra urechilor; acesta era aspru şi negru, cu firul drept şi câteva şuviţe albe, ultimă moştenire de la străbunica lui. Pentru această întâlnire, la fel ca în majoritatea cazurilor, purta obişnuita costumaţie colonială bărbătească: bolero din piele de orozaur peste o bluză largă, pantaloni lăbărţaţi vârâţi în botine din piele moale, curea lată având agăţate în inele diverse scule şi instrumente mărunte, plus un cuţit în teacă.

— Totuşi, spuse el, pe acelaşi ton amiabil, nu ştiu să fi încălcat vreo lege, nici s-o fi aplicat deformat.

— De-asta să nu fii prea sigur, îl preveni guvernatoarea.

— Hm? Poate-ar fi mai bine să recapitulăm povestea de la început, şi să vedem dac-o să-mi arăţi unde am comis o ilegalitate. Dacă nu poţi, toate bune şi frumoase.

Brodersen trase aer în piept, înainte de a continua:

— M-am gândit, şi le-am şi spus-o unor oameni feluriţi, că *Emissary* s-ar putea întoarce mult mai devreme. Puţini mi-au acordat atenţie. Da, aşa cum ai ghicit, am sponsorizat observatorul-robot trimis de Fundaţie ca să studieze maşina T, dar, în primul rând, acesta efectua activităţi ştiinţifice, şi încă mai aştept să primesc o explicaţie satisfăcătoare despre motivul pentru care a fost obligat să ocupe o orbită atât de îndepărtată... Fii bună, stai o clipă! Mai lasă-mă să trăncănesc doar câteva minute!

Deşi pleoapele i se încreţiseră, contrazicând tonul poruncitor, continuă cu tărie:

— Regulamentele spaţiale nu pretind ca planurile de cercetare să fie explicate amănunţit. Şi, la urma urmei, ce rău e în a ţine un telescop la pândă după *Emissary?* Mă acuzi de înşelătorie? Ce naiba, Aurie, a fost tocmai pe dos!

Şi totuşi, după câteva luni, observatorul s-a întors şi a transmis un mesaj staţiei stabilite pentru anumite circumstanţe. Ţi-am telefonat şi te-am întrebat – cu destul tact, cred – dacă ştiai ceva despre chestiunea asta. Ai spus că nu. Am verificat pe Pământ, unde toţi cei contactaţi au răspuns de asemenea negativ. Şi nu mi-ar face deloc plăcere să-i numesc mincinoşi pe toţi. Mai ales pe tine, Aurie. Cu toate acestea, azi m-ai invitat la o discuţie confidenţială, destinată — se pare – să-mi vâre pur şi simplu pumnul în gură.

Hancock se îndreptă în scaun, apucând sfidătoare tăblia biroului, cu ambele mâini:

— Din capul locului te-ai repezit să tragi concluzii. Concluzii absurde.

— Şi ce vrei să fac, să alerg desculţ prin hazna, pentru tine?

Tonul răbdător al lui Brodersen nu era spontan, îşi plănuise tactica încă de pe drum.

— Direct sau indirect, trebuie să-mi fi auzit raţionamentul şi mai înainte. Dar, nu-i nimic, ţi-l spun din nou.

Guvernatoarea trase fumul în piept, aşteptând. Brodersen se gândi un moment cu cât era mai uman discursul în acest fel, o repetiţie stearpă, dacă nu chiar un simplu tam-tam monoton, şi se întrebă dacă Ceilalţi erau scutiţi de o asemenea necesitate, dacă puteau vorbi direct la obiect, semnificativ.

— Robotul a depistat un transportor din clasa *Reina* apărând printr-o poartă, continuă el. Sigur, era prea departe ca să identifice nava, dar omenirea nu a construit nimic mai mare de-atât, iar forma corespundea. Fie era o *Reina,* fie o navă non-umană de acelaşi gen. Apoi, robotul a urmărit nava *Faraday* apropiindu-se de noul-sosit, după care le-a urmărit pe amândouă, în timp ce se deplasau pe traiectoria Phoebus-Sol. A fost suficient, pentru ca programul lui să decidă că ar trebui să se întoarcă la bază şi să raporteze.

Totuşi, Aurie, nu m-am repezit să sar într-un picior, chiuind de bucurie. Am început prin a-mi pune agenţii de pe Pământ să afle cu precizie unde se aflau toate celelalte *Reina* în momentul respectiv. A reieşit că nici una dintre ele nu putea fi aceea pe care-o văzuse observatorul meu, toate fuseseră reperate fie înafara Sistemului Solar, fie în acesta.

Între timp, *Faraday* se întorsese pe Phoebus şi-şi reluase îndatoririle. I-am cerut unui director al Fundaţiei să-i transmită căpitanului Archer o interpelare politicoasă despre cele întâmplate. Archer a răspuns că nu era nimic neobişnuit, o navă de marfă avusese unele dificultăţi în tranzitul dinspre Sol şi el o escortase înapoi, ca măsură de prevedere, şi că nu, nu era o *Reina,* ci o *Princesa,* iar dacă robotul nostru susţinea altceva, am face bine să-i aruncăm instrumentele peste bord.

Acum, eu, Aurie, ştiu că observatorul ăla e în perfectă stare. Deci, ce dracu vrei să cred? Fie era o navă non-umană, fie era *Emissary,* ceea ce (eşti de acord, sper), e de-o mie şi ceva de ori

mai probabil. Că-i aşa, că-i altfel, pare cea mai senzaţională veste începând din... alege tu momentul... şi nimeni dintre autorităţi n-are de spus nici măcar o nenorocită de vorbă!

Brodersen se aplecă înainte. Împunse aerul cu coada pipei:

— Accept că – probabil — majoritatea celor pe care i-am chestionat, eu sau agenţii mei, sunt cinstiţi. Nu aveau, într-adevăr, nici o informaţie. În câteva cazuri, şi-au dat osteneala de a iniţia anchete proprii, şi au tras concluzii negative. E de înţeles că n-au scormonit mai adânc. Îşi consideră timpul preţios, iar eu am reputaţia de a aduce belele. De ce-ar fi presupus că datele mele erau corecte? Fără-ndoială, unii dintre ei au conchis că minţeam, cu cine ştie ce scop obscur.

Ei bine, tu te afli pe Demeter de destulă vreme ca să mă cunoşti mai bine, nu? Iar în ceea ce mă priveşte, prima oară când te-am contactat în problema asta şi mi-ai spus că nu auziseşi nimic, te-am crezut. Mai târziu, când te-am întrebat din nou şi ai răspuns că investigai, iarăşi te-am crezut. De-atunci însă... sincer să fiu, am devenit din ce în ce mai sceptic...

Prin urmare, de ce m-ai chemat azi?

Hancock strivi chiştocul ţigării într-o scrumieră, luă alta din tabacheră şi o aprinse, cu o mişcare furioasă.

— Ai spus că vreau să-ţi bag pumnu-n gură, spuse ea. Zi-i cum pofteşti. Asta şi intenţionez să fac.

Nu mă prea surprinde. Brodersen îşi impuse muşchilor burţii să i se destindă, făcând un efort de a replica blând:

— Din ce motiv şi cu ce drept?

Guvernatoarea îl privi drept în ochi:

— Am primit un răspuns la comunicările mele despre povestea asta. De la un nivel extrem de înalt. Interesele publice pretind ca, pe termen nelimitat, să nu se lanseze nici o ştire. Ceea ce include şi declaraţiile pe care le faci tu.

— Interese publice, hai?

— Da. Aş dori...

Mana care dusese ţigara la buzele lui Hancock nu era tocmai stabilă.

— Dan, spuse ea, aproape cu tristeţe, ne-am mai luat de păr şi alteori. Îmi dau seama cât de mult te opui anumitor politici ale Uniunii şi cum ai devenit un purtător de cuvânt al acestei atitudini din partea demetrienilor. Totuşi, te-am respectat şi,

îndrăznesc să sper, ai înţeles şi că doresc numai binele acestei planete. Am colaborat chiar, nu-i aşa? Ca atunci când am convins Consiliul să acorde fondurile suplimentare pe care le doreai pentru Universitate sau când tu ai făcut lobby în parlamentul tău colonial cu gâturi ţepene ca să aprobe Autoritatea Ecologică, despre care te convinsesem că devenise o necesitate. Pot să-ţi mai cer azi încă o mică dovadă de încredere?

— Sigur, dacă-mi spui motivele.

Hancock clătină din cap:

— Nu pot. Înţelege, nici mie nu mi s-au spus detaliile. Atât de crucial este. Dar eu am încredere în cei ce mi-au cerut ajutorul.

— Mai ales în Ira Quick, nu reuşi Brodersen să-şi înăbuşe un răspuns acid. Guvernatoarea se îmbăţoşă:

— Cum pofteşti. *Este* Ministrul Cercetării şi Dezvoltării!

— Şi mare ştab în Partidul Acţiunii, care conduce toate acele facţiuni de pe Pământ ce nu vor să ne vadă ieşind în galaxie.

Brodersen făcu un efort să-şi stăpânească nervii.

— Hai să nu discutăm politică. Ce anume ai libertatea să-mi spui? Presupun că-mi poţi oferi unele argumente, anumite motive de a-mi ţine gura.

Hancock suflă fumul pe nas, privind jarul ţigării pe care-o ţinea deasupra biroului.

— Mi-au sugerat un caz ipotetic. Imaginează-ţi că ai dreptate, că *Emissary* s-a întors efectiv, dar aduce ceva îngrozitor.

— O molimă? Un roi de vampiri? Pentru numele lui Dumnezeu, Aurie! Şi-al lui Petru, Pavel, Matei, Marcu, Luca şi Iacob!

— Ar putea fi, pur şi simplu, o veste proastă. Am fost siguri de prea multe lucruri. De exemplu, că toate civilizaţiile mai avansate tehnologic decât a noastră trebuie să fie paşnice, altminteri n-ar fi putut să dăinuiască. Ceea ce e un *non sequitur* logic, de fapt. Să presupunem că *Emissary* a descoperit o specie cuceritoare de huni interstelari.

— Chiar de-ar fi aşa, mă îndoiesc că Ceilalţi ar sta cu mâinile-n sân, într-o situaţia ca asta. Totuşi, acceptând ideea, ei bine, eu unul aş dori să-mi alertez specia ca să ne putem pregăti de apărare.

Hancock îi adresă lui Brodersen un zâmbet palid.

— Mi-a fost singurul exemplu la îndemână. Recunosc deschis că nu e prea plauzibil.

— Atunci, serveşte-mi unul care să fie...

Guvernatoarea făcu o grimasa:

— În regulă. Dacă tot i-ai menţionat pe Ceilalţi... să zicem că nici nu există.

— Hmm? *Cineva* a construit maşinile T şi ne lasă să le folosim.

— Roboţi. Când primii exploratori au ajuns la maşina din Sistemul Solar, cel care le-a vorbit n-a ascuns faptul că era un robot. Ne-am clădit întregul concept despre Ceilalţi pornind exclusiv de la declaraţiile lui. Ceea ce înseamnă îngrozitor de puţin, Dan, dacă stai să te gândeşti. Să zicem că *Emissary* a adus probe că ne-am înşelat. Că Ceilalţi au dispărut. Sau nici n-au existat vreodată. Sau sunt în esenţă răi. Sau orice-ţi poţi imagina... Eşti un eretic înnăscut. Nimic din toate astea nu ţi se pare de neconceput, nu-i aşa?

— N-nu... Dar le găsesc extrem de improbabile. Presupunându-le însă adevărate, de dragul discuţiei, atunci ce e?

— Tu ţi-ai putea păstra mintea întreagă. Dar eşti un caz de excepţie. Ar putea-o face şi omenirea, ca întreg?

— Unde baţi?

Încă o dată, Hancock îşi înălţă capul chinuit de gânduri, pentru a-l privi pe Brodersen în ochi:

— Îţi place să citeşti istorie şi, ca întreprinzător, eşti un soi de politician pragmatic. Trebuie să-ţi spun pe litere ce-ar însemna sfărâmarea imaginii pe care ne-am format-o despre Ceilalţi?

Pipa lui Brodersen se stinsese. Şi-o aprinse din nou.

— Poate că trebuie.

— Bine, ascultă, omule...

Americanismul expresiei ei îl emoţionă în chip ciudat. Aveau aceleaşi antecedente, deşi Aurelia Hancock provenea din Midwest. *Iar Joelle era născută în Pennsylvania,* îşi aminti el. *Unde eşti tu acum, Joelle?*

— Când au descoperit ce era obiectul acela straniu, o maşină T propriu-zisă, şi au auzit ce avea să le spună robotul, poate că s-a produs cel mai mare şoc suferit vreodată de specia umană,de întregul neam omenesc. Pe Iisus sau Buddha trebuie să-i accepţi pe calea credinţei, iar credinţa se propagă încet. Aici însă apăru-se, peste noapte, dovada directă că există fiinţe superioare nouă. Nu numai în materie de ştiinţă şi tehnologie,

nu,ceea ce spunea Vocea indica superioritatea lor prin ei înşişi. Îngeri, zei, orice denumire binevoieşti să le atribui. Şi aparent benigni, deşi indiferenţi. N-i s-a spus cum să ajungem de la Sol la Phoebus şi înapoi, am fost liberi să colonizăm planeta Demeter, dacă doream, restul a fost lăsat în seama noastră, inclusiv modul cum să continuăm de-aici încolo.

— Mda, sigur, o încurajă Brodersen.

— Probabil că aceasta a contribuit în mare măsură la efectul de şoc: indiferenţa. Dintr-o dată, oamenii şi-au dat seama cu certitudine că nu sunt cu nimic deosebiţi în univers. Dar, în acelaşi timp şi că au ceva la care să aspire. Nici nu-i de mirare că au răsărit milioane de culte, teorii, autoafirmări, demenţe curate. Nu-i de mirare că, după un timp, Pământul â explodat.

— M-m-m, eu n-aş pune vina pentru Tulburări în întregime pe seama revelaţiei, interveni Brodersen. Echilibrul la care se ajunsese anterior era extrem de precar. Dacă nu de altceva, cred că ideea existenţei Celorlalţi a împiedicat ca toată lumea s-o ia razna, a ajutat ca adevăratele arme distrugătoare la nivel planetar să nu fie prea mult folosite, astfel că Pământul încă mai e locuibil.

— Cum preferi, replică Hancock. Problema este că ideea a contat enorm, poate mai mult decât oricare dintre religiile tradiţionale.

Făcu un efort să continue:

— Bine. Să zicem că expediţia *Emissary* a aflat că e vorba de o idee falsă. După cum am sugerat, poate că Ceilalţi au murit, sau s-au mutat altundeva, sau sunt mai prejos ori mai răi decât îi credeam. Anunţă acest lucru pe nepregătite, lasă-i pe comentatorii isterici să răstoarne temeliile de sub sute de milioane de oameni, şi ce se întâmplă? Uniunea nu e îndeajuns de consolidată ca să poată supravieţui unei manii globale. Iar data viitoare, distrugerea planetară se poate foarte bine dezlănţui.

Şi, pe un ton implorator:

— Dan, înţelegi de ce trebuie să păstrăm un timp tăcerea?

Brodersen pufăi din pipă.

— Mă tem că am nevoie de detalii, răspunse el.

— Dar…

— Ai recunoscut că totul e doar o ipoteză, nu? Ei bine, nu înghit ipoteza. Dacă Ceilalţi ar fi fost nişte monştri, nu mai stăteam azi de vorbă; am fi fost nimiciţi, sau ajungeam ani-

malele lor domestice, sau ce vrei tu. Dacă au dispărut, hmm, ia spune-mi, cum s-ar lăsa să dispară o specie capabilă să construiască maşini T? Şi nu-mi închipui nici că nu sunt mai buni decât noi, cu o asemenea tehnologie, tu nu ţi-ai îmbunătăţi propria specie, presupunând că n-a făcut-o deja evoluţia, în locul tău? Iar cât despre ideea că s-au dus in corpore să locuiască în cine ştie ce univers paralel, de ce-ar face-o, când ăsta, pe care-l avem, e încărcat cu mai multe distracţii decât poate încerca oricine, înainte să se stingă şi ultima stea?

— Nu pot afirma că vreunul dintre cazurile astea e cel valabil, spuse Hancock. Ţi-am propus doar câteva exemple.

— H-hm. Ai auzit vreodată de briciul lui Occam? M-am bărbierit şi eu cu el, din când în când.

— Să alegi cea mai simplă explicaţie a faptelor...

— Exact. Şi, în cazul de faţă, care e cea mai simplă? Eu propun ideea că *Emissary* s-a întors, că povestea adusă de ea ne învaţă cum să ajungem dincolo de cele două sisteme planetare pe care le avem, că anumitor politicieni de pe Pământ nu le convine posibilitatea asta şi vor s-o suprime, şi că tu, Aurie, ţi-ai primit acum ordinele de marş. Îmi imaginez că eşti de acord, în principiu, cel puţin. Aparţii Partidului Acţiunii!

Brodersen scuipase aceste ultime cuvinte ca pe un lătrat. O putea face foarte bine, aşa cum era, cu spatele lipit de zidul unei hotărâri pe care-o luase deja; şi poate că reuşea să smulgă un mic adevăr de la femeia care-i devenise duşmancă.

Se simţi totuşi descumpănit, când guvernatoarea îi răspunse pe cel mai rece ton:

— Consider asta drept o insultă, căpitane Brodersen. Dar nu contează. Dacă nu cooperezi de bunăvoie, va trebui să aplic forţa. Nu vei mai continua să vorbeşti ca până acum.

Îl izbi un fior îngheţat. Se aşteptase să încerce presiuni asupra lui, dar nu să-l sufoce.

— Ai citit vreodată Convenţia? întrebă el, cu glas scăzut. Mă refer la clauza libertăţii cuvântului.

— Dar tu, ai citit vreodată amendamentul stării de urgenţă şi legile aplicate în baza lui? replică Hancock, deşi Brodersen putea să observe că suferea.

—Mda. Şi?

— Declar stare de urgenţă. Întoarce-te peste cinci ani şi prezintă problema în instanţă.

Întinse mâna după o nouă ţigară.

— Dan, continuă ea, nefericită, am la dispoziţie copoii, cum îi numeşti tu. Până reuşim să cădem de acord asupra acestei afaceri, eşti în stare de arest!

Voia să spună că era arestat la domiciliu, cu poşta şi telefonul urmărite. Poate că fusese sinceră, promiţându-i că oamenii de la supraveghere nu-şi activau aparatele electronice de ascultare decât în momentele când el avea vizitatori. Îşi putea conduce afacerile, în condiţii normale, şi de-acasă – oricum, în ultimul timp se desfăşurau mai mult de la sine — şi putea oferi orice pretext dorea, ca de pildă un acces prelungit de ghiorăieli galopante, pentru a nu ieşi din locuinţă. Dacă, însă, ar fi spus cuiva că era consemnat la ordinele ei, Hancock ar fi declarat mijloacelor de informare că fusese reţinut pentru a-i ancheta firma ca suspectă de fraude.

Guvernatoarea se aştepta să-i poată da drumul peste o lună, două. Depindea de veştile primite de pe Pământ.

Brodersen nu-şi consumă energia zbierând.

— Eşti un adevărat guvern, Aurie, remarcă el, la privirea ei întrebătoare, îi explică: Singura definiţie logică a guvernului pe care am întâlnit-o vreodată este aceea că e organizaţia care-şi proclamă dreptul de a omorî oamenii, atunci când nu fac ce vrea ea.

Ar fi putut continua acceptând faptul că schematiza, întrucât Hancock acţiona evident spre binele unei grupări al cărei comportament propriu putea fi foarte bine ilegal, dar nu credea că merită efortul.

4

DOI POLIŢIŞTI ÎN CIVIL îl escortară politicoşi pe Brodersen de la locuinţa guvernatoarei, însoţindu-l până acasă, în maşina lui. Între timp, Demeter trecuse la catastif încă o zi, cu zece la sută mai scurtă decât cele terestre. Soarele se ascundea după Colina Nicovalei, ce se înalta albastră-cenuşie în capătul Bulevardului Pionierilor, cu domul Capitoliului strălucind auriu pe creastă. Oraşul se întindea la stânga şi la dreapta, o panoramă aerisită de locuinţe amestecate, mici fabrici, magazine, întreprinderi de

servicii, majoritatea clădirilor fiind înconjurate de spaţii verzi şi flori. În spate, râul Europa strălucea lat, în drum spre Golful Apollo şi, mai departe, către Marea Hephaestiană. Malul opus era cultivat, lanuri cu grâu şi porumb de un verde viu în anotimpul acela, contrastând cu câteva pâlcuri albăstrii de mariflora şi prinde-ploaia. O lună se înălţa pe boltă, în pătrarul doi, golaşă şi pătată în mijlocul azurului fără nori. Pe sus, pluteau făpturi înaripate, firavari şi bucearoşi căutându-şi cuiburile, ciocârstele înălţându-se să vâneze în amurg. Vântul sufla răcoros, purtând miresme dinspre hinterlandurile răsăritene.

Ce frumoase sunt toate astea, îi trecu prin minte lui Brodersen în timp ce ieşea, continuând apoi cu câteva versuri ale poetului său favorit, scrise cu peste două secole în urmă:

Dumnezeu le-a dat tuturor pământul a-l iubi,
Dar, cum inima noastră atât de mică e,
Fiecăruia un loc rânduit i s-a dovedit Iubit mai presus de orice;

...şi, în acelaşi timp: *Nu, fir-ar să fie,* nu *e de-ajuns! Avem un univers întreg în care să trăim, dacă reuşim să răzbim dincolo de magnaţii puterii.*

Îi reveniră în minte, vii, amintirile, Pământul văzut din spaţiu, mic, învolburat fermecător cu nori, infinit de preţios, cratere lunare sub o văpaie de stele, o auroră marţiană, roşie, roşie, roşie peste nisipuri, bolovani şi culori, grandioasa privelişte a multiplu-vărgatului Jupiter, prima oară când îl zărise pe Phoebus, de-a curmezişul unor noi constelaţii. Ce altceva mai văzuse Joelle? Ce altceva putea el să mai vadă?

— Frumoasă vreme, spuse unul dintre ofiţeri. Se pare că anul ăsta furtunile de vară nu vor începe înainte de Hektos sau Hebdomos.

— Mda, răspunse maşinal Brodersen. Observă, în treacăt, că tinerii de alături erau născuţi pe Demeter. Foloseau în mod automat calendarul demetrian. Puţini dintre atomii fiinţelor lor proveneau de pe Pământ. Ce părere aveau, în sinea lor, despre perspectiva ca omenirea să cucerească libertatea cosmosului? Fără îndoială, afirmau că era o idee măreaţă... până când vreun neocolectivist le trântea o estimaţie a costurilor sociale. Şi

atunci? Se abţinu să întrebe.

În schimb, coti spre suburbia Eglise de St. Michel. (În Eopolis, traficul nu era atât de dens încet să fie obligatorie folosirea piloţilor automaţi.) Drumul Muntelui Ascuns se întindea auriu în asfinţit, împânzit de case şi grădini despărţite larg, cu pajişti şi dumbrăvi indigene între ele. Propria-i locuinţă era concepută pentru acel climat, un bungalow în stil hawaiian, pe o jumătate de hectar de gazon cu lodix şi flori pământene.

— Cum plănuiţi să vă întoarceţi, băieţi? întrebă el, oprind maşina în carport.

— Vom sta pe-aici până ne vine schimbul, sosi răspunsul.

— Aha! Vreţi să intraţi la o cafea?

— Mai bine nu, domnule. Dar vă mulţumim oricum.

Brodersen rânji văzând jena pasagerilor, care-i mai risipi cât de cât furia, şi cobori. Cei doi părăsiră incinta proprietăţii,dispărând după un gard viu, înalt, de davisia, fără îndoială pentru a-şi ocupa posturile de supraveghere atât spre intrarea din faţă, cât şi spre cea din spate.

După ce-şi salută cu o mângâiere ciobănescul german, intră în casă. Camera de zi era prelungă şi înaltă, lambrisată asemenea biroului unde tocmai fusese, cu un şemineu arhaic de piatră pe care îl clădise cu mâinile lui, vizavi de fereastra largă, cu vedere spre curtea interioară. Încăperea era plină de miresmele florilor aduse înăuntru de soţia lui. Dăduse drumul la muzică, un Sibelius drag ei, însă cu volum scăzut, ascultând aşezată într-un fotoliu, cu pisica în poală şi studiind un raport inginerersc. (La scurt timp după ce o angajase, Brodersen descoperise că tindea spre avansare rapidă, după ce se căsătoriseră, şi-o făcuse partener cu drepturi depline. În zilele acelea, Elisabet Leino îşi ocupa o mare parte din timp cu probleme străine de Chehalis Enterprises – civice, teatrale, horticole, fără a-i pune la socoteală şi pe cei doi copii energici – însă compania tot n-ar fi putut funcţiona bine fără ea.)

— Bună, îl întâmpină Lis şi lăsă hârtiile jos, ridicându-se, gata să-l sărute. Era o femeie slabă, cu pielea ca de fildeş, păr şaten, voce răguşită, îmbrăcată în acea zi cu o rochie suficient de scurtă pentru a-i pune în valoare picioarele; trăsăturile ei ascuţite, aproape clasice, îşi pierdură imediat expresia de bucurie. Ce-i cu mutra asta la reflux? A mers prost, nu?

— Vreau o bere, mârâi Brodersen, săltând o sticlă din

dulăpiorul răcitor aflat în spatele unui băruleţ, apoi îşi reaminti de bunele maniere. Ăă, vrei şi tu una?

Lis se apropie pentru a-l îmbrăţişa uşurel.

— Aştept ora cocteilului. Ce s-a întâmplat, iubitule?

— O droaie, şi nimic bun.

Îşi umplu o halbă argintie dintr-un set pe care îl adusese cu prilejul ultimei călătorii pe Pământ, lua-le-ar dracu' de taxe pe bagaje, pentru a-şi sărbători a noua aniversare a căsniciei, în acel an demetrian. Senzaţia ei în pumn şi aciditatea rece din gură îl calmau.

Soţia sa îl studie:

— Te-ai şi hotărât ce să faci.

— La asta lucrez. Şi tu eşti implicată, bineînţeles, în calitate de consultant-şef.

— Atunci, spune-mi, îl luă ea de mână, conducându-l spre canapea.

O lăsă să se aşeze, în timp ce el continuă să se plimbe prin încăpere, vorbind, luând câte o înghiţitură de lichid printre fragmentele mai dure. În final, rezumă:

— Mie mi se pare evident. O gaşcă de tipi antistelari au format o cabală. Trebuie să aibă membri prin mai multe guverne naţionale, plus, neîndoielnic, în Consiliul Uniunii, în birocraţie şi în corpul spaţial. E foarte probabil să fi luat mult mai în serios decât au dat de înţeles ideea că *Emissary* se putea înapoia mai devreme decât fusese prevăzut, aşa că au stat oarecum pregătiţi. Deci, nava e sechestrată, în timp ce ei decid ce măsuri să ia. Între timp, eu am făcut prea mult zgomot. Aşa că Hancock a primit ordin să-mi pună botniţa. Mă îndoiesc că a făcut vreodată parte din vreo conspiraţie, dar este loială Partidului Acţiunii, în general, şi sponsorilor ei politici, în particular. Dacă ei îi spun că e datoare să impună tăcerea, o acceptă fără a pune întrebări incomode.

Ridică din umeri:

— Cred c-ar trebui să-i mulţumesc că nu e genul care ia măsuri mai dure decât cele pe care le-a luat ea.

Lis păstră un moment de tăcere, în penumbra crepusculului, înainte de a murmura:

— Presupun că nu există nici o şansă ca ei să aibă dreptate?

— Tu ce părere ai?

— O, am mai bătut de multe ori cărările astea şi ştii că sunt

de acord cu tine. Mă întrebam numai. Detestăm gândul de a ne imagina corupţia atingând cele mai înalte niveluri ale Uniunii – ale Uniunii! – nu-i aşa?... Ce planuri ai?

Brodersen se opri, privind-o, şi spuse:

— Ce pot face, în afară de a fi băiat cuminte? Iar tu, să fii fetiţă cuminte. Hancock a înţeles că-ţi voi spune cum stau lucrurile, dar m-a prevenit că intri şi tu la răcoare dacă vorbeşti. Vom lăsa să se creadă că sunt... „indispus" săptămâni de-a rândul, nu e credibil... Că m-am făcut pustnic pentru a elabora o nouă idee de afaceri, care trebuie să rămână secretă până va fi gata. Preiei tu funcţia în locul meu.

— Cum? exclamă ea, uluită. Tu, Dan, să te laşi călcat aşa în picioare?!

Clătinând din cap, Brodersen duse un deget la buze:

— Avem de ales? Aş fi putut s-o păţesc şi mai rău decât să-mi iau o vacanţă forţată. Poate voi citi unele din cărţile alea pe care mi le tot recomanzi. Acum ascultă, iubito, sunt obosit şi enervat şi nu-ţi voi aprecia cina dacă mai întâi nu mă destind. Bine?

Privirea femeii deveni complice.

— Bine, răspunse ea.

Prin urmare, o vreme şi-au văzut de ocupaţiile familiale. După încă o bere, Brodersen a luat copiii în camera de joacă, pentru jumătatea de oră şi ceva în compania tăticului, care le aparţinea de drept. Mike, mergând pe trei ani (doi, după calen-darul terestru), fu bucuros să tropăie râzând, să fie săltat pe genunchi şi să acompanieze fără cuvinte câteva cântece. Intona melodiile mai corect decât tatăl său, deşi asta nu însemna mare lucru. Barbara, la cei şapte ani, îi ceru la rându-i să-i deseneze ceva şi să-i spună ultimele întâmplări din saga orozaurului Picior-întors. (În copilăria lui Dan, Căpitanul General John îi povestise despre ursul Picior-întors, dar asta se întâmpla pe Pământ.) Termină destul de brusc actuala aventură, cu o revenire sigură la Castelul Queets.

Fetiţa îi simţi graba.

— Iară te duci? îl întrebă.

— Nu-s sigur, iubito. Răspunsul se frământa înlăuntrul lui. S-ar putea să trebuiască, totuşi. Cât de caldă o simţea, aşezată între mâinile lui...

— Pentru mult timp?

— Sper, cu siguranţă, că nu. Ştii că trebuie să merg uneori în călătorii ca să fac rost de bani. Ei bine, dacă aşa va fi, am să mă-ntorc cât pot de repede, cu braţele încărcate de daruri şi o mulţime de poveşti noi.

Şi, îmbrăţişând-o:

— Ai s-o ajuţi pe mama la fel ca data trecută, da? Bravo, fetişcana lui tăticu!

Barbara îşi aruncă braţele pe după gâtul lui.

Bănuia că spionii, care puteau recurge la interceptări în pofida promisiunii lui Hancock, n-ar fi dat nici o importanţă unui asemenea schimb de replici. Cu toate acestea, după ce copiii se întoarseră în camera lor şi el se aşezase să bea un pahar cu Lis, remarcă, prudent:

— În legătură cu consemnarea mea la domiciliu, mă întreb dacă n-am putea pleca într-o vizită la *Chinook.* Sunt câteva lucruri de care trebuie să mă ocup personal. Până şi Barbara şi-a putut da seama că eram nerăbdător. Pot trimite doi dintre gardienii lor afurisiţi să se asigure că nu scap vreo vorbă.

— Mă rog, poţi încerca, răspunse Lis.

— Peste câteva zile, însă, când se vor mai fi liniştit spiritele.

La fel de conştientă de dispoziţia lui, ca şi fetiţa, Lis schimbă subiectul. Aveau întotdeauna destule despre care să vorbească. Afacerile erau de o diversitate nesfârşită. Chehalis deţinea majoritatea navelor spaţiale din Sistemul Phoebian şi-şi desfăşura cele mai multe activităţi în afara planetei Demeter, pe cont propriu sau pe bază de contract, transporturi, prospecţii, minerit, fabricaţie, explorări, cercetare pură. Acest lucru o implica inevitabil în sectoare vaste ale economiei şi politicii coloniale, şi în relaţii tot mai extinse cu Pământul. În afară de asta, fără a avea ambiţii pentru funcţiile publice, pe amândoi îi interesau îndeaproape problemele sociale, călătoreau împreună pe mare sau prin sălbăticie, schiau, făceau patinaj artistic, jucau tenis, şah slapdash şi pocher machiavelic, lucrau în casă şi prin curte, se plimbau adeseori admirând stelele şi întrebându-se ce se găsea dincolo de ele. În seara aceea, se adânciră în nişte descoperiri recente, despre o relaţie ciudată între hipersauroizii dominanţi şi theroizii primitivi de pe litoralul Golfului Ionian, aproape uitând de necazuri. După aceea, copiii îi ajutară să aibă o cină plăcută.

Dar, când soţul şi soţia rămaseră singuri, Brodersen spuse:

— Mă simt cam neliniştit. Cred c-am să trebăluiesc cu recorderul ăla de monofilm. Vii să m-ajuţi şi tu?

Asemenea planuri nu se numărau printre hobby-urile lui Lis, dar înţelese aluzia şi răspunse:

— Sigur.

Au intrat în atelierul lui Dan. Într-o jumătate de oră, termină de montat aparatul pe care-l dorea, dintr-o bogată rezervă de piese de schimb, şi îl activă. Un ţiuit se răspândi în camera plină de materiale. Brodersen ţâţâi din limbă.

— Vai de mine! Ce ineficient!

— Asta-i ca să ne acopere glasurile? se interesă ea.

Îşi dăduse seama ce anume îl îngrijorase. La ferma părinţilor ei din regiunea Trollberg, oamenii vorbeau irlandeza, iar Brodersen învăţase câteva limbi în plus, în anii în care bătuse drumurile Pământului. Dar singurele pe care le aveau în comun erau engleza – limba lor de toate zilele – şi spaniola, ambele fiind cunoscute de orice detectiv.

— Nu, îi explică Brodersen. Metoda sonică n-ar merge, cel puţin nu fără o mulţime de echipamente sofisticate de heterodinare. Ăsta nu-i decât un generator de zgomot radio pe bandă lată, de mare putere, care ar trebui să bruieze comunicaţiile electronice pe-o rază de vreo două sute de metri, părând accidental. Presupun că adversarul ne-a implantat microfoane în pereţi, ca să capteze convorbirile din casă şi să le transmită unui receptor. E foarte simplu. Chestiile alea sunt mici. Le-ai putea plasa în tufişuri cu praştia.

O cuprinse groaza.

— Chiar crezi că Aurie Hancock ar ordona aşa ceva, sau că poliţia s-ar supune? Se zice că pe Demeter avem o societate liberă.

— Se zice. De fapt, e un sistem de societăţi, după cum ştii, şi multe dintre ţările-mamă nu-s tocmai liberale. Dacă aş fi guvernator, mi-aş păstra sub arme câţiva oameni al căror trecut nu se distinge prin scrupulozitate faţă de drepturile omului. Aş putea avea nevoie de ei într-o bună zi, ca să tratez cu delincvenţii care găsesc pe planeta asta un teren fertil de vânătoare.

Se săltă pe bancul de lucru, cu picioarele balansându-i-se.

— Oricum, Lis, nu *cred* că suntem interceptaţi, o *presupun* doar. Problema asta e prea gravă ca să fim optimişti. Mâine, îl

chemi pe Mamoru Saigo să vină cu un detector şi să caute dispozitive de spionaj. Dacă găseşte vreunele, hm, aş propune să le distrugi, dar mai întâi spune în microfon un mesaj răspicat că, dacă se mai întâmplă, te duci şi la tribunal, şi la presă. Lis rămase tăcută în mijlocul uneltelor, scrutându-l cu privirea. Fereastra din spatele ei era închisă, cu storul tras, dar prin ea pătrundea un curent slab, ca o sugestie a întunericului de afară.

— Deci tu n-ai să fii aici, înţelese femeia.

Brodersen scotoci după pipă şi tutun.

— Mă tem că nu, iubito. Nu-i putem lăsa pe ticăloşii ăştia să ne bage pumnu-n gură, nu? Pe Iuda preotul, tot viitorul călătoriilor spaţiale omeneşti! În plus – ai uitat? — şeful de echipaj al lui *Emissary* e Carlos Rueda Suárez, prietenul meu, vărul lui Toni. N-am scris încă familiei.

— Şi Joelle Ky, dacă e în viaţă, adăugă calmă Lis.

Brodersen tresari la vederea suferinţei de pe faţa ei.

— Mda, mă rog, tot o veche prietenă.

— Mai mult decât o prietenă, ridică Lis palma. Nu, nu te osteni să te prefaci. N-am obiectat niciodată faţă de micile tale nebuneli, nu? Mi-ar plăcea s-o cunosc şi eu pe Joelle. Trebuie să fie foarte deosebită, ca să însemne atât de mult pentru tine. Niciodată nu mi-ai pomenit-o atât de nepăsător pe cât îţi închipuiai.

— Ai câştigat, replică el, aprig la chip. Nu că ar fi fost ceva romantic între noi, înţelege. E prea... stranie pentru aşa ceva. Dar... Oricum, principalul e că nu văd cum ar putea cabala să-i dea drumul lui *Emissary.* Publicitatea le-ar distruge toate idealurile, iar de carierele lor politice s-ar alege praful. În acelaşi timp, e periculos să ţii prizonieri. S-ar putea să hotărască un masacru.

— Dacă sunt atât de ticăloşi. Dacă există o cabală...

Brodersen dădu din cap:

— E un risc pe care mi-l asum, acela că mă înşel.

— La fel ca toate riscurile vieţii tale, Dan.

— Nu-s prea proaste. Ţin la pielea mea. E singura pe care o am.

— Şi ce vrei să faci, de fapt?

— Să mă duc pe Pământ. Să cercetez. Să acţionez. În primul rând, cred, să alertez familia Rueda. Ei vor fi auzit cel mult nişte zvonuri vagi. Nu le-am scris direct, cum ştii, fiindcă nu eram atât

de sigur pe ce ştiam, iar apoi, când am fost sigur, i-am cerut cu încredere lui Aurie să se intereseze mai serios, pentru ca azi să-mi arunce porcăria asta în cap. Sunt toate şansele să ne fie interceptată şi corespondenţa, ba chiar blocată, dacă va conţine ceva neconvenabil. Nu cunosc pe nimeni pe Demeter care să poată transmite vestea mai departe, nimeni de-aici nu se descurcă bine pe Pământ, nici nu are acolo relaţiile pe care le am eu. Nu, trebuie să ajung personal la Lima şi să vorbesc cu Seniorul.

—Cum?

Brodersen se întrerupse din umplutul pipei, pentru a-i adresa un rânjet strâmb:

— Lis, numai pentru întrebarea asta simplă şi practică, la ora asta din noapte, aş fi în stare să mă îndrăgostesc de tine.

De mult n-o mai văzuse roşind şi lăsând ochii în jos. Îl strânse de coapsă.

— Suntem parteneri, ai uitat? şopti ea.

— N-am de gând să uit.

Îşi lăsă jos pipa pentru a pune o mână peste a ei:

— În regulă, n-avem timp cu grămada, aşa că ar fi mai bine să conspirăm în continuare. Încă n-am un plan exact. În primul rând, bănuiesc că e necesar să ajung departe de-aici, unde nu pot fi găsit. Şi cât mai repede. Dacă timp de două-trei zile nu mă văd şi nu m-aud, cred că Aurie va fi convinsă că stau bosumflat în bârlogul meu. După aceea însă, ar părea ciudat că nu dau măcar câte un telefon ocazional. Aşa că o şterg la noapte.

Lis nu ceru detalii. Nimeni, în afară de ei doi, nu ştia despre tunel. Cu câţiva ani în urmă, Brodersen închiriase un săpător, pentru a adăuga un beci de vinuri lângă adăpostul contra furtunilor. Cât timp îl avusese, excavase o galerie până în mijlocul pădurii de la nord de pământurile lor, fortificând-o cu calcar pulverizat. Se întâmplase în timpul înverşunatei dispute de pe Pământ şi din jurul acestuia cu privire la drepturile de jurisdicţie şi proprietate printre asteroizi, când o vreme păruse că Liga Iliadică avea să ceară secesiunea. Dacă acea federaţie de colonii orbitale şi lunare ieşea din Uniune – iar Uniunea, probabil, recurgea la arme pentru a o aduce înapoi — numai Dumnezeu ştia ce s-ar fi putut întâmpla, pe Pământ ca şi pe Demeter. Criza se rezolvase printr-un compromis nesatisfăcător, dar Brodersen continua să-şi reproşeze că până atunci nu

asigurase casa cu o ieşire secretă. Văzuse atâtea dezastre, majoritatea datorate guvernelor, încât ar fi trebuit să-şi fi luat din capul locului această măsură de siguranţă.

Din pădure, putea merge pe jos cinci kilometri până la o staţie izolată de aerobuz, de unde avea să zboare până într-un oraş îndepărtat, iar acolo să închirieze o maşină. Îşi pregătise câteva identităţi false, cu tot cu credite bancare excelente, ca să-şi apere viaţa privată când el şi ai lui călătoreau. În balta care era Demeter, cu o populaţie de nici trei milioane, ar fi devenit un broscoi mai mare decât i-ar fi plăcut.

— Şi pe urmă? întrebă Lis.

— Să ne gândim, spuse el aprinzând tutunul şi trăgând fumul în piept. Evident, voi avea nevoie de un mijloc de transport până la Sol, mijloc care să-mi folosească şi după ce ajung acolo. *Chinook* – care altul? – cu echipajul pe care-l poate duce, proviziile de la bord şi naveta auxiliară. În plus, *Williwaw* e practic concepută pentru misiuni ca răpirea pe neştiute din orice loc m-aş afla pe planeta asta.

— Şi cum speri să treci cu *Chinook* prin poartă, pe lângă navele de supraveghere?

Brodersen chicoti. Perspectiva de a acţiona, în loc de a se acţiona asupra lui, îl înveselea enorm. Nu că s-ar fi bucurat de respectiva încurcătură. Totuşi, în ultimii ani, zilele deveniseră prea previzibile pentru gusturile lui.

— Găsim noi o soluţie. Dacă nu te poţi ocupa de negocieri, draga mea, mai bine să ne prezentăm amândoi la clinica de gerontologie. La o adică... hm... În fine, Aventureros (compania înrudită cu Chehalis) poate cu siguranţă să folosească o altă navă mare de marfă în Sistemul Solar, şi acum, când *Chinook* nu mai are perspectiva de a porni spre stele, ei bine, am putea foarte bine s-o închiriem acolo în sistem charter.

Pocni din degete.

— Hei, da, asta i-ar oferi motivul oficial perfect de a contacta familia Rueda.

Aplecându-se, continuă serios:

— Da, să contăm pe asta. Mâine le telefonezi oamenilor din echipaj. Le vorbeşti despre o posibilă călătorie spre Sol, cu preaviz scurt, şi-i inviţi aici la o consfătuire. Hancock mi-a spus foarte clar că vom fi interceptaţi ori de câte ori avem vizitatori, iar un bruiaj în acel timp ar fi prea suspect. Dar poţi pregăti

rezumate scrise pe care să le predai oamenilor, toate discuţiile serioase se pot desfăşura în scris, câtă vreme vorbiţi despre lucruri inofensive pe care le puteţi avea scrise tot dinainte. Am ales doar oameni isteţi, prind repede. Vor da un spectacol convingător.

Lis se încruntă:

— Vor accepta o aventură atât de riscantă ca pe ceva necesar?

— Ei, unii ar putea fi prea conştiincioşi faţă de lege, sau mai ştiu eu ce. Totuşi, sunt convins că dacă mă refuză, îmi vor fi totuşi destul de loiali ca să n-o ia la goană trăncănind încolo şi-ncoace. Nu i-am ales în echipajul meu, pentru o posibilă călătorie spre noi planete, fără a fi ajuns să-i cunosc pe toţi cât mai bine.

— Chiar şi aşa, Aurelia nu-i o tâmpită. Dacă află că *Chinook* e pe punctul să plece, s-ar putea să-i trântească o consemnare, sub ce pretext i-o trece prin minte, numai ca să se asigure.

— E neapărată nevoie să ştie? De obicei, biroul Guvernatorului General nu ţine evidenţa sosirilor şi plecărilor de nave spaţiale. Sunt aproape sigur că vei putea ajunge la un aranjament.

Brodersen ezită, înainte de a adăuga:

— Mda, cu timpul, se va convinge că mi-am luat tălpăşiţa şi e foarte probabil să speculeze că m-am strecurat la bord. Mă tem că te aşteaptă nişte hărţuieli îngrozitoare.

— Mă pricep să răspund cu aceeaşi monedă, îl asigură ea.

Brodersen zâmbi:

— Mie-mi spui? Nu văd cum ţi-ar putea face necazuri serioase, fără a se trăda, ceea ce nu trebuie să facă. Ce dovadă legală ar avea în afară de faptul că, probabil, ţi-ai ajutat soţul să scape de o supraveghere cu o legalitate dubioasă? Şi dacă povestea asta ajunge în instanţă, mamă!

— Ar putea născoci ceva mai râu, spuse Lis. Deşi, nu cred c-ar vrea. Nu are fire de comisar. Dar s-ar putea să i se ordone.

— Avocaţii noştri pot tărăgăna luni de zile orice caz juridic, îi aminti el. Până atunci, ar trebui să reuşesc să fac ţăndări toată împuţiciunea asta.

Se încruntă:

— Desigur, dacă dau greş…

— Nu-ţi face griji pentru mine, îl întrerupse Lis. Ştii c-am să

mă descurc.

Râmase din nou tăcută, stând în picioare lângă soţul ei.

— Mi-e teamă pentru tine, spuse ea într-un târziu.

— Să nu-ţi fie...

Brodersen îşi mută pipa în mâna cealaltă şi o cuprinse pe Lis pe după umeri.

— Ei, dacă eşti atât de hotărât să pleci, hai să plănuim totul cu grijă. Pentru început, cum ţinem legătura?

— Prin Abner Croft, propuse el.

Aceasta era una dintre identităţile lui fictive. Abner Croft avea o cabană lângă Lacul Artemis, la o sută de kilometri distanţă. Telefonul lui poseda mai mult decât un simplu codificator. Era înzestrat cu un dispozitiv militar de care Brodersen aflase într-o călătorie pe Pământ şi pe care îl reconstituise pentru sine însuşi, ca măsură de precauţie suplimentară în timpul crizei iliadice. Interceptarea liniei ar fi înregistrat o banală conversaţie imprimată dinainte. El şi Lis se distraseră plăsmuind câteva asemenea discuţii, folosind travestiuri şi voci modificate prin voder. Putea intra în circuit prin orice terţ instrument, cerând un apel de teleconferinţă; maşinii de comutare puţin îi păsa.

— M-hm, făcu Lis. Şi unde crezi că vei fi de fapt?

— În Podişuri. Zona logică, nu?

Femeia tăcu o clipă.

— Cu Caitlín?

Dezarmat de gravitatea ei, Brodersen se eschivă:

— Păi, pe-acolo e şi ea în perioada asta a anului. Toţi localnicii vor şti unde s-o găsească şi cred că e foarte firesc ca un vizitator din afară să vrea să-i asculte câteva cântece. Şi cine m-ar putea ascunde mai bine sau ar putea spune ce înseamnă un *rendez-vous* sigur prin părţile alea, sau... sau ce-o mai fi?

Pufni zgomotos. Lis îl atinse iarăşi, dar acum nu-i mai dădu drumul.

— Iartă-mă că te-am întrebat, spuse ea încet. Nu protestez. Ai dreptate, e persoana cea mai potrivită să ne ajute. Dar, înţelegi... nu, nu sunt geloasă, s-ar putea însă ca după noaptea asta să nu te mai văd niciodată, iar ea înseamnă pentru tine mult mai mult decât Joelle, nu?

— Of, iubito! Îşi puse pipa deoparte, pentru a luneca de pe banc şi a o îmbrăţişa.

Cu capul pe pieptul său şi degetele apăsându-i puternic spatele, Lis lăsă cuvintele să i se rostogolească pe gură, deşi le păstră blânde.

— Dan, dragul meu, înţelege-mă. Ştiu că mă iubeşti. Şi eu, după ce mi s-a destrămat căsnicia aia nenorocită, când te-am cunoscut... Tot ce-ai fost şi-ai făcut arată că mă iubeşti. Dar tu, cu prima ta soţie, niciodată n-ai fost mai fericit decât atunci când ai avut-o pe Antonia, nu?

— Aşa e, mărturisi el, cu glasul îngroşat. Numai când mi-ai dăruit tu...

— Taci. Ţi-am spus clar că nu mă supăr — nu atât încât să conteze – dacă din când în când calci şi tu pe de lături. Întâlneşti o mulţime de oameni feluriţi, eu de obicei nu te însoţesc în călătoriile de afaceri pe Pământ, iar tu eşti un taur atrăgător, nu ţi-am spus-o niciodată? Nu, taci, iubitule, lasă-mă să termin! Nu-mi fac griji cu Joelle. Din puţinul pe care mi l-ai spus, are ea un anume farmec – e holothetă, şi… Dar n-ai inventat niciodată scuze ca să te întorci la ea. Cu Caitlín însă...

— Nici cu ea..., încercă el.

— Mi-ai spus că a fost doar o prietenă şi o tovarăşă ocazională de joacă. Mă rog, nu mi-ai mai spus asta, deschis, despre nimeni. În felul tău, eşti o persoană rezervată, Dan. Totuşi, am ajuns să te cunosc. V-am privit pe amândoi, când ea venea în vizită. Caitlín seamănă puţin cu Toni, nu?

Drept răspuns, Brodersen nu putu decât s-o cuprindă şi mai strâns.

— Ai spus că nu e nevoie să fiu nici eu monogamă, izbucni Lis. Şi poate nici n-am să fiu, întotdeauna.

Îşi înghiţi un chicotit.

— Ce mai pereche de anacronisme suntem, că ştim până şi ce înseamnă „monogamie"!… Dar, de când ne-am căsătorit, Dan, nimeni n-a meritat osteneala. Şi nimeni nu va merita, cât timp tu vei fi plecat în călătoria asta, din care nu ştiu dacă te mai întorci.

— Am să mă-ntorc, jură el. Mă întorc, la tine.

— Îţi vei da toată silinţa, sigur. Adică, o silinţă ca toţi dracii! Ridică faţa spre a lui. Brodersen îi văzu lacrimile, le simţi, le gustă.

— Iartă-mă, continuă Lis. N-ar fi trebuit să amintesc de Caitlín. Decât ca să... Îi transmiţi toată dragostea mea, te rog.

— Am... am spus adineaori, întrebarea ta practică mi-a amintit ce fel de om eşti, se bâlbâi el. Şi-acum, ăă, asta... Eşti, incredibil de *bună,* scurt pe doi!

Lis se desprinse, făcu un pas înapoi, îşi petrecu mâinile peste coastele lui, până la şolduri, şi spuse din adâncul gâtlejului:

— Mulţumesc, amice. Acum, ascultă, va fi o noapte scurtă — tu trebuie să prinzi aerobuzul la o oră când pasagerii sunt somnoroşi – şi mai avem încă multe de complotat. Mai întâi, însă... m-m-m-m?

În sufletul lui Brodersen se înteţi un val de căldură.

— M-m-m-m, i-o întoarse el.

5

LA TREI SUTE DE KILOMETRI în estul Mării Hephaestiene şi două mii de kilometri la nord de Eopolis, se înălţau Podişurile. Acolo se instalaseră numeroşi emigranţi din nordul Europei, în timpul exodului din secolul trecut. La fel ca majoritatea coloniştilor, o dată ce devenea posibilă supravieţuirea departe de oraşul de origine şi de sprijinul său tehnologic, aceştia tindeau să se adune cu cei asemenea lor. Fermieri, păstori, ţapinari, vânători duceau un trai primitiv, din lipsa maşinilor; costurile de transport de pe Pământ erau enorme. Ulterior, când a început să se dezvolte industria demetriană, au dobândit unele echipamente moderne — dar nu prea multe, căci între timp îşi elaboraseră moduri de viaţă proprii ţinutului. Mai mult, majoritatea nu ţineau să devină dependenţi de străini. Ei sau strămoşii lor veniseră acolo pentru a scăpa de guverne, corporaţii, uniuni şi alte monopoluri. Era o stare de spirit care dăinuia.

Populaţia care o reprezenta elaborase un întreg ethos. La ei acasă, mulţi dintre localnici continuau să vorbească limbile originare, în ciuda acestei diversităţi, limba comună era engleza, într-un nou dialect. Tradiţiile se contopeau la un loc, sufereau mutaţii sau luau fiinţă spontan. De exemplu, la solstiţiul de iarnă, friguros, înzăpezit şi întunecat, în acea zonă a continentului pe care oamenii o numeau Ionia, aveau sărbătoarea Yule (nu Crăciunul, care continua să respecte calendarul terestru) cu ospeţe, veselie, podoabe, daruri şi întruniri. La jumătatea anului demetrian, aveau o altă ocazie de

a se reuni, cu un caracter bacanal mai făţiş. Atunci, focurile de tabără comunicau între ele din depărtările colţuroase, în jurul lor având loc dansuri – cu băutură, mâncare, cântece, glume, jocuri, întreceri sportive, sex — de la apusul soarelui până-n zori.

În ultimii trei ani, în acel sezon, când nu era ocupată cu plăcerile asociate ocaziei, Caitlín Margaret Mulryan le dăruia muzică acelora care se întâlneau pe Trollberg. O pornea din nou pe jos, de-a lungul unui drum desfundat, călătoria făcând parte din distracţie. Din mers, îşi repeta ultimul cântec compus pentru festival, săltând în ritmul său de vals şi în limpezile sale acute de soprană:

În albastrul argintiu, rouă sclipeşte senină,
Noaptea cea de vară plină
Mărginită-i de lumină.
Veniţi cu toţii de mână a vă lua,
Căci prin tot ţinutul, muzica
Deşteptatu-s-a.

Degetele ei alergau pe claviatura sonadorului sprijinit în îndoitura cotului stâng. Programată să imite un fluier, deşi ceva mai tare, cutia de culoarea lemnului de mahon triluia pe sub vocile corale.

Cu bucurie în sus, cu bucurie-n jos.
Dansurile zboară de râsete pline
Din câmpul înflorit spre piscul muntos.
Gustaţi bucuria ce dup-aceea vine!

De sub pantofii ei izbucneau rotocoale de praf. Împrejur, înălţimile visau sub aura chihlimbarie a lui Phoebus ce cobora spre apus, în apropierea celui mai nordic punct al traiectoriei sale, pe un cer cu câţiva nori albi. Drumul urma râul Astrid, tumultuos şi înspumat, înverzit de pulberea gheţarilor, curgând pe partea dreaptă spre Aguabranca, unde avea să se verse năvalnica Europa. Pe malul celălalt se întindeau pământuri virgine, coborând abrupt spre o vale deja întunecată, plină de vegetaţia verde-albăstrie aşternută oriunde nu-şi iţeau bolovanii creştetele lodix, asemănător unui soi de iarbă trilobată, sau trifoi, presărat cu nestematele petalelor de vârful-săgeţii, sau

bobocul-soarelui, printre lăstărişuri de lance-roşie, înaltă, şi tulichină suplă. Roiau fiinţe insectoide, aripi-de-flacără în nuanţe orbitoare, bălăsari ţopăitori, nenumărate gâze zumzăitoare. Printre ele plutea un firavar cu pene viu colorate, un menestrel ciripea de pe o ramură, doi bucearoşi dădeau târcoale pe deasupra, iar în înalturi plutea un draque slăbănog, acesta din urmă nefiind o pasăre, ci un hipersauroid, asemenea tuturor vertebratelor evoluate care apăruseră până atunci pe Demeter. Arome înţepătoare, trezind amintiri de răşină şi scorţişoară, pluteau pe o adiere dinspre miazăzi ce răcorea cu repeziciune după-amiaza.

În stânga lui Caitlín se întindea un gard de stinghii. Aproape neted, până întâlnea o pantă abruptă, la trei-patru kilometri distanţă, terenul astfel demarcat fusese transformat în păşune pentru vitele pământene şi, mai departe, în plantaţii de orz pentru oameni. Invadatorii din spaţiu găseau carnea şi vegetaţia demetriană adeseori comestibile, uneori delicioase; de când cobora din autobuz, la Freidrop, Caitlín culegea încontinuu fragi-de-lună, mere-perlă şi dulcifructe. Le lipsea însă întreaga gamă de vitamine şi aminoacizi, conţinând în schimb multe care nu erau de nici un folos. Plantele importate erau de un verde intens, iar vitele ce le păşteau, fantastic de roşcovane.

În urma ei, drumul cotea dispărând după o colină. În faţă, urca asemeni unui şarpe. Dincolo de următoarea ridicătură se vedea Trollbergul, acoperit de păduri şi pajişti până-n vârf. În spatele său pluteau fantomatic piscurile Phaeciene înzăpezite, dominate de Muntele Lorn.

Muzica scânteiază dulce-săltătoare.
Se unduieşte dinainte-i
Pe agere picioare,
Aşa mlădie şi vioaie, cu ghirlande
De trandafiri şi licărul-stelelor
În jurul căpătâiului ei drăgăstos.
Cu bucurie în sus, cu bucurie-n jos.
Împrejur zboară dansul ca râsul furtunos...

Caitlín se opri. Dintr-un desiş din sălbăticie apăruse un garm. Mare cât un tigru, cu blana cenuşie, râtul rotunjit şi o măciulie în vârful cozii, se prelingea cu o graţie care-i smulse un mic ţipăt

admirativ. Nici unul dintre ei nu avea de ce se teme. Carnivorelor demetriene nu le plăcea mirosul animalelor terestre, aşa că nu le atacau niciodată. La rândul lor, vânătorii-oameni încercau să menţină echilibrul unei naturi care le oferea piei pentru piaţă, iar Sfatul Popular al Podişurilor declarase garmii specie ocrotită.

Fiara se opri la rândul său, privind-o. Văzu o femeie tânără. (Vârsta ei exactă era de treizeci şi patru de ani, deşi, fiind născută pe Pământ, şi-o considera de treizeci şi cinci.) De statură medie, cu pieptul plin, zveltă ca nuiaua, lungă-n picioare, avea o coamă şatenă de nuanţa bronzului, ce i se rostogolea buclată pe umeri. Fruntea-i era înaltă, obrajii reliefaţi, îngustându-se spre bărbie; gura însă, o avea lată şi senzuală. Sub sprâncenele negre, fin arcuite, i se vedeau ochii ca smaraldul şi un nas scurt, cârn. Soarele şi vânturile îi bronzaseră pielea albă, adăugând o spuză de pistrui. Tunica şi pantalonii ei cunoscuseră vremuri grele. Şi-i strângea cu o curea de croms, haşurată ţipător, în toate culorile curcubeului. Îşi ducea în raniţă hainele de schimb, sacul de dormit, puţină hrană deshidratată, poeziile lui Yeats şi alte articole de călătorie.

— Glorie Creaţiunii, şopti ea, frumos eşti, tăuraşul meu!

Garmul dispăru înapoi în domeniul lui. Caitlín oftă, continuându-şi drumul.

Nesocoteşte ţărâna unde cândva păşit-a.
Braţul lui un fulger îi
Azvârle pe mijloc
Şi-l vede, peste lume învârtită,
Uşor ca vântul şi
Mai înalt decât copacii.
Cu bucurie în sus...

Se întrerupse. Un om ieşise la vedere în faţa ei, de după gard, ocolind o stâncă uriaşă. La fel de surprins, ridică după o clipă mâna, strigând o formulă de salut. Caitlín se apropie de el, în pas alergător. Era tânăr, văzu ea, voinic şi blond. Îmbrăcat în salopetă, purta un corn făcut din colţ de tordener, cu care să-şi cheme vacile acasă.

— Ziua bună, fata mea, spuse el cu accentul său melodios, când Caitlín ajunse în apropiere; prin partea locului, era o

expresie politicoasă. Cum îţi merge?

— De minune. Îţi mulţumesc, domnule, şi-ţi doresc cumpăna zilei asupră-ţi, replică ea în engleza blândă a patriei sale, care de mult timp îşi asumase graiul cuceritorilor, însuşindu-şi-l.

— Te pot întreba încotrova te îndrepţi?

— La Trollberg, pentru Miezul-verii.

Tânărul făcu ochii mari:

— Aha. Atâta ghicit-am. Mi-eşti Cathleen, aşa-i? „Duduie" te-aş numi, cum se cade din partea unui gentleman, dar nu-ţi cunosc numele de familie. Pare că nimeni nu ţi-l foloseşte.

Îi toleră pronunţia. Puţini sassenachi sau capete-pătrate erau în stare de ceva mai elevat.

— Mda, căci nu mă aflu aici decât pentru întorsătura soarelui, când întreaga provincie e doar un mare bairam. Frumoasă ţară aveţi, şi oameni de soi, dar pe planetă se află multe altele unde să călătoresc. Dar dumneata, cine să fii?

— Elias Daukantas. De la Ferma Vilnyus.

Îşi repezi degetul mare îndărăt. Deasupra unui paravan de plopi se înălţa fum, probabil dintr-un horn. Şi, cu sfială:

— Auzit-am mult despre matale şi aş dori ca Trollbergul să se afle în vecinătatea mea. Sau, barem să mi te fi văzut venind mai dinainte. Ăă... Întotdeauna-mi baţi drumul pe jos?

Caitlín dădu din cap:

— Ce-aş câştiga mergând cu maşina, fără să cunosc nici un loc prin care trec?

— Dar unde-mi înnoptezi? Nici vorbă auzit-am c-ai vizita răzleţele noastre hanuri, deşi mai mult de doi moşieri spuseră cum că te-ar plăti frumos pentr-un chef de-o seară.

Zâmbi, ca să-i arate că nu era jignită, răspunzând:

— Barzii nu cântă pentru câştig, răzeş Daukantas, şi bard mă socot a fi, deşi nu tocmai vreun Brian Merriman. Putem primi daruri, dar cântăm de drag sau pentru ospeţie. Locuiesc acolo unde sunt binevenită, sau altfel, îmi întind sacul pe lodix.

În stângăcia lui, fermierul exclamă:

— Dar din ce-mi trăieşti?

Şi imediat, obrajii i se înroşiră de gafa făcută.

— Ei, oi fi stingherit acum? replică ea veselă, bătându-l pe dosul mâinii cu care se ţinea de gard. Bine, dar toţi mă-ntreabă asta...

Trecu intenţionat la eopolitana simplă:

— Am studii medicale, deşi nu sunt doctor. Iarna, lucrez în oraş şi prin împrejurimi, în circumscripţia spitalului St Enoch. Lipsa de medici îmi permite să stabilesc singură condiţiile. Bineînţeles, dacă aş fi o femeie de bun-simţ, aş lucra cu normă întreagă. Dar cum răstimpul meu de viaţă nu-mi ajunge ca să explorez planeta Demeter...

Se crispă:

— Şi când trebuie să văd oameni suferind...

Întrerupându-se, risipi tensiunea şi râse:

— Graţie vieţii, dar destul am vorbit despre mine, mai mult ca destul! Să vorbim şi despre dumneata!

— Nimica nu-i de spus, coniţa mea. Asta-i ferma tatălui meu, iar eu, al treilea-i fiu.

Caitlín înclină capul într-o parte:

— Eşti burlac, va să zică?

— *Tja,* încuviinţă el, cunoşti datina noastră din podişuri. Când mi-s însurat, putem sta-n casa cea mare ca asociaţi, sau să chemăm în ajutor la desţelenirea pământului şi durarea unui cămin al nostru înşine. Eu, cred că pe-asta am să mi-o aleg. Noul început.

— Şi nu ai nici o fată care să-ţi spună cum ar dori şi ea?

— Nu. Cândva... Dar îţi spusei o droaie despre mine, hm, hm, Cathleen, se grăbi el să adauge. Înnoptezi la noi? Făgăduiesc că tot neamu-mi o să-mi fie încântat.

Caitlín privi spre apus. Deşi umbrele se alungiseră şi munţii deveneau vineţii, Phoebus mai avea cel puţin o oră până să-l înghită orizontul.

— Îţi mulţumesc, dumitale şi neamurilor dumitale, răspunse ea. Dar trebuie să ajung la Trollberg în cel mult trei zile, şi plănuiam să umblu până după asfinţitul soarelui, când Persefona va răsări mare şi plină, luminoasă ca Luna deasupra Pământului.

Erion, de o mărime aparentă cât jumătate dintr-a Persefonei, răsărise deja, ca un corn de ivoriu pe fond indigo.

— Mi te duc eu mâine cu maşina, cât de departe pofteşti, se oferi Daukantas; expresia lui Caitlín nu părea deloc convinsă; continuă, viclean: da, vrei să mi te afli-n apropiere de pământ. Ei, iacătă o familie pământeană pe care n-o mai cunoscuşi. Căminul nostru, obiceiurile, ar trebuie să mi te-ntereseze, sunt neobişnuite,i-ţi jur; nu suntem suedeji şi nici engleji sau... Te rog! Ne-ai înveseli nespus. Nicicând nu te-om uita.

— E-e-ei…

Relaxată, zâmbind, se apropie, bătând infim din gene:

— Eşti peste poate de amabil, Elias Daukantas, şi-s sigură că ar fi o seară reuşită, de-aş sta aici. Deci, dacă eşti sigur că domnia sa n-ar obiecta...

Un zumzet creştea în intensitate. Răsucindu-se, văzură o mică maşină ce se apropia. Perna sa de aer azvârlea praful în stânga şi-n dreapta, precum spuma de sub carena unei şalupe în viteză. Ajungând în dreptul lor, frână, cu un vuiet. Trepiedele se trântiră la pământ. Cupola transparentă se dilată. Din maşină se rostogoli afară un bărbat masiv.

— Caitlín! mugi el.

Caitlín lăsă să-i scape sonadorul.

— Dan, o, Dan! exclamă ea, alergând spre el.

Se îmbrăţişară. După un timp, gura lui se dezlipi de a ei, căutându-i urechea.

— Ascultă, macushla, şopti el. Sunt pe fugă. Urmărit. Mă numesc Dan Smith. Bine?

— Bine, suflă ea la rându-i, Brodersen îi simţea supleţea elastică, mirosul părului bătut de soare şi celelalte, mai calde, ale cărnii. Care ţi-este dorinţa, inima mea?

— Să dispărem naibii de-aici, într-o ascunzătoare sigură. Acolo, vom putea vorbi.

Brodersen trebuia să facă toate eforturile omenesc-posibile pentru a se stăpâni să n-o trântească la pământ, aruncându-se peste ea.

Aceeaşi strădanie vibra într-însa, şi mai puternică decât a lui. Se desprinse, răsucindu-se smucit, şi-i spuse şovăitoare fermierului ce-i privea cu gura căscată:

— Elias, dragul meu, mi s-a făcut o mare surpriză. Iată-l pe logodnicul meu, Daniel Smith. Nu ne aşteptam să ne întâlnim înainte de festival, călătoreşte. Dar, de vreme ce zeii sunt atât de darnici... Mă poţi ierta, cât de puţin? Mă voi întoarce, cu voia Puterilor, şi-atunci am să vă cânt.

Daukantas şi Brodersen îşi strânseră mâinile, bolborosind politeţuri stângace. Caitlín îşi înhăţă instrumentul şi-l trase pe Brodersen de mânecă. Se căţărară amândoi în maşină. Aceasta făcu un salt înainte. Daukantas rămase mult timp privind în direcţia unde dispăruse, înainte să ridice cornul pentru a-şi chema vitele.

Sub strălucirea unei luni şi jumătate, cu Phoebus dispărut nu de multă vreme, cerul era mai mult violet decât negru şi dezvăluia puţine stele. Dintre constelaţii, nu se vedeau în întregime decât Medeea şi Ariadna. Afrodita şi Zeus, planetele surori, străluceau ca două lumânări. Trei norişori păreau să emane lumină. Razele argintii scăldau vârfurile copacilor, revărsându-se pe pământul întins într-o penumbră translucidă. Printr-o spărtură a pădurii se vedea licărind Muntele Lorn. Licuricii pâlpâiau ca nişte mici felinare. Coristerii triluiau cu zecile de mii, chemându-şi perechile dintre lujeri şi frunze; cânta o ciocârstea; lângă grotă, un izvor îşi împroşca spuma într-un susur cristalin.

După ce parcaseră maşina, Caitlín îl condusese pe Brodersen către acest loc, pe o cărare a animalelor. Îşi adusese şi el o trusă de înnoptat în aer liber, inclusiv un încălzitor, rezervor de carburant care răspândea în adăpost o căldură binevenită. Sacii de dormit, pe perne de mollită, făceau ca pardoseala să fie confortabilă. Cei doi, însă, nu dormeau. După un timp, printre tachinări tandre, îşi gătiră cina şi mâncară. Dar nici după aceea nu adormiră.

Spre zorii zilei, Caitlín se săltă într-un cot, ca să-l vadă mai bine. Peştera avea gura spre vest, iar razele Persefonei intrau acum drept înăuntru, răspândind o luminozitate atât de feerică, încât Brodersen avu impresia că putea vedea cât de înroşite erau sfârcurile lui Caitlín, în contrast cu pielea ei albă. Întinse mâna să-i cuprindă carnea moale şi grea; aceasta se apăsă în căuşul palmei, când femeia se aplecă să-i dăruiască un sărut, un sărut stăruitor.

— Iubirea mea, dragostea mea, viaţa mea, aproape cântă ea, de-aş avea cuvinte să-ţi rostesc minunea care eşti, oamenii şi-ar aminti de mine până şi când Sapho şi Catullus vor fi fost daţi uitării. Dar nici chiar Brigit însăşi nu porunceşte acestei vrăji.

— O, Christoase, cât te mai iubesc, spuse el, cu glasul voalat de tăria sentimentului. De cât timp suntem împreună? De trei ani?

— O câtime mai mult. Eu număr şi lunile, din clipa când am ştiut pentru prima oară ce însemnai pentru sufletul meu, până m-i s-a ivit prilejul să te cunosc mai bine.

— Şi eu, care credeam că nu era decât o toană oarecare. Ce

iute mi-ai dovedit că mă înşelam! Tu, nu doar un trup delicios şi, în pat, ca iadul pe roţi, ci tot ceea ce însemni *tu.*

— De n-ar fi fost necazurile acelea ce mi te-au scos în cale, m-aş afla într-un extaz de-a dreptul izotopic, Dan, Dan al meu. Aşa stând lucrurile, îţi proslăvesc duşmanii pentru atâta lucru, în timp ce ticluiesc cum să le spintec maţele. Nici nu ştiam c-aveam să te văd până la toamnă.

— Dacă rămâneai în Eopolis...

Buclele lucioase se mişcară, umbrindu-i trăsăturile, în timp ce clătina din cap.

— Nu, deveni ea complet serioasă. Încă n-am terminat de despicat în patru firul ăsta? N-ar fi fost drept faţă de Lis. Nici faţă de tine. Şi pe ea o iubeşti, cum e şi cazul. Eu însămi ţin la Lis, niciodată nu i-aş pricinui mai multă suferinţă decât e necsar şi sper că prietenia pe care mi-o arată nu e numai din datorie, cu siguranţă, ştie ce e între noi, deşi niciodată nu mi-a spus-o cu voce tare.

Caitlín se ridică în capul oaselor, cu spinarea dreaptă şi genunchii strânşi în braţe, privind pe deasupra lui spre sălbăticia argintată.

— De asemenea, adăugă ea, dat fiind că îmi lipseşte talentul ei la cifre şi organizare, n-aş putea niciodată să împărtăşesc aventura întreprinderilor tale. Nu vreau să fiu un parazit. Iar o slujbă stabilă şi sigură, într-un singur loc, în scurt timp m-ar fi făcut să mă scrântesc la cap. O pasăre trecătoare am fost, din clipa când m-am născut.

De pe buze îi izbucni veselia:

— Vai, bătută-n cap mai sunt! Cum să se nască o pasăre?

Brodersen se săltă lângă ea, aşezat turceşte.

— La fel cum se poate cloci o idee, propuse el.

— Ei, se grăbi Caitlín să răspundă, vezi, şi Einstein a meditat mult timp asupra... trebuia să i se aducă mâncarea şi tutunul în locul unde stătea... până când, într-o frumoasă zi, oul a făcut *crac* şi a scos ciocul micul principiu special al relativităţii, gol-goluţ şi ud-leoarcă, după care bietul om a trebuit să dea fuga încoace şi-ncolo, ca să aducă râmele lungi ale ecuaţiilor şi să i le îndese în cioc, dar până la urmă a crescut spre a deveni măreţul cocoş al teoriei relativităţii generalizate, şi a apărut mecanica cuantică, pentru a-i construi o stinghie pe măsură.

— Da-a-a, o cuprinse el cu un braţ. Cât despre lansarea unui

proiect, îl văd întins pe căile unse, şi tu vii să spargi o sticlă de şampanie în capul directorului, el e statuia de la prova, desigur...

Continuară astfel cu aiurelile. Încântarea lui Caitlín constituia o parte integrantă din toate cele pentru care-i era dragă.

— Ascultă, remarcă Brodersen în cele din urmă, nu mi-ai spus cum ai găsit grota asta. Deşi, nici eu n-am pierdut vremea întrebându-te. Dar, dacă tot facem o pauză, cum ai găsit-o?

Caitlín rânji:

— Tu cum crezi?

—Ăaaa, cel mai chipeş vânător de anul trecut... Ştii, comoara mea, aproape mi-aş putea dori... aproape... ca tu să fi întârziat numai cu-o zi? Îmi făceam planuri cu băiatul ăla, când ai apărut. Da, mă rog, fără-ndoială, se mai pot amâna o vreme.

Brodersen încercă să nu se crispeze. Caitlín simţi şi îl îmbrăţişă, spunând:

— Iartă-mă. Te-am rănit? Sufăr.

— Păi, normal, nu mă pot aştepta să rămâi celibatară luni de zile, se sili el să răspundă. Ai prea multă viaţă în tine.

— Tu eşti cel pe care-l iubesc, Daniel. Adevărat, am avut şi iubiri trecute, înflăcărate şi ele, dar nici una ca asta. Puterea ta, înţelepciunea ta, dibăcia mâinilor tale dragi, of, eşti pe de-a-ntregul *bărbat* şi totuşi eşti blând, generos şi afectuos. Pe tine te voi iubi până-n ceasul când am să închid ochii. Restul... unii reies că-s răi, majoritatea sunt buni, nici unul n-a fost plicticos, dar în realitate nu sunt decât nişte capricii. Sau, cel mult, legarea unor camaraderii mai strânse.

— Mda, sigur. Nici eu nu-s tocmai monogam.

Caitlín încercă să răzbată dincolo de bariera din sufletul lui:

— Ţi-am spus, inima mea, nu-s o pisică. Câte un impuls din timp în timp, sigur, dar în primul rând trebuie să am de la început o părere bună despre el, după care să mă asigur că nu fac rău nimănui, până să-i dăruiesc mai mult decât o sărutare. N-am avut un număr fabulos de amanţi. Vreo zece, poate, de când am împlinit şaisprezece ani pe Pământ.

— Iar eu, n-am fost întotdeauna pretenţios, recunoscu Brodersen.

O strânse la piept, ţinând-o astfel un moment.

— Iartă-mă, spuse el după aceea, tremurat. N-am vrut să reacţionez aşa la o mică tachinărie. Dar...

— Dar? îl îndemnă Caitlín, peste câteva secunde.

— Cred că ceea ce făceam era să mă amăgesc că aş fi putut pleca de-acasă azi, în loc de ieri. Deodată, mi-am amintit că am plecat într-adevăr de-acasă, şi de ce.

— Şi te-ai întors la gelozie, fiindcă adevăratul gând te-a durut prea tare. O, iubitul meu!

Îngenunche în faţa lui şi-l mângâie pe faţă, privindu-l printre lacrim

— Poate, răspunse Brodersen. N-am obiceiul să-mi sondez psihicul.

Îşi arcui buzele în sus:

— Câtă vreme drăcia merge, fără să zdrăngăne prea mult, nu fac decât să-i schimb din când în când uleiul. Gata, hai să aruncăm naibii subiectul ăsta, cu o bufnitură surdă şi greţoasă.

Caitlín rămase gravă:

— Nu, Dan. Eşti în pericol şi, dintre toate la care ţii, pe primul loc sunt Lis şi copiii. Cum aş putea merita să fiu amanta ta, dacă ar trebui să mă cruţi de suferinţele tale? Spune-mi!

— Ţi-am spus, în timp ce veneam încoace cu maşina.

— Mi-am schiţat un schelet. Acum suflă asupra lui, ca să se scoale, însufleţit.

— Nu, ăă... nu ştiu ce să spun, Pegeen.

Când aveau discuţii intime, i se adresa cu acest nume.

— Atunci, lasă-mă să te conduc eu.

Se instală mai bine lângă el, stăteau atingându-se, braţ de braţ, şold de şold, în timp ce priveau afară spre licurici, copaci şi stele fugare. În afara apei de izvor, noaptea devenea tot mai încremenită, o dată cu apropierea zorilor.

— De ce te-ai răzvrătit? întrebă Caitlín. Sigur, şi eu tânjesc să explorez personal sorii de colo. Dar tu o ai pe *Chinook,* remodelată şi echipată pentru acelaşi scop.

— Mda, după ce nava străină a trecut prin poarta phoebeiană. Ai uitat, însă? Nu era prin apropiere decât o navă de supraveghere, ca să vadă ce traiectorie precisă urma, ceea ce, de fapt, n-au făcut decât vreo doi ofiţeri specialişti. Lua-i-ar dracu', n-au transmis informaţia decât la eşalonul lor superior, iar guvernul Uniunii a declarat-o prompt strict secretă! Nici chiar Don Pedro – Seniorul, căpetenia familiei şi cartelului Rueda – n-a reuşit să smulgă datele. Dacă restul echipajului nu trăncănea, poate că tu şi eu n-am fi ştiut nici acum că a apărut vreodată o

navă din exterior.

Şi continuă, scuipându-şi acreala din gât:

— A, da, pot înţelege şi eu raţionamentul. Ba chiar aş putea fi de acord, într-un fel, îţi vine să crezi? Habar n-avem ce fel de fiinţe sunt la celălalt capăt al porţii. N-am putea lăsa orice echipaj adunat întâmplător să se repeadă prin ea, cu riscul de a stârni o posibilă harababură. Ceea ce trebuia să mă includă şi pe mine şi compania mea. Când am pregătit-o pe *Chinook,* am făcut-o numai cu speranţa sinceră că expediţia oficială va reveni aducând veşti bune, astfel încât guvernul să aibă libertatea de a permite plecarea unor grupuri responsabile. Sau, altfel, dacă expediţia nu se mai întorcea, Consiliul Uniunii mi-ar fi permis să fac o nouă încercare. Pentru asta o ţineam echipată complet, ca să pot porni înainte de-a apuca vreun politician sau birocrat să-mi anuleze autorizaţia.

Şi, fir-ar să fie, *Emissary* s-a întors! Iar ăştia suprimă realitatea! Vor să ne nimicească şansa de a pleca vreodată...

Umerii i se prăbuşiră.

— Lua-m-ar dracu' şi mama lui, murmură el, m-ai ascultat îndrugând la nesfârşit lucruri pe care le ştie toată lumea. Ultima oară când ne-am întâlnit, m-ai auzit vorbind despre bănuielile mele dinainte. Azi, mă auzi bătând câmpii despre ce s-a întâmplat de-atunci încoace. De ce mă laşi să mă repet aşa?

Caitlín îşi rezemă capul pe umărul lui.

— Fiindcă ai nevoie, dragul meu drag, răspunse ea, adăugând după un moment: dar ia spune-mi, de ce a fost nevoie să te repezi ca taurul lui O'Shaughnessy? Tu ştii să te struneşti. De ce n-ai putut aştepta, cu răbdare şi şiretenie, până aveai în sfârşit tot adevărul în mână, ca să spânzuri pe cine merită?

Mai mult decât cuvintele, îl calmă tonul ei.

— Mă rog, răspunse Brodersen, deja mă compromisesem într-o oarecare măsură. Apoi, am avut prea multă încredere în Aurelia Hancock, şi uite ce s-a întâmplat.

— Ai fi putut să mai aştepţi. Câţi ani, sau milioane de ani, au trecut peste noi, în timp ce Ceilalţi se răspândeau în galaxie, iar noi vegetam orbi pe biata noastră planetă? Ce importanţă ar mai fi avut doar câţiva în plus?

— Vor conta pentru echipajul de pe *Emissary,* scrâşni el. Ştii că nostromul, dacă mai trăieşte, e rudă cu mine. Şi mai am şi o

bună prietenă. Ca să nu-i mai pomenim pe ceilalţi. Au şi ei drepturile lor.

— Mda. Şi totuşi, pui fără-ndoială toate astea în balanţă cu binele lui Lis, al Barbarei şi al lui Mike, fără să mai vorbim de sutele de oameni care-şi câştigă existenţa cu ajutorul firmei Chehalis.

Caitlín îl apucă de mână:

— Dan, dragul meu drag, te îmboldeşte ceva mai presus de toate astea. Ce să fie? Da, mi-ai spus de multe ori cât de minunat este ca oamenii să aibă libertatea stelelor, mai mult decât focul, scrisul sau sfârşitul bolilor. Şi am fost eu de altă părere? Dar de ce graba asta teribilă, cu orice preţ? Vom muri, iubitule, bătrâni şi înrăiţi, înainte de a şti tot ce e de ştiut numai despre Demeter...

Brodersen strânse pumnii, într-un efort de a-şi limpezi mintea.

— Pegeen, pe Pământ am văzut prea multe din efectele pe care le au marile convingeri pătimaşe asupra oamenilor, mai ales când le nutresc guvernele. Atunci am început să citesc istorie şi să descopăr la ce orori au dus ele în trecut. Toate astea m-au determinat să jur că voi rămâne obiectiv. Cel puţin, am bănuit că mă voi putea abţine să le predic tuturor celor ce-mi ies în cale. Numai că... presupun că, atunci când ajungem la esenţă, nu pot să-mi pun în cui cele mai puternice convingeri, în aşteptarea unui moment convenabil – nu mai mult decât oricine altcineva...

Un moment, o parte din el se întrebă dacă femeia de alături remarcase combinaţia de metafore. Probabil. Ea însă îl sărută, cerându-i:

— Atunci, spune-mi. Aşa cum doream s-o fi făcut adineaori...
Brodersen îşi dădea seama cât de încordat îi era glasul, dar n-avea ce face:

— De-asta mă tem. Că dacă specia umană nu-şi ia zborul cât de curând spre stele, va pieri!

Uniunea are mari necazuri. În tinereţe, când am demisionat din Forţele de Pace, credeam că ne descurcaserăm destul de bine. Pământul părea sănătos şi în ordine. Ei bine, m-am înşelat. Pe planeta aia s-au aglomerat prea multe animale cu două picioare. Dau în clocot tot mai multe demenţe. Religii ca Transdeismul. Erezii ca Noul Islam. Credinţe politice, de genul

Asianismului. Naţiuni unde gloatele sau miniştrii de cabinet zbiară cerând secesiunea, dacă nu reuşesc să obţină ceea ce vor, indiferent că e fezabil sau nu. Iar cel mai rău e că multe dintre iritările astea împotriva Uniunii sunt legitime. Din ce în ce mai mult, guvernul mondial încearcă să conducă totul –totul — de la centru. De parcă un mariculturist din Oceania, un cavaler himalaian, un om de afaceri din Nairobi şi un astronaut care lucrează într-o bază iliadică n-ar şti mai bine ce probleme aparte au şi cum să şi le rezolve. Pe Iuda preotul, îţi dai seama că în Consiliu se discută cu toată seriozitatea despre resuscitarea politicii fiscale keynesiene?

Bănuiesc că ai fost cruţată de a şti ce mai era şi aia.

Problema e că, ori de câte ori vizitez Pământul, îl găsesc tot mai bolnav. Mulţi sociologi susţin că revelaţia despre Ceilalţi, o specie de fiinţe absolut superioare, a jucat un rol considerabil în sminteala care a dus la Tulburări. Nu ştiu ce să zic. Poate. Dar dacă aşa e, atunci Convenţia nu ne-a oferit decât o pauză de respiraţie. Încă n-am căzut de acord cu faptul existenţei Celorlalţi. Şi nici n-o vom putea face vreodată, dacă nu reuşim să ajungem acolo. Nu, sunt convins că, după cum merge treaba, Pământul va exploda destul de curând. Cel mai bun rezultat al acestui fapt ar fi un soi de Cezar, iar Cezarii n-au fost, de fapt, prea durabili. Iar în cel mai rău caz… cel mai rău nici nu suportă să ne gândim la el, Caitlín.

Şi nu cred că putem sta aici la adăpost, fugind de dezastru. Din experienţa mea personală, în ultimele câteva săptămâni, reiese cu totul altceva. O fi fiind Demeter la două sute douăzeci de ani-lumină distanţă de Pământ, cea mai recentă estimaţie astronomică pe care am întâlnit-o, dar asta-i doar o zvârlitură de băţ prin poartă, pentru o navă cu rachete nucleare.

A, da – încheie Brodersen — poate că sunt prea apocaliptic. Am spus că încerc să mă ţin departe de fanatisme. Poate se vor descâlci cumva. Dar ştiu cu certitudine, dacă altceva nu, că Pământul nu va mai găsi idei noi decât în stele, iar între timp ideile vechi omoară oamenii. La fel cum au omorât-o şi pe prima mea soţie.

Şi tăcu, extenuat.

— Da, suferi, aproape că plânse Caitlín, legănându-l în braţe cât putea de blând.

Într-un târziu spuse:

— Niciodată nu mi-ai spus cu adevărat ce s-a întâmplat cu Antonia. Ai iubit-o, ai luat-o de soţie, iar ea a pierit de-o moarte groaznică. Ai vrea să-mi spui în noaptea asta toată povestea?

Brodersen rămase cu privirea aţintită înainte.

— De ce să te încarc şi cu asta?

— Ca să te pot înţelege, dragul meu drag. Să te înţeleg pe tine şi ceea ce se întâmplă în tine, m-am convins cu deplină siguranţă că asta e marea ta durere şi motivul pentru care nu poţi să stai liniştit în privinţa lui *Emissary.*

— Poate, mormăi el. Vezi tu, a fost un asasinat politic, iar politica n-ar exista, dacă n-am mai fi înţepeniţi în aceste două sisteme planetare nenorocite.

— Vorbeşte, Dan. Despre Antonia ta. Voi compune un cântec în memoria ei, dacă-ţi face plăcere.

— Mi-ar face. Mi-ar face...

— Atunci, mai întâi trebuie să ştiu.

Brodersen vorbea doar vag coerent şi plin de durere; horcăia, bâjbâind:

— Bine, pentru început, cum ne-am cunoscut. După liberarea din Forţele de Pace, am vrut să mă apuc de inginerie spaţială şi am avut norocul să fiu primit la academia condusă de Confederaţia Andeeană. La absolvire, m-am angajat la Aventureros Planetarios – *marea* corporaţie pe care o domină familia Rueda, o ştii. M-am descurcat destul de bine, am fost invitat la câteva petreceri organizate de ei şi am întâlnit-o pe Toni.

Ea, personal, a spus că a dracului să fie dacă vom suge la ţâţa timocraţiei. Lucra în astrografie, cu mult talent. Am făcut rost de locuri pentru amândoi, pe Nueva Cíbola. Ăsta-i un satelit iliadic, dacă mai ţii minte, dar acolo există un sediu al celor de la Aventureros, precum şi Observatorul Arp.

Şase ani tereştri... Am călătorit mult pe teren, inevitabil, până pe Jupiter, dar ştii, Pegeen, deşi de obicei ne însoţeau şi femei în misiuni, în tot acel timp am fost cu-adevărat monogam. Nu că Toni m-ar fi dezmoştenit, era însă şi ea, ceea ce a clarificat totul.

Rămase tăcut, în îmbrăţişarea lui Caitl

— În cele din urmă, reluă el, ne-am hotărât să întemeiem o familie. Iubea copiii. Şi animalele, şi... tot ce-i viu. Voia să nască acasă, în conacul Rueda, de dragul bunicilor ei. Erau prea firavi

ca să părăsească Pământul, dar ar fi fost un lucru de-o importanţă cosmică pentru ei să vadă apariţia generaţiei următoare.

Şi de ce nu? Mă aştepta o deplasare pe Lună, care avea să mă ţină departe de ea timp de câteva săptămâni. Putea foarte bine să se întoarcă imediat în sânul familiei şi să se simtă bine. Sunt oameni de soi ales. Mă aşteptam să-mi termin treaba înainte de termenul naşterii, să-mi iau un concediu şi să vin la ea.

Ei bine... La foarte scurt timp după aterizarea ei, *residencia* a fost aruncată în aer. De către terorişti. Au emis un anunţ anonim, protestând că familia Rueda le fura maselor populare beneficiile progresului spaţial. Incidentul a făcut parte dintr-un val de violenţă revoluţionară ce cuprinsese întreaga Americă de Sud.

A trecut. Temporar. Acum, începe din nou. Ţinta e din nou familia Rueda. Da, bineînţeles că sunt bogaţi, fiindcă strămoşii lor au avut atâta minte să importe în Peni iniţiativa spaţială privată. Dar să-şi însuşească averile? Bine, să zicem că banii ar fi fost împărţiţi în mod egal între *oprimidos.* Ce sumă i-ar fi revenit fiecărei persoane? Şi de unde ar fi venit capitalul pentru următoarea investiţie? Pegeen, Pegeen, când au de gând salvatorii ăştia ai lumii să înveţe puţină economie elementară?

Oricum... bomba aia n-a rezolvat mare lucru. A distrus o aripă a casei, a omorât trei servitori care lucraseră acolo aproape toată viaţa... şi, da, da, pe Toni şi pe copilul ei.

N-a murit imediat. Au dus-o în grabă la spital. A întrebat dacă putea să vadă Luna pe cer – ultima ei dorinţă – dar nu era în faza potrivită. Iar eu eram plecat pe Faţa Nevăzută cu un lunatrac, o protuberanţă solară perturba comunicaţiile...

Ei bine, asta-i toată povestea. Am tăiat frunză la câini un an de zile, dar cei din familia Rueda m-au înţeles, m-au ajutat să-mi revin şi m-au susţinut când am luat hotărârea să vin pe Demeter şi să deschid o firmă asemănătoare cu a lor. Acum îţi dai seama de ce-mi fac griji pentru Carlos, aflat la bordul lui *Emissary?*

Stătură un timp tăcuţi. Se apropiau zorile

Într-un târziu, Brodersen spuse:

— Toni semăna mult cu tine...

Fiind cântăreaţă, Caitlín ştia când să tacă. Nu făcea decât să-i dăruiască tot ceea ce avea de oferit. La început, rămase

pasiv, apoi încercă să reacţioneze, iar ea îi dădu de înţeles că nu era nevoie, după care Brodersen înţelese din toată fiinţa lui că trecutul nu mai era, dar pe ea o avea alături.

După aceea, au dormit un timp.

Caitlín se trezi înaintea lui. Ridicându-se, Brodersen o văzu aşezată la gura peşterii, profilată pe misterioasa albăstreală care apare chiar înainte de răsăritul soarelui, pe planetele de tip pământean. Îşi programase sonadorul pentru chitară fără acompaniament, făcând instrumentul să răsune cu rezonanţă. Cu un calm desăvârşit, intona ultimele dintre numeroasele versuri ale cântecului ei de festival:

Piscurile se auresc, răsăritu-i alb de lapte,
O adiere fluieră zorii
De văratică noapte,
Şi peste pământurile întinse până
În zări, se-ntorc spre casă dansatorii
Mână în mână.
Cu bucurie în sus, cu bucurie-n jos.
Dansurile zboară de râsete pline
Din câmpul înflorit spre piscul muntos.
Gustaţi bucuria ce dup-aceea vine!

6

ERAM O OMIDĂ care se târa, o pupă care dormea somn greu, un fluture de noapte zburând în căutarea Lunii. Schimbările erau atât de profunde, încât nici nu-mi puteam aminti ce fusesem înainte; parcă aş fi renăscut cu aripi. Dar nici mijloace ca să mă minunez de acest lucru nu aveam. Eram, şi atâta tot. Şi totuşi, cât de luminoasă era fiinţa mea!

Chiar şi eul meu nou-născut, o lungime înfometată, păroasă, trăia printre bogăţii: suc şi dulceaţă iute într-o frunză, căldură de soare sau răcoare de rouă, ori adieri fremătătoare peste blăniţa-i, nesfârşite miresme, fiecare cu subtilul ei mesaj. Apoi, într-un târziu, zilele ce se scurtau i-au vorbit înlăuntrului său. Şi-a găsit o ramură ferită şi a depănat mătase din pântec pentru a-şi clădi un locşor numai pentru sine, unde, ghemuit în

întuneric, a murit de-o mică moarte. Preţ de-un anotimp, carnea sa şi-a muncit propria prefacere, până la cel ce-a crăpat coconul şi s-a târât afară, făcând parte dintr-o lume cu totul nouă. Curând, mi-am lepădat pielea din afară, aripile mi s-au deschis uscate şi puternice şi m-am avântat spre ceruri.

A mea era noaptea. În ochii mei, ea lucea şi scânteia, plină de forme vagi pe care le cunoşteam cel mai bine după arome. Mâncare îmi era nectarul florilor, supt în timp ce mă aţineam cu mărunte bătăi din aripi, deşi uneori seva fermentată a câte unui copac mă făcea să zbor în spirale bete, deopotrivă cu mii de alţii asemeni mie. Mai nebunesc era să mă sforţez cât de sus puteam, pe urmele Lunii pline, mai pierdută în strălucirea ei decât într-o furtună cu ploaie şi cu vânt. Iar când în jurul meu plutea mirosul câte unei femele gata de împerechere, deveneam zburătoarea Dorinţă.

Un nou îndemn orbesc ne trimise stolul într-o călătorie spre depărtări. Noapte de noapte treceam peste coline, văi, ape, păduri; câmpii, cu luminiţele oamenilor precum ciudate stele sub noi; zi cu zi ne odihneam pe câte un copac, împodobindu-l cu mulţimea noastră. În vreme ce astfel luam în piept vânturi ciudate, Unu m-a adunat, ducându-mă-napoi în Unitate şi, după un timp, Noi am ştiut ce fusese întreaga mea viaţă de când dormisem în ou. Nenumărate erau minunile sale. Eram Insectă.

7

GOALĂ ŞI RECE, nava *Emissary* orbita în jurul lui Sol, la o sută de kilometri dincolo de Roata San Geronimo. Micşorat de distanţă, soarele nu-i oferea decât o lumină slabă, făcând-o să pară pierdută printre stele. Roata era mai impresionantă, cu diametrul de doi kilometri, învârtindu-se maiestuos ca să creeze o gravitaţie de valoare terestră pentru atelierele şi locuinţele de pe circumferinţă. Butucul, în mijlocul spiţelor cu căi de acces în interior, ar fi putut primi cu uşurinţă o navă în docul său. Cu plăcile de aluminiu ale scutului ei anti-radiaţii, întreaga construcţie strălucea ca oţelul brunat.

Şi totuşi, era o nereuşită. Oamenii o asamblaseră în urmă cu un secol, pentru a servi drept bază de operaţiuni printre asteroizi. Oricât de răzleţ sunt împrăştiate acele rămăşiţe ale unei lumi născute moartă, puteau fi exploatate profitabil cu

ajutorul roboţilor, la fel ca lunile jupiteriene în perioadele din jurul conjuncţiei inferioare. La scurt timp însă, navele spaţiale evoluate au făcut ca ideea să cadă în desuetudine. Devenise mai comod şi mai productiv ca oamenii să se deplaseze personal, mişcându-se continuu cu o acceleraţie de un *g* sau chiar mai mult, direct între aceste regiuni şi sateliţii industriali ai Pământului. Roata a fost abandonată. Se vorbea despre recuperarea metalelor din ea, dar cointeresarea era insuficientă. Pe-atunci, deja scădeau vertiginos preţurile tuturor metalelor. În cele din urmă, i-a revenit guvernului Uniunii, care a renovat-o şi a declarat-o monument istoric. O frecventau foarte puţini vizitatori.

Când Ira Quick, Ministrul Consilier al Cercetării şi Dezvoltării, i-a autorizat ocuparea, nimeni nu i-a dat multă atenţie. Quick a declarat că Roata era foarte convenabila pentru studiul gazelor interplanetare. Ar fi fost cea mai simplă muncă de detaliu, fără şanse de a se descoperi nimic fundamental, însă probabil rentabilă; în plus, proiectul era sponsorizat de o instituţie privată. Măsurătorile fiind delicate, a trebuit ca Roata şi vecinătatea ei să fie interzise accesului străinilor timp de câteva săptămâni sau luni. Acest lucru nu prea avea cui să nu-i convină, şi cu atât mai puţin personalului de întreţinere, care urma să se bucure de un concediu plătit. Subiectul a beneficiat de câteva rânduri în diverse publicaţii astronautice, şi de maximum treizeci de secunde în vreo duzină de emisiuni de actualităţi.

Un hublou din apartamentul Joellei Ky lăsa să se vadă cerul, priveliştea fiind întoarsă vertical cu ajutorul unui sistem de prisme. Nu se deplasa îndeajuns de repede pentru a stânjeni vizibilitatea, căci o turaţie dura aproape trei ore, oferind o imagine superbă. Se plictisi însă curând şi ar fi preferat să-şi petreacă cea mai mare parte a timpului în stare holothetică, dacă ar fi avut echipamentele la îndemână. Până acum, temnicerii refuzaseră să le debarce de pe navă sau s-o ducă pe Joelle acolo.

Vorbeau pe ton de scuză, explicând că nu îndrăzneau să facă nimic fără a primi ordin. Cei douăzeci de oameni care păzeau echipajul şi pasagerul navei *Emissary* erau destul de civilizaţi, în felul lor, agenţi ai serviciilor secrete nord-americane în misiune specială. Credeau cu sinceritate că tot ceea ce făceau era just şi

necesar. Dar, în fond, erau aleşi pe sprânceană, crescuţi în cultul disciplinei şi al supunerii, care predominase în regimul militar anterior. Comandantul lor, care coordona interogatoriile şi instructajele prizonierilor, era mai puţin *simpático.* Totuşi, nu era o brută, iar când i-a spus Joellei că venea să-i viziteze însuşi Quick, a promis că avea să ceară permisiunea de a-i aduce aparatura de la bordul navei

— Desigur, doctor Ky, adăugă el, dacă aţi coopera mai bine, dacă aţi aprecia corect ce datorie aveţi, ei bine, ar trebui să fiţi complet liberi.

Joelle era prea obosită ca să-i răspundă.

Se retrăsese în lumea cărţilor, a înregistrărilor de artă vizuală şi a muzicii. Directorul nu le refuzase transferul enormei bănci de date, referinţe şi material recreativ al navei – cu atât mai mult cu cât principala lui sarcină era aceea de a afla ce făcuseră şi ce descoperiseră exploratorii, în cei opt ani cât lipsiseră. Cu excepţia meselor, Joelle abandonase aproape complet viaţa socială.

Foştii ei camarazi rămâneau mai deschişi. În timp ce Căpitanul Langendijk manifesta faţă de agenţi o corectitudine glacială, Rueda Suárez – o condescendenţă calculată, iar Benedetti – o agresivitate ocazională, ceilalţi fraternizau în diferite grade. Frieda von Moltke găsise chiar printre ei o mult dorită împrospătare sexuală. Celelalte femei dispreţuiau această atitudine, păstrându-şi favorurile pentru prietenii lor, dar nu refuzau jocurile de cărţi sau handbal.

Şi mai însingurat, deşi nu tocmai în acelaşi sens ca un om printre fiinţe neomeneşti, Fidelio căutase iniţial o alinare similară cu cea a Joellei, treptat apelând tot mai insistent chiar la ea. Îi cerea lămuriri despre lucrurile care-l contrariau. Studiase spaniola înainte de a se îmbarca, dar nu şi miile de culturi ale unei specii străine. Ea îl putea ajuta cel mai bine, fiindcă se angajase cu sârguinţă în învăţarea celor două limbi ale lui, folosind iniţial holothetica pentru a-l asista pe Alexander Vlantis, pentru a trece apoi în fruntea cercetărilor, după ce un flux marin violent îl înecase pe lingvist.

Când betanul o chemă, într-un moment anume din zi, tocmai proiecta Swinburne. O mare parte din proză şi poezie o lăsa indiferentă sau chiar nedumerită; avea o experienţă de relaţii emoţionale fireşti prea limitată şi o cunoaştere prea amplă a

celor aflate la baza universului. Totuşi, senzualiştii romantici îi stimulau viscerele, la fel cum îi afectau şi precizioniştii cerebrumul. Bănuia că înţelege...

...Timpul şi Zeii se află în luptă: sălăşluiţi în toiul ei,
Storcând un strop de viaţă din sterpii sâni ai dragostei.
Vă îndemn, sfârşiţi, odihniţi; da, tuturor vă zic pe pace a fi,
Până ce-amarul lapte din sânu-i şi sterpu-i piept va conteni.

Gândurile i se abătură dinspre text, la fel cum făceau mereu de când începuse să citească. Impulsul dinapoia amândurora era acelaşi; îi arătase acele cuvinte lui Dan Brodersen, ultima oară când fuseseră împreună. În actuala ei izolare, imaginea lui se ivea adeseori, mereu mai vie, până când ajungea să-i simtă mirosul pipei şi aproape să-i numere ridurile din colţurile ochilor. Se întreba dacă se întâmplă astfel fiindcă el trăia (o, trebuia să trăiască!), în vreme ce Christine era moartă, sau pentru că masculinitatea lui era oarecum mai sigură decât amintirea Christinei, sau... *Iartă-mă, Chris,* îi trecu prin minte, în timp ce se abandona în voia celor ce se întâmplaseră.

— Sigur, spuse el, e drăguţă. Nu, mai mult decât atât. Atacă ceva real.

Tăcu un moment.

— Scuză-mă, totuşi, dar nu-i o zeamă cam lungă? Kipling ar fi obţinut acelaşi efect în maximum o pagină.

— Poate că de-asta n-am reuşit niciodată să-l apreciez pe Kipling, răspunse ea.

O privi arcuind o sprânceană.

— Nici măcar poeziile despre maşinării? Şi totuşi ţie, holo-theta, al cărei suflet ar trebui să fie un program de computer, îţi place Swinburne?

Şi, ridicând din umeri:

— Mă rog, oamenii sunt generatori de paradoxuri.

Deodată, iraţional de jignită, Joelle izbucni:

— Nu prea te înţeleg, cu siguranţă. Dar bănuiam că voi, normalii, rezonaţi uneori unul cu altul. Vrei să spui că nici tu nu poţi?

O clipă, îşi imagină că putea înţelege un mit străvechi. Avea, într-adevăr, senzaţia că daimonul acelui loc o poseda. În cele

câteva zile în care putuseră aranja ca să fie împreună, se duseseră pe o insulă din arhipelagul Tuamotu, cunoscută lui Brodersen de mult timp (da, cu o altă femeie, recunoştea el nestingherit). Din veranda unde stăteau, privirea Joellei trecu peste un desiş verde cu roşu de hibisc, în lungul cărării spre plajă, care se curba în jurul unei lagune. Palmieri aliniaţi dădeau din capete şoptind ca răspuns brizei blânde. Apa era o întindere de lapislazuli presărată cu stele, în afara recifului, unde spumega tunătoare. Singurii nori se aflau în partea opusă soarelui, ca un zid cu portalul de curcubeu. Nu cunoştea nume pe care să le atribuie mirosurilor dulci-înţepătoare cu care o asedia văzduhul. În aceeaşi dimineaţă, ea şi Brodersen hoinăriseră pe ţărm ţinându-se de mână, se despuiaseră (cu excepţia şosetelor purtate împotriva coralilor frumoşi şi ascuţiţi) pentru a înota, după care stătuseră tolăniţi – lumina infiltrându-se prin pielea ei până-n măduva oaselor — până când Brodersen îi atrăsese atenţia să nu se ardă, şi se îmbrăcaseră. La întoarcere, întâlniseră un om cu pielea cafenie care le zâmbise, tăifăsuise cu ei într-o spaniolă aproximativă, îi invitase acasă la el, în apropiere, să îmbuce ceva, după care scosese o chitară şi făcuse schimb de cântece cu Brodersen. Ploaia, începută cam pe-atunci, dădea senzaţia că cerul şi pământul făceau dragoste. Iar acum, cel ce venise la ea de pe Demeter insinua că şi el trăia veşnic între ziduri. Daimonul cunoştea groaza. Durerea creştea.

— A, bine, nu ştiu ce să zic, niciodată nu mi-am bătut capul să vorbesc despre...

Se întrerupse.

— Hoy, ce-i cu tine? Aşa deodată, parcă ţi-am dat cu ceva la mir.

Joelle clătină din cap, cu ochii strâns închişi.

— Nu-i nimic, articulă.

Brodersen se apropie la trap, apucându-i ambele braţe în mâini, care-i cam tremurau, şi mârâi:

— Nimic pe dracu'! Orice te poate zgudui *pe tine,* Joelle...

— Nu ştiu, nu ştiu, răspunse Joelle înainte de a reuşi să se liniştească; îşi recăpătă stăpânirea de sine. Am... şi eu... momentele mele iraţionale.

Apoi, observând că era şocat.

— Nu ţi-ai dat seama? Brodersen înghiţi în sec, lucru care o

uimi. Fără îndoială, cunoscuse destule femei, cu pandaliile lor. După un timp, spuse încet:

— Mda, sigur, probabil te simţi bine în compania mea – în afară de pat, vreau să zic – ceea ce nu prea are sens.

Joelle observă că, în spatele comportamentului dezinvolt pe care-l căpătase faţă de ea de-a lungul anilor, intelectul ei continua să-l buimăcească.

— Dar dacă ai şi o slăbiciune reală...

Cuvintele i se pierdură, când Joelle se aruncă la pieptul lui.

— Îmbrăţişează-mă strâns, Dan, îi ceru ea, pe un ton blând şi poruncitor totodată, nedorind să i se amintească despre psihicul demn de dispreţ ascuns sub gândirea ei conştientă. Hai să intrăm în casă. Hai să astâmpărăm animalul din noi!

...De data asta însă, nu izbuti. Brodersen era la fel de blând şi puternic ca întotdeauna, ceea ce-i dărui puţină uşurare, apoi chiar mai multă, când îl asigură că nu prea era în apele ei, atâta tot, şi că în curând avea să-şi revină; ceea ce, fără îndoială, era adevărat.

Şi totuşi... *Nici unul dintre noi nu scapă de faptul că adeseori ne e dificil, şi mult prea des imposibil,* îşi spuse Joelle, acum prizonieră în Roată. *Şi cu atât mai greu pentru betani, desigur. Cum te poţi simţi, nevoit să-ţi agăţi speranţele afective de o specie străină şi abia semicivilizată? O fi oare, pe lângă holothet85a noastră comună, unul dintre motivele pentru care mă simt atât de apropiată de Fidelio?*

Se auzi clopoţelul uşii.

— Intră, spuse Joelle, fiind mai mult decât bucuroasă când văzu cine era. Nu numai fiindcă se gândise la el. În contrast cu atmosfera deprimant-funcţională a încăperii, pe care zugrăveala pastelată nu reuşea s-o înveselească în nici un fel, Fidelio stătea ca o mărturie solidă că realitatea nu se reducea la atât.

— *Buenos dias,* o salută el, cu glasul aspru şi gutural al seminţiei sale, când ieşea pe uscat. Supratonurile şuierătoare făceau cuvintele greu de distins.

— *Bienvenido,* îl întâmpină Joelle, propunându-i apoi să revină la limba lui natală, cea destinată comunicării în atmosferă. Ea urma să continue în spaniolă. Fără echipamente voder computerizate, nu putea reproduce vocabulele betane şi n-avea nici un chef să-l ducă în laborator, pentru a conversa sub ochii paznicului postat pe culoar, care ar fi intrat după ei. Dacă

discuţia necesita expresii specifice numai lui, i le putea scrie. Desigur, în lipsa ansamblului holothetic, avea doar cunoştinţe limitate. Limbile conţineau mai multe nuanţe străine ei decât putea stăpâni un creier neasistat. („Limba" subacvatică era şi mai complicată, atât din punct de vedere al pronunţiei cât şi al percepţiei.) Totuşi, dacă situaţia nu se complica, putea să se descurce.

— Eşti angajată, femelă cu intelect? o întrebă el politicos. Nu aş dori să întrerup o logică-de-vis.

Îi propusese această expresie pentru un anume concept — o expresie deloc satisfăcătoare, dar neîndoielnic mai adecvată decât „meditaţie", „gând filosofic" sau „reverie utilă".

— Nu, leneveam, deşi n-aş vrea, îl asigură ea. Tu ce faci? Nu te-am mai văzut de... nici nu ştiu de când. În locul ăsta nenorocit, timpul îşi pierde sensul.

— Am fost în piscină, răspunse betanul.

Recent, biologii de pe *Emissary* avertizaseră că Fidelio avea să se îmbolnăvească şi să moară, dacă nu petrecea câteva ore pe săptămână în apă similară cu cea a mării lui de baştină. Compoziţia nu era identică celei din oceanele terestre, dar nici exotică, orice laborator chimic putea oferi ingredientele. Le aduseseră pe Roată de la bordul navei şi construiseră o baie. Comerţul cu sare dintre comunităţile litorale şi cele continentale condiţionase în mare măsură istoria betană.

— Bravo ţie, spuse Joelle, gândindu-se cât de nepotrivit era. Ce tragedie ar fi fost să-l piardă, pentru ambele specii şi, poate, pentru mult mai multe. În plus, era inteligent şi blând, valorând de un milion de ori mai mult decât Ira Quick.

Îl vom pierde, dacă i se termină mâncarea, îşi aminti ea, betanul nu putea extrage hrană din ţesuturile pământene, majoritatea erau otrăvitoare pentru el. Expediţia adusese pentru Fidelio raţii pe un an, majoritatea sub formă deshidratată şi congelată. Aveau certitudinea că, mult mai curând chiar, Uniunea urma să deschidă traficul regulat cu Beta

Nu avea înclinaţii spre mânie, dar deodată îi simţi gustul. Căutând să se calmeze, îl privi cum stătea pe picioare şi coadă, în faţa şezlongului ei. De fiecare dată observa ceva, o formă, o mişcare sau o subtilitate mai greu de identificat, pe care înainte n-o remarcase.

Ei bine, noi doi suntem produşii a patru miliarde de ani de

evoluţii separate, de la materiile primordiale care au intrat în compoziţia a două planete foarte deosebite. Numele sunt necesare, dar induc în eroare, dându-ne senzaţia că intuim fondul, când de fapt nu-l înţelegem.

Caracterul arbitrar al acestora le făcea de două ori mai înşelătoare. În lipsa unei variante mai imaginative, exploratorii botezaseră „Centrum" soarele lângă care îi transportase poarta stelară, iar anexele sale, „Alfa", „Beta", „Gamma"... şi aşa mai departe, spre exterior. Numele de „Fidelio" fusese atribuit de către Torsten Sverdrup, care-l adora pe Beethoven, şi prinsese. Acasă, fiinţa era numită aproximativ „K'thrr'u" pe uscat şi „Gaoung Ro Mm" în apă; dar nici un alfabet terestru nu putea reproduce corect vreunul dintre cele două apelative.

Era un reprezentant al speciei lui la fel de tipic pe cât era Joelle pentru a ei, pe o gamă întinsă între chinezi şi papuaşi, celţi şi pigmei, negri şi eschimoşi etc. Concret, provenea de pe litoralul răsăritean al principalului continent din emisfera nordică, de la o latitudine medie, şi aparţinea acelei societăţi care-şi asumase conducerea unei revoluţii industriale, cu un mileniu în urmă. Pe Beta, civilizaţiile nu păreau să progreseze şi să decadă în acelaşi ritm ca pe Pământ. Cu toate acestea, în prezent, întreaga lui lume, precum şi coloniile sale din alte sisteme stelare, se confrunta cu o criză ciudată...

Fidelio era un biped cu şase membre. Avea trupul de mărimea celui al unui bărbat masiv, cu excepţia cozii puternice, terminată în aripioare orizontale, care îi sporea lungimea cu încă o jumătate din cea a trunchiului. Datorită poziţiei aplecate spre înainte, atingea o înălţime de circa o sută cincizeci de centimetri, grăsimea ascunzând nişte muşchi formidabili. Picioarele, care aminteau de ale unui Tyrannosaurus Rex, aveau la capete labe late, palmate, braţele superioare se sfârşeau prin gheare lungi cu membrane interdigitale, iar cele inferioare mai mici, posedau mâini cu câte trei degete plus unul mare, cu un aspect nu foarte omenesc. Anatomia scheletului făcea ca membrele şi degetele, plus torsul, coada şi gâtul zvelt, să fie atât de flexibile încât păreau aproape lipsite de oase. Capul era îngust, cu o proeminenţă posterioară conţinând creierul. Un bot scurt şi ascuţit, înconjurat de mustăţi rigide, purta o singură nară ce se putea închide şi o gură cu dinţi de varietate omnivoră, inclusiv doi colţi alarmanţi. Cele două urechi erau

mici. Cei doi ochi, mari, aveau o culoare albastră, uniformă, membranele nictitante le puteau modifica proprietăţile optice pentru vederea subacvatică. Toată suprafaţa pielii era acoperită de o blană cafeniu-închisă, lucioasă, mai deschisă la culoare pe abdomen. Emana un miros înţepător, ca de iod. Drept îmbrăcăminte, purta un fel de bandulieră cu buzunare. Organele reproducătoare fiind retractile şi oricum foarte diferite de ale unui bărbat, nu era vizibil masculin... decât acasă, unde avea din capul locului două treimi din proporţiile medii ale femelei...

În atmosferă, vederea la distanţă îi era egală cu cea omenească, deşi vedea mult mai bine pe întuneric sau când se scufunda, şi cel puţin la fel de bine de aproape. Avea un auz superior şi senzitivităţi chimice pe care Joelle se hotărâse să nu le eticheteze ca „gust" sau „miros". La rândul lui, era veşnic uimit de deosebirile pe care ea le putea percepe cu papilele digitale.

Iată-l, îşi spuse Joelle, *ambasadorul de bună-credinţă şi bunăvoinţă al poporului său, azvârlit în închisoare; şi nici măcar nu ştiu ce părere are despre asta. A încercat să-mi spună, dar nu se poate exprima clar dacă nu intru în holotheză, şi poate că nici chiar atunci n-ar fi prea limpede.*

— Ce pot face pentru tine, Fidelio? îl întrebă ea, încet.

— Caut să aduc în curenţii mei de vis *(să ştie cu toată fiinţa lui?)* cum au ajuns ai tăi mai întâi la motoarele de transport şi la informaţii despre Ceilalţi.

— Păi, ai auzit, răspunse Joelle, surprinsă. Pur şi simplu, am găsit maşina în Sistemul Solar, la fel cum şi exploratorii voştri planetari o găsiseră mai-nainte pe cea care orbitează Centramul

Mai-nainte? se întrebă. *Ce-nseamnă asta? Simultaneitatea nu e un concept care să se aplice pe distante interstelare. Mai mult, reiese că „T'-ul din "maşina T" vine nu numai de la „Tipler" sau „Transport", ci şi „Timp". Nici chiar betanii nu-s siguri dacă, la trecerea printr-un sistem diferit, îşi vizitează viitorul sau trecutul. Că tot veni vorba, nici noi nu ştim în ce relaţie temporală suntem cu colonia noastră de pe Demeter. Tot ce pot determina astronomii e că cele trei porţi se deschid spre aceeaşi epocă generală a galaxiei.*

Şi, dacă ajută la ceva, adică la nimic, poate, ştim faptul că betanii au în urma lor mai multe secole de civilizaţie ştiinţifică decât noi, pe Pământ — dacă om fi deja civilizaţi!

— Acesta este un adevăr aruncat pe un recif şi uscat până s-a înălbit, replică Fidelio. Eu sunt în căutarea coralului viu. (Desigur, pe Beta nu erau corali, dar exista o specie care se comporta similar.) Mi-ai spus, Joelle (pronunţie indescriptibilă), că nu ai prevăzut detenţia aceasta. Încep să mă îndoiesc că ceea ce s-a întâmplat este rezultatul devierii. (Ticăloşiei? Rătăcirii? Neînţelegerii? Cuvântul implica şi posibilitatea ca Quick şi executanţii săi să aibă dreptate.) Impactul acelei dezvăluiri iniţiale a fost cutremurător asupra Betei. Trebuie să fi fost comparabil şi pe Pământ. Totuşi, valul pe care l-a ridicat purta o formă aparte pentru neamul vostru, indiferent în ce condiţie era omenirea contemporană. Şi nu se poate ca vălurelele să fi murit... Am citit istorii, Joelle, dar sunt pline cu referiri la evenimente şi personalităţi care nu înseamnă nimic pentru mine.

— Înţeleg, răspunse ea încet. *(„Comprendo" = „I grasp".* Expresiile engleze şi cele spaniole nu sunt echivalente. Din partea lui, Fidelio ar fi spus, pe mare: „Dinţii mei o înhaţă", iar pe mal ar fi zis: „O simt în mustăţi.")

— Ei bine, continuă Joelle, nu prea cred că-ţi pot da un răspuns complet, când eu însămi sunt destul de derutată. Dar hai să facem o încercare.

Îşi mângâie bărbia, cugetând.

— Da, îmi amintesc un documentar complet pe tema asta, destinat şcolilor, care conţine multe materiale originale. Voi încerca să-l găsesc.

La fel ca toate apartamentele din Roată, şi al ei avea un terminal de computer, cu display şi imprimantă. Articolul la care se gândea era atât de clasic şi data din urmă cu atâţia ani — de pe vremea când oamenii aveau în vedere o populaţie permanentă pe Roată, inclusiv copii — încât era aproape sigură că se găseşte în banca de date. Activă keyboardul şi ceru documentarul.

Îl primi.

8

(IMAGINE A MAŞINII văzute de departe, lungă de o mie de kilometri, ca un ac plutind în spaţiu, minuscul pe lângă Calea Lactee.)

POVESTITORUL

...sonde fără echipaj au raportat semne ale unui obiect curios, orbitând în jurul Soarelui pe aceeaşi traiectorie cu Pământul, dar cu un decalaj de o sută optzeci de grade, astfel că se află permanent în partea opusă celui din urmă. O sondă zburând prin apropiere a confirmat că este într-adevăr straniu. Nici un asteroid nu poate avea o formă perfect cilindrică. Cu siguranţă, nici unul nu poate să fie atât de masiv, nici să se rotească atât de repede...

(Un astrofizician, celebru la vremea lui, vorbeşte de la birou, ilustrându-şi din când în când afirmaţiile prin prezentarea unei diagrame animate.)

IONESCU:

...n-ar trebui să fie posibil. Obiectul acela este la fel de dens ca un colapsar, la limita stării găurilor negre. Probabil că atomii săi au fost comprimaţi, ajungând în situaţia de a nu mai fi atomi adevăraţi, ci materie nucleară aproape continuă, din categoria pe care o numim neutroniu. Numai câmpul gravitaţional al unei stele mai mari decât Sol, făcând implozie după ce i s-au stins arderile, îi poate aduce în această condiţie. Cilindrul n-o poate face. Oricât de gigantic, are masa mult prea mică, de fapt, nici măcar suficientă pentru a perturba în proporţie perceptibilă planetele. Pe de altă parte, un corp de origine naturală ar lua o formă sferoidă.

Totuşi, obiectul este aşa cum e. Forţe despre a căror natură nu ştim nimic i-au dat formă, o energie de rotaţie incredibilă, şi îl ţin asamblat. Nu am nici o îndoială că avem de-a face cu produsul unei tehnologii mult mai avansate faţă de a noastră, la fel de avansată cum e a noastră în comparaţie cu Epoca Pietrei...

(Secvenţe agitate, discursuri, mulţimi, demonstraţii, predici, mitinguri de rugăciune peste tot pe Pământ şi pe sateliţi. Extras dintr-o conferinţă de presă organizată de Manuel Fernández-Dávila, Donald Napier şi Saburo Tonari, cei trei oameni care urmează să plece, echipa cea mai apropiată de una internaţională, căreia haosul dintr-o mare parte a lumii i-a dat posibilitatea să se reunească. Decolarea navetei, cu flăcările propulsoarelor strălucind vii pe fundalul unei austere cordillera.

Rendez-vous cu *Discoverer,* nava, şi transferul la bord.

Secvenţe din timpul zborului, care pe vremea aceea dura multe săptămâni, în cea mai mare parte a timpului în stare de imponderabilitate. Imagini filmate prin hublouri: cilindrul crescând până când dimensiunile sale enorme devin perceptibile şi se pot vedea însoţitorii luminescenţi. Oamenii în scafandri spaţiali ies, la capătul corzilor, pentru a înregistra imagini şi a opera măsurători cu instrumentele. Comunică pe Pământ prin intermediul unui releu plasat pe orbită special pentru ei. Cuvintele sunt în genere seci, dar cutremurate de uimire.)

FERNANDEZ-DAVILA:

...nu sunt sateliţi. Nu se deplasează în jurul cilindrului, menţinându-şi locul relativ faţă de Soare şi unul faţă de altul. Dumnezeu ştie cum reuşesc, dar bănuim că sunt reţinuţi cu ajutorul unei părţi din puterea care ţine la un loc corpul principal

Am numărat zece. Par lipsiţi de trăsături aparte, cu excepţia diferitelor frecvenţe ale undelor pe care le emit. Sunt dispuşi în jurul axei de rotaţie a cilindrului – care este exact perpendiculară pe ecliptică — la diverse distanţe şi orientări, cel mai îndepărtat aflându-se cam la un milion de kilometri în exterior, cel mai apropiat cam la o mie. Când vedem întregul sistem prin telescopul nostru principal, are un aspect foarte plăcut. Mă rog, tot ceea ce ţine de astronomie este...

(La o dată ulterioară, când ţinta s-a apropiat şi mai mult.)

TONARI:

...însoţitorii luminescenţi au formă indiscutabil sferică, cu diametrul estimat la zece kilometri. Nu par să aibă consistenţă materială. Seamănă mai mult cu nişte globuri de energie, nexusuri într-un câmp de forţă. Am confirmat faptul că nu sunt absolut staţionari. Configuraţia se schimbă extrem de încet, dar continuu, conform unui plan pe care încă nu-l putem descifra...

(Imagine exterioară imortalizată de Tonari în E.V.A.: vedere parţială a navei, vedere directă spre cilindru, care umple ecranul cu toată lungimea lui, o pereche dintre lunile sale care nu sunt luni, iar în fundal şi împrejurul tuturor, stelele.)

NAPIER:

(între timp, la bordul navei)

...curbă de apropiere satisfăcătoare. Îl vom ocoli la o distanţă de nouă mii cinci sute de kilometri, ne vom retrage la o sută de

mii, ne vom plasa pe orbită circulară şi... *Pentru numele lui Dumnezeu! Ce-i asta?*

VOCEA:

(melodioasă, androgină, vorbind spaniola cu accentul unui cetăţean cultivat al oraşului Lima)

Atenţiune, vă rugăm! Atenţiune, vă rugăm! Acesta este un mesaj pentru dumneavoastră, din partea constructorilor dispozitivului pe care îl cercetaţi. Sunteţi bineveniţi aici. Dar trebuie să vă modificaţi traiectoria. Actualul dumneavoastră traseu vă pune în pericol. Pregătiţi-vă să acceleraţi şi aşteptaţi instrucţiuni. Vă rugăm să înregistraţi. Veţi avea nevoie de informaţiile pe care le veţi primi. Vă rugăm să înregistraţi. Peste cinci minute, aceste cuvinte se vor repeta în acel scop, urmate de datele necesare. Sunt cuvinte de bun venit, de bucurie că, în sfârşit, aţi ajuns atât de departe. Vă mulţumim.

(Imagine din interior. Fernández-Dávila a pus în funcţiune camerele de filmare, pentru cărţile de istorie.)

NAPIER:

Pentru Dumnezeu, cum...?

FERNANDEZ-DAVILA:

Vibraţii sonice instalate în carcasă, probabil. Nici o şmecherie pentru *ei...* Saburo! Saburo, mişcă-ţi curu-napoi în sas!

(Salutul nu se repetă; acest documentar a folosit reluarea care fusese promisă, întrucât originalul a fost recepţionat numai la capătul unei unde radio, lungă de două sute zece milioane de kilometri, după care a parcurs o distanţă egală până la Pământ, pe drum pierzând din calitate.)

VOCEA:

...înţelegem că adevărul nu va fi uşor de exprimat. Acum, în timp ce vă calmaţi, ar trebui să vă retrageţi la aproximativ cinci sute de mii de kilometri şi să vă înscrieţi pe orbită. Altfel, nu aveţi nici o şansă să vă mai întoarceţi acasă. Iată coordonatele temporale şi vectorii...

(Imagini diverse, exterioare şi interioare, înregistrate în zilele care au urmat: titanicul artefact, stele, Calea Lactee, Norii lui Magellan, galaxia-soră din Andromeda, oamenii care îşi continuă cumva ocupaţiile, glumind sau jucând jocuri, printre discuţii grave despre ceea ce au aflat de fiecare dată când primesc câte un mesaj.)

VOCEA:

(extrase)

Ascultaţi un sistem de gen computer-efector, un robot, dacă doriţi. Nici o fiinţă vie nu ar putea şi nu ar trebui să locuiască aici, aşteptându-vă sosirea...

Universul este un corn-al-abundenţei de viaţă...

Constructorii au existat epoci în şir. Doresc binele cosmosului, însă chiar din acest motiv nu caută să fie stăpâni, şi cu atât mai puţin zei. Este mai bine ca fiecare specie să-şi făurească propriul destin, oricât de tragic se poate dovedi acest lucru. Numai astfel se poate dezvolta, în putere, gândire şi spirit. De asemenea, constructorii au propria lor viaţă pe care să şi-o trăiască, propriile lor vise de împlinit. Prin urmare, veţi afla despre ei mult mai puţin decât aceste cuvinte, vreodată. Pentru voi, pentru nenumăratele fiinţe care mai trăiesc printre sori, ei trebuie să rămână necunoscuţii Ceilalţi...

Şi totuşi, îi interesaţi. Vă iubesc. E uşor de înţeles că v-au observat îndelung şi în profunzime. Croindu-vă drum până aici, sunteţi liberi să folosiţi această maşină pentru călătorii interstelare. Veţi fi îndrumaţi spre un sistem unde se află o planetă înrudită cu lumea voastră maternă, cu excepţia faptului că nu deţine forme de viaţă inteligentă care să şi-o revendice — vă aparţine, s-o luaţi în stăpânire, dacă doriţi...

POVESTITORUL:

Când transmisiunile de pe *Discoverer* au ajuns pe Pământ, într-adevăr, puţini au fost cei care şi-au păstrat cât de cât calmul.

(Biroul astrofizicianului) IONESCU:

...speculaţiile care au început să se facă auzite când au sosit observaţiile de la faţa locului, par acum să se confirme. Din câte putem spune, obiectul acela este o maşină Tipler.

A fost denumită astfel în cinstea teoreticianului care, dezvoltând opera lui Kerr şi a celorlalţi, a publicat în 1974 un articol exact asupra acestui subiect, căruia ulterior i-a dat curs, cu ajutorul imaginaţiei precum şi al rigorii matematice. E drept, a fost silit să emită anumite ipoteze simplificatoare. Totuşi, a folosit principii stricte, ferm stabilite, ale fizicii, pentru a demonstra că transportul prin spaţiu-timp este solid conceptual, deşi pare să necesite condiţii imposibil de obţinut în universul real. (Zâmbind.) Mă tem că dovezile sunt destul de ezoterice. În termeni cotidieni, se reduc la următoarele: un cilindru de

materie ultradensă, rotindu-se cu o viteză depăşind o zecime din cea a luminii, va genera un câmp. Nu un câmp de forţă, în sensul strict al cuvântului. Să-l numim, în schimb, o regiune în care anumite cantităţi variază conform cu poziţia pe care o ocupă. Un corp care trece prin acest câmp poate fi transportat direct de la un eveniment la altul. Într-un limbaj mai popular, în funcţie de traiectoria pe care se înscrie, obiectul se poate deplasa din orice punct spaţio-temporal în oricare altul aflat pe raza maşinii.

Aşa cum am spus, acest efect pare să presupună condiţii imposibile. De exemplu, pretinde densităţi ale materiei mai mari cu multe ordine de magnitudine decât cele ale nucleonilor înşişi, la fel cum s-ar putea concepe că el există într-o gaură neagră, dar nicăieri altundeva. Prin urmare, bănuiesc că densitatea pe care am măsurat-o pentru cilindrul respectiv, oricât de mare ar fi, nu reprezintă decât un mijloc; că, în interior, ea creşte până la proporţia în care se produce fenomenul de tip gaură neagră, că, exact în centru, se constituie o singularitate propriu-zisă. Cum au realizat Ceilalţi acest lucru, nu putem decât să ghicim, putem specula că starea de energie slaba poate fi străpunsă, în împrejurările adecvate, şi există toate şansele ca deducţiile noastre să se înşele amarnic. Cu puţin mai multă încredere, credem că lungimea finită a acestui obiect din lumea reală îi limitează gama efectelor, deşi este evident că această gamă e interstelară şi, probabil, interepocală.

De asemenea, începem să intuim cum îşi păstrează poziţia în raport cu Pământul. Acea poziţie nu e stabilă. Perturbaţiile planetare ar trebui să determine un corp aflat în acel loc să se abată într-un timp destul de scurt. Totuşi, se presupune că dispozitivul se află acolo de cel puţin câteva secole. Ce anume îi conferă capacitatea de menţinere a poziţiei? Analizând datele disponibile, credem că există o continuă interacţiune cu câmpurile magnetice interplanetare şi galactice, cu toate că şi aceasta trebuie să aibă loc pe distanţe covârşitoare.

Sper să trăiesc suficient timp pentru a vedea că dobândim ceva mai multe cunoştinţe despre creaţia pe care Ceilalţi au adăugat-o Creaţiunii. Poate chiar, într-un târziu, să găsim o cale de a face ca descoperirile noastre să devină inteligibile pentru profani — sau pentru noi înşine.

(Expresia profesorală se luminează.) Acum însă, nu are

importanţă. Ceea ce contează mai presus de orice, în ziua de azi, este că ni s-a oferit şansa unui nou început!

POVESTITORUL:

Înainte ca *Discoverer* să se întoarcă acasă, Vocea s-a oferit s-o conducă prin poarta stelară şi înapoi. După cum a comentat ulterior Fernández-Dávila: „Cum am fi putut să nu acceptăm?"

(Imagini ale unei nave care a refăcut ulterior traseul, fotografiată de pe o navă însoţitoare. Acestea sunt intercalate cu simulări şi animaţie, precum şi cu imagini luate în timpul aventurii inaugurale. Ele, împreună cu naraţiunea, descriu clar ce se intâmplă. Nava spaţială se deplasează de la o sferă la alta, într-o ordine precisă.)

VOCEA:

Globurile sunt nişte simple balize, accesorii de navigaţie. Cu ajutorul lor, puteţi urma traiectoria exactă prin câmpul de transport, care vă va duce în locul pregătit pentru voi.

Aveţi grijă! Orice traseu diferit vă va conduce la o cu totul altă destinaţie. E foarte posibil ca acolo să nu existe nici o maşină. Aţi pieri undeva, în depărtările acelor ani-lumină. Când constructorii vor să înfiinţeze un nou cap-de-pod, trebuie să trimită toate materialele şi echipamentele necesare cu ajutorul unei maşini existente şi să construiască una nouă la destinaţie, înainte de a putea reveni.

Chiar dacă ieşiţi în apropierea unei maşini, niciodată nu v-aţi putea găsi drumul înapoi. Gândiţi-vă. Zece globuri, succedându-se în diverse ordini, definesc 3.628.800 de trasee. În realitate, combinaţiile sunt mult mai numeroase, întrucât nu toate căile necesită trecerea pe la fiecare baliză, dacă ignoraţi complet marcajele, numărul devine virtualmente infinit. Veţi orbecăi până la moarte sau, cel mai probabil, până la ieşirea într-un loc unde nu există nici o maşină.

După cum aţi remarcat, desigur, configuraţia sferelor nu este constantă, ci în modificare treptată. Fără îndoială, aţi dedus că scopul este acela de a compensa schimbările de poziţie ale stelelor. Nu vă faceţi griji. Urmaţi aceeaşi ordine a trecerilor prin apropierea fiecăreia, după cum aţi fost instruiţi. De asemenea, ordinea corectă la capătul opus al acestei călătorii vă va readuce întotdeauna de acolo aici. Veţi observa că se deosebeşte în întregime de traiectul care v-a purtat de aici acolo.

Feriţi-vă, repet, feriţi-vă să deviaţi de la oricare dintre aceste succesiuni. Trimiteţi sonde fără echipaj pe trasee aleatorii, dacă doriţi, dar niciodată un echipaj viu, căci s-ar putea să rămână pierdut pentru totdeauna.

(Studiul unui filosof celebru)

SAMUELSON:

...Nu cred că există vreo fiinţă omenească înzestrată pentru a-i înţelege pe Ceilalţi. Ceea ce au ei este, fără îndoială, mult mai important decât o ştiinţă şi o tehnologie infinit superioare alor noastre, cu probabil un milion de ani. Simt convingerea că au minţi superioare... şi, da, presupun, suflete superioare, mai nobile. Nu pot crede că au putut exista într-un asemenea interval de timp, cu astfel de puteri ca ale lor, fără să *evolueze.*

Cu toate acestea, în cazul maşinilor T, voi risca o deducţie asupra motivaţiilor. De ce nu ne-a descris Vocea şi alte căi, în afara celor dintre Sol şi acea unică stea îndepărtată? De ce nu a făcut nici măcar vreo aluzie la relaţia matematică dintre o traiectorie dată şi două puncte anumite în spaţiu-timp, astfel încât să putem calcula cum se ajunge de la A, unde ne aflăm, la un B pe care am dori să-l vizităm? De ce, într-adevăr, a rămas Vocea tăcută, după acea primă revelaţie a omenirii?

Cred că aceasta face parte integrantă din doctrina lor de neintervenţie.

Gândiţi-vă... Au amplasat maşina din Sistemul Solar vizavi de Pământ, şi nici n-am visat la existenţa ei până nu ne-am elaborat o substanţială capacitate de călătorii spaţiale. În celălalt sistem însă, maşina orbitează mult mai comod, pe o traiectorie stabilă, cu şaizeci de grade avans faţă de planeta pe care probabil o vom coloniza, vizibilă clar pentru astronomii de acolo. Totuşi, se pare că pe planetă nu trăieşte nici un astronom, nici o fiinţă cu adevărat gânditoare: nimeni pe care vederea maşinii să-l ademenească spre eforturi febrile şi dezechilibrate sau spre o luptă ucigătoare de a câştiga supremaţia.

Vocea a spus că Ceilalţi ne iubesc. Nu se poate altfel, ne-au oferit o întreaga lume nouă. Ei însă trebuie să iubească toate speciile inteligente. Bănuiesc că o seminţie asemănătoare cu a noastră, având istoricul ei de războaie, opresiune, silnicii şi exploatare, ar aduce după sine un dezastru dacă s-ar năpusti peste noapte în galaxie. Mai presupun şi că noi nu suntem

neobişnuit de răi sau miopi, că numeroase specii ar deveni o la fel de mare ameninţare dacă ar avea ocazia.

În acelaşi timp, Ceilalţi par a refuza să ne ia, pe noi sau pe oricare alţii, sub tutelă. Sunt convins că, din punctul lor de vedere, au lucruri mult mai bune de făcut. Iar din punctul de vedere al binelui nostru, probabil consideră că ar greşi, domesticindu-ne.

Prin urmare, ne îngăduie să hotărâm singuri, ne permit să le folosim porţile stelare, dar alte cadouri nu ne mai fac. Trebuie să îndurăm frustrarea de a le vedea pe Alpha Centauri şi Sirius continuând să strălucească inaccesibile pe cerurile noastre, până când ne vom fi dibuit drumul prin cosmos. Sper că nădejdea lor e ca efortul susţinut şi cooperativ pe care-l necesită aşa ceva să ne mai maturizeze puţin...

(Vedere a unei nave spaţiale încheindu-şi traseul. Pe neaş-teptate, dispare. Imagine a maşinii T din Sistemul Phoebian. Deodată, nava apare, cam la o jumătate de milion de kilometri distanţă de cilindru.

Imagini ale primei călătorii. Fernández-Dávila, Tonari şi Napier privesc cu ochi mari, înghesuiţi în cabina lor. Bâiguie. Doi dintre ei rostesc rugăciuni. După un timp, îşi vin în fire şi privesc afară, cu ochi de profesionişti. Un om de la sol, ajuns în spaţiu, nu poate distinge constelaţiile; stelele vizibile sunt prea numeroase. Un astronaut o poate face. Aici, nici o constelaţie nu e familiară. După un timp, oamenii bănuiesc că pot recunoaşte câteva, oricât de mult li s-au schimbat formele; iar corpurile extragalactice nu arată altfel. Calculează aproximativ că au ajuns la cel puţin o sută şi cel mult cinci sute de ani-lumină nord-vest faţa de Sol.)

VOCEA:

...Planeta care vă va interesa se află pe harta siderală lângă Nebuloasa Crabului...

(Imaginea se fixează asupra unui punct albastra ca safirul, de o nemărginită frumuseţe.)

POVESTITORUL:

Lumea pe care de-atunci încoace o numim Demeter...
(Imagine în plonjeu a lui Phoebus. Vedere a cabinei navei *Discoverer* şi a celor trei, orbiţi de lumină.)

VOCEA:

Nava voastră nu e alimentată pentru a ajunge acolo. Cel mai

bine e să vă întoarceţi imediat în Sistemul Solar. Cu siguranţă, vor veni alte nave, echipate pentru a explora. Vă puteţi afla la bord chiar voi înşivă...

(Secvenţe ale urmăririi traseului înapoi prin poartă, după o configuraţie absolut diferită de cea anterioară. Secvenţe ale ieşirii pe partea cealaltă, entuziasm, solemnitate, lungul drum spre casă. Secvenţe tumultoase, parăzi, ceremonii, petreceri, preziceri extravagante şi, printre ele, câte un ocazional comentariu pesimist.)

POVESTITORUL:

...suntem, în sfârşit, gata să-i trimitem pe primii colonişti. În prealabil, a trebuit să facem cercetări ani de zile, pentru a afla cele mai elementare date despre Demeter. Ceilalţi ne-au promis că va merita osteneala, dar nici nu va fi Paradisul...

(Locuinţa unui astronaut celebru.)

FERNANDEZ-DAVILA:

...Costurile pentru fiecare om trimis sunt mari şi nu ştim ce vor putea aduce înapoi ca să le compenseze. În acest sens, auzim proteste, primim cereri de a se abandona întregul program. Ei bine, eu continuu să susţin că stimulul pe care l-a primit tehnologia spaţială, amploarea progreselor înregistrate în construcţia de nave şi instrumente au amortizat deja integral investiţia, aducând chiar şi mari beneficii. Mai este, apoi, revoluţia ştiinţifică, mai ales în domeniul biologic, datorata planetei Demeter. Un set de forme de viaţă complet independent! Ne vor trebui decenii, poate chiar secole, pentru a le examina în întregime, o dată cu toate implicaţiile lor pentru medicină, genetică, agricultură, maricultură şi cine poate să prevadă ce altceva? Toate acestea necesită o colonie permanentă.

Pe de altă parte, în cei mai simpli termeni economici, susţin că, de-acum într-o generaţie, oamenii de pe Demeter vor restitui Pământului investiţia înmiită. Aduceţi-vă aminte ce a însemnat America pentru Europa! Amintiţi-vă ce înseamnă astăzi pentru noi Luna şi sateliţii!

Şi mai presus de toate *acestea,* gândiţi-vă la factorii nemăsurabili şi imprevizibili: provocarea, posibilităţile, iluminarea, libertatea...

Începuturile maturizării noastre spre a-i întâlni pe Ceilalţi...

Joelle descoperi că fusese adăugată o completare. O găsea

la fel de onestă, dar de onestitatea unei generaţii ulterioare.

Era vorba de istoria demetriană. Anual, nu puteau fi expediaţi prin poartă şi debarcaţi pe suprafaţa planetei mai mult de câteva mii de indivizi. Capacităţile de transport crescuseră pe măsură ce colonia începea să aducă dividende, încet însă, datorită existenţei revendicărilor conflictuale asupra acestor bogăţii. Emigranţii călătoreau sub auspicii naţionale, conform unui complex sistem de cote. Totuşi, prin mituiri sau înţelegeri legale, mulţi călătoreau sub drapele diferite de cele proprii.

Motivele de a pleca erau la fel de diverse ca persoanele respective. Se numărau printre ele ambiţiile, aventura, viziunile utopice. Anumite guverne însă, finanţau plecarea cetăţenilor disidenţi şi exercitau asupra lor presiuni ca să accepte; unii ţinteau să găsească avanposturi ale puterii pentru ei înşişi; alţii aveau motive mai nebuneşti, alături de indivizii şi organizaţiile neoficiale.

Iniţial, toată lumea trebuise să locuiască în Eopolis sau prin apropiere, strânsa cooperare fiind o cerinţă a supravieţuirii. Ideea că Ceilalţi puteau fi pe undeva prin preajmă, supraveghindu-i, întărea solidaritatea. Această stare s-a risipit cu timpul, pe măsură ce populaţia creştea şi economia se dezvolta. Şi, de asemenea, cunoaşterea. Oamenii învăţau cum să trăiască independent de oraş. Zona rurală a devenit un caroiaj de grupări etnice şi contracte sociale.

În sfârşit, s-a acutizat necesitatea unei legislaturi demetriene. Planeta a rămas subordonată Uniunii, aceasta fiind reprezentată de guvernatorul general, a cărui autoritate era şi mai limitată prin faptul că majoritatea comunităţilor îşi desfăşurau cele mai multe activităţi fără a o implica.

Prin alte locuri, timpul îşi spunea de asemenea cuvântul. Ordinea precară care domnise pe Pământ se spulberase, şi începuseră Tulburările. Nu puţini vorbitori susţineau că autorii indirecţi ar fi fost Ceilalţi, era o situaţie prea răscolitoare, proprie provocării de erezii; existau lucruri pe care omul nu trebuia să le afle niciodată. După părerea Joellei – formată în mare parte din conversaţiile cu Dan Brodersen, care avea opinii ferme – asta era o prostie. Nu de alta, dar miracolul era că echilibrul durase, oscilând, până atunci, şi faptul că Ceilalţi oferiseră suficient răgaz de reflexie pentru ca demenţa să nu pustiască tot globul. Indiferent care era adevărul, nu încăpea nici o

îndoială că, deşi pieriseră milioane de oameni şi naţiuni întregi, lumea supravieţuise. Civilizaţia supravieţuise în mai multe zone decât cele unde fusese distrusă. Supravieţuiseră şi activităţile spaţiale; în afara Pământului nu se produsese nici un hiatus important, fie în industrie, fie în explorare sau în colonizarea planetei Demeter.

Unul dintre actualele eforturi era socotit mai important chiar şi decât expedierea de sonde fără echipaj spre stelele din apropiere. Era vorba de trimiterea unor asemenea nave prin porţi, pe trasee arbitrare, programate să se întoarcă de la destinaţiile lor necunoscute prin urmarea unor trasee la fel de arbitrare. Nici una nu mai revenise.

Încet, omenirea părea să se liniştească. La Lima, a fost semnată Convenţia.

(Biroul unui astrofizician celebru, încă în viaţă.)

ROSSET:

...teoria pe care o elaborăm afirmă că o maşină T are o rază de acţiune finită. O estimăm la cinci sute de ani-lumină în spaţiu, poate mai mult, poate mai puţin. Problema este aceea că, dacă dorim să parcurgem o anvergură mai mare decât aceasta, trebuie să o facem cu ajutorul unei maşini intermediare, care acţionează cu funcţia de releu.

Până în prezent, sondele noastre nu au avut noroc. Dar dacă vom continua timp suficient, cea mai simplă statistică ne garantează că în cele din urmă una dintre ele îşi va găsi calea de întoarcere, cu înregistrarea traseelor pe care le-a parcurs. Fie ca aceasta să se întâmple de un număr de ori, şi vom avea cel puţin informaţiile necesare pentru a ajunge la tot atâtea stele. De asemenea, putem începe să intuim principiile de bază, pentru a calcula o traiectorie pentru noi înşine.

Acest lucru se va adeveri mai ales dacă întâlnim o altă specie care efectuează probe similare. Ne vom putea compara însemnările...

Prezentarea se sfârşea în acest punct, cu vreo douăzeci de ani în urmă. Joelle se întrebă cum ajunsese banda acolo. Poate că vreun custode pedant decretase că, dacă Roata San Geronimo avea să devină monument, referinţele istorice din băncile ei de date trebuiau să fie actualizate permanent.

Un moment, îşi imagină o altă aducere la zi, începând în urmă cu patru ani, după calendarul lui Sol sau al lui Phoebus, şi

cu doisprezece ani din viaţa ei.

(Imagine a maşinii phoebiene, filmată din nava de supraveghere, cu o navă necunoscută sosind pe neaşteptate. Lungă, cu botul bont, zimţată, înconjurată de un halou albastru, este de construcţie vizibil non-umană. Nu răspunde la semnale, ci descrie o traiectorie de mare acceleraţie printre balize, observată îndeaproape de către ofiţerii de pe nava de supraveghere, până dispare.

Secvenţe cu furori publice şi ale unei dezbateri secrete, după ce s-a răspândit vestea. Oficialităţile au ajuns la disperare privind costurile sondelor robotice şi, de câtva timp, n-au mai trimis nici una. Se ia hotărârea să nu se trimită nici acum sonde, ci o navă cu echipaj uman, pe acelaşi traseu. Nu lipsesc voluntarii pentru echipaj.

Emissary trece prin poarta necunoscută şi dispare.

Uluitor de curând, *Emissary* revine.

Interviu cu o holothetă celebră, care explică ce a aflat de la betani. Folosesc acest mijloc de transport, pe care l-au descoperit prin simple încercări succesive, de trei secole – dar rareori ca releu spre sau dinspre o parte a galaxiei pe care nu prea au ocazia s-o viziteze. Nici o planetă din sistem nu-i atrage ca loc de colonizare, iar în materie de cercetări ştiinţifice, au deja mai multe subiecte decât pot face faţă. Îndreptându-se grăbiţi spre casă, obişnuiţi să folosească pentru comunicaţiile în spaţiu mai mult neutrinii în locul radioului sau al laserelor, ocupanţii acelei nave nu au observat că erau prezenţi şi nişte nou-veniţi.

Această secvenţă diferă de cele anterioare prin faptul că vestita holothetă nu se adresează unei lumi întregi, ci numai celor câţiva oameni care o ţin în captivitate.)

— Ei, întrebă Joelle, acum înţelegi mai bine?

— Nu, mărturisi Fidelio.

— Nici eu.

9

CUVINTELE rostite de Lis îl făcură pe Brodersen să privească în jur. Singurul telefon public din Novy Mir se afla pe peretele tavernei. Nimeni însă nu părea să fie curios. Lumina soarelui intra pe ferestre şi pe uşa deschisă, împreună cu mirosurile de

pământ şi vegetaţie, însufleţind toată cămăruţa întunecoasă, ca un tablou radiant. O pereche de bătrâni îşi sorbeau ceaiul, jucând şah. Un bărbat mai tânăr stătea lângă samovar, bând însă vodcă şi sporovăind alene cu cârciumarul. Ochii lor se tot abăteau în alte părţi, numai spre Caitlín nu, care stătea singură la o masă, încruntându-se spre paharul cu băutura despre care ruşii aceia îşi închipuiau că s-ar numi bere. *Oricum, puţini oameni de prin partea locului ştiu engleza,* îşi aminti Brodersen. *Poate nici unul.*

— În regulă, se întoarse el spre ecran. Ce ziceai, iubito?

Pentru o clipă, văzându-i faţa şi urmele de nesomn, simţi enorma distanţă dintre ei. Depărtarea fizică era neînsemnată. Dar nu îndrăznea să se apropie de ea, nici ea de el, pentru a se putea atinge. Nici măcar nu puteau comunica în mod direct. De la aparatul acela, glasul lui ajungea la cabana de lângă Lacul Artemis, unde era codificat şi transmis acasă, la instrumentul lui Lis, care elimina conversaţia înregistrată dinainte între „Abner Croft" şi soţul ei – care-ar fi trebuit să-i convingă pe interceptorii lui Hancock că el era acasă – şi reconstituia mesajul. Răspunsul ei trebuia să refacă acelaşi drum întortocheat.

— Am spus că au acceptat să meargă numai cinci oameni din echipaj.

Lis le înşiră numele.

— Restul au promis că păstrează tăcerea şi cred că o vor face, dar, în fine, după cum a spus Ram Das Gupta, are o familie de hrănit, iar aventura asta nu e numai disperată, ci poate deveni chiar ilegală.

— Lua-i-ar dracu' şi mama lui! mârâi Brodersen. Toţi erau gata să treacă prin poartă, oriunde se duseseră *Emissary,* dacă reuşeam să obţinem autorizaţia şi datele de drum, în partea cealaltă, unde numai Dumnezeu ştie ce putem găsi, şi nu ne spune.

— Nu-i acelaşi, lucru. Eu una, nu pot să nu-i înţeleg. Uniunea înseamnă atât de mult. Sfidarea ei e un soi de blasfemie.

— Cabalele sunt cele care o sfidează şi o subminează.

— S-ar putea să te înşeli, iubitule. S-ar putea. Şi indiferent că te înşeli sau nu, dacă încerci figura asta şi eşuezi...

Se străduia să-şi stăpânească durerea din voce şi expresie.

— Voi fi întotdeauna mândră, ştii bine, dar poate că nu voi reuşi să-i conving pe Barbara şi Mike că tatăl lor n-a murit ca un

delincvent.

Pumnul lui Brodersen lovi peretele. Cei din încăpere îl priviră uimiţi. Trase adânc aer în piept şi simţi că gâtlejul i se mai destinse.

— Am mai discutat despre asta şi ieri noapte, spuse el. Îţi repet, n-am de gând să procedez cu nepăsare.

Rânji chinuit:

— Mai trăiam eu acum, dacă aş fi fost genul necugetat?

— Iartă-mă, iartă-mă, clipi Lis din ochi cu putere. N-am cum să nu mă tem pentru tine. Dacă aş putea veni şi eu, o, pentru asta aş da oricât de mulţi ani din viaţa pe care s-ar putea s-o am de trăit fără tine!

Copleşit, Brodersen nu putu decât să mormăie:

— Mare lucru, iubito

Deşi pe ecran nu se vedea decât capul femeii, Brodersen putu observa cum îşi îndreptase umerii.

— Felul cum te ajut de-aici este modul meu de a te însoţi, spuse ea. Fă-ţi treaba, Elisabet Leino, şi fă-o cum trebuie!

— Ascultă, n-am vrut niciodată să zic că...

— Hai să ne ocupăm de problemele practice, îl întrerupse ea scurt. Te poţi descurca numai cu cei cinci membri din echipaj?

Brodersen făcu un efort să devină la fel de calm ca ea.

— Dacă e vorba de manevrarea lui *Chinook* sau *Williwaw,* sigur, nici o problemă. În plus, adu-ţi aminte, primul lucru pe care mă gândesc să-l fac e să iau legătura cu Seniorul. De-acolo, poate fi perfect capabil să preia el problema. S-ar putea ca totul să se vădească dezamăgitor de sigur şi de simplu.

— În care caz, după ce te întorci, vom putea face şi aici un mic scandal.

— Sigur.

Între ei fulgeră un surâs, apoi se risipi.

— În regulă, avem un echipaj restrâns, aşteptând ordinele. Cum rămâne cu plecarea mea?

— Mă ocup şi de asta.

Brodersen se încruntă:

— Hm-m-m. Cât timp crezi că va dura? Hancock va începe destul de curând să suspecteze că mi-am luat tălpăşiţa.

— Nu fac nimic care să-i amintească de existenţa noastră. În schimb, am pus mâna pe Barry Two Eagles[1]. ' Barry Doi Vulturi *(n. tr.).*

În calitate de comisar al Comisiei de Control Astronautic în Sistemul Phoebian, Barry Two Eagles deţinea autoritatea asupra traficului spaţial.

— La nivel confidenţial, înţelegi. Am luat cina împreună aseară, în *tête-à-tête,* la Apollo House. Ştii, i s-au aprins călcâiele după mine... Nu ştiai? râse Lis. Nu eşti nici pe departe atât de depravat pe cât susţii că ai fi, Dan, iubitule.

— Mm, mda, e un băiat bun, replică Brodersen, cu o lipsă de convingere care-l surprinse şi pe el.

— Adevărat. Îmi place, şi nu-mi convine să mă folosesc de el, fiindcă nu va avea nimic de câştigat, deşi încă nu ştie.

Oricum, n-o să facă nimic ilegal, desigur, dar va avea tot dreptul să autorizeze plecarea lui *Chinook* spre Sol fără să-i spună guvernatoarei. Mai ales că încă nu ştie că tu te afli, oarecum, în stare de arest. I-am explicat că eşti ocupat, dar ai auzit cât de mult vrea compania Aventureros să-ţi închirieze nava şi m-ai rugat pe mine să rezolv problema. Pentru el, pare o decizie-fulger, tipică Brodersen-Leino.

I-am mai explicat şi că Aurie Hancock s-ar opune dacă ar şti dinainte, fiindcă ea şi soţul ei deţin acţiuni într-o corporaţie rivală, aah, cât ţi-ar mai fi plăcut să auzi tot ce i-am îndrugat. A fost şocat, a negat că Aurie ar putea fi atât de venală, dar l-am dus cu preşul până a acceptat să păstreze tăcerea, după care i-am oferit o mică mită. A zis că se mai gândeşte.

— Hm? Barry nu ia mită...

— Nu tocmai. Dar când am comentat că dacă iese afacerea asta, vom ajunge în poziţia de a face o donaţie substanţială pentru cercetările asupra clonării de ţesuturi cerebrale...

Îl văzu pe Brodersen strâmbându-se, şi făcu şi ea acelaşi lucru. Two Eagles comandase unui medic să închidă aparatul care menţinea în viaţă resturile fiului său, după un accident care-i zdrobise ţeasta.

— Dan, o *vom face.* Orice-ar fi.

— Cu siguranţă. Totuşi, preferam să nu fi fost nevoie.

— Şi eu. Dar n-am avut încotro.

După un moment, Brodersen spuse:

— Ei! Te-aştepţi să accepte?

— Nu prea mă îndoiesc. Ar trebui să mă sune azi după-amiază.

— Şi îmbarcarea mea?

— E inclusă. I-am spus că unii membri din echipajul navei *Chinook* mai au nişte treburi de ultim moment la sol şi, dată fiind nevoia de discreţie, nu putem folosi o navetă de acces. Se vor întâlni într-un loc de unde-i poate prelua *Williwaw,* dacă emite el autorizaţia.

Lis tăcu o clipă.

— Care să fie locul?

Brodersen se gândise deja.

— Ţărmul răsăritean al Lacului Spearhorn. În adâncul pădurii, mai ţii minte, deşi există un fel de drum... loc de aterizare comod... În regulă?

— Bine, se uită Lis la ceas. Stai o clipă...

Brodersen îşi dădu seama că tasta pe un keyboard.

— Aşa. Ni se termina banda. Am înnădit-o cu fragmentul suplimentar.

—Bravo!

Regreta că nu putea s-o sărute.

— Pricepută mai eşti!

— Nu-s sigură că am mai avea şi altceva de vorbit, răspunse ea, cu părere de rău. Dacă la noapte nu vine naveta, cred că ar fi bine să găseşti un telefon şi să mă cauţi mâine dimineaţă.

—*Naturalmente, querida.*

— Copiii sunt bine, în afara faptului că le e dor de tine. Barbara îşi face siesta. Aş putea s-o trezesc.

— Mai bine nu.

— A spus să te salut din partea ei şi a lui Picior-întors.

— Salut-o şi din partea mea, şi... şi...

Se mai poticniră un moment, două, până când Brodersen explodă:

— La dracu'! N-ajungem nicăieri aşa, nu?

— Nu. Iar tu, fă bine şi mişcă-te. Lacul e destul de departe de Novy Mir.

— Mda. Perfect. Te iubesc, Lis!

— La revedere, iubitule!

Lis acţiona comenzile, pentru a introduce o formulă de rămas-bun prefabricată:

— Adică, „Pe curând. *Hasta la Vista.*" Dar nu te îngrijora dacă durează un timp. Te aştept oricât.

Ecranul se stinse. Cu paşi nu prea siguri, Brodersen reveni la masa lui Caitlín. Scaunul scârţâi când se lăsă pe el cu toată

greutatea.

Caitlín întinse mâna spre a lui.

— Totul e-n regulă, inima mea? îl întrebă ea, cu voce joasă.

— Aşa se pare, murmură Brodersen, privind suprafaţa zgâriată a mesei.

— Iar pe dedesubt, e în mare neregulă. Biata şi curajoasa de ea! Ai dat dovadă de multă înţelepciune alegând-o, Dan, crede-mă!

Înfruntându-i ochii verzi, Brodersen încercă să zâmbească.

— Mă pricep la judecat femeile. Bea şi hai s-o-ntindem de-aici...

— Te-aş însoţi bucuros oriunde, iubitule, dar... Îşi strâmbă ea gura,... trebuie neapărat să beau tot?

— Nu, n-are importanţă. Lasă-le şi săracilor.

— Cum, şi să declanşez o revoluţie?

O idee mai înveselit, Brodersen îi adresă cârciumarului un *Adiós* şi ieşi împreună cu Caitlín. Phoebus se apropia de amiază, majoritatea coloniştilor se aflau pe tarlaua comunală, iar casele visau umăr la umăr de-a lungul singurei străzi prăfuite. În arşiţă, cheresteaua lor mirosea a smoală, deşi frontispiciile erau împodobite cu imagini viu colorate. O pisică trecu agale prin apropiere. O *babuşka* stătea pe prispa casei, croşetând, în timp ce supraveghea doi copii mici ce se jucau şi ale căror strigăte erau aproape singurele sunete din zonă. Dincolo de case, valea verde se întindea până la munţi, cuprinsă între versanţii lor abrupţi. Peisajul pare o ilustraţie de carte cu poveşti, îşi spuse Brodersen.

Dar creatorii săi fuseseră aduşi acolo de nave propulsate cu fuziune nucleară, agrochimiştii coordonaseră convertirea solului, până când putuseră înflori plantele terestre, modificate adecvat de către geneticieni; tehnologia ecologică, acţionând mai mult la nivel microbian, ţinea în frâu formele de viaţă locale, care altminteri s-ar fi întors, recucerind terenul; constelaţiile vizibile noaptea purtau nume ca Aeneas şi Gryphus, iar steaua numită Sol nu putea fi găsită decât cu telescoape puternice.

— Încotro ne îndreptăm? se interesă Caitlín, în timp ce deschidea capota translucidă a maşinii.

— La întâlnirea cu naveta care-o să mă ia, răspunse Brodersen. Restituie tu în locul meu maşina asta la agenţia de închirieri, te rog?

— Cum, dar nu are pilot automat pe care să i-l programezi?
— Ba da, dar când o vei trimite, vei fi undeva la mama dracului.
— Cum adică, voi fi?
— Auzi, ia stai, doar nu crezi...
— Urcă, îl întrerupse ea. Condu cât timp ne certăm, ca să terminăm scandalul până ajungem, şi să fim gata pentru distracţii mai interesante.
— Pegeen, oftă Brodersen, renunţând la vinovăţie, căci Lis nu i-ar fi reproşat mângâierile de care mai putea să profite, numai la un singur lucru îţi stă mintea.
— Adevărat, confirmă ea. Şi nu-i *drăguţ,* lucrai ăla?
Chinook se rotea în jurul lui Demeter ca o lună apropiată. Mai târziu, avea să fie o cometă.
Construită după modelul lui *Emissary,* întrucât urma să servească aceluiaşi scop dacă zeii erau generoşi cu Brodersen, nava era sferică, de două sute de metri în diametru, şlefuită ca oglinda. (Centrala ei energetică îi putea asigura cu uşurinţă căldura; problema care se punea ocazional era să elimine surplusul de căldură.) În spate se distingea focalizatorul pentru reactor, cu graţioasa sa structură în formă de lalea. Zona mediană conţinea motoarele auxiliare, cu rachete chimice, pe afeturi rotative. Împrejurul emisferei anterioare, netezimea era întreruptă de sasuri, turele, cofraje şi instalaţii electronice. La polul opus propulsorului principal, două macarale încadrau o uriaşă poartă circulară.
Echipajul se afla la bord. Fusese mai simplu decât insinuase Leino faţă de Two Eagles. Luaseră feribotul până pe Persefona, neobservaţi printre ceilalţi pasageri. În port, închiriaseră o navetă particulară, al cărei proprietar şi pilot declarase că pleca spre Erion şi în schimb îi dusese la nava lor. Traficul intersatelitic nu era urmărit decât aproximativ, iar cei mai mulţi astronauţi erau dispuşi să încalce câte o regulă, două, pentru a-şi ajuta camarazii de breaslă.
Îmbarcarea pe neştiute a căpitanului prezenta probleme ceva mai complicate.
Comanda sosi. Poarta se deschise lateral. Un transportor scoase pe jumătate naveta *Williwaw.* Macaralele o apucară şi o împinseră înainte, rotind-o astfel încât jetul propulsor să nu atingă nava-mamă. Forma sa lungă de şaptezeci şi cinci de

metri sugera o torpilă, cu aripioare în coadă, aripi îngropate în dreptul mijlocului, şi un lonjeron în formă de lanceolat ieşind din bot.

Din navetă ţâşniră vapori, prea fierbinţi pentru a fi vizibili. Macaralele îi dădură drumul, iar *Williwaw* acceleră. O parte din apă se condensă în urma ei, pe câţiva kilometri distanţă, formând un nor alb, spectral, ce se învolbură înainte de a se disipa. Era un sistem ineficient, în comparaţie cu propulsia pe bază de plasmă, dar putea să suporte solicitările trecerii prin atmosferă. Cu toată mărimea sa şi inimaginabilele energii pe care le elibera şi le canaliza motorul, *Chinook* era o navă prea fragilă pentru aşa ceva, sau pentru a asoliza pe vreo suprafaţă planetară.

Respectând un plan de zbor aprobat oficial, *Williwaw* petrecu câteva ore coborând spre planetă pe o traiectorie curbă, înainte de a ajunge la limita stratosferei. Rămânea de eliminat mare parte din viteză: încet, ca să nu ia foc. Aripile scurte şi butucănoase se întinseră. Rachetele tăcură, valvele le închiseră. Un timp, pilotul şi computerul său purtară naveta într-o lunecare prelungă. În cele din urmă, ajunse la un nivel unde motoarele cu reacţie ale aripilor puteau absorbi suficient aer. Pilotul le activă. Un vâjâit ascuţit umplu carlinga. Continuând să încetinească intens, *Williwaw* se transformă în aeronavă. Emiţătorii optici solizi îi prezentau pilotului o mare de nori însoriţi, departe, foarte departe jos. Avea de ocolit jumătate din glob înainte de a asoliza

Lunile lui Demeter orbitează mai rapid decât Luna faţă de Pământ. În noaptea aceea, Erion apusese, iar Persefona n-avea să răsară decât după ivirea zorilor. Astfel, se vedeau mult mai multe stele decât înainte, licărind blând într-o penumbră albastru-violacee. Trecuse ora licuricilor şi a coristerilor; aici sălăşluia liniştea. Împrejmuit de masele umbroase ale pădurii, lacul lucea cenuşiu. Zeus întindea o dâră dreaptă prin mijlocul lui. Întrucât depresiunea se afla mult mai jos decât peştera, căldura stăruia, pentru a ridica duhuri de miresme fumurii din bobocii-soarelui crescuţi printre lodix, pe pajiştea unde stăteau aşezaţi Brodersen şi Caitlín.

Brodersen se foi pe iarba sârmoasă. Începuse să se ude.

— La dracu', Pegeen, spuse el, nu poţi veni, şi cu asta, basta! Simţea, într-un cotlon al minţii, cum vehemenţa lui

profana pacea din jur.

Caitlín, ghemuită cu un picior sub ea, se rezemă de el, ciufulindu-i părul şi muşcându-l încetişor de ureche.

— Îmi place când eşti dur, murmură ea. Poţi s-o iei în ce sens vrei.

— Dar e ridicol! De câte ori trebuie să ţi-o repet? Eşti neantrenată...

— Tu însuţi mi-ai promis că mă vei instrui, e uşor de învăţat şi nimic nu se compară cu regulatul în imponderabilitate!

— Vrei, te rog, să fii serioasă? Mă referisem la o scurtă călătorie de agrement, nu mai departe de Afrodita sau Ares.

Caitlín lăsă mâna în jos, pentru a se rezema. Antebraţul, şoldul şi coapsa continuau să i se îndese uşurel în trupul lui. Brodersen îi simţi respiraţia pe obraz, când din vocea ei dispăru veselia:

— Bine, atunci am să fiu serioasă, dragul meu ciufut. Mi-ai mărturisit că nu ai intendent şi, mai rău, nici medic de bord. N-aş putea eu să le fac pe amândouă? Să te las oare să porneşti spre primejdii fără mine, când te-aş putea ajuta? Mai gândeşte-te şi la echipaj, căpitane Brodersen. Le interzici prezenţa mea, când aş putea salva o viaţă, aş putea să le risipesc temerile?

— Dar călătoria *nu* va fi periculoasă...

— În cazul ăsta, de ce să-mi refuzi experienţa? Ştii ce cazărmi zburătoare sunt navele de emigranţi. Simt mai mult prezenţa universului în jurul meu aici – sau, da, când urmăresc o emisiune din spaţiu – decât am simţit-o vreodată la bordul *Isabellei.*

— Păi, ăă, vezi, n-am de unde să ştiu ce se poate întâmpla. Vom naviga cam împotriva vântului, şi... ăă...

— Şi ţiitoarea ta nu trebuie să-ţi stea alături? Daniel, Daniel, m-aş înfuria pe tine, dacă n-aş fi atât de dezamăgită.

— Of, la dracu', Pegeen! întinse el braţul, pentru a o cuprinde şi mai strâns.

— Desigur, continuă Caitlín cu şiretenie, dacă te temi de scandal, pot păstra distanţa faţă de tine. Găsesc eu la bord vreun băiat care să mă consoleze....

— Încetează, vrăjitoareo!

Ştiuse că era ultima ciondăneală dintr-un război pe care Caitlín îl câştigase deja, folosindu-se de armele ei speciale, la

scurt timp după ce ajunseseră în acel loc.

— Mă predau. Ai învins!

Capitularea îl înveselea. Caitlín îşi pecetlui victoria aşteptându-l s-o sărute – treizeci de secunde? – deşi, imediat după aceea, nimeni nu prea mai ştiu cine domina pe cine.

Se întrerupseră, căci naveta putea să apară în orice moment, şi stătură o vreme lăsându-şi sufletele să se umple de seninătate. Într-un târziu, Caitlín se ridică:

— Merg să-mi iau rămas bun.

Brodersen o văzu limpede cum ocoleşte poiana prin semiîntuneric, deşi acesta îi dădea o înfăţişare nu tocmai reală, în nuanţa Căii Lactee. Îşi scufundă o mână în lac şi bău, culese o petală de bobocul-soarelui, strivind-o cu drag între buze şi dinţi, îşi aruncă braţele în jurul unui koost înalt cât un stat de om, strângând tufişul la piept, îngropându-şi faţa în frunzele lui... În cele din urmă, se întoarse la el.

— Încerci într-adevăr să devii parte din toate astea, nu? şopti Brodersen.

— Nu, chiar sunt.

Mâna ei descrise un arc de la stele spre apă, şi peste pădure:

— Şi tu la fel, Dan. Cu toţii suntem. De ce n-o pot simţi oamenii?

— Noi nu putem fi ceea ce eşti tu, cred. Ai spus odată ceva în sensul că poate oi fi având sânge de zână. Crezusem că era doar o figură de stil. În noaptea asta, am ajuns să mă întreb cu adevărat dacă nu-i aşa.

Caitlín rămase cu privirea aţintită înainte.

— Eu însămi mă întreb.

— Vorbeşti serios? Aproape c-aş putea să te cred, agnosticul de mine!

— A, nu, n-am să-ţi servesc nici un fel de baliverne mistice. Nici chiar metafizica lui Yeats n-o înghit.

Ridică ochii.

— Şi totuşi, cosmosul ăsta e ciudat, neîndoielnic, mai ciudat decât putem noi bănui, nu-i aşa, bucuria mea

Brodersen dădu din cap:

— Fie şi numai prin mărimea lui. Am tot încercat să-mi imaginez un ani-lumină, un singur an-lumină, dar bineînţeles că nu pot. Apoi, am încercat să-mi imaginez micimea unui atom, şi nici asta nu pot. Mecanica undelor. Radiaţiile remanente de la

începuturi. Eterna expansiune – spre ce? Găurile negre. Quasarii. Maşinile T. Ceilalţi. Da...

Şi, după o scurtă tăcere, atingând-o:

— Cred, însă, că făceai aluzie la un mister anume.

— Mă rog, era o poveste ciudată auzită de la mama mea, care era o bună catolică.

— Vrei să mi-o spui?

— Tare-aş mai vrea, dar, uf, nu ştiu cum. Căci nu este cu adevărat o poveste, nu e o întâmplare adevărată şi nici o minciună. Nu, este vorba de momentul şi felul cum mi-o spunea, şi de ea însăşi, care mi-a spus-o. Chiar vrei s-o auzi?

Brodersen o strânse şi mai tare cu braţul:

— De ce mă întrebi asta?

— Îţi mulţumesc, urs drag ce eşti, răspunse Caitlín. Trebuie să înţelegi, mai întâi, că mama era de la Lahinch, din Comitatul Clare. Face parte dintre regiunile Irlandei care au sărăcit în timpul Tulburărilor, până când n-au mai rămas decât mici proprietari, majoritatea analfabeţi. Iar aceştia cred din nou în Sídhe, dacă au încetat vreodată să mai creadă, deşi cred că Lady Gregory nu le-ar recunoaşte poveştile. Şi, ştiind despre Ceilalţi, de ce, pe toate stelele iernii, n-ar crede?

Namila uriaşă şi neagră a unui *Wassergeist*[1] Spirit-al-apei (în germ., în original, *n. tr.)* ieşi la suprafaţa lacului, îşi slobozi şuieratul ca dintr-o altă lume şi se scufundă la loc.

— Ei, şi cum ţi-am mai spus, continuă Caitlín, mama a ajuns la Dublin cu o bursă ca să studieze muzica, după ce un profesor care venise într-o excursie la pescuit o auzise cântând. Dar n-a lucrat prea mult la operă, căci s-a măritat cu Padraig Mulryan şi curând i-a născut doi copii. Apoi, a cuprins-o dorul de casă. Mulryan, care era medic, nu şi-a putut găsi timp liber, dar a trimis-o în vacanţă la căsuţa părinţilor ei, unde a fost bucuroasă să vagabondeze prin ţinuturile dragi de la ţară.

Caitlín se îndreptă de spate, răsucindu-şi degetele laolaltă şi căutând să-şi adune gândurile. Brodersen aştepta. Scump îi era profilul ei conturat în lumina slabă a nopţii!

— A povestit toate aceste lucruri peste multă vreme, iar eu am fost prima care le-a auzit, cu excepţia preotului. Tatăl meu, omul acela cumsecade şi cu picioarele pe pământ, mai în vârstă cu cincisprezece ani decât ea, ar fi spus că nu fusese decât un simplu vis, cum probabil chiar a şi fost. Dar mama căuta să mă

recâştige, când a văzut că mă îndepărtam de credinţă şi de familie. Dorea să ştiu că şi ea simţise acelaşi lucru, pentru a mă putea preveni să mă feresc.

Şi totuşi, n-a putut spune mai mult de atât. Pornise într-o hoinăreală de-o săptămână, înnoptând în orice casă prin apropierea căreia se nimerea s-o prindă asfinţitul, oamenii fiind întotdeauna bucuroşi de noile cunoştinţe. Dar noaptea aceea cu lună de sub Slieve Bernagh era atât de frumoasă, încât şi-a întins aşternutul pe muşchi şi a zăcut trează multă vreme, cu privirea pierdută în sus.

Apoi, din lumina lunii s-a ivit un tânăr asemenea unei flăcări, a cărui frumuseţe era atât de mare, încât ea a plâns văzându-l, iar el a întrebat-o dacă ar dori să-l urmeze în munte. Nici o femeie născută pe astă lume nu l-ar fi putut refuza, sau, dacă putea, ar fi fost o sfântă, după cum mi-a spus mama. S-a desprins de pământ ca o pasăre, iar el a cuibărit-o în braţele lui şi a dus-o de-acolo. Cât despre ce-a urmat însă, n-a putut descrie decât curcubee şi sori, purpură şi aur, vânturi şi mări furtunoase şi numai strălucire. Dacă însemna că astfel a făcut dragoste cu ea, atunci a făcut dragoste cu ea. S-a trezit în locul unde se culcase, o rază de soare gâdilând-o pe nas până a început să strănute... Ţi-am tradus în engleză, Dan, un cântec pe care-l compusesem în gaelică despre asta, căci mamei îi lipseau cuvintele, mi-ar lipsi şi mie, dacă nu i-aş fi văzut ochii şi nu i-aş fi auzit vocea...

Şi nici Brodersen nu avea ce să spună.

— Peste nouă luni, m-am născut eu, crescând după chipul şi asemănarea ei, continuă Caitlín, după o pauză în timpul cărei pe deasupra lor săgeta dâra luminoasă a unui meteor. Da, ştiu la ce te gândeşti. Tatăl meu, dragul de el, nu s-a gândit niciodată la asta. Pentru el, mama mă purtase în burtă puţin mai mult timp, sau mai puţin timp, indiferent cum. Şi cât m-a mai răsfăţat, căci eram singura lui fiică şi ultimul copil pe care l-au avut. Dan, a avut dreptate. Eşti de acord, nu-i aşa, că mă pricep la oameni? Mama mea nu cunoscuse nici un alt bărbat în afara lui, niciodată.

— A, dar n-am vrut să spun asta, protestă stângaci Brodersen. Nu că mi-ar păsa, dar... Nu, cred doar că poate nutrea ea vreo fantezie... eşti de acord că era posibil, hmm?... poate chiar fără să-şi dea prea bine seama... Şi a cam întrecut

limita.

— N-a fost niciodată genul care să tragă la măsea.

Când Brodersen încercă să-şi ceară scuze, Caitlín îi acoperi buzele cu mâna:

— Ba da, voiai să spui că a îmbătat-o lumina lunii.

— Se mai întâmplă, replică el, când îi dădu drumul. Păi, îmi amintesc cum mi-a vorbit de un bătrân ienupăr din spatele casei. Am uitat ce-a spus, dar ţin minte că vorbea la fel de bine cum îmi amintesc că la aceeaşi vârstă am învăţat să călăresc, patru, cinci ani, câţi aveam. Visurile se agaţă de noi în cele mai ciudate chipuri. Şi... dacă eşti la fel ca ea, Pegeen, atunci şi ea seamănă cu tine, iar tu eşti o visătoare...

— ...numai că uneori, când eşti atât de practic, mă sperii.

Caitlín nu râse, nu se destinse, aşa cum sperase el, deşi zâmbi totuşi.

— Nu sunt decât o femeie, Dan. Voi, bărbaţii, sunteţi sexul romantic.

— În regulă, şi ce crezi că s-a întâmplat? Dacă-ţi închipui că s-a dus într-adevăr în Elhoy — cum îi spunem noi, acolo de unde sunt eu – dacă asta crezi, n-am să strâmb din nas. Într-o lume în care există Ceilalţi, nu e deloc greu să accepţi Lumea Cealaltă.

— Sau diavolii? o simţi el înfiorându-se. Asta s-a temut mama că fusese, că o ispitise iadul, iar ea căzuse în ispită. Preotul i-a spus să nu creadă aşa ceva, cel mai probabil, nu avusese decât o patimă ascunsă în creier. Şi totuşi, până în ziua de azi a purtat teama asta în suflet. Tatăl meu mi-a spus cât de nepăsătoare era în tinereţe dar, cam de pe vremea aceea, a devenit foarte credincioasă.

Cu siguranţă că ar exista un asemenea îndemn, reflectă Brodersen. *Acolo unde nu a distrus religiile, existenţa Celorlalţi a inspirat altele noi sau le-a revigorat pe cele vechi. Oare o fi fost şi asta una dintre intenţiile lor?*

— Tu ce crezi?

— Eu? Nu cred nimic. Ştiu în ce constau dovezile ştiinţifice, iar aici nu avem nici una.

— Dar trebuie să fi presupus ceva. E evident că înseamnă mult pentru tine.

— Categoric. Norah e mama mea. Oricât de departe am ajuns, o iubesc, pe ea, pe tatăl şi pe fraţii mei, şi sper să-i revăd cu ocazia călătoriei noastre.

Îi apucă mâna, strâns:

— Îţi aminteşti că discuţia asta a început când tu ai întrebat despre senzaţia de a aparţine întregului univers. Cred că ea a trăit-o, în noaptea aceea, mai intens decât mi s-a întâmplat mie însămi vreodată. Dacă ar fi fost buddhistă, ar fi vorbit despre Nirvana, despre iluminare sau vreun alt lucru la fel de minunat. Fiind o fată de ţărani irlandezi, chiar măritată cu un medic din Dublin, şi fostă cântăreaţă la operă, a bătut în retragere, cu groază, şi e înfiorător de păcat că s-a întâmplat aşa. Dar ce anume i-a dăruit ei acea experienţă, sub înfăţişarea respectivă, nu pot ghici.

— Aş putea eu? replică Brodersen. Avea o fire la fel de aventuroasă ca a ta, la fel de însetată de viaţă, atâta doar că niciodată n-a luptat să-şi afle calea spre libertate, la fel ca tine. Aşa că...

Br-r-ru-uum-m, răsună cerul. Săriră în picioare. În înalturi, metalul reflectă lumina soarelui ascuns, sclipi, apoi coborî în eclipsă. Cu toate acestea, îi putură urmări forma în timp ce se apropia. Vuietul îndepărtat deveni muget, frunzele începură să tremure, aerul se agită furtunos. Naveta spaţială îşi roti aripile, coborând vertical, scoase roţile, atinse solul, opri motoarele şi rămase nemişcată. Tăcerea reveni, cu un tunet.

Brodersen şi Caitlín îşi înhăţară echipamentele şi o luară la fugă într-acolo.

10

SALA DE SPECTACOLE ŞI CONFERINŢE din Roata San Geronimo includea o cameră pe post de culise, unde vorbitorii şi actorii puteau să aştepte, pregătindu-se în caz de nevoie. Ira Quick nu avea nevoie, dar petrecu totuşi câteva secunde în faţa oglinzii de-acolo, verificându-şi înfăţişarea. Imaginea reflectată îi înfăţişa un bărbat de rasă caucaziană, în vârstă de patruzeci şi patru de ani, zvelt, cu osatură fină, frunte înaltă deasupra trăsăturilor regulate, ochi căprui, barbă neagră à la Vandyke şi păr brunet, ondulat, abia grizonat, care se rărise în creştet, dar i se revărsa abundent înapoia urechilor, până la jumătatea cefei. Era tunsoarea la modă, alături de iridescenţa calmă a tunicii şi luminozitatea pantalonilor închişi la culoare, perceptibil mai redusă decât anul trecut: intensitatea, nu ultramodernismul. „Să

nu fii cel dintâi pe pielea căruia se încearcă noul."

Doamne, un actor în toată regula, pregătindu-se să-şi facă intrarea care va captiva publicul ostil, nu-i aşa? îşi spuse el, apreciindu-şi capacitatea de autoironie. În fond, simţea cât de conştient era de ucigătoarea seriozitate a misiunii sale acolo, da, o adevărată tragedie. Tragedia nu consta într-o ciocnire dintre binele şi răul pur, aşa ceva ar fi fost o simplă melodramă. Tragedia se producea atunci când avea loc un conflict ineluctabil între persoane de egală moralitate, egală (mă rog, aproape egală!) inteligenţă şi egală sensibilitate.

Henry Troxell, directorul gărzii, se animă:

— Sunteţi, ăă, pregătit, domnule?

— Da, răspunse Quick. Fără introduceri fanteziste, te rog!

— Nici n-aş fi în stare, domnule. În regulă.

Troxell ieşi primul. Glasul său ca un muget de taur răsună reverberându-se prin uşa deschisă:

— *Damas y caballeros!* Am plăcerea... v-am explicat de nenumărate ori că oamenii mei şi cu mine nu ne-am făcut decât datoria, aşa cum ne-a încredinţat-o guvernul nostru şi al dumneavoastră. Aţi solicitat o întâlnire cu cineva dintr-o funcţie de răspundere. A sosit. Am onoarea de a vi-l prezenta pe Ira Quick, membru reprezentant al Midwest-ului în Adunarea Federaţiei Nord-Americane, ministru al Cercetării şi Dezvoltării în Consiliul Uniunii Mondiale. Señor Quick...

Se retrase de pe scenă, când noul-venit intră, conducând aplauzele până îşi dădu seama că era singurul care bătea din palme.

Quick se apropie de pupitrul oratoric, pe care îl considera o piesă de recuzită, valoroasă ca impact psihologic, şi zâmbi în jur. Destinată câtorva sute de persoane, sala se întindea în toate părţile, enormă şi goală. În rândul întâi, stăteau doisprezece prizonieri încruntaţi, fără ca extraterestrul să se afle printre ei, constată el, neştiind dacă să fie nemulţumit sau uşurat. Gardienii, aşezaţi sau în picioare, dublau numărul de spectatori, ceilalţi se aflau pe staţie, oricât de minusculă era posibilitatea unei situaţii de urgenţă. Toţi purtau combinezoane spaţiale. Agenţii serviciului secret aveau armele în teci, majoritatea fiind tranchilizante sonice, plus câteva pistoale.

În tăcerea ce se lăsă, auzi zumzetul ventilatoarelor. Aerul mirosea potrivit de proaspăt; fără îndoială, uşorul iz de mucegai

exista numai în imaginaţia lui. Dată fiind cvasipustietatea sălii, aceasta avea o acustică proastă, cu vagi ecouri. *Ei,* îşi spuse Quick, *am cuvântat* eu *în condiţii şi mai rele...* Prin mintea lui se succedară rapid câteva amintiri, o şcoală de provincie plină de muncitori veniţi de la câmp, mirosind a bălegar, o seară ploioasă într-o sală masonică, parţial bombardată in ultimul război civil şi încă nerenovată, zorii unei zile crude de iarnă în faţa porţilor unei fabrici ai cărei muncitori ştiau că aveau să fie concediaţi o dată cu revenirea automatizării, genul de situaţii cu care un tânăr şi inteligent avocat care devenise un tânăr şi inteligent politician trebuie să se deprindă. *Dezirabile, în felul lor. M-au ajutat să-l înţeleg pe omul de rând.*

— Vă deranjează dacă voi vorbi în engleză? începu el. Este limba mea natală, iar la bordul navei aţi folosit-o în egală măsură cu spaniola, nu-i aşa?

Posomoreala celor din faţa lui râmase neschimbată.

—Vă mulţumesc!

După aceste cuvinte, rostite pe un ton mai puţin oficial, Quick îşi rezemă vârfurile degetelor pe pupitru, dând frâu liber faimosului său timbru baritonal:

— Bună ziua, doamnelor şi domnilor! Şi bună sper să se dovedească această zi, pentru dumneavoastră şi pentru omenire. Mai mult decât se poate exprima prin orice limbaj, regret şi deplâng ceea ce vi s-a întâmplat. Iată-vă aici, reveniţi din expediţia dumneavoastră, a cărei semnificaţie o face să pălească pe aceea a lui Columb. V-aţi trudit, aţi suferit, aţi pierdut trei tovarăşi care vă erau dragi, iar între timp aţi îndurat atâtea greutăţi. Dar, în sfârşit, aţi adus acasă comoara care speraţi cu sinceritate că va deschide o nouă epocă, mai luminoasă. Aţi avut tot dreptul să vă aşteptaţi la un triumf, la cinstire pe tot restul vieţii, la nemurire în paginile istoriei. Şi, când colo...

— *Ach,* nu mai mânca rahat, strigă o femeie blondă şi masivă. Nu ni-l arunca în faţă. Teja am înkiţit testul!

Trebuia să fie Frieda von Moltke, trăgător şi pilot al navetei, la fel ca omul cu pielea cafenie, Sam Kalahele, aşezat lângă ea. Căpitanul Willem Langendijk se răsuci, în modul său ultracorect pe care Quick şi-l amintea, pentru a o face să tacă. Şeful de echipaj, Carlos Francisco Rueda Suárez, ridică din sprâncene, discret aristocratic, pentru a schiţa o expresie de dispreţ... spre scenă. Figurile celorlalţi variau de la rânjete la jenă – cu

excepţia celei a femeii slabe şi cărunte, Joelle Ky, care rămânea impasibilă.

Quick ridică o mână:

— Nu m-aţi jignit. Credeţi-mă, vă simpatizez. Am făcut atâta drum de pe Pământ în scopul de a purta un dialog raţional şi a ajunge la un *modus vivendi* care să vă satisfacă şi pe dumneavoastră. Mă gândisem să ţin o scurtă cuvântare, după care să avem o discuţie liberă. Sunteţi de acord?

— Să-l ascultăm, ordonă Langendijk.

Intendentul-şef Bruno Benedetti îşi încrucişă braţele,rezemându-se de spătar, şi căscă ostentativ.

— De ce nu? spuse el. Altceva, oricum, n-avem de făcut!

— Vă rog, interveni timidă (deşi trecuse prin poartă, la fel ca toţi ceilalţi, spre o destinaţie necunoscută, pentru a studia forme de viaţă care din câte ştia ea se puteau dovedi foarte uşor letale) Esther Pinski, medic de bord şi biolog asistent. Să fim politicoşi...

— Da, adăugă inginerul Dairoku Mitsukuri. Altfel, cum să ne câştigăm eliberarea?

Echipajul se linişti. Quick îşi reluă poziţia de vorbitor.

— Vă mulţumesc, spuse el. Sunteţi cum nu se poate mai generoşi.

Sunteţi primejdioşi de moarte, completă el în gând, şi imediat: *Nu, nu e vina lor. Habar n-au. Trebuie să încerc să-i educ. Educaţia e cheia viitorului.* Simţea că plesneşte de toleranţă.

— Colonelul Troxell şi, fără îndoială, oamenii săi, şi-au dat toată străduinţa să vă explice clar de ce aţi fost reţinuţi atâta timp, începu el. Totuşi, cu respectul cuvenit, poate că dumnealor nu sunt cei mai elocvenţi oameni din câţi există. Dialogul nu este meseria dumnealor. Este a mea, sau ar fi cazul să fie, dacă sper să rămân în funcţie.

Nimeni nu-i răspunse la chicotit. Planetologul Olga Razumovski îşi ciupi scurt nările.

— Intenţionez să discut şi cu, ăă, betanul, continuă Quick. Pot să vă întreb de ce nu este prezent?

Privirile celorlalţi o căutară pe Joelle Ky. Aceasta se aşeză picior peste picior, declarând sec:

— I-am recomandat contrariul. Vom relua această scenă mai târziu, şi vom încerca să i-o interpretăm, punct cu punct.

Quick se îndepărtă de pupitru, zâmbind mai reţinut. Nimic nu

risipea mai repede atenţia publicului decât o poziţie fixa sau o expresie lipsită de reacţii. În plus, holotheţii îi dădeau fiori. Nu erau *umani...* Nu trebuia să-şi recunoască niciodată prejudecăţile. Avea destulă minte ca să admită că asta era o prejudecată.

Marie Feuillet, chimista, atenua replica lui Ky, spunând:

— Fidelio este deja atât de nedumerit, şi cred că suferă foarte mult...

— Mă rog, colegii săi de echipaj îl cunosc mai bine, cedă Quick. Fidelio, te rog, acceptă salutările mele şi urarea de bun sosit în Sistemul Solar din partea guvernului meu!

Apoi, revenind cu atenţia spre echipaj:

— Un bun sosit jalnic, sunt de acord. Am venit să-mi cer scuze şi, în acelaşi timp, să vă explic de ce guvernul nu a avut încotro. Custozii nu au putut decât să schiţeze motivele. Intenţionez să completez această schiţă. Puneţi-mi cele mai dure întrebări pe care le puteţi formula şi vă voi da cele mai directe răspunsuri pe care le pot găsi. Mai întâi însă, cred că ar fi înţelept să vă descriu de la bun început situaţia, aşa cum o vedem, colegii mei şi cu mine. Vă rog să nu vă spuneţi „am mai auzit asta şi-nainte". Vă rog să mă ascultaţi. Poate că înainte nu aţi auzit chiar toate amănuntele...

Când v-aţi înrolat, a-ţi înţeles că, probabil, la întoarcere veţi sta în carantină pentru o perioadă neprecizată, indiferent ce par să fi dovedit cercetările dumneavoastră. Chiar şi în cazul Demeter, când Vocea Celorlalţi ne asigurase că planeta era lipsită de orice boli pe care le-ar fi putut contracta specia noastră, chiar şi în acel caz, au trecut zece ani înainte ca oricare cercetător ce fusese acolo să fi pus din nou piciorul pe un corp ceresc al Sistemului Solar. Dumneavoastră, fireşte, nu va trebui să aşteptaţi atât de mult pe orbită. Dar poate fi un timp mai lung decât cel pe care l-aţi petrecut până acum aici, în Roată.

Floriano de Carvalho, biologul şef, se înroşi la faţă.

— Un alt gen de timp, Quick! strigă el furios.

Vorbitorul se retrase câţiva paşi pe scenă, la fel cum poate s-ar fi retras un matador din vechime.

— Da, fireşte, fireşte. Veţi fi în contact audio-vizual cu cei dragi şi cu întreaga lume, veţi primi daruri, veţi... În fine, veţi beneficia de mâncăruri şi băuturi mai bune decât mă tem că a-ţi primit... o, da. Mai presus de orice – am dreptate? – vă veţi

transmite mesajul. Mesajul că omenirea are în sfârşit libertatea galaxiei.

— Mă rog, încă nu e chiar aşa, interveni un tânăr slab. Într-o mie de ani, betanii au descifrat căile care-i duc cam la o sută de stele şi înapoi. E, totuşi, un început.

O clipă, Quick nu-l recunoscu. Un blocaj mintal. Îi cunoscuse personal pe toţi membrii echipajului, cu rezervele lor, studiase fiecare dosar, după ce nu reuşise să împiedice expediţia. Dar se aşteptase să treacă ani de zile; dacă norocul era într-adevăr decent, *Emissary* n-avea să se mai întoarcă niciodată. După care, a sosit catastrofala veste, şi aproape şi-a dorit să fi existat un Dumnezeu căruia să-i mulţumească pentru faptul că, în acel moment, Tom Archer comanda nava de supraveghere. Pe mulţi asemenea ofiţeri nu avusese nici o şansă să-i convingă să coopereze. Posibilitatea părea oricum redusă – ca o maşină T să te poată propulsa la fel de uşor prin timp ca şi prin spaţiu — teoretică, da, la fel cum şi $E = mc^2$ fusese cândva o simplă teorie...

Mesajul de la Archer: *Faraday* escortase nava *Emissary* prin poartă, până în Sistemul Solar, după ce-şi indusese cu iscusinţă în eroare corespondentul de acolo, şi o păzea, ce să facă în continuare? Ulterior, Quick s-a mândrit cât de repede cristalizase aranjamentele în legătură cu Roata şi, incidental, cu *Faraday.* (A trimis-o înapoi la post, în Sistemul Phoebian. Înainte de expirarea misiunii, a expediat-o într-o supervizare cartografică, aprobată în grabă, a îndepărtatului Hades, cu obişnuitele prime grase pentru echipaj.) Totuşi, fusese o încurcătură de coşmar să realizeze aceste sarcini păstrând totodată secretul. Nimeni n-ar fi putut face totul singur. Între acei oameni, aflaţi în poziţii fie înalte, fie modeste, dintr-o duzină de ţări diferite, care-şi construiau carierele ducând o luptă de culise pentru stăvilirea dezastrului, funcţiona o legătură mai strânsă decât cea fraternă.

Şi, în continuare, mesajele radio dintre Roată şi Pământ nu se puteau transmite codificat, când acolo n-ar fi trebuit să se afle nimeni, în afara câtorva inofensivi oameni de ştiinţă. Navele-curier pierdeau câteva zile pe drum şi, în orice caz, nu puteau efectua curse frecvente. Şi aşa ceva ar fi trezit comentarii. (În plus, fondurile discreţionare disponibile nu se puteau întinde la nesfârşit. Şi mai lua-i-ar dracu pe reacţionarii

ăia de două parale care le băgau mereu beţe-n roate vizionarilor!) Astfel, Quick ajunsese pe Roată doar cu o idee foarte schematică a tot ceea ce aflase echipa lui Troxell.

Din fericire, învăţ rapid. Gluma sa standard risipi vraja. Nu durase mai mult de o secundă, timp în care stătuse copleşit de măreţia a ceea ce făcea el pentru omenire. Cunoştea numele ultimului turbulent, al doilea inginer de pe nava *Emissary,* precum şi pe al soţiei acestuia.

— Vorbeam în sens metaforic, domnule Sverdrup, răspunse el. Din câte vă înţeleg afirmaţiile însă, betanii ne pot conduce spre lumi pe care le putem coloniza, după ce vom fi umplut până la limită planeta Demeter. Mai important — am dreptate? — este faptul că ne pot face cunoştinţă cu circa douăzeci de specii inteligente, de la care putem învăţa incalculabil de multe: ştiinţe, arte, filosofie, cine poate prevedea altceva?

— Începând cu betanii înşişi, se răsti Rueda. În sens tehnologic, sunt cei mai avansaţi. Comparativ cu inginerii lor, ai noştri se joacă în nisip cu lopăţelele. Din capul locului, ne pot arăta cum să construim nave spaţiale cu dotări care pentru noi ţin de domeniul science fiction, la fel de ieftin şi de uşor pe cât fabricăm automobilele. Şi sunt dispuşi s-o facă. Ne oferă termeni comerciali atât de generoşi, încât eu sunt încă buimăcit. Le-am spus că, pe Pământ, persoana unui ambasador e sacrosanctă. Domnule, al lor unde se află în momentul de faţă? Ce intenţii aveţi faţă de el?

Matadorul fentă atacul:

— Vă rog, señor Rueda, tocmai despre asta vom discuta astăzi. Fireşte, nu mă consideraţi antiştiinţific. *Sunt* ministrul Cercetării şi Dezvoltării.

Rueda îi replică dintr-o mişcare a sprâncenelor. *Blestemat să fie, şi-a petrecut toată viaţa adultă în spaţiu,* medită Quick, *dar a rămas un membru al afurisitului său de clan timocratic, şi fără-ndoială că au discutat politică în prezenţa lui. Ştie că n-am urmărit portofoliul C&D în Cabinet fiindcă aş fi vrut să dau frâu liber forţelor ăstora orbeşti. Nu, eu am misiunea de a le îmblânzi. Sunt buni servitori, dar stăpâni răi... Ah-ha, Ira, iar citezi din obişnuitul tău discurs adresat (ie însuţi, nu-i aşa?*

— Daţi-mi voie să mă întorc la secolul douăzeci, spuse el, şi la moratoriul asupra cercetării în tehnicile A.D.N. combinate pe care l-au impus savanţii responsabili, până când aveau să

elaboreze reglementări de siguranţă riguroase. Rezultatul a fost acela că nici o molimă nouă n-a mai răvăşit lumea, dar în schimb omul a cules nenumăratele roade ale noilor cunoştinţe fundamentale din domeniul geneticii.

Doamnelor şi domnilor, vă aflaţi astăzi în situaţia acelor pionieri. Vă salut eroismul. Simpatizez cu nemulţumirile dumneavoastră şi apreciez vastul potenţial de foloase pe care-l aduc împlinirile dumneavoastră. Totuşi, am certitudinea că nu aţi dori să dezlănţuiţi asupra omenirii nici o boală oribilă. Ceea ce solicit eu nu e o oprire a explorărilor, ci un moratoriu. Am rugămintea să fiţi de acord.

„Ce boală?" mă veţi întreba. Prieteni, aceeaşi întrebare s-a formulat şi în acele laboratoare genetice. „Ce boală?" Nu ştia nimeni. Dacă ar fi ştiut, n-ar fi existat nici o problemă. Totuşi, au avut înţelepciunea de a recunoaşte limitele propriilor lor cunoştinţe.

Guvernul dumneavoastră îşi ia funcţia în serios. Când a fost observată nava aceea betană trecând prin poarta din Sistemul Phoebian, expediţia pornită pe urmele ei a fost autorizată numai după îndelungi dezbateri, atât publice, cât şi oficiale.

După o luptă politică de mama dracului, pe care tabăra mea a pierdut-o, deşi am smuls totuşi câteva concesii şi, mai târziu, câţiva dintre noi ne-am adunat pentru a plănui cum am putea câştiga următoarea luptă.

— În mare măsură, hotărârea de a continua activităţile s-a bazat pe ipoteza că veţi lipsi ani de zile. Cel puţin, părea clar că aveaţi nevoie de multă vreme pentru a intra în comunicare cu o specie complet necunoscută. Între timp, noi, cei de acasă, puteam să ne imaginăm consecinţele şi să ne pregătim pentru ele.

Şi să ne batem pentru cine va avea de spus ultimul cuvânt.

— Dar, în schimb, după ce aţi stat acolo ani de zile, v-aţi întors aici după doar câteva luni!

Quick trecu de la emoţie la solemnitate

— Fidelio, drag prieten din stele, iartă-mă pentru ceea ce trebuie să spun. Sunt moralmente convins că tu şi ai tăi sunteţi inofensivi. Totuşi, certitudinea morală nu este de ajuns, când un guvern trebuie să vegheze asupra câtorva miliarde de vieţi. Şi, în fond, ce ştiţi voi despre noi? Aveţi probe concludente asupra cinstei şi pacifismului nostru? Cred că avem datoria, faţă de

posteritatea voastră precum şi faţă de a noastră, să exercităm şi unii şi ceilalţi cea mai mare prudenţă.

Câţiva ascultători chicotiră pe sub mustaţă. Căţeaua de von Moltke râse zgomotos, strigând:

— Nu ştie tecît spaniola, tomnule Elocfent Om de Stat. Frei să-i tratuc?

Quick îşi stăpâni un val de furie, se gândi dacă să repete mesajul în cealaltă limbă, conchise că n-ar fi făcut decât să accentueze contradicţiile şi replică, zâmbind cât putea de tăios:

— Dacă doriţi, cum vă e placul, *Madame.*

Cu una ca ea însă, riposta părea irosită în pustiu.

Se îndreptă din nou spre echipaj:

— Lăsând la o parte posibilele intenţii agresive, care sunt de acord că ar fi improbabile, lăsând complet la o parte aşa ceva, gândiţi-vă la impactul asupra societăţii! Ceilalţi ni l-au dăruit pe Demeter, ne-au mai adus şi Tulburările. Uniunea rămâne înfiorător de vulnerabilă. Forţele de Pace sunt zilnic tot mai solicitate. Dumneavoastră sunteţi idealişti. Presupuneţi că un fulgerător torent de informaţii revoluţionare, tehnologie, idei, filosofii, credinţe... presupuneţi că aşa ceva nu poate fi decât de dorit, nu poate decât să stimuleze o renaştere.

Prieteni, vă reamintesc că Renaşterea Europeană originală a fost într-adevăr strălucită în arte şi ştiinţe, dar a fost de asemenea o epocă în care civilizaţia a explodat, epoca nu numai a lui Leonardo şi Michelangelo, ci şi a familiilor Borgia şi Cenci. Iar cel mai puternic mijloc de a ucide pe care-l aveau era praful de puşcă. Noi avem focoasele cu fuziune...

Îmi cer scuze că repet argumente care s-au făcut auzite în repetate rânduri, înainte de plecarea dumneavoastră. Dar, în fond, aţi petrecut opt ani din viaţa departe, într-un decor exotic. Entuziasmul descoperirii şi al împlinirii v-a înceţoşat în memorie aceste avertismente. Şi, evident, colonelul Troxell şi personalul lui nu au reuşit să vă convingă de gravitatea lor.

Daţi-mi voie să repet: noi, cei care ne îngrijim de bunăstarea lumii, am avut în vedere ani de zile în care să ne pregătim pentru întoarcerea dumneavoastră. Prevăzând pericolul, intenţionaserăm să întărim atât instituţiile publice ale legii şi ordinii, cât şi să educăm publicul. Sincer vorbind, revenind atât de devreme, dumneavoastră înşivă aţi precipitat situaţia de urgenţă.

Rueda îşi azvârli un braţ în sus.

— Şi nu ştii de ce-am făcut-o? strigă el.

Luat pe nepregătite, ministrul îşi auzi propriul glas replicând:

— Cum? Păi… păi, nu. Cred că nu. Figurează fără îndoială în rapoarte – colonelul Troxell mi-a spus că aţi fost foarte sinceri — dar acolo se află o enormă cantitate de material şi n-am vrut să vă las să mai aşteptaţi...

Îşi reveni:

— Foarte bine, señor Rueda. Mi se pare indiscutabil că aşa funcţionează poarta.

— Greşit, domnule Quick, răspunse şeful de echipaj. Betanii au avut la dispoziţie o mie de ani pentru a studia maşinile T. Au elaborat sonde ieftine pe care le-au putut trimite în număr de miliarde, câtă vreme noi am trimis doar câteva mii. Deci, câteva dintr-ale lor s-au întors. Dispunând de aceste informaţii, au putut începe să distingă semne ale unui sistem, au început să deducă o teorie. Mai au mult până la o înţelegere deplină, în-tr-adevăr. Dar au descoperit felul în care micile variaţii ale traseului, insuficiente pentru a te purta la o altă destinaţie în spaţiu, te duc în alte momente din timp. Gama nu este mare, acoperind plus-minus un deceniu, cel mult două. În afară de asta, informaţiile lor sunt încă incomplete. Ne-au spus însă că pot calcula un traseu în jurul maşinii de la Centrum care să ne aducă înainte sau după ora când am părăsit Sistemul Phoebian, oriunde – oricând – în limitele unui interval de şapte ani.

Am hotărât să ne întoarcem la câteva zile după momentul plecării. Au ieşit, în schimb, câteva luni, pentru că noi nu puteam coordona nava *Emissary* la fel de precis cum fac ei cu ale lor. Noi am hotărât. Noi!

Langendijk se încruntă. Rueda clătină din cap spre căpitan. Copleşit, simţind că-i amorţeau membrele, Quick şopti:

— De ce?

Bănuia însă răspunsul.

— N-am uitat dezbaterile de dinainte, răspunse Rueda. Nu, am avut opt ani de gândire. Am întrezărit riscul ca facţiunea dumitale, domnule, să învingă, fiindcă ştie exact ce vrea, câtă vreme oamenii de categoria noastră nu promit altceva decât speranţa. Am decis că era mai bine să ajungem cât mai curând acasă.

Mai presus de deznădejde (fiindcă, Iisuse Christoase, mai

intervenea şi călătoria în timp, pe lângă toate celelalte!), Quick fu încântat să observe cât de pregătit de contraatac era.

— Vă mulţumesc, señor Rueda, susură glasul lui. Aş dori să-mi spuneţi ce anume nu vrea facţiunea mea, cum o numiţi dumneavoastră. M-ar interesa să ştiu. Crezusem că Partidul Acţiunii şi organizaţiile cu ideologie similară nu urmăresc decât binele omenirii.

Rueda ridică din umeri:

— Ce este binele omenirii? Cine hotărăşte? Dă-mi voie să-ţi citez şi eu o istorioară. Cu câteva secole în urmă, şogunii din Japonia îi executau pe străini, nimiceau tot ceea ce era nou, tot ce era proaspăt. Domnul Mitsukuri mi-a spus cum încercau să reglementeze viaţa în întregime, până la preţul pe care-l plăteşti pe o păpuşă cumpărată pentru copil.

— *Festung Menschenheim,* adăugă cu răutate von Moltke. Tar regatul ăsta te eremiţi ar putea să tureze. Ţintint cu rachete toate maşinile T şi spulberânt în bucăţi orice străin s-ar arăta. A, cum să nu!

N-ar fi deloc rea ideea.

Quick ridică mâinile:

— Drept ce fel de monstru mă luaţi? ţipă el. Cum vă aşteptaţi să răspund la o asemenea provocare? Mi-am bătut eu vreodată nevasta? Doamnelor şi domnilor, n-aş vrea să cred că toţi anii aceştia trăiţi pe Beta v-au transformat în nişte paranoici. Vă implor, încetaţi să mai vorbiţi aşa!

Căpitanul Langendijk interveni:

— Dacă sunteţi buni, toată lumea, vă rog. Să rămânem civilizaţi!

Se ridică, vorbind spre scenă:

— Domnilor, n-am devansat data înapoierii datorită vreunui complex de persecuţie. Părea pur şi simplu o soluţie de bun-simţ. În plus, vă puteţi imagina şi motivele personale. În opt ani, un număr dintre cei la care ţinem vor fi murit, restul vor fi îmbătrânit. Sperasem să evităm o asemenea situaţie.

Quick încercă să dea un răspuns. Glasul reţinut, dar încărcat de patimă, al lui Langendijk continuă:

— Cum spunea şi Carlos, înainte de a pleca, ne-am amintit argumentele cele mai importante. Le-am discutat iar şi iar,inclusiv pericolul de a reînvia Tulburările. Am ajuns la concluzia că pericolul e neglijabil.

Vorbiţi despre o inundaţie de noutate. Ei bine, aşa ceva nu se poate întâmpla. Într-o sută de ani, abia am început să cunoaştem planeta Demeter, care nu conţine nici o specie inteligentă locală. Cât despre Beta, betanii, care au experienţa de a face cunoştinţă cu specii diferite, estimează la cincizeci de ani intervalul după care vom putea depăşi stadiul schimbului de misiuni culturale şi ştiinţifice. De atâta vom avea nevoie ca să ne cunoaştem bine. Pământul va avea timp destul ca să se adapteze.

Vă rog, lăsaţi-mă să termin... Tehnologia va pătrunde mai repede, da. Dar, ce importanţă are? Sau, ce importanţă *nu* ar avea? Tehnologia de cea mai imediată semnificaţie va fi cea astronautică. Traseele prin porţi, nave spaţiale ieftine, îndestulătoare, cu adevărat profitabile; planete de tip pământean nelocuite, supapa de siguranţă, nu vă daţi seama? Libertatea de a pleca şi de a o lua de la capăt, nu pentru doar câteva mii de oameni pe an, înghesuiţi într-un singur transport, ci nelimitată. Libertatea! Asta am adus cu noi.

Se aşeză, roşu la faţă, neobişnuit să ţină discursuri, şi aşteptă. Cu toţii aşteptau.

Quick lăsă tăcerea să se prelungească, să accentueze cuvintele pe care le pregătea, înainte de a-şi relua locul la pupitru, în postura de predicator, pentru a le spune:

— Toţi cei de faţă suntem idealişti. Nu v-aţi fi dus pe Beta, dacă nu eraţi idealişti. Dacă eu n-aş fi idealist, nu aş lucra la Toronto şi Lima. În fond, nici oamenii care s-au ocupat de dumneavoastră, aici, n-ar fi acceptat această misiune dură şi ingrată, dacă nu erau idealişti.

Denaturez puţin adevărul, reflectă el. *Din punct de vedere emoţional, eu, Ira Wallace Quick, trebuie să fiu acela care forţează destinul să ia formă. Nici un extaz nu se compară cu acesta. La cel mai rudimentar nivel, să aud o mulţime ovaţionându-mă, s-o văd adulându-mă, e mai grozav decât să am o femeie în pat.*

Cât de sincer sunt cu mine însumi... (Sunt răutăcios. Ca de-atâtea ori. Îmi place trăsătura asta, cu măsură.) Prin urmare, îndrăznesc să fiu franc şi să adaug că trebuie să-şi asume cineva răspunderea, iar eu, de-a lungul anilor, am ajuns să-l cunosc pe omul de rând şi nevoile lui.

— Căpitane Langendijk, reluă el, recunosc că sunteţi sincer,

dar v-aţi gândit cu adevărat la consecinţele faptului de a introduce în mod necugetat astronautica de acest gen? Vorbiţi despre o supapă de siguranţă. Daţi-mi voie, în schimb, să vă vorbesc despre dezmoşteniţii Pământului, naţiuni întregi care încă nu s-au trezit din barbaria înfometată, milioane de săraci şi urgisiţi din ţările aşa-zis avansate. Ei nu au nimic de spus? Cu siguranţă, nu vă puteţi imagina că pot să-şi facă bagajele şi să-şi ia valea. De unde ar avea ei bani pentru cel mai ieftin bilet, sau uneltele necesare la destinaţie? De unde ar primi educaţia necesară pentru supravieţuire? Demeter şi-a revendicat deja obolul de sute de vieţi, din rândurile unor emigranţi selecţionaţi cu grijă, într-o lume cercetată cu tot atâta grijă. De unde să aibă săracii fie şi doar stimulentul de a pleca, energia şi nimic mai mult?

Nu, ceea ce propuneţi ar abate resurse de necesitate vitală, şi mână de lucru calificată, de o importanţă şi mai vitală. Spre binele câtorva privilegiaţi, cei mulţi să fie azvârliţi într-o suferinţă mai cruntă şi mai prelungită? Nu aveţi deloc simţul datoriei faţă de semenii dumneavoastra

—*Mamma mia,* ţipă Benedetti, dumneata nu ai deloc simţul celei mai elementare economii? Doar nu poţi crede o asemenea *sciocchezza!*

Quick deveni băţos.

— Cred în guvernarea binevoitoare, declară el.

Ky se foi în scaun:

— „Guvernarea binevoitoare" este o expresie-tip, însemnând „nu vom avea absolut nici o bunăvoinţă faţă de contribuabili".

Bancul ăsta nu-i poate aparţine ei, îşi spuse Quick, furios. *E prea ruptă de realitate. Pariez că l-a auzit de la Daniel Brodersen, ticălosul ăla de pe Demeter. Detectivii mi-au spus că ăştia doi au avut relaţii intime.*

Se stăpâni, relaxându-şi muşchi după muşchi, se aplecă peste pupitru şi spuse, cu toată blândeţea pe care putea s-o exprime:

— Doamnelor şi domnilor, îmi dau seama că sunteţi înverşunaţi. Nu prevăzusem că întâlnirea noastră se va abate atât de mult spre o asemenea ostilitate. Ascultaţi, mi-am lăsat deoparte toate responsabilităţile şi am petrecut zile întregi călătorind încoace de pe Pământ, în scopul de a pune la punct împreună cu dumneavoastră un plan care să vă satisfacă, în

viaţa particulară, îndeplinindu-vă totodată datoria faţă de omenire şi civilizaţie. Haideţi să legăm un dialog adevărat, de acord?

Peste două ore, stătea în apartamentul care-i fusese repartizat, strângând în mână un pahar cu scotch şi sifon şi bâjbâind după o decizie. În curând, trebuia să-l întâlnească pe Troxell, la cină. Fără îndoială, putea eschiva toate întrebările şi sugestiile indezirabile, acuzând oboseala. Şi nici n-ar fi fost o prefăcătorie. Nu putea fi sincer cu nici un preţ. Şi nu trebuia să rămână mult timp acolo, imobilizat în spaţiul cosmic, în timp ce acasă evenimentele o luau razna. Pentru el, Roata însemna o karmă proastă. Aşa că, dacă putea structura conversaţia cât mai repede, putea găsi indicii cum să procedeze mai bine. Aşa ceva, însă, implica cel puţin un plan de acţiune prin care să tatoneze terenul, obligându-l la rându-i să privească în faţă câteva adevăruri de-a dreptul oribile.

Un duş fierbinte îl spălase de sudoare, hainele de schimb alungaseră duhoarea. Şezlongul îi cuprindea trupul ca un căuş. Cupa era rece în mâna lui, umedă, fiecare sorbitură amintindu-i de fum, rug de crengi la mitingurile politice, foc de tabără în Munţii Stâncoşi, flăcări în şemineul unei cabane elveţiene, *après-ski,* havană după o cină de patru stele, la masă cu o tânără adoratoare din pepiniera programatoarelor guvernamentale... Răsunau acordurile muzicii lui Haydn. Stelele defilau magnific prin dreptul hubloului din perete. Abia dacă observa ceva în jur.

Ce să facă, ce să facă?

O tragedie, o adevărată tragedie, la un an-lumină distanţă de evenimentele prin care trecuse ca stagiar în biroul Judecătorului Avocat, sub vechiul guvern marţial, ajutând la acuzarea răufăcătorilor care de fapt erau produşii unei societăţi în haos. Cei ce se îmbarcaseră pe *Emissary,* spre Beta, erau în felul lor cei mai buni pe care-i avea de oferit Pământul, înzestraţi, cultivaţi, spiritualizaţi. Nu-i putea numi nici măcar tehnofili turbaţi, nu mai mult decât l-ar fi putut numi ei xenofob turbat. Împreună deţineau părţi separate ale adevărului, la fel ca orbii care pipăiau elefantul.

Trebuia să se confrunte însă cu întrebările grele, altfel nici nu mai putea să se considere om de stat. Care poziţie era mai apropiată de adevăr sau de o injustiţie mai puţin sfruntată? Ce

era esenţială pentru elefant, coada sau trompa?

Am văzut prea multă nefericire în urma Tulburărilor, am citit statistici despre prea multe subiecte. Avea să fie veşnic bântuit de imaginea unei fetiţe pe care n-o cunoscuse niciodată. Se produsese o ciocnire de frontieră, între unităţile Statelor Unite şi cele ale Sfintei Republici de Vest, un obuz de mortier o luase razna, Quick, pe-atunci ofiţer al comisiei reunite de armistiţiu, căutase probe de vinovăţie şi, în schimb, găsise fetiţa strângând un ursuleţ la piept, peste rana care-i sângera de moarte. Şi, de murit, murise repede, între ruinele casei sale. Foametea era cumplită, pelagra şi mai cumplită. *Ce raison* d'être[1] (Raţiune de a fi (*n franc.). are guvernul, dacă nu să îngrijească oamenii? Şi cine să aibă grijă de ei, dacă nu guvernul?*

Quick mai luă o înghiţitură şi savură concentrat senzaţia prelingerii pe gâtlej, devenind în mod conştient sardonic. *Acum citez din Discursul Nr. 17-B.* Îl ajuta să se calmeze, fără a schimba faptele.

Principalul fapt era acela că *Homo sapiens* nu avea de ce să-şi bage nasul printre stele. În ultimă instanţă, da, când urma să fie gata, atunci n-avea decât să meargă înainte. Dar, mai întâi, trebuia să facă ordine în propria-i casă. Ba chiar s-ar fi putut argumenta că misiunile interplanetare, de la primul sputnik începând, reprezentaseră o greşeală. Categoric, aşa ceva era o erezie. Quick n-o pronunţase niciodată în public. Tehnofilii s-ar fi năpustit asupra lui ca o avalanşă, cu cifrele lor despre creşteri ale valorii reale, datorate mineralelor şi industriilor, cu citatele despre progresele cunoaşterii ştiinţifice şi tot ceea ce însemnau acestea, de la prevenirea cutremurelor până la medicină; şi ar fi avut dreptate. Ceea ce nu zăboveau ei niciodată să se întrebe, era ce-ar fi putut face omenirea pentru a-şi clădi o lume civilizată şi stabilă, dacă ar fi rămas cuminte la ea acasă.

Fie ce-o fi... *Of, blestemaţi să fie Ceilalţi! Dacă nu cumva or fi deja blestemaţi. Ăştia-s de-ajuns ca să-l facă pe un om să creadă în Satan!*

Cu căţel, cu purcel, hai pe Demeter, indiferent de costuri în materie de muncă şi materiale, să dăruim noi speranţe câtorva mii din miliardele de pământeni... Da, da, investiţia renta, Demeter aducea un profit frumuşel, din care marele public primea o parte sub forma lefurilor mărite şi a preţurilor mai mici,

dar cum rămânea cu săracii care fuseseră nevoiţi să-şi sugă de sub unghii, în timp ce se făcea investiţia? Acel capital ar fi trebuit să-i îmbogăţească enorm.

Mai importantă, fundamentală, imposibil de vindecat, era secătuirea *atenţiei.* Celor mai buni pământeni, în număr mereu crescând, nu prea le mai păsa de guvernul Pământului. Erau plecaţi în spaţiu. Să le dea numai drumul cu totul, să deschidă accesul betanilor, şi cu asta s-ar fi articulat sfârşitul programului lui Ira Quick pentru o civilizaţie umană şi raţională.

Îşi mângâie barba. Textura ei mătăsoasă îl calma, în timp ce continua recapitularea. Interesul lui era departe de a fi singurul pus în joc. Nici măcar doi dintre aliaţii săi nu aveau interese identice. Stedman, din Sfânta Republică de Vest, se temea de prăbuşirea unei credinţe şi a unui mod de viaţă slăbite deja de către influenţele laice ale Tulburărilor. Makarov, din Rusia Mare, îşi vedea primejduit visul de reunificare cu Belarus, Ucraina şi Siberia. Abdallah, din Califatul Meccan, suspecta că Iranul, deja dedicat dezvoltării industriei sale intens-energetice, avea să câştige un avantaj decisiv asupra acelei zone a islamismului. Garcilaso, din Confederaţia Andeeană, îşi adusese corporaţia la o relaţie viabilă cu principalii său concurenţi, Aventureros Planetarios, pe care nu voia s-o perturbe, nu atât pentru că ar fi pierdut bani, cât fiindcă familia sa şi-ar fi pierdut prestanţa. Broussard, din Europa, discuta despre politica practică, dar în fond se îngrozea de insignifianţa în care se puteau pierde cultura şi tradiţia sa. Şi lista continua...

Quick se desprinse din reverie, încleştând mâna pe pahar. Un realist trebuie să accepte realitatea. Nu-şi putea dori să dispară Demeter, porţile stelare, Ceilalţi, nici măcar Liga Iliadică. Apa nu poate curge în amonte. Poţi, în schimb, să sapi un lac de acumulare ca s-o opreşti. După aceea, eventual, cu puţin noroc şi devotament, poţi instala o pompă care s-o împingă cu forţa înapoi, acolo unde-i e locul.

Astăzi mi s-au confirmat temerile. Nu am nici o şansă de a face echipajul ăsta să coopereze. Nu pot fi decât recunoscător că nici unul dintre ei nu are talentul de a se preface, în scopul de a mă trăda mai târziu.

Sunt fiinţe omeneşti valoroase, şi, fără îndoială, extraterestrul dintre ei îmi poate încărca în acelaşi sens conştiinţa. Nu-i putem ţine captivi până vor muri de bătrâneţe, nu-i aşa? Nu. Ar

fi prea multe riscuri să transpire secretul.

Bine, şi care e alternativa? Să le dăm drumul? Aşa ceva nu numai că ar nărui tot ceea ce m-am străduit să fac, ci chiar ar condamna Partidul Acţiunii şi toate grupările care au colaborat cu mine. Şi atunci, ce se va alege de speranţele mele?

În regulă, care sunt faptele? Echipajul lui Emissary *s-a arătat, sub interogatoriu, foarte slobod la gură.*

(a) Cu toate că betanii ar putea intra în Sistemul Phoebian ori de câte ori doresc, habar n-au cum să ajungă în Sistemul Solar, folosind acea maşină sau oricare alta. Indiferent cât de mult s-au apropiat de betani, vizitatorii umani şi-au respectat angajamentul de a păstra secretul traiectoriei.

(b) Betanii au recunoscut posibilitatea că, în fond, contactul cu omenirea s-ar putea să nu fie benefic, fie din punctul lor de vedere, fie dintr-al nostru. Au trimis un ambasador, care mai are şi funcţia de anchetator, dar nu vor mai trimite pe nimeni altcineva în Sistemul Phoebian. Pasul următor ne revine nouă. Dacă nu-i va căuta nici o navă terestră pentru a iniţia relaţii regulate, vor aştepta mult timp până să ia ei vreo iniţiativă. (Lui Quick îi era greu să-şi imagineze o asemenea reţinere, până când îşi aminti că gândea ca un om, nu ca un betan. Principalul lor interes faţă de pământeni avea o motivaţie complet non-umană şi nu prea putea fi satisfăcut dacă se impuneau cu forţa.)

(c) Când *Emissary* a plecat, aproape toată lumea a fost convinsă de faptul că avea să lipsească cel puţin câţiva ani, putând foarte bine să nici nu se mai întoarcă vreodată. Astfel, rămânea timp pentru ca Pământul şi Demeter să fie organizate corespunzător.

(d) Cei de la bordul navei *Faraday* ştiau că *Emissary* se întorsese. Judecând după un raport recent din partea Aureliei Hancock, se părea că şi nesuferitul de Brodersen avea bănuieli, precum şi, fără îndoială, asociaţii lui. Pe deasupra, Roata San Geronimo conţinea douăzeci şi unu de oameni care ştiau şi mai mult, dacă nu chiar totul. Totuşi, nişte cantităţi atât de mici nu erau imposibil de manevrat. Apelul la simţul datoriei sau al vanităţii, persuasiunea, de felurite genuri; presiunile, întrucât orice persoană are punctele ei vulnerabile, şi, fireşte, crearea unui climat de opinie, astfel ca nimeni cu mintea întreagă să nu dea atenţie acuzaţiilor vreunui detractor izolat. Aşa ceva nece-

sita timp şi bani, dar se putea face. În pofida zecilor de mii de martori, comunitatea intelectuala apuseană nu acceptase adevărul despre imperiul lui Stalin timp de zeci de ani, şi se lăsase şi mai greu convinsă să-l recunoască pe cel despre maoişti.

Nu se putea spune că Ira Quick intenţiona să înfiinţeze lagăre de concentrare sau altceva asemănător. Exemplul ales făcea decât să demonstreze ce efecte putea obţine, de bine de rău, un enorm efort de propagandă. Cel mai adesea, o doctrină era răspândită de oameni care nici măcar nu o susţineau în ansamblu, ci doar erau convinşi de adevărul anumitor aser-ţiuni-cheie. Acestea apăreau în programele scrise...

(e) înşişi oamenii de pe *Emissary.* Aici era punctul dureros. Dacă-i lăsa liberi să-şi răspândească povestea...

...căci povestea nu spunea numai că fuseseră acolo, ci era exact revelaţia pe care o predicau Rueda şi Langendijk...

...şi puteai uita foarte bine justiţia socială. *Plus cariera lui ha Quick. A, asociaţii mei şi cu mine vom evita acuzaţiile de crimă. Am verificat cu cea mai mare grijă detaliile tehnice legale.* Actul Instrumentalităţilor Periculoase oferea comitetului ministerial discreţia de a sechestra materiale pe care le considera ca reprezentând o ameninţare. Cazul Finaliştilor — membri ai unei secte nihiliste, despre care apăruseră dovezi că ar fi descoperit câteva focoase nucleare rămase din timpul Tulburărilor — crea precedentul reţinerii unor persoane în izolare. Câtă vreme afacerea *Emissary* avea să provoace un scandal distrugător, Quick putea rămâne imun la acuzaţii... În afara cazului că ţinea prizonierii prea mult timp, eventual peste trei luni. *Poate că aş putea reveni la practica avocaturii, după ce se va potoli agitaţia. Cu lumea întoarsă pe dos, presupun că avocaţii vor trece printr-o perioadă de mare dever. Dar ce sens ar avea totul?*

Prin urmare: ce-i de făcut?

Spre binele omenirii.

Quick înghiţi un nod. Troxell era conştiincios, i se spusese că arestarea era ordonată de Cabinetul Uniunii, întrunit în sesiune executivă. Nu era chiar aşa. În schimb, acţionase o mână de oameni hotărâţi din cadrul guvernului.

Şi mai departe?

Quick se îndoia că Uniunea propriu-zisă, deschisă şi imparţială, l-ar fi putut convinge pe Troxell să accepte un

masacru.

Spurcat cuvânt. Pentru o idee spurcată.

Şi totuşi, foarte uşor de îndeplinit. De exemplu, cu ajutorul unui gaz nedetectabi

Să dislocăm echipa lui Troxell! Să le găsim misiuni individuale, care să-i disperseze! După care, doi sau trei oameni devotaţi...

Pe capul meu o să cadă totul, şi pe al colegilor mei. Niciodată nu-mi voi mai putea spăla de sânge mâinile astea.

Dar fetiţa aceea moartă... Sărăcie. Ignoranţă. Cei mai buni şi mai inteligenţi, plecaţi în căutarea unei biete aventuri, când ar fi putut fi de folos pe Pământ. Diferă în vreun sens fundamental situaţia asta de un război?

Îşi goli paharul şi îl trânti pe masă. *Nu ştiu. Trebuie să mă gândesc. Să mă consult. Să împart vinovăţia. Curând însă, trebuie să se ia o măsură definitivă cu echipajul ăsta!*

— Nu înţeleg, spuse Fidelio.

— Nici eu, răspunse Joelle, prezentă în locuinţa ei.

— Şi nici el. Masculul numit Quick (Kh'eh-yih-kh-h-h). Nu a văzut în sumare şi nu a auzit relatări despre dilema noastră în lumea voastră? Nu poate să-şi dea seama cum am dori să venim la voi, dacă ne veţi primi?

— Fie nu poate, fie nu vrea. S-ar putea să fie prea subtil pentru el. Sau... nu ştiu. Nu regret că sunt atât de îndepărtată de toate lucrurile astea.

Privirea ei se îndreptă spre hublou. În noaptea cristalină a spaţiului, Pleiadele deveniseră vizibile, o dată cu învârtirea Roţii. În aceeaşi direcţie, calculaseră betanii, se afla Beta. Şi trei oameni pentru care solul unei planete străine devenise pentru totdeauna Pământ.

— Dacă ar fi aici Chris, spuse Joelle, cu voce abia auzită, poate ar şti ea să-i explice...

11

Banca de memorie

SOARELE, pe care oamenii l-au numit Centram, este o pitică de tip K3, cu luminozitatea de 0,183 din cea a lui Sol. La distanţa medie de 0,427 unităţi astronomice, se roteşte în jurul ei cea de-a doua planetă, Beta, primind în total cam tot atâtea

radiaţii cât şi Pământul — mai multe infraroşii şi mult mai puţine ultraviolete. Perioada de revoluţie numără aproximativ 118 zile terestre. Rotaţia s-a fixat la două treimi din acest interval. Prin urmare, timpul dintre răsăritul şi apusul soarelui, pe acea lume, echivalează cu un an betan, iar înclinaţia axei are efectul de a menţine emisfera sudică în stare de glaciaţiune permanentă. (Precesiunea schimbă acest fenomen, dar numai într-un răstimp de epoci geologice, Beta neavând lună.) De asemenea, se mai găseşte o întinsă calotă de gheaţă peste polul nord.

Rotaţia lentă creează un câmp magnetic slab. Astfel, aurorele sunt puţine şi difuze, cerul fiind în timpul nopţii mai luminos decât pe Pământ sau Demeter. La fel de slabe sunt şi vânturile ciclonice. Totuşi, condiţiile meteorologice violente sunt comune de-a lungul terminatorului, linia unde ziua se îngemănează cu noaptea. În zonele temperate şi tropicale ale emisferei nordice, ciclul caracteristic este următorul: în zorii zilei, dezgheţ; de dimineaţă până la amiază, furtuni ploioase; după-amiaza, secetă; seara, furtuni ploioase, mai târziu, viscol, în sfârşit, îngheţ şi calm până în zori, moment în care noi rafale de vânt anunţă următorul dezgheţ. Viaţa a evoluat cores-punzător cu aceste condiţii.

În esenţă, este o viaţă de aceeaşi factură cu cea de pe Pământ sau Demeter, proteine în soluţie apoasă, plante care operează fotosinteza, animale mâncând vegetaţia şi unele pe altele. Nu e deloc surprinzător, pe un glob atât de similar,diametrul mediu de 11.902 kilometri, densitatea medie de 5,23 g/cc, apa în stare lichidă acoperind 65% din suprafaţă. În comparaţie cu, să zicem, Mercur sau Jupiter, cele trei lumi sunt practic trigemene.

Şi totuşi, micile lor deosebiri condiţionează natura şi soarta a tot ceea ce e viu pe suprafaţa lor.

Joelle Ky şi Christine Burns hoinăreau pe un ţărm răsăritean. În jurul lor, se întindea sălbăticia. Se întindea până la mai puţin de cincizeci de kilometri de un complex megalopolitan în care locuiau cincisprezece milioane de suflete, betanii, însă, îşi preţuiau zonele rustice. Într-adevăr, din văzduh puteai să nici nu recunoşti existenţa unui oraş. Vedeai un nucleu istoric, clădiri înghesuite pe o mie de hectare sau chiar mai puţin, iar în rest, un imens parc străbătut pe alocuri de drumuri, grădini în jurul câte unui lac artificial, câte un turn elegant. Cea mai mare parte

a oraşului se afla sub pământ. Până şi regiunilor agricole le lipsea aspectul milităresc al ogoarelor şi tarlalelor omeneşti...

Joelle şi Christine îşi parcaseră aerocarul şi porniseră pe jos. Vehiculul le fusese împrumutat — pe loc, la cerere — de către o matriarhâ locală dornică să le servească. Nici fotoliile şi nici comenzile nu corespundeau trupurilor lor, dar pilotul automat preluase conducerea după ce Joelle îi dăduse instrucţiuni şi, pe timpul unui zbor atât de scurt, puteau să stea aşezate în orice poziţie.

Au umblat o vreme, tăcute, până când Joelle îşi adună destul curaj pentru a spune:

— Ai vrut să găsim un loc unde putem discuta între patru ochi, Chris.

Se întreba de ce-i fusese atât de greu. Era posibil să se teamă de ceea ce putea auzi?

Informaticiana de pe *Emissary* îşi trase răsuflarea.

— Da, aşa e, replică ea, în melodioasa ei engleză jamaicană.

Era înaltă şi mlădioasă, cu trăsături blânde şi ochi ca de căprioară. Avea pielea aproape ca abanosul, iar părul îi era o aureolă neagră. In ziua aceea, purta o rochie de culoare stacojie, sfidând peisajul din jur.

— Nu era nevoie să venim atât de departe. Ar fi fost potrivit orice loc aflat la adăpost de urechile celor din tabără...

Râse. De când se cunoşteau, Joelle îi invidiase uşurinţa cu care râdea.

— Gazdele noastre nu prea ar trage cu urechea, ce zici?

— A, am vrut să mai schimbăm peisajul, răspunse holotheta.

Făcu un efort să exprime mesajul: *Ai dori să poţi avea încredere în mine. Personalitatea mea rece simte căldura nevoii tale. Nu meriţi un decor frumos pentru confesiune?* Nereuşind, spuse:

— Am mai vizitat locurile astea. Îmi plac.

— Şi mie. De ce nu ne-ai vorbit niciodată şi nouă, celorlalţi, despre ele?

— O mulţime de alte zone sunt la fel de frumoase. Ştii că, din când în când, am nevoie să mă plimb singură.

— Mă rog, e dreptul tău, Joelle...

Aceste cuvinte îi deşteptară un nou nivel de conştiinţă, aproape pas cu pas. Obişnuinţa se risipi, Joelle simţind cum gravitaţia îi împuţina greutatea pământeană cu şapte, opt kilo-

grame, şi-i modifica uşor modul de a merge, de a face fiecare mişcare. Nu putea percepe scăderea de presiune atmosferică, dar observă aburii degajaţi de o explozie de spumă marină în dreapta, şi remarcă rând pe rând mirosurile: de trandafiri, de brânză, de mirodenii, dulci, sulfuroase, de nedescris. Valurile vuiau; vântul răsuna precum un cimpoi; o vietate zburătoare, cu aripi de piele, cânta ca din flaut.

Cerul era de un albastru-vineţiu profund. Centrum era suspendat la mică înălţime spre apus, aproape neclintit, având o dată şi trei sferturi din mărimea unghiulară a lui Sol văzut de pe Pământ, disc portocaliu pe care îl putea privi fără probleme timp de o secundă încheiată. În partea opusă, norii se înălţau imenşi deasupra orizontului estic, întunecaţi în adâncuri, cu excepţia fulgerelor roşii şi aurii pe de margini. Îşi pogorau luminozitatea asupra oceanului, care în rest era cenuşiu ca oţelul, cu creste albe, până se sfărâma pe plaja prunduită.

Cele două pământence se plimbau pe deasupra, printre tufişuri care le zgâriau pulpele şi săreau la loc, închizând calea în urma lor. Spre interiorul continentului, desişuri de trestii zornăiau sec, iar copacii singuratici îşi fluturau frunzele de-a lungul crengilor subţiri, ce şfichiuiau aerul, înnebunite. Razele orizontale ale soarelui scoteau la iveală nesfârşite nuanţe de cafeniu, roşiatic, rubiniu, piersică, ocru, auriu, într-o sumbră bogăţie rembrandtiană de culori.

Opt ani, medită Joelle. *Oare-mi mai pot aminti cu adevărat o porumbişte din Kansas, o pădure verde din Tennessee?*

Împrejurimile se risipiră, căci Chris o luase de mână.

Degetele Joellei reacţionară cu sfială, şi cele două femei îşi reluară plimbarea. Într-un târziu; Christine spuse, cu vocea înfundată:

— Sper că nu te superi dacă-mi... deşert necazurile pe capul tău?

— Nu. Dă-i drumul!

Pulsul Joellei ezita. Îşi căută cuvintele:

— Îţi dai seama, totuşi, că din echipajul nostru sunt ultima care ar trebui să-ncerce să dea sfaturi personale. Cât mă pricep eu la emoţii?

— Mai mult decât noi, ceilalţi. Ai mai rămâne holothetă practicantă, dacă n-ai găsi în asta un mod de existenţă împlinit?

— O existenţă mai deloc umană.

— Ba este, este. Orice poate face o fiinţă umană, e uman.

— Prin definiţie, dacă insişti. Asta nu înseamnă că un ascet şi un libertin sunt acelaşi lucru. N-am avut de ales altă cale decât asta...

Christine o privi lung.

— Nu vreau să-mi bag nasul, spuse ea, după o vreme. Dacă încep, te rog să mă opreşti imediat. Dar cred că te pricepi la oameni mai mult decât crezi.

— Cum? Am crescut în proiectul de dezvoltare a holotheticii, de la vârsta de doi ani, orfană de război adoptată într-o rezervaţie de cercetări militare. Reiese că un holothet trebuie să înceapă aproape de la vârsta aia. Tu aveai – optsprezece ani, aşa mi-ai spus? – când ai început să te pregăteşti pentru meseria de linker. Prima mea amintire din viaţă se referă la un moment de linking. Aşa ceva te marchează definitiv.

Strânse mâna încleştată într-a ei.

— Dar nu mă plâng. În ansamblu, am avut o viaţă satisfăcătoare. Oricum, nu se compară cu a ta.

— Câtuşi de puţin? Eu... bine, ai evitat relaţiile intime în călătoria asta, te-am văzut respingând avansuri care nu erau întotdeauna întâmplătoare, dar... Iartă-mă, *nu* vreau să mă bag. Totuşi, bufele... nu, ceea ce ştie toată lumea, ca s-o spun pe şleau... ai avut şi tu aventurile tale!

Eric Stranathan, îşi aminti Joelle şi, preţ de-o clipă, Beta dispăru cu totul, el şi ea se aflau pe lacul Louise şi în apropiere nu mai era nimeni. După care Eric, om mândru, fiu al Căpitanului General al Văii Fraser, nu putuse îndura ideea de a fi un simplu linker faţă de ea (căci povestea se petrecuse în perioada când înţelegerea a ceea ce însemna să fii holothet tocmai se răspândise exploziv prin toată lumea) şi-şi luase rămas bun de la Joelle. *N-ai cum să fi auzit despre Eric, Chris. Pe vremea aceea, nici nu erai născută. Te gândeşti la amanţii mei ocazionali de-atunci încoace, majoritatea holotheţi ca şi mine, plăceri trupeşti şi nimic altceva, în afară de — bănuiesc, într-o oarecare măsură – Dan Brodersen.*

— Nimic profund, spuse ea. Mâna pe care o simţea într-a ei o contrazicea.

— Mi-ai fost ca o mamă, replică jamaicana. De-asta îndrăznesc să mă întorc acum spre tine.

O mamă, o mamă? Nu, o imagine maternă. După concepţia

ta, Chris, tu eşti un linker oarecare, iar eu, zeiţa-holothetă. Adevărul este că, pur şi simplu, am fost un superior prietenos care ţi-a oferit puţin instructaj avansat. (Eşti tânără şi numai farmec. Eu sunt bătrâneţea care se apropie dintr-o dată – în pofida propriei sale voinţe, se apropie.)

Joelle simţea vântul înteţindu-se, clipă de clipă. Trebui să ridice vocea:

— Îţi mulţumesc. Hm, hai să nu mai vorbim despre mine şi să atacăm problema ta. Spune-mi tot ce doreşti, draga mea.

Dragă.

— Îmi fac curaj pentru asta de săptămâni în şir, răspunse Chris, parcă ocolind un obstacol. De când am convenit cu toţii că am realizat destul şi că în curând vom putea porni spre casă. Nu că m-aş fi temut de tine. De mine însămi mi-era teamă, mi-era teamă să privesc drept în faţă conflictele dinlăuntrul meu. Poţi să mă ajuţi?

— Pot încerca.

— Tu... tu îţi vei fi amintind că, iniţial, la bordul navei a fost distracţia de pe lume. (Când şase femei şi nouă bărbaţi,candidaţii, obţinuseră punctajele maxime la testele pentru înrolarea în echipaj, fetele au avut mari motive de bucurie, mai ales după ce Joelle preferase să rămână în afara acelui sport anume.) Apoi, între Chi şi mine treaba a devenit serioasă. Când a murit el... (Yuan Chichao, planetolog, intrase într-o ravină pentru a examina o protuberanţă granitică şi murise. Analizele ulterioare au demonstrat că plantele care creşteau acolo emanau, în arşiţa fluxului de la amiază, un gaz ucigător, pe care un strat de inversiune îl bloca şi-l concentra. Betanilor li s-au frânt inimile. Habar n-avuseseră. Pentru ei, vaporii aceia erau inofensivi.) Privind în urmă, cred că mi-am cam ieşit din minţi, jelindu-l, iar mai apoi, umblând brambura. (Se achitase de sarcini cu eleganţă. Uneori acestea erau cam meschine, necesitatea unui informatician fiind mică în situaţia în care expediţia îşi propusese să studieze o întreagă lume.) Torsten m-a ajutat să mă restabilesc. A fost incredibil de bun, puternic, atent. Mă trec fiorii când mă gândesc ce zombie drogată şi posomorâtă aş fi fost acum, dacă nu era el.

Eu n-aş fi putut face asta pentru tine, nu-i aşa? se frământă Joelle. Şi, cu voce tare:

— Te subestimezi. Eşti sănătoasă, de una singură ţi-ai

revenit.

Apoi, fără tragere de inimă

— Totuşi, e evident că şi el ţi-a dat un mare imbold. Te simţi îndatorată lui.

V-am urmărit pe amândoi, zi de zi, ceas de ceas v-am urmărit, Chris!

— Aşa este. Când ne vom întoarce pe Pământ, vrea să ne căsătorim.

— Vai, dar e splendid, replică automat Joelle. Chris înghiţi în sec:

— Sunt îndrăgostită de Dairoku.

O înfăţişare similară cu cea a lui Chi? Nu mi s-a părut niciodată, dar...

— Şi el ce simte pentru tine?

— Îi sunt o bună prietenă, o colegă pe care o respectă şi o agreabilă tovarăşă de pat, răspunse grăbită Chris. Alături de Frieda, Esther, Maria sau Olga. Şi vei fi şi tu, dacă vrei. De când am aflat despre posibilitatea călătoriei în timp, vorbeşte tot mai mult despre o fată pe care a cunoscut-o în Kyoto... E curtenitor cu mine, plin de consideraţie, da, afectuos aş spune, dar aici... aici se opreşte.

— I-ai spus ce simţi tu?

— Nu. Nu tocmai. Lucrurile care se spun pe saltea – *după aceea* – nu se pun la socoteală, nu? Ar trebui să-i spun?

— Va trebui să mă gândesc la asta, spuse Joelle. Iar apoi, probabil că voi ajunge la o concluzie greşită.

Merseră mai departe. Vântul se înteţea, marea vuia. La răsărit, zidul de nori se înălţa tot mai sus, cu o iuţeală uluitoare. Din el îşi luau zborul scame, alergând peste cerul de culoare indigo.

Chris îşi cocoşă umerii în frigul tot mai pătrunzător.

— De Torsten ce zici? întrebă ea.

— Nu eşti obligată să te măriţi cu nimeni, să ştii, se răsti Joelle, brusc iritată.

— Fireşte că nu. Dar...

— N-o să moară de tristeţe. Îşi va găsi el alta, după întoarcere. Sau o serie de altele.

— Da, cu siguranţă. Dar... dacă nu-l pot avea pe Dai... chiar e bine să renunţ la Torsten? Aş dori să-ţi spun mai mult despre el, mărunţişuri, şi să mă sfătuieşti ce e înţelept. Nu c-aş fi com

plet egoistă, sper. Mă iubeşte, da... Dar în fond, îl ştii pe Dai, voi doi aţi lucrat împreună, la întreţinerea motorului şi a reactorului. Poate reuşeşti să-mi dai o idee, dacă aş putea — dacă aş putea doar...

Şi îi strânse mâna la piept.

Nu reacţiona!

Ce curioase sunt căile iubirii... Mă îndoiesc că sunt mai puţin puternice la noi, decât la betani, şi iată că aici au adus istoria la un punct de răscruce. Pentru a-şi regăsi puterile, Joelle începu o recapitulare a faptelor.

12

Strămoşii betanilor erau omnivori, deveniţi vânători pe litoral, nespecializaţi nici pentru uscat, nici pentru apă, deşi puteau să înoate mai repede decât să fugă. Poate că dexteritatea şi inteligenţa erau selecţionate pentru momentele când schimbările curenţilor oceanici, datorate modificărilor din glaciaţiunea emisferică, dăunau „pescuitului", dar favorizau abundenţa de vânat pe ţărm, constând din animale mari, proprii adeseori climatului rece. În cele din urmă, cu inteligenţa complet dezvoltată, specia s-a răspândit pe o arie largă, unii dintre membrii săi ajungând prea departe pe uscat pentru a mai vizita vreodată marea. Au rămas legaţi de ciclul zi/noapte.

Femela era o dată şi jumătate mai înaltă decât masculul, cu trupul proporţional mai masiv, dar având membrele de aceeaşi lungime. Astfel, era mai puternică, mai agilă în apă, dar comparativ înceată şi stângace pe uscat. Avea patru organe pentru hrănirea puilor. Nu se puteau numi tocmai sfârcuri, având o structură mult prea diferită, şi nici produsul lor nu putea fi numit lapte. De regulă, năştea patru pui într-o generaţie, dintre care trei erau masculi, echivalentul cromozomilor ei, nu cei ai masculului, determina sexul progeniturii. Ouăle erau depuse unul câte unul, pe o perioadă de circa o sută de ore în timpul sezonului de împerechere, şi în mod normal erau fertilizate separat de parteneri.

Acest lucru se întâmpla cam pe la amiază. Naşterea avea loc spre seara zilei următoare, astfel perioada de gestaţie fiind comparabilă cu a omului. Puii se iveau dintr-un uter compartimentat, la intervale aproximativ corespunzătoare cu cele din-

tre concepţiuni. Datorită mărimii mamei, naşterea decurgea mai uşor decât în cazul oamenilor. Femela îi alăpta în timpul nopţii, perioadă când creşteau cu repeziciune, după care începea înţărcarea, dimineaţa. În perioada de alăptare nu se putea împerechea şi continua să le dea să sugă, în proporţie scăzândă, un timp suficient pentru a rămâne nefertilă până la amiaza zilei următoare. În consecinţă, intervalul normal dintre naşteri era de patru ani betani, sau şaptesprezece luni terestre.

În mediile primitive, mama era handicapată pe ţărm, trebuind totuşi să rămână acolo pentru a-şi îngriji puii în noaptea iniţială a vieţii lor. Partenerii ei – trei, în medie — obişnuiau să aducă hrană, în timp ce femela lucra prin colonie sau tabără şi o păzea. (Ochii betani dispun de o superbă adaptare la întuneric.) Pe măsură ce au evoluat, tradiţiile maritale au dobândit, evident, o formă poligamă.

Poate din cauza contactelor sexuale rare, precum şi a disparităţii somatice, deosebirile psihomintale inerente dintre masculi şi femele au devenit pe Beta mult mai accentuate decât pe Pământ. Cei dintâi tindeau cu tărie să fie agresivi, inventivi, abili, cu gândirea orientată spre abstracţiuni, dar nu foarte creatori în artele care apelează direct la emoţii. Cele din urmă înclinau spre a fi stabile, stăruitoare, nemiloase la nevoie, cu minţi practice, dar şi artistice, şi cu un sentiment faţă de lumea vie pe care masculii nu şi-l puteau închipui niciodată prea bine. Aproape toate societăţile erau matriarhale, iar Marea Mamă era *singurul* arhetip religios.

Lucrurile stăteau astfel datorită modalităţilor de stabilire a legăturilor, care menţineau părinţii împreună şi astfel asigurau îngrijirea adecvată a tinerilor în lentă maturizare. La bărbat, libidoul funcţiona permanent. La betan, concupiscenţa se manifesta mai mult ca o forţă disruptivâ, iscând pasiuni care se puteau dovedi incontrolabile. Multe instituţii, din multe culturi distincte, au evoluat spre a face ca soţia în călduri să rămână partenera exclusivă a soţilor ei şi spre a proteja virtutea fiicei

În locul rutului permanent de grad scăzut, natura de pe Beta folosea nutriţia pentru a uni masculul şi femela. Pe lângă alăptatul copiilor, soţia îl alăpta şi pe el.

Alegând un singur cuvânt (dintre cele câteva mii) pentru fluidul produs de glande, oamenii de ştiinţă de pe *Emissary* l-au numit *enin*, iar procesul producerii sale, *eninaţie.* Eninul ali-

menta sugarii de ambele sexe. De asemenea, conţinea un hormon care le stimula creşterea – şi era esenţial pentru sănătatea şi vigoarea adultului de sex masculin. Acesta nu avea nevoie decât de cantităţi mici, iar captarea lor de la femelă îi producea o plăcere atât de intensă, încât în curând se sătura; dar trebuia să revină de mai multe ori per rotaţie planetară. (Femelei îi plăcea să fie captată, deşi în cazul ei senzaţiile erau moderate şi difuze.) Astfel, femela normală era sigură că îşi păstra soţii.

În perioada de împerechere, glandele îi secau. Feromonul emanat atunci îi incita pe masculi spre patima sexuală. La sfârşitul perioadei, aceştia erau înfometaţi. Când, la începutul sarcinii, reîncepea o eninaţie limitată, aceasta reprezenta un prilej de bucurie, cea mai importantă sărbătoare din cadrul a numeroase credinţe.

Această dependenţă directă le provoca în general masculilor un sentiment de mister şi uimire în faţa femelelor. În unele zone, sexele formau chiar două sub-societăţi diferite, cu legi, ritualuri şi limbaje separate; „limba" comună putea fi un hibrid.

La nivel universal, unitatea socială de bază consta în soţii unei anumite femele, împreună cu fiii aflaţi la vârsta adolescenţei. Se presupunea că aceştia formau o fraternitate indisolubilă. Desigur, în practică, acest deziderat putea să nu se aplice. Celibatul era foarte rar, peste tot, creând forme bizare de prostituţie, iar de homosexualitate nici nu se auzise. După ce civilizaţiile au devenit sofisticate şi cosmopolite, au sporit eforturile de a face sexele să fie nu „egale", lucru aproape de neconceput, ci mai strâns integrate.

La fel ca pe Pământ, în cele din urmă a apărut statul, atât sedentar (pe litoralurile mai norocoase), cât şi nomad (în interiorul aspru al continentelor). La fel ca pe Pământ, statul a generat lucrări publice, războaie, cuceriri, înrobiri, tiranii, coruptie, declin şi decădere. Şi tot ca pe Pământ, statul a fost agentul unor considerabile progrese materiale şi intelectuale.

Totuşi, nici un stat betan nu era realmente comparabil cu vreunul terestru. Conducătorii erau invariabil de sex feminin –o monarhă putea fi proclamată divină – şi ţineau sub dominaţie combativitatea masculină. Structura familială împiedica supuşii să fie mobilizaţi în armate gen maşină sau atomizaţi în anomie. Mai mult, dat fiind accesul la mare, orice persoană sănătoasă putea trăi din vânătoarea marină de modă veche, scăpând

astfel, prin înot, de opresiune. În consecinţă, majoritatea naţiunilor erau fie calme şi tradiţionaliste, fie active, dar raţionale. Întreprinderile lor imperialiste urmăreau de obicei scopuri clar definite şi încetau o dată cu atingerea acestora.

În ansamblu deci, istoria betană, cu suişurile şi coborâşurile ei, fusese mai puţin agitată decât cea terestră. Pe de altă parte, violenţa privată între masculi era mult mai răspândită.

Într-un târziu, s-a produs o revoluţie industrial-ştiinţifică. A adus cu sine riscurile şi dezastrele ei, fără însă a se compara nici pe departe cu abisul în care ajunsese Pământul, mai ales pentru că avusese loc treptat, în cadrul acelor civilizaţii dominate de femele, cu puternica lor etică ambientalistă. Pe termen lung însă, modificase caracterul vieţii betane mai profund decât schimbase revoluţia industrială terestră condiţia umană.

Acest lucru s-a produs cu ajutorul ştiinţelor biologice, cărora li se acordase o mai mare atenţie decât fizicii. Cercetătorii au descoperit cum să prepare pe cale sintetică hormonul-cheie din componenţa eninului.

Frământările nu au apărut peste noapte. Forţele oponente erau tradiţiile, obiceiurile, religia, legea; emoţiile, inclusiv cele asociate cu suptul; dorinţa de procreare. Cu toate acestea, acum masculii puteau trăi despărţiţi de femele cât de mult timp doreau, rămânând în putere.

Indivizii tineri au început să amâne căsătoria, căutându-şi partenere care le-ar fi convenit mai mult din punct de vedere pragmatic. Pentru prima oara, Beta a cunoscut o analogie a iubirii romantice. Între timp, mistica din jurul femelei a început să se risipească în mentalitatea masculină (şi adeseori chiar şi în cea feminină)

Unii masculi au rămas celibatari, în scopul de a explora Beta şi planetele învecinate, a studia ştiinţa, filosofia, căile spre împlinire. S-au întemeiat ordine monastice. Idealismul extrem a generat fanatisme, cu toate consecinţele lor. Un mare număr de masculi şi-au dat pur şi simplu seama că erau liberi să se adâncească oricât de mult doreau în domenii ca ingineria, pentru care matriarhele aveau un entuziasm strict limitat. A luat fiinţă o industrie intens-energetică, care a proliferat.

Revoluţia însă nu a avut loc în nici un caz sub forma unei singure convulsii. Indivizi cumpătaţi, de ambele sexe, acţionau spre a o constrânge. Un rezultat a fost apariţia guvernului mon-

dial. Un altul a constat în călătoriile spaţiale. Întrucât se păstrase o mare parte din străvechiul respect faţă de viaţă, întruchipată în făptura femelei, a fost firesc ca noile tehnologii să se dirijeze în afară, unde nu puteau vătăma planeta-mamă, aducând în schimb noi resurse.

Pe Beta, nu existase niciodată libera iniţiativă, în sensul uman al cuvântului. Parcă din dorinţa de a compensa, războaiele şi alte nebunii similare se produseseră întotdeauna pe o scară incredibil de mică, după standardele omeneşti. Statul mondial avea suficiente rezerve pentru un program cosmic.

Curând, betanii au descoperit maşina T care orbita în jurul lui Centram, exact în partea opusă a traiectoriei planetei lor. În următoarele zece secole, cu mari eforturi şi enormă răbdare, au găsit trasee către o sută de porţi stelare separate, au colonizat o jumătate de duzină de lumi nelocuite, au întâlnit zece alte specii inteligente, au învăţat de la ele şi, prin urmare, şi-au îmbogăţit peste măsură propria civilizaţie.

Dar, în acelaşi timp, fundaţiile acestei civilizaţii erau erodate din ce în ce mai rapid. Revoluţia biologică decurgea mult mai încet decât ar fi făcut-o, în lumea oamenilor, un proces atât de important, totuşi, continua, inexorabil. În timp ce masculii, după ce-şi învinseseră dependenţa fizică faţă de femele, îşi pierdeau şi dependenţa spirituală, generaţie după generaţie, chimia făcea ca ciclul reproducător să devină controlabil. Femela putea fi sau nu în călduri, dacă voia şi oricând voia.

Efectele psihologice ale acestui lucru au fost în acelaşi timp eliberatoare şi pustiitoare. Armonia primordială cu soarele şi stelele nu mai exista, sau rămăsese, cel mult, o chestiune de alegere conştientă. Dacă femela pătrundea într-un domeniu până atunci exclusiv masculin, ca astronautica, trebuia să-şi rezolve nu numai problema relaţiilor profesionale, ci şi pe aceea a propriei identităţi, să afle cine şi ce era ea cu adevărat. N-a reuşit niciodată prea bine. Confuzia şi înverşunarea se răspândeau, ca şi prin rândurile celor rămaşi acasă. Prea adeseori, sexualitatea devenea o armă.

Profeţii, filosofii, după care şi oamenii de rând deopotrivă, căutau un nou ideal, viabil, satisfăcător. Exemplul inteligenţelor extraplanetare, cunoaşterea faptului că Ceilalţi existau, le făceau căutările de două ori mai intense şi dezamăgirile de două ori mai chinuitoare.

La sosirea lui *Emissary,* dilema psihosexualâ adusese Beta în pragul unei crize. Neliniştile, excentricităţile, bolile mintale, crimele, tumulturile de tot felul intraseră într-o escaladare acută. Indiferent cât erau de ocupaţi, prosperi, interesaţi de ceea ce făceau, puţini dintre cei mai norocoşi cunoşteau cu adevărat fericirea, iar multora tristeţea le domina întreaga existenţă.

Unii chiar insistau să folosească deplasarea temporală pentru a avorta întreaga dezvoltare a ştiinţei; dar, din fericire, acest lucru era imposibil, căci nu se cunoştea nici un traseu care să aducă o navă de lângă Centram foarte departe în trecut, nici nu părea verosimil să se găsească vreunul. Propunerile auzite mult mai frecvent, ca specia să se „întoarcă la natură", erau la fel de absurde. Fără tehnologia modernă, aproape întreaga populaţie, asemenea întregii specii, ar fi murit; iar tehnologia nu putea fi coordonată decât de către cei emancipaţi sexual. Nu aveau încotro să se îndrepte, decât înainte... dar în ce direcţie, totuşi?

Şi atunci, a sosit *Emissary.*

O dată cu îmbunătăţirea, an de an, a comunicaţiilor, pe betanii cu cea mai mare putere de discernământ i-a cuprins o surescitare crescândă. Ceea ce fusese un enigmatic proiect academic dobândise o gigantică semnificaţie. Bipedele acelea nu erau numai un nou gen de sophonţi. Erau, din naştere, ceea ce se străduiau betanii să devină!

Sistemul lor de comportament sexual exista şi la alte câteva specii, dar acolo se semnalau prea multe diferenţe, prea profunde, afectând prea mult formele pe care şi le asuma. (De exemplu, o specie înaripată trăia într-o perpetuă migraţie, ocolindu-şi la nesfârşit lumea Nici una dintre instituţiile, moravurile, atitudinile, credinţele ei, nu erau adaptabile la viaţa pe suprafaţa solului.) Oamenii, în pofida tuturor divergenţelor, prezentau o asemănare fundamentală cu gazdele lor. Dovada o ofereau afinităţile ce se dezvoltaseră între indivizi ai ambelor specii.

Din studii ştiinţifice, din lecturi, din prietenie, betanii puteau spera să înveţe ce însemna să fie *acel* gen de mascul şi *acel* tip de femelă, şi cum să fie astfel. Acest lucru nu avea să se întâmple într-o singură generaţie, nici într-un singur secol; cunoştinţele dobândite aveau nevoie de o mie de ani pentru a transforma civilizaţia; rezultatul final avea să fie, fără-ndoială,

inedit, strict betan. Totuşi, putea exista un început de înţelegere. Steaua călăuzitoare pe care atâţia o căutaseră timp îndelungat, orbiţi de suferinţele lor, putea foarte bine să fie Sol.

Fidelio o implorase pe Joelle:

— Învaţă-ne căile iubirii voastre!

Nici ea şi nici Christine nu dăduseră mare atenţie vremii. Furtunile crepusculare erau uneori periculoase, dar Centrum se afla la câteva zile terestre deasupra orizontului. În plus, vânturile acelea suflau dinspre vest. Într-un moment atât de timpuriu al anului, ploaia ar fi fost neobişnuită, dar binevenită, risipind căldura. Dacă ploua, după aceea hainele şi încălţările aveau să li se usuce repede. Îşi continuară plimbarea, purtându-şi fiecare furtunile sufleteşti.

In cele din urmă însă, Chris o trase pe femeia mai vârstnică spre ea, căci altfel vântul i-ar fi risipit cuvintele:

— Nu crezi că ar fi mai bine să ne întoarcem?

Joelle privi în jur. Cerul era ca de cerneală. Fulgerele se bifurcau, tunetul bubuia. Zdrenţe cenuşii de nori zburau pe sub plafonul jos. Stropi de apă înţepători erau azvârliţi dinspre marea care se cabra, tropăia, se trântea, îşi pulveriza tenebrele în erupţii albe de spumă, făcând pietrişul să scrâşnească într-un vacarm parcă produs de o mie de pietre de moară. Nu putea vedea departe, dar spre capătul câmpului vizual, tufişurile se agitau în valuri brune, aurii, roşietice, copacii dădeau din ramuri, frunze şi crengi smulse şfichiuiau pe-alături, dispărând în întunecime. Vântul vuia şi zbiera. Se strângea în jurul ei şi se repezea ca o volbură rece, turbulentă, ca valul fluxului solar care-l înecase pe Alexander Vlantis. Şi continua să se înteţească.

— Da, strigă ea. Să ne adăpostim în maşină! Nu încercam să decolăm până nu se termină!

Se întoarseră. Ploaia începu să le plesnească, mai întâi cu suliţe, apoi cu topoare, după aceea ca un ciocan a cărui singură lovitură cădea, la nesfârşit. Şiroia torenţial peste pământul întărit, agăţându-se de picioare, până începu să-l dizolve în noroi. Femeile alunecau, cădeau, se târau pe jumătate ridicate, se agăţau una de alta ca să se sprijine şi-şi continuau drumul poticnit înainte. Uraganul umplea ţeasta Joellei cu lovituri, ţipete, urlete. Tunetele îi zgâlţâiau oasele.

Aşa ceva e imposibil! strigă o parte izolată din ea. *În opt ani*

tereştri, douăzeci şi cinci de ani betani, n-am mai întâlnit nimic de soiul ăsta... Înainte de căderea seni... niciodată!

Holotheta din ea răspunse neimplicată: *Ce înseamnă douăzeci şi cinci de ani din durata unei lumi? Dacă-i laşi timp suficient, tot ce se poate întâmpla se va întâmpla. Probabil că un front rece masiv, lunecând în jos din regiunile arctice pe o direcţie anormală, a împins în faţa lui furtunile ucigaşe. Ar fi trebuit să consulţi un buletin meteorologic înainte de plecare. Dar să nu te simţi vinovată! Numai când eşti în raport cu maşina te poţi gândi la toate...*

Vântul creştea tot mai puternic. Fulgerele prefăceau ploaia în argint viu, după care bezna cădea din nou bubuind. Începu şi grindina. Boabele de gheaţă săltau peste pământ, albindu-l. Loveau carnea, învineţeau, făceau să curgă sânge care era spălat pe dată. Nu aveai cum să ţii piept acelui baraj. Pământenele se răsuciră, dibuind spre vest, cu spatele în vânt, căutând un adăpost.

În faţă se înălţa o umbră, un copac sub care să se ghemuiască. Se târâră după el, orbite, asurzite, îmbrăţişate.

O creangă subţire ca un bici despică scalpul Joellei. Căzu în patru labe, în noroiul şi apa şiroindă. Un fulger îi arătă creanga înfăşurată pe după gâtul Christinei

Îi dădu drumul, lăsând-o şi pe ea să cadă. În poziţie patrupedă, Joelle se târî spre ea. Din gura Christinei ţâşnea un şuvoi stacojiu. Întinse mâinile în sus, sub grindină. Joelle se chirci, încercând s-o apere ca un acoperiş. Mâinile Christinei căzură, ochii i se dădură peste cap, cu albul lucind în lumina fulgerelor. Joelle încercă să-i facă respiraţie gură la gură.

Zadarnic. O fractură de laringe aduce rapid moartea.

Joelle îngenunche sub copac, cu trupul neînsufleţit al Christinei în braţe...

13

LA MOMENTUL POTRIVIT, pe orbita sa circumdemetriană, motorul principal al lui *Chinook* se puse în funcţiune. Timp de câteva secunde, scutul electromagnetic împotriva radiaţiilor cosmice rămase dezactivat. Se formă din nou, înconjurând rapid carcasa cu un potenţial pozitiv intens, de îndată ce jetul de plasmă atinse echilibrul dinamic. La acceleraţia standard de unu

g, reprezentând aproximativ limita superioară când rezervoarele masei de reacţie erau pline, nava spaţială se eliberă pe o traiectorie spirală, pornind direct spre maşina T. Întrucât aceasta se afla în punctul L4, pe aceeaşi orbită în jurul lui Phoebus, dar cu şaizeci de grade în avans faţă de planetă, călătoria – cu răsucire în punctul median, urmată de frânare – avea să dureze, în teorie, şaptezeci şi trei de ore, iar în practică, puţin mai mult.

Când totul fu în ordine, Brodersen ordonă ca toate sistemele să fie lăsate pe funcţionare automată, urmând ca întreg echipajul să se adune în sala comună. Pe drumul într-acolo, dinspre centrul de comandă (pe care, amintindu-şi croazierele de-a lungul coastei Juan de Fuca şi către nord, prin frumuseţea austeră a Trecătorii Interioare, încă îl mai numea în sinea lui punte de comandă) simţi gravitaţia terestră atrăgându-l, mai mare cu un sfert decât cea demetriană. Făcea suficiente călătorii interplanetare anual pentru a şti că nu peste mult timp avea să se adapteze, împreună cu ceasurile potrivite, la orarul zilei pământene, de fiecare dată însă, trupul lui reacţiona cu o câtime mai încet. Coborând o scară şi apoi străbătând un coridor circular, cu o mochetă verde moale pe jos, dar în rest gol, vopsit în gri şi alb, se întrebă dacă nu cumva era cazul să-şi spună că, excepţie făcând relaţia cu Caitlín, începea să îmbătrânească.

În afara mobilierului şi a echipamentelor de recreere, sala comună era la fel de mohorâtă. Cu un preaviz atât de scurt pe cât îl dăduse el, nimeni nu apucase să aducă decoraţiuni sau să înveselească în vreun fel decorul. Totuşi, când Brodersen o văzu pe Caitlín, încăperea se lumină brusc.

Scosese din raniţă o rochie scurtă, de culoarea şofranului. O făcea să se profileze ca un soare pe marele ecran în faţa căruia stătea, captivată. Demeter umplea un sfert din imagine, cu faţa luminată având o culoare albastru de cobalt, cu nuanţe de turcoaz şi safir şi rotocoale de un alb virginal, lăsând să se întrezărească ici şi colo ocrul pământului, în vreme ce faţa întunecată lucea spectral în razele lunii. Strălucirea făcea să dispară stelele, până priveai în altă parte, spre margine, lăsându-ţi ochii să-şi revină, pentru a le percepe mulţimea de miriade.

— Glorie, glorie, o auzi el gângurind, şi cum ai putea să nu fii o maică a vieţii?

— Uşor, nu se putu abţine Brodersen să răspundă.

Caitlín tresări, râzând veselă, şi o luă la fugă spre el, descultă. Asupra ei, suplimentul de greutate părea să nu aibă efect. *Ei bine, ea aboleşte complet gravitaţia,* îi fulgeră prin minte, înainte ca masa trupului ei îndrăgit să se ciocnească şi să se agaţe de el. Mirosea a săpun şi a baie recentă, dar şi a ea însăşi, iar în părul despletit îi dăinuia un iz de strălucire solară. Sânii îl apăsară pe pieptul lat. Sărutarea se prelungea.

— Ho, hoo, iepşoaro, murmură Brodersen, când se desprinseră să respire. Ceilalţi vor fi aici cât ai bate din palme.

— Ceilalţi?

Avea o gamă de intonaţii atât de largă, cu rânjetul la fel de vizibil, încât Brodersen distinse majuscula de la începutul cuvântului.

— Trag cu ochiul, nu-i aşa? Poate vor învăţa şi ei câte ceva. Poate facem un schimb de informaţii tehnice...

— Ştii bine că m-am referit la echipaj, zăpăcito, se degajă el din îmbrăţişare. Situaţia e destul de complicată şi fără ca ei să-şi mai descopere bătrânul şi până acum respectatul căpitan în ghearele tale...

— Ar trebui să-l găsească în ghearele altcuiva? Doar nu crezi c-or să mă ia drept o mătuşă fată bătrână? Nu corespund din cel puţin două puncte de vedere...

Voioşia lui Brodersen se stinse.

— Iar aşa ceva o să atragă asupra ta reacţii şi mai grave decât invidia. În special... Lasă, îţi explic mai târziu. Dar ascultă, Pegeen, macushla, îmi dau seama că-i o mare aventură pentru tine. Atâta numai, că nu e! E o afacere urâtă. Are prea afurisit de multe şanse să se transforme în ceva ţinut minte cu ideea: „alte distracţii, alţi morţi..."

Îşi lovi palma cu pumnul.

— Ai putea să te numeri printre ei, o, Christoase, zău aşa!

Serioasă, Caitlín îi răspunse cu glas scăzut:

— Sau tu. Da. Dacă vrei să zburd mai puţin, am să-mi dau toată silinţa, de dragul tău!

Voioşia îi reveni, făcând-o să-şi treacă degetele peste capul lui şi peste conturul masiv al fălcii, mângâindu-i obrazul cam ţepos.

— Dar, crede-mă, Daniel, pesimismul nu-ţi vine bine, luptător înnăscut cum eşti...

— Sunt realist, sau măcar încerc. Tu trăieşti într-un univers

bun şi vesel, la fel ca tine. Pentru asta te iubesc. Şi pe al meu mi-l luminezi, nemărginit de mult. Realitatea însă, realitatea nu dă două parale pe concepţiile noastre...

Simţea că i se înfierbântau urechile, cuvintele i se poticneau. Îi trebuia o cale de a-şi modera predica, şi se agăţă de argumentul aflat aparent cel mai la îndemână:

— Lasă-mă să-ţi dau un exemplu. Când am intrat, te-am surprins declarând că planeta Demeter trebuie să fie... ăă... vivi-ferâ, pentru că e frumoasă. Nu are nici o legătură una cu alta. Fiecare planetă pe care am văzut-o era frumoasă în felul ei, şi aproape toate sunt moarte şi dintotdeauna au fost aşa. Faci ca viaţa să pară mai importantă decât este.

Caitlín se burzului puţin:

— Te gândeşti că n-am avut de-a face cu durerea şi moartea, eu, care am fost infirmieră? Şi că n-am stat niciodată contemplând o fosilă şi...

Se întrerupse. Pe uşă intrase un membru din echipaj.

Ceilalţi îl urmau îndeaproape. Brodersen le strânse mâinile, le-o prezentă pe Caitlín acelora care încă n-o cunoscuseră, schimbă cu fiecare câte un „Ce-ai mai făcut?", le oferi bere sau răcoritoare din aparatul frigorific şi, treptat, îi puse să se aşeze la rând în fata lui, cu prietena sa într-o poziţie retrasă, în capăt. El se aşeză pe masa de biliard, cu picioarele legănându-se, şi-şi scoase pipa şi tutunul.

— Okay, începu el, în engleză, pe care subalternii săi o foloseau ca limbă comună mai frecvent decât spaniola. Mai întâi, daţi-mi voie să spun că nici nu ştiu cum să vă mulţumesc şi e mai bine nici să nu-ncerc. Probabil că, în toată povestea asta, nu există nimic absolut drept sau nedrept. Orice om are de ales şi s-ar putea ca, la vremea socotelilor, noi cei de faţă să dorim să fi făcut o altă alegere. Cred, totuşi, că nu va fi cazul. Dar, indiferent ce se va întâmpla, fie-mi dat să cânt ca sopranã în haremul Marelui Han, dacă voi uita vreodată solidaritatea voastră de astăzi.

Şi nici nu e o simplă solidaritate, completă el, în gând. *Sunt prea isteţi şi liberi ca să fie căţeii cuiva. Nu i-aş fi înrolat, dacă nu erau ceea ce sunt. Dar, la urma urmei, ce sunt? Oare ei înşişi ştiu? Să-ţi periclitezi viaţa împotriva sorţilor ostili nu e acelaşi lucru cu a-ţi risca onoarea faţă de autorităţile publice legal con-stituite. Nouă din paisprezece au refuzat. Nu cred că printre*

ăştia cinci pot găsi doi cu motivaţii identice. Oare aş putea ghici ce-i îndeamnă? Nu-i pot întreba de-a dreptul. De unde să ştiu ce-aş provoca astfel? Totuşi, informaţiile sunt covârşitor de importante, no es verdad, *bătrâne?* Îi petrecu cu privirea.

Stefan Dozsa, şef de echipaj şi ofiţer electronist. Ţanţoş ca de obicei.

Philip Weisenberg, inginer. Calm şi atent.

Martti Leino, inginer asistent. Privind încruntat de la Caitlín la Brodersen şi înapoi.

Susanne Granville, informaticiană. Concentrată, cocoşată în scaun, fără a-şi desprinde un moment ochii de la căpitan.

Serghei Nikolaevici Zarubaev, trăgător şi pilot principal al navetei. De obicei sobru, se luminase la faţă când Caitlín îl salutase cu un sărut energic; întâmplător, erau prieteni vechi.

Nu te mai frământa atâta... Coboară focul şi trinca!

— Soţia mea v-a explicat în ce fel de ciorbă ne-am băgat, continuă Brodersen, dar în împrejurările existente — comunicaţii în scris şi discuţii codificate, nu? – probabil că n-a putut vorbi prea amănunţit. Vă voi pune în temă oricât de amplu şi detaliat doriţi, pe toţi la un loc astăzi, sau individual mai târziu. Deocamdată însă, daţi-mi voie să fac un rezumat.

Începu să numere pe degetele lui groase:

— Observatorul-robot de la poartă, despre care ştiţi, a raportat întoarcerea unei nave despre care eu sunt gata să jur că era *Emissary.* A fost escortată în Sistemul Solar – unde altundeva? – şi, de-atunci, nimeni n-a mai auzit de ea. Câţiva dintre voi, aflaţi întâmplător prin preajma mea, m-aţi auzit exprimându-mi bănuielile. După care, câteva cercetări elementare mi le-au confirmat. Când am abordat-o pe guvernatoare, ea mi-a servit un cazan întreg de rahat aburind, cu garnitură de aluzii despre nişte chestii înfiorătoare care ar umbla creanga prin galaxie, şi în final mi-a trântit un arest la domiciliu, punându-i botniţă şi lui Lis. Ei bine, eu am spălat putina, şi iată-ne aici.

Nu exact asta avuseserăţi în vedere, când v-aţi oferit să vă instruiţi pentru serviciul pe *Chinook* şi apoi v-aţi angajat permanent sub comanda mea, sperând că veţi avea bafta de a porni spre stele. Vă felicit pentru inteligenţa voastră. Aţi întrezărit dinainte drumul pe care trebuie să-l străbatem şi că, dacă n-o facem noi, nimeni n-o va face.

Presupun că Lis v-a spus clar ce anume bănuiesc. Cel care

acţionează nu e guvernul Uniunii ca întreg, ci o fracţiune din cadrul lui. Simpla publicitate ar trebui să-i pulverizeze pe conspiratori, dacă nu le lăsăm timp să-şi blindeze aranjamentele.

Intenţionez să mă duc pe Pământ pentru a lua legătura cu diverşi cunoscuţi de-ai mei, şi în primul rând cu familia Rueda. Totul se va face sub acoperire, pentru a evita declanşarea oricăror posibile alarme. Între timp, voi puteţi aştepta liniştiţi la bordul navei, oficial, nu sunteţi decât un echipaj care-l deserveşte pe *Chinook* în slujba celor ce l-au închiriat. Şi poate că asta va fi tot, în ce ne priveşte. Poate că, în continuare, se vor ocupa cunoştinţele mele. Fiţi siguri că mi-ar conveni.

Dacă nu însă, ei bine, soţia mea v-a prevenit, nu-i aşa? N-am idee ce se va întâmpla. Am să joc cărţile în ordinea în care cad, şi dacă licitez prost, pierdeţi şi voi...

Împunse aerul spre ei cu coada pipei, înainte de a o umple cu tutun:

— Nu ştiu dacă la carte au rămas legi cu privire la piraterie. Am putea fi nevoiţi s-o facem.

Deci, dacă e mai mult decât aţi mizat, faceţi-mi un ultim serviciu şi spuneţi-mi, bine? Vă voi elibera oficial de răspundere, trec în jurnalul de bord că aţi protestat, vă ţin sub cele mai blânde restricţii şi vă debarc în primul loc sigur pentru toţi cei implicaţi. De acord? Vorbiţi!

Îndesă tutunul şi îl aprinse, aşteptând. Tăcerea se prelungea.

— Nici nu mă aşteptam s-o faceţi, reluă el, într-un târziu. Oferta rămâne deschisă, atâta timp cât călătorim în condiţii paşnice. O dată ce începe acţiunea, dacă începe în vreun fel, va fi prea târziu ca să demisionaţi. Înţeles?

Voi împuşca oare pe oricine cedează sub foc... dintre aceştia, prietenii mei? Da, aş fi obligat, iar la proces aş invoca legea spaţială, în afară de cazul când ar reieşi că tot acest safari s-a produs dintr-o cumplită greşeală de-a mea. În care caz, voi merita tratamentul pe care înaintaşii mei îl administrau banditilor...

Sistemul de ventilaţie bâzâia. Fumul de pipă îi înţepă liniştitor limba.

— Cuvântarea s-a sfârşit, încheie Brodersen. Întrebări? Comentarii? Fluierături?

— Da, se aplecă înainte Martti Leino, cu o mişcare care făcu să se verse berea din halba pe care o ţinea în mână; continuă,

aspru: Ce... caută la bord don'şoara Mulryan?

Mă aşteptam. Brodersen îl studie, înainte de a răspunde. Fratele mai tânăr al lui Lis nu semăna cu ea, trăgându-se mai mult din ramura Ladogană a genealogiei lor: scund, lat în umeri, cârn, cu un contur vag asiatic al chipului, păr negru lucios şi ochi albaştri migdalaţi. Obişnuita sa bună dispoziţie se risipise.

— M-a ascuns după ce am fugit, răspunse Brodersen. Fără ea, ar fi trebuit să stau în vreo zonă locuită şi puteam fi recunoscut. În primul rând, va fi medicul nostru de bord...

— Ea? îşi dezveli făţiş dinţii Leino.

— Face parte din personalul de la St. Enoch – e calificată să trateze orice afecţiune, ca de pildă rănile. De asemenea, îl va dubla pe intendent.

Dădu din cap:

— A, i se vor stabili sarcini precise.

Leino o privi încruntat pe Caitlín care, stând cu mâinile împreunate în poală, îi adresă un mic surâs conciliant.

— Da, ai să-i găseşti tu o droaie de treburi de făcut, nu? se răsti el.

— Ia, mai încet, îl temperă Weisenberg.

Brodersen se îndreptă de spate, vorbind cu şfichiuirea militarului-aristocrat:

— Ajunge, domnule Leino! Dacă ai o reclamaţie împotriva vreunei persoane, inclusiv a căpitanului, depune-o pe cale oficială. Altminteri, acordă-i camaradei dumitale respectul la care are dreptul!

Tânărul se rezemă de spătar, ca şi cum ar fi primit un pumn în stomac. *L-am luat cam tare, nu-i aşa?* îşi dădu seama Brodersen. *Chiar dacă mi-am ieşit din minţi pentru Pegeen, n-ar fi trebuit s-o fac.*

— Mai încet, mai încet, repetă Weisenberg. Fără vorbe aspre, din partea nimănui. Nu ni le putem permite. Domnişoară Mulryan, eşti binevenită printre noi.

În jurul zâmbetului său se întinseră riduri.

— Nu mă aşteptam să-mi împart cu încă cineva misiunea de intendent...

— Vă mulţumesc din suflet, domnule, şopti Caitlín, zăbovind un moment asupra lui cu o privire luminoasă. Era de înălţime medie, slab, cu trăsături colţuroase, mărul lui Adam mare, ochii mici, căprui, sub sprâncenele stufoase. Din obişnuinţă, purta un

fes scoţian peste părul tuns perie, susţinând, faţă de cei ce se interesau, că deţinea funcţia de inginer-şef al navei

Şi eu îţi mulţumesc, Phil, încercă să-i transmită telepatic căpitanul. Probabil că era inutil. Familiile Weisenberg şi Brodersen erau prietene de mult.

Susanne Granville o bătu pe Caitlín pe umăr:

— Da, bine ai venit, confirmă ea, în engleza sa cu accent franţuzesc. Înţelegi, asthonauţii au ohoahe de pehsonalul neinsthuit — adevăhat, Mahtti? Dah sunt convinsă că vei învăţa să te achiţi de aceste sahcini. Dacă te pot ajuta, spune-mi, hogu-te!

Al naibii de drăguţ din partea lui Su, când ea e atât de mămoasă, iar Pegeen, aşa de seducătoare, îi trecu lui Brodersen prin minte. Se reculese. *Ce dracu' mi-a venit? Su e o fată bună şi nimic mai mult...*

Zarubaev ridică mâna. Trăgătorul era un bărbat masiv, bine clădit, genul ciolănos; părul blond, lung până la umeri, şi barba, ambele demodate pe Demeter, cu excepţia regiunii lui natale din Novy Mir, înconjurau o fizionomie tolstoiană.

— Ce facem cu instrucţia de luptă? întrebă el.

— Hm? mârâi Brodersen.

— Ai spus că trebuie să fim pregătiţi de luptă, dacă zburăm spre stele. „Pentru orice eventualitate", aşa ai spus. Prin urmare, avem arme încorporate, la fel ca ale lui *Emissary,* plus un arsenal de arme mici. Acum, vorbeşti despre posibile ciocniri. Piraterie, aşa ai spus.

— Stai o clipă, protestă Stefan Dozsa.

— Nu, lasă-l să continue, îi spuse Brodersen nostromului.

— Comandante, replică Dozsa, cu accentul său propriu, nu am obiecţii faţă de idee, ci numai faţă de limbaj. Am învăţat încă din copilărie că guvernul e duşmanul firesc al poporului. Dacă-i acceptăm semantica, lupta e pe jumătate pierdută. Nu suntem piraţi, ci eliberatori.

Caitlín se foi. În voce i se simţi o nuanţă de alarmă:

— Vorbiţi ca un fanatic, domnule. Ţara mea îşi aminteşte bine, mult prea bine.

Dozsa râse. Era un om butucănos şi oacheş, cu ochi migdalaţi pe un chip lătăreţ şi cam plat.

— Atunci, zi că suntem o miliţie particulară. Sau evanghelişti. Sau că nu suntem întregi la minte, probabil că e cel mai aproape

de adevăr. Dar piraţi, nu. Piraţii urmăresc să adune bani.

— Zi ce-aveai de zis, Serghei, reveni grăbit Brodersen.

— Cred că ar trebui să facem instrucţie şi să ne antrenăm cu armamentul individual, declară Zarubaev. Fără-ndoială, oricine aflat la bord ştie să tragă, dar numai dumneata şi cu mine, căpitane, am servit în Forţele de Pace şi cunoaştem tehnicile de luptă, şi pe cele ale luptei spaţiale. Îi putem instrui pe ceilalţi. Mai avem câteva zile până să ajungem la maşina T, alte câteva zile de la poarta Solară la Pământ, şi cine poate şti câte în continuare? E timpul să fixăm câteva elemente de bază, puţină doctrină.

— Ei... hm-m-m..., îşi schimbă Brodersen poziţia coapselor pe masa de biliard. Nu căutăm necazul cu lumânarea...

— Puţină instrucţie nu poate strica nimănui, replică Dozsa. În expediţia asta, majoritatea dintre noi nu prea vom avea ocupaţie. Eu, unul, aş fi fericit să-mi umplu cu ceva orele libere. Ceilalţi, ce ziceţi?

Aruncă o privire spre Leino, care stătea încremenit.

— Poate ne va ajuta să fim mai uniţi?

Discuţia se generaliză. După ce-au căzut de acord asupra primelor propuneri şi detalii, s-au ivit şi alte probleme. Trecuseră două ore, când Brodersen dădu liber echipajului. Cei ce nu erau de gardă ar fi putut rămâne în sala comună, dar n-o făcu nimeni. Ieşind, Weisenberg murmură:

— Am să văd ce pot face cu Martti, Dan, dar i-a căşunat rău pe tine; este?

— Uf! făcu Brodersen, când rămase singur cu Caitlín.

Ea îl apucă de ambele mâini:

— Dragul de tine. Sigur, şi nu-i nici o distracţie să fii căpitan, aşa-i?

Brodersen înălţă un colţ al gurii:

— Vei constata că nici meseria de intendent nu-i tocmai amuzantă, iubito. Ai mai multe de făcut decât să găteşti şi să serveşti, deşi nici de-astea n-ai să duci lipsă. Scoţi materiale, ţii inventarul, ai grijă ca încărcătura să nu afecteze dinamica navei... Mai bine să-ncep să te învăţ imediat!

Caitlín se trase mai aproape.

— E atât de absolută graba? întrebă ea insinuant.

— Mă tem că da.

Tânăra oftă:

— Mda, bine. Atunci, mai târziu...

Şi, arătând spre cel mai apropiat ecran:

— Acolo se găseşte întotdeauna un mai târziu, cât timp trăim, nu-i aşa, inima mea?

Brodersen nu răspunse, fiind prea absorbit de imaginea ei pe fundalul stelelor.

14

ERAM UN MARE şi mândru somon, dar nu aveam cuvinte pentru măreţia sau mândria mea; eu eram ele însele. Aveam coastele albastre ca oţelul, burta albă ca argintul, dar tot ce cunoşteam despre metale era un cârlig pe care-l muşcasem, după care îmi rupsesem buza, eliberându-mă. Eram una cu apa, şi dintotdeauna fusesem astfel. În zilele mele de puiet, se unduise şipotind pe deasupra mea, în timp ce eu mă piteam printre pietre şi umbra unei suliţe luneca peste cioburile galbene de lumină. Mai târziu, a început să curgă, să bolborosească, să mângâie, să învăluie, în timp ce eu mă avântam în aval spre mare. Când a devenit sărată, înţepătura ei a trezit la viaţă o cunoaştere pe care o avusesem încă din ou, şi am sărit de bucurie, urcând printr-o cataractă de lumină strălucitoare, unde aerul şi-a trecut muchia tăioasă peste branhiile mele. Şi apoi, preţ de ani în afara timpului, am bântuit marea, vânam, învingeam, îmi înfigeam dinţii în zbaterea dulce şi exultam.

Dar, în cele din urmă, a plutit spre mine o aromă jinduitoare, şi m-am întors vitejeşte spre casă.

Eram mulţi, urcând pieptiş un râu care vuia împotrivă-ne, însufleţindu-se de luciul trupurilor noastre. Acum noi înşine eram pradă, muream şi iar muream, dar fiecare moarte făcea parte negreşit din aceeaşi jubilaţie pe care o cunoşteam noi, cei rămaşi în viaţă. Până la urmă, am câştigat. Viaţa din mine însumi îşi striga dreptul

Sub liniştea unui iaz din amonte, am scormonit cu coada prin pietrişul care mă adăpostise odinioară, săpând culcuş pentru propriile mele odrasle. Nu înţelegeam că astea aveau să fie –aş fi mâncat tot ce-mi ieşea în cale – totuşi le iubeam încă de pe-atunci. Şi apoi, m-a căutat el. Era cel mai din susul râului moment al vieţii mele.

Nu peste mult timp, am fost gata să mor. Atunci, a venit Chemătorul şi m-a luat în Unitate. Eram Peşte.

15

DEMETER SE MICŞORA rapid pe cer, devenind din planetă glob, apoi o mică fărâmă albastră, şi un infim punct luminos printre nenumărate altele. Oamenii îşi vedeau de treburi. Când *Chinook* naviga complet automat, ca acum, acestea constau mai mult în a sta de veghe cu atenţia trează, cu excepţia intendentului. În timp ce Caitlín trebăluia încântată în bucătărie, pregătind prima masă a călătoriei, care avea să cuprindă şi altceva în afară de mâncăruri luate din cambuză numai pentru a fi încălzite, Brodersen se afla în apartamentul căpitanului, fără nimic de făcut decât să fie accesibil.

Cabina interioară, privată, avea mobilier şi proporţii confortabile: pat dublu pliat pentru a lăsa cât mai mult spaţiu, scaune, debara, dulap, măsuţă de toaletă, rafturi, masă, terminale de date şi comunicaţii, lavabou, plită, frigider miniatural, ecrane pentru imagini atât din exterior, cât şi din interior. Cu un murmur vag, ventilatoarele menţineau aerul în mişcare, proaspăt, în pofida pipei; în acel stadiu al ciclului de temperatură-ionizare, avea o aromă de seară. Cloasonurile gri-deschis, cu margini albastre, erau lipsite de tablouri, pe rafturi nu erau cărţi, în toată camera nu se vedea aproape nici un obiect personal, întrucât nu avusese când să-şi aducă altceva decât ceea ce cărase în spinare împreună cu Caitlín. Totuşi, se puteau însufleţi oricând dorea, căci un mare procentaj din întreaga cultură a omenirii se găsea în banca de memorie a navei.

Brodersen ştia că ar fi trebuit să tragă un pui de somn, iar după cină, să doarmă bine toată noaptea. Era de prea mult timp în acţiune. Nervii întinşi la limită îi alungau somnul. Singur tutunul nu reuşea să-l calmeze, iar în spaţiu era foarte econom cu alcoolul şi marijuana. Se hotărî să-şi reînnoiască vechile cunoştinţe. Apăsând pârghiile din braţele fotoliului, goli ventuzele care-l ţineau blocat împotriva schimbărilor de acceleraţie şi îl mută în faţa terminalelor, unde greutatea trupului său îi fixă din nou picioarele. După ce solicită afişarea unei liste a codurilor

de referinţă şi o studie câteva momente, îşi puse pe audio Simfonia a Cincea de Beethoven, iar pe video „Treizeci şi şase de vederi spre Fuji" de Hokusai, la intervale controlate manual, şi se rezemă de spătar. *Mai târziu, poate, puţin Monet sau chiar Van Gogh,* îşi spuse el, *sau eventual nici o imagine, ci... m-m-m... un mic Kipling? N-am mai recitit* Soldiers Three *de ani de zile...*

Cam la acest nivel de ezoterism ajungeau gusturile sale artistice. Se considera, în esenţă, un om al cartofilor cu carne, deşi nu strâmba din nas în faţa mâncărurilor fine – pe care i le puteau prepara Caitlín şi Lis, la fel ca majoritatea femeilor sexy — sau a altor mari subtilităţi. Părinţii lui avuseseră grijă să-i asigure o educaţie solidă, dar mentalitatea îi rămăsese strict pragmatică, până se înrolase în Forţele de Pace. Atunci, îi venise cheful să înţeleagă ceva din tot ceea ce trăia, în jurul Pământului şi mai departe. A ajuns astfel să citească destul de multă istorie, antropologie şi alte discipline înrudite, care la rândul lor l-au făcut să devină şi mai conştient de existenţa marilor creatori. Prima lui soţie îi încurajase aceste interese, iar a doua continua s-o facă la rândul ei.

— Nu sunt intelectual, remarca el uneori. Prefer gânditorii...

Şi totuşi, sponsorizase o catedră de ştiinţe umaniste la Universitatea din Eopolis. Specia avea nevoie să-şi conserve, să-şi înţeleagă şi să-şi preţuiască propria moştenire... În faţa Celorlalţi, în faţa întregului cosmos.

Începea să-şi simtă muşchii gâtului şi ai umerilor relaxându-se, când se auzi soneria de la uşă. *La dracu'! La toţi dracii!* Căpitanul nu închide niciodată prăvălia. Îşi săltă în picioare trupul greoi, străbătând puntea până în prima cabină. Era mică, nu mai mult de un simplu birou, cu excepţia complicatelor legături electronice cu centrul de comandă. Aşezându-se la masă, apăsă butonul de intrare. Uşa se retractă, lăsându-l să întrevadă coridorul înconjurător al acelui nivel unde locuiau oamenii.

Martti Leino intră cu pas întins şi, parcă amintindu-şi o procedură plănuită dinainte, luă o poziţie drepţi de tip civil.

— Solicit o întrevedere privată, domnule, anunţă el răspicat.

Aha, aha. Ei bine, ştiam eu că va veni şi clipa asta...

— Sigur, răspunse Brodersen, închizând uşa. Dar de când e necesar ca membrii echipajului meu să facă circ faţă de mine, şi

mai ales propriul meu cumnat?

Îi făcu un semn cu mâna:

— Ia-ţi un scaun... Oricare!

Tânărul (în vârstă de treizeci şi şapte de ani demetrieni) se conformă, cu mişcări smucite. Respira sacadat.

— Parc-ai fi profetul Nahum mahmur, observă Brodersen. Las-o mai moale. Cum tot nu fumezi, preferi să bei ceva?

—Nu.

— Care-i problema?

— Ştii foarte bine care e...

Cum chipul din faţa lui rămase atent şi calm, tânărul făcu un efort să continue:

— Aia, muierea aia a ta!

Nu şi-a pierdut controlul, nu tocmai, îşi dădu seama Brodersen. *Perfect. Aş detesta să-l aud numind-o într-un mod care nu mi-ar mai lăsa de ales.*

Sorbi aroma picantă din pipă, în timp ce-şi căuta cuvintele. Glasul îi rămase blând:

— Te referi la domnişoara Mulryan? Pentru informarea ta personală, nu e muierea nimănui, decât a ei însăşi! Dacă ai altă părere, încearcă doar s-o împingi în orice direcţie pe care n-a ales-o ea dinainte...

— S-a... instalat... la vedere, *împreună* cu tine!

— Şi pe cine mai priveşte treaba asta, în afară de noi?

— Pe Lis, ticălosule! strigă Leino, ridicându-se pe jumătate, cu pumnii strânşi; apoi căzu la loc, încleştând fălcile.

— Desigur... Când am spus „noi", m-am referit la „noi". Ştie, şi n-o deranjează!

— Sau e prea mândră şi prea loială ca să spună ce simte? O cunosc mai bine şi mai de mult decât tine, Daniel Brodersen!

De mai mult timp, da, spuse în sinea lui căpitanul. *Mai bine? Posibil, şi asta.* Deşi familia din ferma de sub Trollberg era numeroasă, cu şapte copii, Lis fiind prima, iar Martti al cincilea; totuşi, imensa sălbăticie din jur, munca şi distracţiile în comun, descoperirile şi uneori primejdiile, o uniseră strâns. Din cine ştie ce motive profunde, legătura dintre cei doi fraţi fusese întotdeauna deosebit de puternică. Când Martti venise la Eopolis să studieze ingineria nucleară, Lis era recent divorţată şi locuiseră în acelaşi apartament. Ea se angajase la Chehalis, devenind tot mai valoroasă şi mai atractivă în ochii şefului... şi

refuzându-i amical avansurile, lucru destul de neobişnuit, până când, în cele din urmă, el o luase de soţie. Fiindcă ea o dorise, fratele ei fusese cavaler de onoare la modesta nuntă.

— Dă-mi voie să-ţi amintesc că sunt căsătorit cu ea de nouă, ba nu, de zece ani, replică Brodersen, încă ponderat. Nu crezi că asta m-a ajutat să înţeleg despre ea şi unele lucruri pe care tu nu le ştii?

— Zece ani — şapte, tereştri – nu există o zicătoare pe Pământ despre mâncărimea de după şapte ani de căsnicie? rânji provocator Leino.

— Insinuezi că ar fi o aventură întâmplătoare…?

Brodersen îşi stăpâni furia. Clocotea în el sardonica mărturisire că avusese mai multe. Nu era necesar s-o spună cu glas tare. Se aplecă înainte, rezemându-şi braţele pe birou, cu pipa în mâna dreaptă, legănându-i uşor coada îndreptată spre vizitator:

— Martti, ascultă! Ascultă-mă cu atenţie! Se vede clar că nu ai mai întâlnit posibilitatea de a iubi mai mult decât o singură persoană în acelaşi timp. Sunt gata să pariez că ţi se va întâmpla şi ţie, dar acum nu contează. Ceea ce contează între noi doi e următorul lucru: sora ta îmi aprobă legătura. Ea şi Caitlín Mulryan sunt bune prietene…

Exagerez puţin dar, cu siguranţă, numai pentru că noi trei n-am stat până acum prea mult timp împreună. Sunt cu siguranţă prietene bune şi vor fi şi mai bune!

— Dacă nu mă crezi pe cuvânt, la întoarcere îţi las frâu liber s-o întrebi chiar tu. Bine?

Leino înghiţi în sec.

— Nu. M-ar minţi cu mult curaj…

Trecu la dialectul său natal:

— …ca pe tine de care legatu-s-a cu jurământ să te apere; ca de mine să-şi ascundă rănile.

Brodersen îl privi drept în ochi.

— Mă cunoşti şi tu cât de cât. Chiar crezi că sunt genul de om care şi-ar face intenţionat soţia să sufere?

Leino îşi muşcă buzele. *Încearcă să fie obiectiv,* observă Brodersen. *Îşi cheamă câinii înapoi.*

După absolvire, Leino devenise şi el un angajat al lui Chehalis Enterprises. Dacă se putea spune aşa, era un caz de nepotism inversat, profesioniştii cu studii cunoscând o penurie

acută pe Demeter. Singurul favoritism posibil pe care i 1 manifestase în schimb Brodersen era acela de a-l fi însărcinat cu câteva proiecte spaţiale — explorări, prospecţii, înfiinţarea bazelor miniere pe câte un asteroid sau cometă – la care participa şi el însuşi. N-ar fi făcut-o, dacă Leino nu ar fi fost competent. În asemenea condiţii, oamenii ajung să se cunoască destul de bine.

Căpitanul profită de avantaj:

— Nici Lis şi nici eu nu considerăm că e o dovadă de infidelitate. Foloseşte-ţi imaginaţia! Există un milion de infidelităţi diferite pe care soţii monogami le pot practica unul faţă de celălalt, şi prea mulţi dintre ei o şi fac. Cruzimi meschine. Neglijenţe. Reducerea muncilor care-ţi revin. Simple delăsări, enervante şi evitabile, an după an. Necinste, în câteva moduri absolut fundamentale. Şi tot aşa... Ai dreptate, sora ta n-ar sta cu mâinile-n sân în faţa trădării – a *adevăratei* trădări!

Deci, calmează-te! Ai avut o surpriză, şi nimic mai mult. Vei trece peste ea.

— Umilinţa, izbucni Leino. Să faci paradă în public cu amanta...

Pipa lui Brodersen scăpară. Acesta se rezemă de spătar, pufăind pentru a înteţi jarul, şi-şi forţă un chicotit.

— În zilele şi pe vremurile astea? Ei bine, sunt de acord că Lis şi cu mine suntem doi oameni de excepţie, Ne dăm toată silinţa să ne menţinem private legăturile *private!*

— Legăturile? se inflamă Leino. Cum ţi-ar plăcea, dacă şi ea ţi-ar face acelaşi lucru?

Brodersen ridică din umeri:

— E matură, liberă... Nu mă aştept să mă trădeze nici ea pe mine, vreodată. Oricum, Caitlín se află la bord datorită situaţiei de urgenţă — fără ajutorul ei, s-ar putea să nu ne descurcăm –şi nici unul dintre noi, nici ei şi nici eu, nici unul dintre noi nu ne prea pricepem la ipocrizie.

Asta, îşi spuse el, *în ce mă priveşte pe mine, s-ar putea să fie cea mai mare mostră a mea de ipocrizie, până la ora actuală! Mă rog, un om complet sincer e un monstru...*

Era o reflexie trecătoare. Se risipi când Leino sări în picioare, cu chipul schimonosit, ridicând mâinile încleştate şi răcnind:

— Adică tu, porcule, ai corupe-o şi pe Lis? Mă doare-n cot ce s-o alege de tine dar, pe Dumnezeul Cel care i-a dat chip, să nu

te-atingi de sufletul ei!

Instinctul îl făcu pe Brodersen să răspundă, cu o tărie perfect calculată:

— Linişte! Stai jos. E un ordin...

Navigatorii spaţiului învaţă din primele momente că viaţa tuturor celor de la bordul unei nave poate depinde de supunerea instantanee. Leino se înmuie. Cu excepţia gâfâielilor lui şi a ventilatorului, cabinetul se goli de orice sunet, un timp pe care Brodersen îl măsură, înainte de a spune cu glas calm:

— Martti, frate al lui Lis, ascultă-mă! Ai vorbit despre mândria ei. Îi admiri şi inteligenţa. Atunci, pe tot universul, ce te face să presupui că s-ar putea lăsa coruptă? Pur şi simplu, a ales să acţioneze puţin mai altfel decât te-ai fi aşteptat tu din partea ei. Dacă te îngrijorează fidelitatea şi moralitatea ei, de ce n-ai obiectat când a divorţat de primul soţ? Îi jurase credinţă pe Biblie, adu-ţi aminte; e cetăţean al Sfintei Republici de Vest:..

Leino se holbă la el, cu gura căscată.

— Fiindcă ştii, urmă Brodersen, că în pofida creierului său impresionant, e un ticălos tiranic, nesimţit şi cu vederi înguste. Dacă Lis va ajunge la concluzia că şi eu sunt la fel de rău, se va lepăda şi de mine, iar tu vei chiui de bucurie, nu-i aşa? Intenţionez să mă asigur că nu va lua niciodată hotărârea asta.

Totuşi, ce sunt divorţul şi recăsătoria, dacă nu poligamie în timp, nu în spaţiu?

Lăsă întrebarea să-şi facă efectul, înainte de a continua:

— Să nu mă înţelegi greşit... Îţi respect principiile. Acolo de unde vii tu, se aplică. Tradiţii adevărate şi verificate; familia mai presus de individ; casa care să prezinte lumii o faţadă solidă — palavre, în sensul ăsta am fost educat şi eu! Nu susţin nici că e greşit. Din câte ştiu eu, e adevărul absolut. Spun numai că nu e singurul mod în care pot trăi oamenii, sau în care chiar trăiesc. Iar tu, Martti – nu te iau de sus, declar numai un fapt –tu n-ai prea fost expus alternativelor. Ai venit în Eopolis, care îşi zice cosmopolitan, direct din fundul pădurii. Ei bine, Eopolisul nu e cosmopolitan. E o adunătură de orăşele, străine între ele, îngrămădite toate pe aceiaşi câţiva kilometri pătraţi. N-ai văzut niciodată Pământul. Lis l-a văzut... În plus, tu ai muncit din greu tot timpul, adeseori în spaţiu, ceea ce ţi-a limitat şi mai mult contactele cu oamenii. Repet: nu spun că ar trebui să-ţi schimbi filosofia. Spun că nu ai avut nici o posibilitate adecvată de a

învăţa toleranţa – reala toleranţă, la nivel fundamental, despre lucrurile apropiate oamenilor la care ţii. Încearcă asta, prietene!

— Legea lui Dumnezeu..., şopti Leino.

Brodersen, care era agnostic încă din pubertate, ridică iarăşi din umeri

— Lasă-l în pace pe Dumnezeu! Hai să ne lămurim mai întâi cu Ceilalţi...

Reveni la atac:

— Fără să-mi bag nasul în treburile tale, rareori am observat să te fi lipsit de somn pentru slujbe religioase după câte o partidă de pocher prelungită, sau altceva. Ba chiar, te-am cam auzit lăudându-te cu faptele tale printre cucoane şi te-am văzut dând târcoale pe lângă câte una, două, cu reputaţie. Ca să nu mai menţionez bacanalele alea sezoniere din ţara ta natală...

Leino roşi.

— Sunt încă burlac!

— Şi, desigur, îţi închipui că te vei căsători cu o fecioară! Iar după aceea nu-i vei face nici un râu dacă mai calci pe-alături din când în când, cu condiţia să fii discret!

Râse sonor:

— Martti, am petrecut destul de mult timp în Podişuri. Ţi-am spus că îmi amintesc de-acasă. Hai să nu ne mai jucăm de-a cucu-bau, da?

...Schimbul de replici continuă încă o jumătate de oră. Treptat, Leino se linişti.

În cele din urmă, Brodersen rezumă:

— În regulă, nu aprobi, şi nici nu mă aşteptam s-o faci atât de repede, dar eşti de acord că misiunea noastră e prea importantă ca s-o expui primejdiei de dragul unei răfuieli personale, iar rolul lui Caitlín în cadrul ei e la fel de important. Corect?

Leino înghiţi un nod – ajunsese în pragul lacrimilor – şi dădu din cap.

— Ei bine, e maximum cât am putea cere, eu sau ea, la un nivel rezonabil, conchise Brodersen. Spre binele tău însă, şi spre al nostru, am o mică rugăminte. Doar o rugăminte, reţine.

Degetele lui Leino se încordară, împreunate în poală.

— Dacă poţi, continuă Brodersen, nu fi distant cu ea, băţos şi formal. Ţine minte, Lis n-o face! Fii puţin mai prietenos! Ea ar dori cu siguranţă să-ţi fie prietenă. Şi mie mi-ar face plăcere să vă împrieteniţi. În fond, ţi-am explicat că între noi nu e o

aventură de-o noapte, încerc să gândesc în avans cu ani de zile...

Zâmbi:

— Dă-i o minimă şansă şi te vei bucura de compania ei. De exemplu, ţie îţi plac baladele. Ei bine, e o baladistă trăsnet!

— De-asta sunt sigur, replică Leino.

— Convinge-te pe pielea ta, îl îndemnă Brodersen. Veţi avea o grămadă de timp, chiar şi după ce începem şedinţele alea de instrucţie militară. Nouăzeci la sută din bravură constă în a aştepta să se întâmple ceva, orice. Caitlín poate însufleţi ca nimeni alta ceasurile astea...

Ulterior, rămas singur, medită cu pipa în gură şi un pahar de scotch pe care şi-l îngăduise: *Deci, mai facem un compromis de suprafaţă, care s-ar putea să reziste un scurt răstimp, în scopul ca misiunea noastră – lăsând la o parte vieţile cotidiene — să poată continua. Mă întreb, oare şi Ceilalţi sunt nevoiţi vreodată să procedeze la fel?*

15

DACĂ ŞTIAI EXACT încotro să priveşti, maşina T sclipea ca o minusculă scânteie printre stele, la pupa, căci *Chinook* executase întoarcerea şi se îndrepta spre ea în marşarier. Susanne Granville, însă, comandase ecranului din cabina ei să-l înfăţişeze pe Phoebus. Cu luminozitatea redusă pe cale optică până la aceea a unei simple luni, iar coroana şi lumina zodiacală strălucind sidefiu la intensitatea lor naturală, discul acela continua să ascundă ochiului majoritatea sorilor îndepărtaţi.

— O ultimă phivelişte familiahă, îi explică ea lui Caitlín. Penthu mine, poahta va fi o noutate. Niciodată n-am condus o navă phin ea, decât în simulăhile de anthenament. Înţelegi, am... figuhat?... da, am figuhat de câteva ohi la hepetiţii, înthe locul de-aici şi Sol, înainte de a pleca în vheo dihecţie nouă.

— Chiar este necesar s-o faceţi? întrebă Caitlín. Am fost învăţată că trecerea se face după o configuraţie exactă – fără paşi de dans, nici măcar ca un marş de defilare, ci ca o piesă de şah sărind dintr-o pătrăţică în alta – şi că orice pilot automat poate conduce o navă prin toate etapele...

— Este aphoape întotdeauna adevăhat şi, de fapt, da, pilotul automat o face. Însă vahiaţiile pehmisibile sunt mici. Dacă depăşim tolehanţa, vom intha pe altă poahtă. Şi unde ajungem atunci, numai Dumnezeu ştie, iah eu nu ched în Dumnezeu. E absolut posibil să ajungem în vheun punct din spaţiul intehstelah, făhă nici o maşină la îndemână, cu vidul în juhul nosthu, până la moahte. Toată lumea ştie că nici una din sondele de la Sol nu s-a mai înapoiat!

Susanne se înfiora, abia perceptibil.

— O hegulă înţeleaptă spune ca, în tot timpul thanziţiei, un linkeh să stea cuplat în cihcuit, gata să-şi aplice flexibilitatea şi judecata, dacă se întâmplă ceva nephevăzut... Ceaiul e gata. Cu ce-l bei?

— Cu lapte, te rog. Nu, am uitat, nu avem proaspăt. Simplu ca al tău, şi-ţi mulţumesc!

Caitlín îşi lăsă gazda să toarne şi s-o servească, din serviciul de ceşti al navei. Ochii ei verzi se plimbau pe ecran.

Găsea aproape numai grandoare în imaginea prezentată. La fel ca toţi ceilalţi, Susanne se îmbarcase în grabă. Cu excepţia biroului alăturat celui al căpitanului, cabinele nu se deosebeau decât prin cheia cromatică, cea de faţă fiind decorată în roz şi alb. Altfel, n-o scoteau în evidenţă decât ceştile şi aroma din ceainic.

Dubla locuire ar fi conferit un accent în plus, iar spaţiul fusese conceput în vederea acestei posibilităţi; informaticiana însă părea dornică să-şi păstreze solitudinea. Scundă, slabă, adusă de umeri, cu braţele lungi şi trăsături vag batraciene, din jurul cărora părul rar şi negru era strâns la spate într-o coadă-de-cal, părea mai bătrână decât cei douăzeci şi opt de ani tereştri ai ei. Vocea subţire şi kimonoul ţipător n-o ajutau cu nimic. Tindeai să te concentrezi asupra ochilor ei, foarte frumoşi: mari, de un cafeniu intens, cu gene dese...

— Aş fi adus un ceai mai bun, dacă aveam timp, îşi ceru ea scuze. Mă phicep destul de bine la gătit ca să apheciez ceea ce ne dai la masă din haţia standahd. Poate, când voi avea timp, ai vhea să te ajut?

— A, pentru atât de puţini meseni, nu e nici o problemă, răspunse Caitlín. Deşi, dacă vrei să te recreezi, sigur, m-aş bucura să-mi ţii companie!

— Mă gândeam că ah fi bine să ne cunoaştem, propuse timid

Susanne; se aşeză pe un scaun, în faţa musafirei. Expediţia asta poate deveni lungă sau pehiculoasâ…

— Sau şi una, şi alta. Iar noi suntem singurele două femei la bord. În plus, poţi să-mi vorbeşti despre restul echipajului. N-am avut nici cea mai mică şansă să cunosc vreun bărbat, în afară de Serghei Zarubaev, mai îndeaproape decât la nivel de salut sau de a-l bombarda cu întrebări tehnice. Dan mi-a ocupat tot timpul cu învăţarea îndatoririlor…

Susanne roşi:

— El ştie cel mai bine să explice desphe oameni. El ahe talentul de a-i cunoaşte. Eu nu sunt… sociabilă.

— Totuşi, îmi poţi oferi un punct de vedere în plus. Mai mult, când suntem amândoi liberi, Dan şi cu mine nu ne pierdem vremea cu informări.

Rânjetul lui Caitlín se şterse când Susanne roşi şi mai intens, sorbind cu zgomot. Întinzând mâna, îşi bătu gazda pe genunchi:

— Scuză-mă! Limba mea desferecată… Voi încerca să rămân mai puţin neruşinată, cât îmi îngăduie buna dispoziţie.

— Tu şi el vă iubiţi, nu?

Cuvintele fuseseră abia şoptite.

— Mhm… Cântece de păsărele, trandafiri şi whisky vechi de-o sută de ani! Dar nu te teme pentru căsnicia lui. Niciodată nu i-aş ameninţa-o, căci şi pe ea o iubeşte, şi ea pe el, şi e o doamnă nespus de scumpă.

Susanne privi de la ceaşcă spre soare şi înapoi.

— Cum v-aţi cunoscut?

— Prin intermediul lui Lis, aşa au vrut zeii. Fără îndoială, ştii că activează la Teatrul Apollo, organizând, colectând fonduri, netezind penele ciufulite, mai ales penele! Ei bine, apăream şi eu pe aceeaşi scenă din când în când, ca să joc câte un rol secundar sau să cânt câteva melodii. Lis a oferit interpreţilor o petrecere la ea acasă… Întâmplător, n-ai asistat la nici un spectacol cu mine?

Susanne clătină din cap:

— Nu phea ies în lume…

— Se spune, replică pe un ton mai blând Caitlín, că linkerii au preocupări mai înalte decât oamenii de rând.

— Nu, sunt numai altfel, şi numai când ne aflăm în linking. Decuplaţi, suntem la fel ca toţi ceilalţi…

Ridică o mână, susţinând privirea fermă a celeilalte femei:

— La dhept vohbind, anii de anthenament intens, munca însăşi, au o anume influenţă. De multe ohi e adevăhat ceea ce auzi desphe noi, suntem exthem de inthovehtiţi. E o phofesiune cahe athage acest gen.

Încercă să chicotească:

— Se mai întâmplă şi excepţii. O mică minohitate dintre noi suntem nohmali...

— Eu nici nu te-aş numi altfel, cred, o asigură Caitlín. Timidă, poate, ceea ce mie mi se pare fermecător, cu gura mea spartă. Şi accentul tău în engleză e drăguţ. Eşti din sudul Franţei?

— Nu eu, păhinţii mei. Eu m-am născut în Eopolis. Cunoşti *La Quincaillerie,* mahele magazin de matehiale de pe Tonahi Avenue? Al loh e. Ei bine, am fost singuhul copil, nesociabilă, ei aveau buni phieteni fhancezi, aşa că...

Punând ceaşca pe masa alăturată, Susanne desfăcu larg mâinile.

— Dan vorbea despre tine ca şi cum ai fi provenit de pe Pământ!

— Mi-a văzut *cuhhiculum vitae,* dah bineînţeles că mi-am pethecut fetia... copilăhia... şi de ce să fi ţinut minte? Păhinţii mei m-au thimis la studii când aveam... şaisphezece ani pământeni... iah testele au dovedit că aveam talent. Pe Demeteh nu se găsesc posibilităţi de a se fohma linkehi. Am locuit la mătuşa şi unchiul meu, iah după ce am absolvit, m-am angajat la o companie din Bohdeaux, până când, după şase ani de la plecahe, mi-a venit dohul de casă şi m-am întohs. Nu peste mult, m-a angajat Căpitanul Bhodehsen.

Se lăsă tăcerea, stingheră, prelungită. Caitlín o spulberă în bucăţi:

— E rândul meu, dacă te interesează.

Informaticiana dădu din cap, nervoasă şi nerăbdătoare.

— Deşi am mai puţine de spus decât tine. M-am născut în Baile Atha Cliath – Dublin, altfel spus. Tatăl meu fiind un medic de succes, îşi putea trimite copiii să-şi petreacă vacanţele în locuri celebre, inclusiv regiunea ta, Susanne. Cel mai mult, însă, vagabondam pe drumurile Irlandei: eram o fetişcană rea şi rebelă, teamă mi-e, care se simţea tot mai desconsiderată până când, la vârsta de nouăsprezece ani tereştri, mi-am depus formele de emigrare. Cota irlandeză era aproape neacoperită — aveam de umplut la loc jumătate din teritoriu, după Tulburări –

şi m-au înhăţat imediat. De-atunci, am stat numai pe Demeter... Oftă.

— Of, doamne, ce dor mi-e să mă mai plimb o dată prin ţara aia verde, atât de verde, şi să-mi sărut părinţii. Cu toate certurile şi necazurile pe care li le-am pricinuit, scrisorile lor erau pline de nostalgie...

— Mă mih că ţi-ai păsthat *patois-ul* după atâţia ani!

— Mă rog, gaelica e principala noastră limbă, ştii, şi-apoi, mai avem şi un mod anume de a lupta să ne păstrăm identitatea în Cantonul Insulelor, şi în Europa pe deasupra, şi pe deasupra ei, în Uniunea Mondială.

Caitlín schimbă tonul:

— Pot vorbi engleza eopoleană oricând doresc. Sau britanica, cu voia dumneavoastră, ori scoţiană cu farafastâcuri, sau yankeea de jos din est, sau soudista... Un colecţionar de balade învaţă.

— Locuieşti în Eopolis?

— Da, într-o cabană lângă rău, pe Malul de Oriunde, împreună cu un căţel corcit, o pereche de guzgani, o armată de molii-curcubeu, o mâţă bătrână şi scorţoasă şi un număr variabil de pisoi. Şi lucrez ca infirmieră. Când nu hoinăresc prin alte locuri. Ceea ce, sunt sigură, e destul de spus despre mine... Mă priveşti foarte ciudat, Susanne!

— Malul de Ohiunde e un cahtieh cu heputaţie phoastă, mormăi informaticiana.

Caitlín râse:

— E un cartier poliglot, ieftin, dezmăţat şi amuzant, dar nu-i rău dacă-ţi faci prieteni şi rămâi cu capul pe umeri. Ce-a mai rămas din virtutea mea a trecut prin primejdii mai mari în camera de gardă de la St. Enoch sau în casele elegante de pe Colina Nicovalei, decât s-a întâmplat vreodată pe Mal!

— Călătoheşti prin lume, spui?

—Mda...

— Şi cine ahe ghijă de animalele tale când eşti plecată?

— Un zdrenţăros bătrân pe nume Matt Fry. Cum a ajuns pe nava de transport, în veci n-am să ştiu, nici eu şi nici altcineva. Nu spune niciodată de două ori aceeaşi poveste, şi n-are nici vreun talent deosebit ca să-şi justifice călătoria, în afara faptului că e cel mai încântător ticălos care s-a născut vreodată, de la Falstaff încoace. Eu, cel puţin, am putut promite că aveam să

mă calific ca infirmieră, fiindcă tăticul îi dăduse un brânci din start fetiţei. Ei bine, Matt e blând şi înţelegător cu animalele, ţine casa curată şi păzită de hoţi, şi nu cere mai mult decât un acoperiş deasupra capului, plus sticlele pe care se nimereşte să le las în urma mea, nici una dintre ele plină vreodată.

Clătină din cap:

— Mi-aş dori să-i pot da adăpost pe tot timpul anului, dar n-am mai avea nici unul parte de discreţie, iar prietenii mei gentlemeni...

Se întrerupse.

— Nesimţita de mine, iar te-am făcut să te ruşinezi! Mă poţi ierta?

— Nu, nu, nu, se bâlbâi Susanne, roşie ca racul. Nu face nimic. Chezusem... că tu şi Daniel... nu, cum spuneai, discheţia... *allons,* să schimbăm subiectul, bine?

— E cel mai bine, încuviinţă serioasă Caitlín. N-am deloc lacăt la gură. O meteahnă irlandeză, la fel ca băutura. Dan mă tot bate la cap s-o las mai moale...

— Vohbăhia şi băutuha, eu găsesc să astea sunt phobleme ale speciei, nu naţionale.

Susanne începu să vorbească repede, îndepărtând conversaţia de subiectele personale şi regăsindu-şi, treptat, încrederea.

— Niciodată n-am mai cunoscut o ihlandeză, până la tine. Am citit unele opehe de-ale compathioţiloh tăi, mi-am phoiectat câteva filme, am văzut documentahe... Poate că, în expediţia asta, ai să-mi ahăţi şi mie ţaha?

— Pe legea mea, mare plăcere mi-ar face!

— Şi apoi, am să te duc şi eu pe tine phin Phovence... Dacă avem timp. Dah mai întâi mehgem în Ihlanda, datohită păhinţiloh tăi

— Excelent! Ce preferi, un oraş modem — am auzit că în ultima vreme Dublinul a devenit foarte interesant – sau monumentele istorice şi frumuseţea liniştită de la ţară? S-ar putea să avem de ales între una şi cealaltă...

— La ţahă! Ohaşele de pe Pământ seamănă phea mult unele cu altele. La ţahă, fiecahe loc e unic!

— La noi plouă, o preveni Caitlín, şi burniţează, şi iarăşi plouă, şi e ceaţă, şi din nou plouă, şi poate chiar să ningă puţintel. Am uitat în ce anotimp vom ajunge...

— *Cela ne fait rien.* Mi-ah plăcea ohicum să vizitez. La noi în Fhanţa, la *campagne,* e de-acum phea civilizat – aghodomenii, pahcuhi, comunităţi şi, phinthe ele, câteva locuhi păsthate cuhate penthu tuhişti.

Caitlín zâmbi cu tristeţe:

— Atunci, hai repede în Irlanda, căci, din câte aud, se îndreaptă şi ea cu viteză în aceeaşi direcţie. Cât de mult mă bucur că o cunosc sălbatică, şi că Demeter însuşi va rămâne la fel cât timp voi trăi eu!

Şi fredonă o măsură, două.

— Ce-a fost asta? întrebă Susanne.

— A, se spune că e un vechi cântec de leagăn. Nu de mult i-am făcut nişte cuvinte proprii, după ce mi-a scris mama de la Lahinch, unde-şi făcea vacanţa.

— Cuvinte? Vhei să mi le cânţi?

— Când a refuzat vreodată un bard? râse Caitlín. Noroc că-i scurt!

Ademenim turiştii la noi,
Ademenim turiştii acasă,
Ademenim turiştii la noi,
Pe cer le punem taxă-ă,
Ademenim turiştii la noi,
Cântecel pentru copii,
La Piatra din Blarney,
Asta-i industria irlandeză-ă.

După care, amândouă se însufleţiră din ce în ce mai mult.

16

CÂND *CHINOOK* AJUNSE la aproximativ un miliard de kilometri distanţă de maşina T, nava de supraveghere *Bohr* stabili contactul laser. Autorizaţia de acces în Sistemul Solar fusese deja transmisă. Mai rămâneau de efectuat una-două formalităţi, precum şi trimiterea în avans a unui mic „peşte-pilot" automat, care avea să anunţe garda din cealaltă parte a porţii că urma să treacă o navă, pentru a pune în aplicare obişnuitele măsuri de siguranţă. Procedurile s-au executat în timp ce

Chinook manevra pentru a se apropia de prima baliză pe lângă care trebuia să treacă.

Nu era cea mai îndepărtată. Traseul pe care avea să-l urmeze şerpuia printre şapte sfere luminoase. Se deosebea de traiectoria prin jurul maşinii din Sistemul Solar, cu destinaţia Phoebus, care cuprindea trei balize. Mulţi gânditori speculaseră cu privire la motivele acestor variaţiuni. Probabil că astronauţii extratereştri găsiseră unele răspunsuri, îşi spunea Brodersen.

Stătea singur în centrul de comandă. Şansele de a rămâne doar un simplu pasager, în timpul tranzitului, erau copleşitoare. Ar fi trebuit ca sistemele cibernetice să coordoneze totul. Dacă eşuau, sau păreau doar pe punctul să eşueze, prelua iniţiativa Su Granville, de la computer, împreună cu Phil Weisenberg şi Martti Leino, aflat în sala maşinilor, sub comanda ei. Cu toate acestea, se simţea obligat să stea pe poziţie, fără Pegeen, care i-ar fi distras atenţia, oricât de mult doreau să petreaca momentele acelea împreună. Brodersen nu se plictisea niciodată să asiste. Sub aspect vizual, apropierea de o poartă era mult mai puţin spectaculoasă decât multe alte fenomene din spaţiu. El, însă, se gândea la semnificaţia imaginilor, încerca să înţeleagă faptul că existau fiinţe care le făcuseră să fie posibile şi-şi simţea sufletul înălţându-se, cuprins de uimire.

Fiecare trecere era uşor diferită de cea anterioară, întrucât balizele îşi modificau încontinuu configuraţiile, pentru a corespunde cu rotaţia stelelor prin galaxie (şi cu cine ştie ce alte aspecte proteice ale universului?). Schimbările erau prea mici pentru a fi percepute în intervale mai scurte de câteva decenii, se compensau uşor şi, în orice caz, fiecare navă avea o oarecare cantitate de toleranţă. Dacă se abătea cu câţiva kilometri de la un anume curs, urma să apară totuşi la destinaţia dorită, deşi momentul şi poziţia exactă a sosirii puteau să nu mai corespundă exact intenţiilor. Chiar şi aşa, legea spaţiului recomanda pe bună dreptate degajarea lentă a traiectoriei, lăsând o marjă de eroare suficientă.

În fond, o eroare gravă te-ar fi aruncat în necunoscut. Presupunând că o configuraţie completă de tranzit implica două sau mai multe balize, şapte balize ofereau 5.913 destinaţii posibile. (Sondele robotice verificaseră această ipoteză, plecând din Sistemul Phoebian precum şi din cel Solar, pentru a nu se mai întoarce niciodată.) În plus, existau infinit mai multe căi

care nu mergeau direct de la o baliză la alta, fiecare dintre ele ducându-te de asemenea altundeva. (Sondele controlaseră şi acest lucru, până când autorităţile ajunseseră la concluzia că se pierduseră prea multe.)

Brodersen ştia că un anume traseu l-ar fi dus acolo unde ajunsese nava extraterestră – şi *Emissary,* care după aceea se întorsese pentru a dispărea într-o capcană de un cu totul alt soi. La fel ca restul publicului, nu aflase care era acea traiectorie. (Pe vremea aceea, fusese şi el de acord că păstrarea secretului reprezenta o politică de bun-simţ.) Dincolo de poarta aceea, trebuia să existe o maşină. Una dintre sondele de fabricaţie terestră apăruse neapărat acolo, în prealabil. Însă, chiar dacă extratereştrii o observaseră, nu aveau cum să ştie cine o trimisese, şi de unde.

Asemenea celor mai mulţi dintre oameni, Brodersen lua drept sigur faptul că multe traiectorii rămase între balize, poate chiar toate, duceau de asemenea la maşini T. Problema era aceea că, o dată tranzitat, nu mai cunoşteai drumul de înapoiere. Ai fi orbecăit de la o poartă la alta, până când ţi se terminau proviziile, în afara cazului când găseai o societate avansată care să te ajute. *Emissary* plecase cu această nădejde, dar cei de pe *Emissary* ştiuseră că exista o asemenea civilizaţie. Totuşi, următoarea maşină T putea să îndeplinească pur şi simplu funcţia de releu, într-un loc altminteri complet pustiu... Singurul lucru sigur era că foarte puţine drumuri duceau la specii iniţiate în aceste probleme. Sistemul Phoebian, de exemplu, fusese lipsit de inteligenţă, nicidecum de o civilizaţie spaţială, până când Vocea îi îndrumase într-acolo...

Orele treceau.

În cea mai mare parte a timpului, *Chinook* plutea liber, iar Brodersen stătea harnaşat lejer în fotoliu, degustând senzaţia extatic-fantomatică a imponderabilităţii. Apoi, când nava ajungea la distanţa stabilită faţă de o baliză, giropropulsoarele, murmurând încet, o răsuceau, reactoarele se aprindeau; timp de câteva minute, Brodersen avea o uşoară impresie de greutate şi din nou plutea în derivă. Domnea o imensă tăcere. Ar fi putut vorbi cu Pegeen prin intercom, dar astfel i-ar fi auzit tot echipajul. Nici ceilalţi nu aveau nimic de transmis, în timp ce imaginile se deplasau, maiestuoase, pe ecrane.

O sferă pe fond negru, de mărime lunară pentru ochiul liber,

strălucind verde ca Irlanda, înainte de a dispărea... maşina T la distanţa minimă, un cilindru scurtat, acoperind câteva grade dintr-un arc alb cu un slab luciu sidefiu pe fundalul înstelat... fiorii gândului că o masă atât de enormă era comprimată atât de dens, pentru a se roti cu atâta furie... o sferă a cărei culoare nu se înscria în spectral vizual... Calea Lactee, nebuloasele, galaxiile din afara galaxiei noastre...

După un timp, cerul începu să se modifice suficient pentru a fi perceptibil: steaua aceasta luminoasă şi steaua aceea luminoasă, apropiindu-se sau depărtându-se, pentru ca în sfârşit să pâlpâie şi să zboare prin beznă ca doi licurici, în timp ce *Chinook* se adâncea şi mai mult în câmpul acela pe care-l crea monstruoasa masă, în monstruoasa ei rotire...

Timpul era îndelungat, dar timpul nu însemna nimic, până când se auzi semnalul:

— Atenţiune!

Pulsul lui Brodersen făcu un salt. Se agăţă de braţele scaunului. Nava se întoarse greoi, se opri, stătu nemişcată o clipă. Forţa îl înşfăcă. Manevra finală, pe orice traiectorie, consta într-o acceleraţie acută, drept către maşină.

Când propulsorul se opri, nu simţi nici un salt, nici o deformare, nimic în afara imponderabilităţii. Pe ecrane, universul păru să se clatine un moment. Se stabiliză imediat; efectul aparţinea unei iluzii optice datorate inerţiei ochiului. Pretutindeni în jur, văzu o titanică seninătate; un cilindru, pe care depărtarea îl micşora până la dimensiunile unei scame, un cilindru care nu era cel pe care-l văzuse; un disc asemănător cu al lui Phoebus, dar mai alb, mai fierbinte: discul lui Sol.

Chinook trecuse.

Brodersen îşi reluă rolul de comandant.

— Aram Janigian, de la comanda navei de supraveghere *Copernicus,* spuse chipul în receptorul outercomului, într-o spaniolă cu accent străin. Bine ai venit, *Chinook!*

— Daniel Brodersen, comandant. Mulţumesc, fu răspunsul, la fel de ritual. Totul e-n ordine la bord!

— Perfect. Poziţia şi vectorii dumneavoastră sunt acceptabili, nu se cere efectuată nici o corecţie imediată...

Oricât îi era de familiar totul, Brodersen se simţi din nou impresionat de faptul că orice navă ieşea întotdeauna cu aceeaşi viteză relativă faţă de a doua maşină T, cu cea pe care

o avusese în relaţie cu prima, la momentul saltului. Într-un fel, diferenţele de energie dintre stele erau compensate în interiorul câmpurilor transportoare — în afara cazului că acţiona vreo lege a conservării despre care omul nu ştia nimic.

— Poftiţi informarea, spuse Janigian.

Datele trecură direct din computer în computer, începând cu ora locală exactă. Comparaţia îi arătă lui Brodersen că se situa la mai puţin de două ore distanţă în timp faţă de estimările lui, binişor. Urmau condiţii ale vântului solar, localizări ale altor nave în Sistem etc. După ce toate acestea se terminară, Janigian comunică personal câteva subiecte selecţionate. Portul Helen, din Liga Iliadică, era închis datorită unei greve; un transport de apă şi hidrocarburi cometare, cu destinaţia Luna, primise prioritate de grad A; un asteroid din spaţiul interstelar, deplasându-se pe orbita sa hiperbolică, avea să se apropie de Marte la data de 3 februarie; până la noi dispoziţii, o zonă sferică din jurul Roţii San Geronimo, cu raza de un milion de kilometri, era interzisă persoanelor şi navelor neautorizate...

Brodersen tresări, oprindu-se în hamuri şi ricoşând înapoi.

— Ha? exclamă el. Ce se întâmplă?

— Un proiect ştiinţific care trebuie să evite contaminarea cu gaze, sau cel puţin aşa am înţeles eu, răspunse Janigian, plictisit. Ce vă pasă? Aveţi drum liber spre Pământ.

— Hm-m... Sperasem să vizitez Roata, cât timp sunt aici, minţi grăbit Brodersen. Să retrăiesc nişte amintiri fericite. Ce-i cu proiectul ăla?

— Nu ştiu. Vă transfer în bancă anunţul complet, dacă vreţi. Poate reuşiţi să obţineţi permisiunea...

— Mulţumesc. Continuaţi, vă rog!

Informarea luă sfârşit, fură schimbate politeţurile de rămas-bun, se calculară vectorii şi *Chinook* porni cu acceleraţia de unu *g.* Avea nevoie de patru-cinci zile terestre pentru a-l ocoli pe Sol şi a ajunge pe Pământ. Ar fi trebuit să fie un voiaj absolut de rutină.

Brodersen ceru o afişare a interdicţiei. După ce-o citi încruntat, îşi desfăcu chingile şi începu să se plimbe printre instrumentele, suprafeţele oarbe şi ecranele pline de stele ale centrului de comandă. În cele din urmă, activă intercomul.

— Căpitanul către inginerul-şef. Phil, vrei să vii până aici? O parte din el îşi imagină dezamăgirea lui Caitlín că nu-i spusese

nimic. Mai târziu, mai târziu şi ei, şi tuturor celorlalţi. Mai întâi, avea nevoie de o consultaţie cu principalul expert tehnic de la bord, care mai era şi cel mai vechi prieten al său prezent pe navă.

Weisenberg intră vioi pe uşă. Ridurile chipului său erau destinse; rareori îşi manifesta emoţia.

— Ce-a fost asta, Dan? întrebă el, în engleza sa tărăgănată; părinţii lui, de neam neo-hasidic, emigraseră pe Demeter pentru a scăpa de persecuţiile Sfintei Republici de Vest.

— Ai ascultat, nu-i aşa?

Conform obiceiului, Brodersen lăsase să se audă prin intercom conversaţia cu Janigian.

— Bine, uită-te la povestea asta cu Roata San Geronimo şi spune-mi a ce ţi se pare că miroase!

Weisenberg îşi coborî trupul slăbănog, încheietură cu încheietură, într-un scaun din faţa terminalului. Urmară câteva momente de tăcere. Brodersen simţea sudoarea îmbrobonindu-i pielea.

— Ei, se răsti el după un timp.

Weisenberg îl privi:

— E destul de evazivă, nu?

— Evazivă, pe dracu'! Cine te-aştepţi să ia în serios baliver-nele astea despre rezervarea unui monument public, luni de zile, pentru nişte cercetări atât de meschine?

— Oricine nu-i paranoic, Dan. Fundaţiile sponsorizează totuşi proiecte ciudate; iar monumentul respectiv e monumental de neimportant, cam pentru toţi cei ce sunt în viaţă.

Brodersen dădu cu pumnul în perete, dureros de tare.

— În regulă, sunt paranoic! Şi tu la fel. Şi toată gaşca. Din motive întemeiate. *Emissary* este reţinută undeva, dacă n-a fost cumva distrusă deja, cu echipaj cu tot. Roata nu ţi se pare un loc logic?

Weisenberg dădu din capul său albit:

— Ei da, dacă insişti, mi se pare. Slabe şanse să treacă vreo navă prin apropierea acelei zone închise. Dacă totuşi trece, n-ar avea nici un motiv să-şi întoarcă scannerele într-acolo, la putere maximă, şi să identifice o navă de tip *Reina* modificată orbitând prin apropiere.

Degetele sale prelungi frecau bărbia la fel de prelungă.

— Unde e Roata în prezent?

Susanne ieşise din post, altfel Brodersen ar fi putut primi răspunsul pe loc. Aşa stând lucrurile, îşi formulă solicitarea pe un keyboard. Privi împreună cu Weisenberg imaginea vizuală care însoţea numerele.

— Mda, spuse el. Nu departe de conjuncţia interioară cu Pământul. Ceea ce o recomandă în plus ca o închisoare ideală.

De pe scaunul său, Weisenberg îl privi pe comandant, care stătea aplecat deasupra ecranului.

— Vrei să zici c-ar trebui să dăm o raită prin apropiere şi să aruncăm o privire, spuse el încet.

— Ce altceva?

— Păi, să mergem pe Pământ, conform planului de zbor, şi să anunţăm familia Rueda, tot conform planului.

— Riscant, mârâi Brodersen. Vor avea nevoie de timp pentru a găsi pretextul să trimită o navetă, plus toate pregătirile şi hârţogăria. În vremea asta, se poate întâmpla orice. În cel mai fericit caz, Aurie Hancock va începe mai devreme sau mai târziu să aibă bănuieli faţă de mine... şi aş miza pe *mai devreme,* e o căţea bătrână şi deşteaptă. Deocamdată, avem avantajul timpului. Dacă *Emissary* e acolo, putem duce la Lima vestea — cu imagini — ca să dăm o declaraţie şi o transmisie publică, făcând praf toată conspiraţia asta! încheie el, cu un muget.

— Uşurel, uşurel, îl temperă Weisenberg. Ocolul va prelungi drumul cu două zile, îţi dai seama. Să zicem că nu vedem nimic. Ce explicaţii vom da, când ajungem pe Pământ?

— A, pregătim noi un scenariu din mers, replică nerăbdător Brodersen. Ca de pildă, să zicem, o ciocnire înfiorătoare cu un meteorit, care ne-a avariat sistemele de comunicaţii, aşa că n-am putut anunţa, şi am stat în cădere liberă cât timp am făcut reparaţiile. Improbabil ca un şarpe pe catalige, da, recunosc. Dar nu total imposibil, putem falsifica urmele şi, în plus, cei de la Aventureros pot convinge comisia de anchetă să-l trateze ca pe un incident banal. Sau, fără-ndoială, putem născoci o şmecherie mai isteaţă. Vom avea câteva zile la dispoziţie.

Brodersen se îndepărtă de terminal, ocolind cabina, cu mâinile încleştate la spate şi paşi zgomotoşi. Ori de câte ori trecea prin dreptul câte unui ecran, fruntea îi devenea încununată cu stele.

— Îi vom consulta şi pe ceilalţi, bineînţeles, dar sunt sigur că vor accepta. De fapt, chiar am să ordon o schimbare imediată

de vectori, spre Roată.
— Nu, îl opri Weisenberg. Aşteaptă o clipă.
— Hm? se opri smucit Brodersen.
— Să ne îndepărtăm de maşina T destul pentru ca nava de supraveghere să nu observe că o luăm razna, îi explică inginerul.
Brodersen pocni din degete:
— Ai dreptate.
— Şi tu ai dreptate, amice. Trebuie să profităm de ocazie. S-ar putea ca asta să fie ultima noastră cale posibilă de a ajunge la Ceilalţi.
Weisenberg continua să stea liniştit, fără a ridica glasul; în ochi, însă, i se aprinsese o luminiţă pe care Baal Shem Tov ar fi recunoscut-o imediat.
Ploaia fusese adusă de vânt, dinspre mare, să cucerească Eopolisul. Aurelia Hancock, Guvernator General al planetei Demeter din partea Uniunii Mondiale, deschisese cele două ferestre de lângă birou, pentru a respira aerul curat. Umezeala răcoroasă o învălui, mângâindu-i nările, împreună cu sunetele stropilor căzând, lovind, susurând, mirosurile de iarbă şi trandafiri uzi, aroma de ghimbir a stejarului-tunător. Priveliştea, încadrată între lambriurile din lemn palid de tulichină, avea o culoare gri-argintie coborând oblic din albăstriul negricios, peste nuanţele verzi şi roşii întunecate. Dincolo de peluză şi gard, maşinile treceau asemenea unor umbre. Latura opusă a străzii se pierdea într-o penumbră tainică.
Telefonul o smulse din contemplaţie.
— E gata apelul dumneavoastră către doamna Leino!
— Hm! îşi auzi Aurie propriul mormăit. Când mai încercase, cu o oră în urmă, nu-i răspunsese nimeni. Punând aparatul pe „continuă", răsfoise compendii de ştiri, căzuse în reverie... şi nici măcar nu fumase, după cum îi amintea cerul gurii. O furnicau pulpele, iar osul sacral protesta. *Stau de prea mult timp în scaunul asta,* îşi dădu ea seama. *La vârsta mea, te umpli rapid de osânză, dacă nu faci mişcare.*
— Fă-mi legătura, spuse ea, în timp ce gândurile continuau să-i rătăcească: *Trebuie să mă mişc mai mult. Să joc iarăşi tenis – regulat – şi aş putea foarte bine să recunosc că niciodată n-am să mă îndur să fac prea multă gimnastică zilnică plicticoasă, de una singură. Dar cu cine să joc? Cu Jim?* Obişnuiseră cândva să

facă asta, ea şi soţul său. *Şi nu jucam numai tenis.* În ultima vreme, trăgea prea mult la măsea, deloc dizgraţios, fermecător ca întotdeauna, în cazul lui alcoolismul lua forma indolenţei, dar era clar că nu-l interesau tratamentele de dezvăţare. *Atunci, cu cine?* N-o ispitea deloc gândul la picioarele ei, grase şi noduroase de vene, zbenguindu-se pe teren, prin faţa cine ştie cărui tânăr şi simandicos funcţionar superior. Şi a dracului să fie dacă avea să cerşească un aranjament cu vreo colonistă membră a clubului, după strâmbăturile din nas cu care se aleseseră ea şi Jim. Iar pe ecran apăruse Elisabet Leino, zveltă, bronzată, fericită în casa ei şi fără îndoială în viaţa-i sexuală, cu o expresie de politicoasă ostilitate întipărită pe chip.

— Ce mai faceţi, Doamnă Guvernator Hancock? spuse ea, pe un ton deloc întrebător. Îmi cer scuze că adineaori nu m-aţi găsit. Lucram în seră şi n-am auzit soneria.

Sau m-ai amânat în mod semiplauzibil pentru o oră? Înregistrările arată că de cele mai multe ori răspunzi cu întârziere. Aurie îşi fixă pe faţă un zâmbet:

— De ce eşti atât de formală, Lis? Suntem duşmance vechi, la masa de joc. Iar în chestiunile civice, suntem aliate.

Ochii aceia uşor oblici şi complet albaştri, îngheţaţi, o priviră cu dispreţ:

— Ştiţi bine de ce, Doamnă Guvernator Hancock.

Aurie îşi încordă şira spinării. Degetele ei găsiră o ţigară.

— Cum doreşti. Dacă până acum nu m-am făcut înţeleasă clar, nu mai are nici un rost să încerc. Pot vorbi cu soţul dumitale?

Faţa ateniană nu-şi mişcă decât buzele:

—Nu.

—Cum?

O clipă, i se păru că ploaia de-afară curgea în sus.

— E bolnav.

Atacă!

— Serios? Nu cred că a trecut pe la voi vreun doctor.

— Agenţii dumneavoastră notează toate detaliile în ceea ce ne priveşte?

Aurie îşi privi ţigara, inhalându-i acreala ce sfida ploaia, în timp ce-şi pregătea replica.

— Doamnă Leino, dacă preferi această formulă de adresare, soţul dumitale trebuie să-ţi fi explicat care e situaţia. Când i-am

cerut cooperarea şi m-a refuzat, nu mi-a mai rămas decât să-l pun sub restricţie temporară, iar pe dumneata, sub supraveghere.

De atunci, anumite conversaţii telefonice... da, le urmărim. După ce va trece starea de urgenţă, aveţi dreptul statutar de a ne da în judecată pentru despăgubiri. Până atunci, vă urmărim. Două conversaţii telefonice au indicat că stă cuminte, aşa cum trebuie. Întâmplător însă, a doua dintre aceste convorbiri a avut loc în timp ce lipseai de acasă, după ce-i ocoliseşi pe agenţii puşi să te supravegheze.

A mers în pădure, şi-a parcat maşina, a intrat in tufişuri, iar urmăritorii ei crescuţi la oraş i-au pierdut urma. Peste câteva ore, magnetofonul a înregistrat o discuţie între Dan Brodersen şi Abner Croft. Peste alte câteva ore, Lis Leino a revenit la maşină şi s-a întors acasă.

Oare ambele convorbiri cu Croft erau falsificate? Ira Quick mi-a transmis un memoriu confidenţial despre asemenea sisteme. Leino a putut-o pune pe fiica ei să dea un telefon, nici nu era nevoie ca fata să ştie ce se întâmpla. Iar detectivii mei încă nu au reuşit să dovedească existenţa lui Abner Croft.

Aurie se avântă, hotărâtă.

— Şi acum, draga mea, spuse ea printre dinţi, uitându-mă peste nişte documente de rutină, am descoperit dintr-o dată că *Chinook* a plecat spre Sol acum câteva zile. N-am fost informată. Legea nu presupune obligatoriu acest lucru. Dar *Chinook* este nava favorită a lui Dan, iar Comisarul Two Eagles e un bun prieten de-al vostru. Sunt sigură că înţelegi. Trebuie să vorbesc cu Dan.

— E bolnav, v-am mai spus, insistă Lis, cu un calm înspăimântător. Are nevoie de somn. N-am să-l trezesc...

— Atunci, le dai voie ofiţerilor de poliţie să confirme că e acasă? Pentru prima oară, Lis se coloră la faţă.

— Categoric, nu. Să prezinte un afurisit de mandat!

— Îl voi emite personal, o preveni Aurie, iar dacă e absent, s-ar putea să fii pusă şi dumneata sub acuzare, doamnă Leino!

Cu aroganţă:

— Dă-i bice, doamnă Hancock. Am să-mi consult avocatul.

Ecranul râmase mat.

Aurie se cocoşă în scaun. Afară, ploaia continua să şiroiască, şi se lăsa înserarea.

A plecat, era convinsă guvernatoarea. *Cum, necum, a scăpat, s-a îmbarcat pe navă şi a ajuns în Sistemul Solar.*

Cum să-l opresc? Sau, cum s-o dreg?

Să-l informez pe Ira!

Ar fi trebuit să se pună în mişcare imediat, dar, pentru un timp, mâna ei nu putu decât să ridice ţigara, pentru a-i pârli buzele, colorând-o apoi din nou. *Ira,* îi trecu prin minte, *frumosule Ira Quick, mi-ai explicat atât de clar că primul nostru scop uman e dreptatea socială, şi că Ceilalţi şi căutarea lor sunt... ca Luciferul lui Milton, aşa spuneai? Frumosule Ira Quick, voi face tot ce pot pentru tine...*

17

MESAJUL parcurse o undă purtătoare din Eopolis până la un comsat, care îl transmise spre marele emiţător aflat pe o orbită şi mai îndepărtată de Demeter. De acolo, traversă spaţiul interplanetar până la maşina T, lângă care îl primi nava *Bohr.* Prima parte consta dintr-un nume şi două adrese de pe Pământ, urmate de cuvintele OFICIAL URGENT, restul era cifrat. Docil, ofiţerul de telecomunicaţii al navei introduse într-un peşte-pilot banda pe care se înregistrase mesajul, care trecu prin poartă până în Sistemul Solar şi ajunse la *Copernicus.* Ofiţerul de acolo îl transmise cu o undă îngustă până la o staţie releu, aflată pe aceeaşi orbită cu Pământul şi maşina T solară, la nouăzeci de grade între ele, staţie care îl trimise mai departe, spre planetă. În vecinătatea acesteia, avură loc o serie de procese electronice complexe. În cele din urmă – după câteva milisecunde – sunară şi se aprinseră două telefoane, în ambele birouri ale lui Ira Quick, din Lima şi din Toronto. Noaptea nu era nimeni prezent, iar Quick nu lăsase vorbă unde putea fi găsit. (Că tot veni vorba, acesta degusta un coniac postculinar împreună cu o drăguţă şi ambiţioasă statisticiană tânără, căreia avea să-i deguste mai târziu şi persoana.) Nerăspunzând nimeni, telefoanele arhivară mesajul, conform instrucţiunilor, într-o bancă de date specială cu playback, a cărei combinaţie o cunoştea numai el.

Întâmplător, se afla în Toronto. Se dusese acolo după recenta întoarcere din Roată, luându-şi şi familia, de vreme ce ajunsese la concluzia că o perioadă avea să fie prin zonă. Era o

necesitate deplorabilă, aceea de a-şi rezolva şi problemele naţionale ale carierei, după ce se concentrase prea mult asupra celor internaţionale. În centrul Americii de Nord, iarna era tot mai aspră cu fiecare an, parcă pentru a dezminţi afirmaţiile experţilor care spuneau că Pământul se îndrepta *încet* spre o nouă eră glaciară. (Ca să se ocupe de asta, ar fi fost necesară o imensă organizaţie guvernamentală. Şi totuşi, omenirea, încă îndrăgostită de Ceilalţi, îşi lăsa resursele, eforturile şi oamenii să se scurgă necontrolat spre stele!)

În dimineaţa următoare acelei nopţi plăcute, dinspre tundră şuiera viscolul, orbind oraşul cu albeaţa sa zburătoare. Sarcinile de serviciu îl obligau pe Quick să se prezinte la sediu. Nici chiar holografia în mărime naturală, cu sunet stereo, nu putea înlocui întotdeauna strângerea de mână a unui alegător umil sau prânzul luat împreună cu unul important. De la hotel, ar fi putut lua uşor naveta subterană până la Churchill Building; mai întâi însă, trebuia să-şi viziteze locuinţa din suburbii, pentru o schimbare de vestimentaţie. Se gândise să închirieze o cameră în centru, pentru aceste situaţii frecvente, dar preferase să n-o facă. Dacă se prindea de veste, puteau începe să circule glume pe seama lui.

Soţia sa îi oferi micul dejun, fără să-i pună nici o întrebare. Ira îi dărui un sărut apăsat şi cald înainte de a pleca. Îl merita. Alice McDonough nu era numai nepoata omului care reunificase Canada după Tulburări şi reprezenta astfel un nod gordian de nepreţuite relaţii politice; era o femeie atrăgătoare, o gazdă excelentă, mama celor trei fii ai săi, devotată lui Quick... sau, cel puţin, posesoare a decenţei de a-şi restrânge între patru ochi izbucnirile faţă de el.

Maşina îşi croi cu greutate drum spre complexul capitoliului. Vântul urla şi o brusca, zăpada şiroia în jurul capotei, frigul se strecura înăuntru, în pofida încălzirii. Simţi o bucurie iraţională când intră în garaj; furtunile îi stârneau în suflet spaime primitive. Salutându-şi subalternii, jovial ca de obicei, intră în biroul interior şi comută ecranul gigantic, imaginea în direct de afară, pe cea înregistrată a unei plaje hawaiene.

Ambianţa deveni plăcută: un peisaj cald, plin de albastru, alb şi bubuitul valurilor, fotoliu confortabil, birou lat, solid, cu instrumentar complet; mochetă moale sub picioare, după ce lepădase pantofii, fotografii cu autografe ale celebrităţilor, cari-

caturi originale, diplome de onoare, certificate de apartenenţă, scrisori înrămate, numai semne de respect şi afecţiune. Activitatea care-l aştepta, deşi mai puţin importantă decât cea în solda Uniunii, deţinea propria ei fascinaţie. În conştiinţă îi dăinuia, picantă, noaptea care trecuse.

— Ah-h-h, oftă Quick, zâmbind, şi activă playback-ul telefonic.

O luminiţă roşie se aprinse. Ce naiba? Tastă succesiunea numerică necesară. Pe ecran apăru numele lui şi adresa de retur a Aureliei Hancock. Îi tresări inima în piept. Ceru fotograma următoare, văzu o harababură cu un număr de identificare şi solicită programul de decodificare corespunzător. Se formară cuvinte, într-o engleză clară:

Dragă Ira,

Mă rog să nu fie o veste îngrozitoare şi s-o primeşti la timp pentru a proceda cum crezi de cuviinţă. Îl mai ţii minte pe Daniel Brodersen, nu-i aşa? Referinţe: (alte cifre şi litere. Quick ar fi putut solicita dosarul de corespondenţă, dar nu simţea nevoia. Îi stăruia limpede în minte felul cum aprobase propunerea lui Hancock de a-l închide pe acel încurcă-lume.) *Ei bine, am descoperit că a evadat şi e în drum spre Pământ.* (Urmau detalii de aducere la zi, despre insolenta tăcere a lui Elisabet Leino şi nevăstuica de avocat la care apelase aceasta. Arestarea ei nu părea o soluţie practică, avea prea mulţi prieteni, iar Aurie o ameninţase cu Amendamentul Puterilor de Urgenţă, Actul Instrumentalităţilor Periculoase şi Precedentul Finalist, dacă încălca legea în continuare.)

Am verificat, sub pretextul unei treceri în revistă a programelor de zbor, şi am constatat că Chinook *a ieşit pe poartă exact conform planului de zbor (anexat). În momentul în care.vei primi acest mesaj, ar trebui să se afle în apropierea Pământului. Nu ştiu sigur ce intenţionează Brodersen. Poate că nici el nu ştie. Sunt însă gata să pariez că va încerca să ia legătura cu foştii săi cumnaţi din familia Rueda, pentru a le cere ajutorul. Ira, dragă Ira* (nu era genul lui de femeie sub aspect fizic, dar o găsise permeabilă la curtea stăruitoare, ceea ce-l ajutase să-i înregimenteze incontestabila competenţă pentru cauza lui), *nici nu-ţi pot spune cât de rău îmi pare că l-am lăsat*

să-mi scape, sau ce n-aş da ca să pot îndrepta lucrurile. Voi face tot ce-mi ordoni. Între timp, voi fi cât pot de atentă. Sunt sigură că poţi face faţă problemei, la fel cum le poţi rezolva pe toate celelalte, dar îmi vine să plâng la gândul că ţi-am adus pe cap grijile şi munca asta în plus.

Cu sinceritate,

Aurelia

Quick se mândrea cu reacţiile sale calme şi rapide. Ceru prin intercom date despre navă, personalul său avea să i le obţină prompt şi discret. Apoi reciti cu atenţie scrisoarea şi anexele sale, se rezemă de spătar, îşi mângâie barba şi se gândi ce avea de făcut.

În primul rând, să evite panica, orice agitaţie vizibilă. În al doilea rând, să-i pună sub supraveghere completă pe Brodersen şi pe toţi membrii bandei lui, începând din clipa când aterizau sau chiar din acel moment, dacă o făcuseră deja. (Blestemată incertitudine! Momentul în care o navă ieşea pe poartă, calculat din partea respectivă, nu avea decât o legătură aproximativă cu cel în care intrase, prin partea cealaltă, probabil datorită variaţiilor traiectoriei pe care o urma în jurul maşinii T. Nici una nu ajunsese încă înaintea peştelui-pilot, dar unele îl urmaseră foarte îndeaproape, iar altele, cu întârzieri de până la trei zile.) Putea da ordine serviciului secret nord-american — sau, mai degrabă, câtorva agenţi atent selecţionaţi din efectivele lui – prin aceleaşi canale pe care le folosise pentru a obţine cooperarea în legătură cu *Emissary.*

Da, să-l urmărească pe Brodersen şi să vadă ce se întâmpla, ce putea să afle. Iar în clipa când oricare din bandă va încerca să se apropie de vreun Rueda, să-l înhaţe, o dată cu toţi ceilalţi.

Mandatul lor de arestare făcea parte din conţinutul mesajului lui Hancock. Li se puteau alătura prizonierilor din Roată, pentru a suporta împreună măsurile care aveau să fie hotărâte.

Quick trecu la alte probleme. După o oră, îl căută şeful său de personal. Chauveau părea îngrijorat:

— Domnule, în legătură cu astronava *Chinook*... *Î*ntârzie, şi nici nu a trimis vreun mesaj.

— Cum? se agăţă Quick de braţele fotoliului. Asta nu priveşte Controlul Traficului?

— Nu le-am ştiut sistemul exact, nici pe cine să întreb la

Comisia de Control Astronautic, şi a durat un timp până să aflu. Se pare că, atunci când o navă intră în Sistemul Solar, nava de supraveghere îi transmite planul de zbor până la destinaţie – în cazul de faţă, Pământul – dar acela nu face decât să intre în banca de date. După părerea lor, orice alt procedeu ar fi complicat şi inutil, fiindcă o navă silită să-şi schimbe planurile poate anunţa oricând una dintre staţiile care primesc apeluri de urgenţă.

Ei bine, persoana cu care am vorbit mi-a obţinut fişierul, care spune că *Chinook* ar fi trebuit să ajungă ieri pe orbita circumterestră. În continuare, a întrebat la Controlul Traficului, apoi la oponentul său iliadic, şi... În fine, pe scurt, şefule, nimeni nu ştie nimic. Cunoştinţa mea e destul de îngrijorată, dar am reuşit s-o conving – făcând aluzie la o misiune specială, în care e posibil să fi apărut mici probleme — să aştepte înainte de a alerta Divizia de Siguranţă. Dar mi-e teamă că n-o va face prea mult timp.

— Bravo ţie, îl felicită Quick, cu o doză de cordialitate suplimentară. Îi revenise speranţa. *Acel accident cu şanse de unu la un milion, fără precedent, s-a întâmplat în sfârşit şi i-a distrus.* Îşi veni în fire. *Ba nu.*

— Ce facem, domnule? întrebă Chauveau.

Mintea lui Quick o luă la galop. Nimeni din personalul său nu ştia de ce era preocupat. Pentru a da curs problemei cu fermitatea necesară, trebuia să inventeze un pretext. Şi-l pregătise din timp.

Arborând cea mai serioasă expresie, începu:

— Jacques, ceea ce urmează e strict confidenţial şi poate că nici n-ar trebui să-ţi spun. Dar am încredere în tine şi vreau să cunoşti motivele. Ştii despre nemulţumirile crescânde de pe Demeter, reclamaţii, proteste şi petiţii oficiale, câteva revolte propriu-zise...

În primul rând, firmele coloniale obiectează faţă de plata taxelor către ţările-mamă şi Uniune – susţin că nu primesc aproape nimic în schimb – de parcă n-ar mai face parte din omenire şi ar fi obligate să-şi ajute semenii mai puţin norocoşi... Nu-i nevoie să-ţi predici singur evanghelia, Ira Quick! Şi trebuie să recunosc că vreo câteva nemulţumiri sunt legitime. Guvernul n-a arătat faţă de bunăstarea lor atâta solicitudine câtă ar fi trebuit.

— Ceea ce nu s-a dat publicităţii este dezvoltarea sentimentului revoluţionar şi secesionist, trecând treptat de la discuţiile subversive la acţiuni concrete.

Nu e tocmai o minciună. Anticipez ceea ce mă tem că s-ar putea să se adeverească într-o bună zi, dacă oamenii potriviţi nu rămân atenţi şi stăpâni pe situaţie.

— A, deocamdată acestea se manifestă doar în rândurile unor mici minorităţi, fireşte. Dar ştii câte pagube pot să provoace câţiva terorişti...

Guvernatoarea Hancock m-a prevenit că proprietarul şi căpitanul navei *Chinook* poate fi implicat şi e posibil să fi venit aici în scopuri deloc nevinovate. M-a abordat pe mine, nu pe altcineva, fiindcă suntem asociaţi politici apropiaţi, după cum ştii, şi contează pe mine că voi proceda cu prudenţă. Reţine, nu are nici o probă concludentă împotriva lui Brodersen. E posibil să fie cinstit. O arestare neîntemeiată ar provoca acolo noi antagonisme şi i-ar viola drepturile.

Quick îşi trecu degetele prin barbă.

— Comportamentul lui pare totuşi suspect, mm? încheie el. Hai să începem prin a afla unde e.

— Mai bine să vă pun în legătură cu comisarul-secund Palamas, persoana din Comisie cu care am vorbit, propuse Chauveau.

— Da. Cât timp discut eu cu ea, stabileşte relaţii permanente cu...

Quick înşiră numele. Câţiva îl ajutaseră să ia iniţiativa de a sechestra nava *Emissary.* Cei mai mulţi nu ştiau nimic despre asta, dar puteau fi convinşi, într-un fel sau altul, să-şi exercite influenţa în direcţii utile, fără a cere explicaţii prea detaliate. Aveau încredere în el, îi datorau unele favoruri sau ar fi fost bucuroşi să şi-l îndatoreze. La un loc, exercitau o putere considerabilă.

Discuţia cu Palamas se dovedi satisfăcătoare. Avea să iniţieze o căutare prin tot Sistemul dacă era necesar, raportându-i direct lui rezultatele.

După aceea însă, orele începură să-l roadă ca şobolanii.

Acele întinderi de kilometri, sute de milioane peste alte sute de milioane, nu erau tocmai patrulate. Pe ici, pe colo – pe nave, sateliţi, asteroizi, staţii orbitale – se aflau radare puternice sau alte instrumente, ca de pildă spectrometrele cu multiplicare,

majoritatea în scopuri ştiinţifice. Puteau fi forţate să lucreze în folosul lui, dar aşa ceva nu se rezolva cât ai bate din palme, cu atât mai mult cu cât între emiterea mesajului şi primirea răspunsurilor, adeseori puteau trece intervale de timp apreciabile. Apoi, trebuiau să acopere distanţe enorme, grad cu grad, timp în care orele se scurgeau cu repeziciune.

Quick presimţea unde se găsea, probabil, *Chinook.* Nu îndrăznise să facă mai mult decât să i-o sugereze lui Palamas, insinuând că studiile în curs de desfăşurare la Roata San Geronimo erau mai importante decât dăduse de înţeles guvernul şi ar fi fost foarte grav dacă nava le perturba o dâră de ioni. Nu putea decât să spere că cineva din spaţiu era de acord şi se afla în poziţia de a verifica. Fără îndoială, n-ar fi fost înţelept să comunice direct cu Troxell.

Cum, necum, răzbi până la sfârşitul zilei, strânse mâna umilă, îl felicită pe câştigătorul bursei, se sfătui despre viitoarea strategie electorală în timp ce lua prânzul, despre care chiar remarcă vag că era unul excelent, rezolvă felurite sarcini de birou, cu o afabilitate tâmpă întipărită permanent pe faţă. La orele şaptesprezece, îi telefonă lui Alice pentru a-i spune că nici în seara aceea nu avea să ajungă acasă.

— Am mult de lucru, poate până dimineaţă, îi explică el.

— Da, răspunse femeia, fără intonaţie

Expresia ei mă îndurerează. Sunt un om milos.

— Adevărat. Sună-mă mai târziu, dacă nu crezi.

— De ce? oftă ea.

Quick se încruntă.

— Iar te-a apucat deprimarea, dragă? Ţi-am spus de-atâtea ori că, numai fiindcă munca mea îmi cere să circul mult, nu e nevoie ca tu să stai în casă, abătută. Trebuie să-ţi formezi activităţi sociale, interese...

— Mi-ai spus să nu mă înscriu în Galaxy Club, fiindcă reprezintă mai mult un grup de presiune pentru explorările interstelare. Am fost ascultătoare şi nu m-am înscris. Acum, am ajuns la limită în privinţa lucrurilor cu care nu vrei să am nici o legătură.

— Ascultă, hai să nu-ncepem să ne certăm.

— A, nu. Problema mea e că te iubesc.

Vocea continua să-i sune plată şi obosită.

— Şi pe copii. Cred că au nevoie de protecţia pe care le-o pot

oferi eu. Nu te-ai întrebat niciodată ce fel de relaţii amoroase or fi având Ceilalţi?

Iritat, Quick se răsti:

— Am auzit cincizeci de mii de speculaţii despre tot ce se poate concepe că i-ar privi pe nenorociţii ăştia de Ceilalţi – şi pretenţii că s-ar fi intrat în contact, culte, farse, cântece idioate, scrieri şi mai idioate, nimic constructiv, dracului, nimic decât fofilarea de la treburile noastre omeneşti cuvenite...

— Noapte bună, Ira, îl întrerupse ea şi tăie legătura. Quick îşi dădu ochii peste cap.

— Doamne, dă-mi putere, dacă exişti, declamă el, iar dacă nu exişti, dă-mi oricum!

Pregătirile îl mai liniştiseră puţin, ca pe un câine care se învârte-n loc, înainte de a se culca pe iarbă. Nu era prima lui noapte albă la birou, iar locul fusese echipat pentru aşa ceva. În teorie, ar fi putut coordona totul de la el de-acasă. În practică, erau necesare interconexiuni – de exemplu, în sisteme speciale de date – care ar fi fost costisitor de instalat şi de o siguranţă imperfectă. Trimise să i se aducă cina, îşi desfăcu canapeaua în formă de pat, se dezechipa parţial şi se întinse cât era de lung în îmbrăţişarea unui şezlong, gândindu-se ce să-şi proiecteze pentru a se destinde. Eventual o carte clasică pe care dorise dintotdeauna s-o citească, sau vreun film celebru, potrivit oricând a fi revăzut? Nu, era prea încordat. Fie o relaxare totală, fie o declaraţie, reluarea vreunuia dintre nobilele discursuri ale fondatorilor partidului — sau, stai, de ce nu vreo două cuvântări de-ale lui proprii, ca să le studieze formularea şi poate să găsească detalii de îmbunătăţit? Întinse mâna spre consola de comandă.

Telefonul sună.

Se ridicase pe jumătate din şezlong, când în sfârşit făcu efortul de a se calma. Iar pe dedesubt încă mai transpira şi tremura.

— În sfârşit, am aflat, spuse Palamas, fundalul sugera faptul că vorbea de acasă sau dintr-un alt apartament. Se pare că l-au localizat pe *Chinook,* apropiindu-se de Roată din direcţia opusă.

Brodersen, arde-i-ar pe veci sufletul în miticul infern, a. ghicit...

— Ce informaţii exacte ai, te rog?

Conform răspunsului ei, probabilităţile păreau foarte mari.

Un obiect metalic, cam de mărimea respectivă, fusese detectat la marginea zonei interzise. Venea spre centrul ei, în momentul de faţă cu acceleraţie redusă sau chiar nulă. Cu două zile mai devreme, un monitor meteorologic solar înregistrase întâmplător o urmă de reactor îndreptată către exterior, pe o direcţie în principiu corespunzătoare. Toate faptele indicau că *Chinook* ajunsese în vecinătatea Roţii San Geronimo, abordând-o lateral, aplicând un impuls suficient pentru a ocoli şi a ajunge din nou cu faţa spre soare, abordând iarăşi *(ca să vadă mai bine),* urmând probabil să accelereze curând spre Pământ, cu un *g* complet, pentru a transmite scornelile pe care le născocise echipajul. *Nu, pentru a transmite o emisiune pe care o vor recepţiona mii de spectatori, de cum intră pe post.*

— Cred că putem ajunge la navă, continuă Palamas. Laserele s-ar putea să nu nimerească, dar dacă are staţia radio deschisă, aşa cum cere regulamentul, ar trebui să audă un semnal puternic.

— Nu… adică, aşteaptă.

Quick îşi măsură cu grijă cuvintele:

— Îţi apreciez eforturile, doamnă Palamas, şi n-am să le uit. Dar e o chestiune mai critică decât am permisiunea să-ţi spun. Mă tem că trebuie să-ţi mai solicit răbdarea un timp.

Se aplecă spre microfon:

— Trebuie să se procedeze în cel mai strict secret. Nimic să nu transpire spre mijloacele de informare, nici o aluzie, nici o şoaptă. Pe scurt, îmi invoc prerogativele ministeriale acordate de Convenţia Uniunii. Acelei nave i se va ordona să se îndrepte direct spre maşina T şi să revină în Sistemul Phoebian, menţinând tăcerea prin outercom, sub ameninţarea celor mai aspre sancţiuni, în caz de nesupunere.

Mă înţelegi, doamnă Palamas? Cele mai aspre sancţiuni. Ne aşteaptă o noapte de muncă grea, pe dumneata şi pe mine. Trebuie să anunţ persoanele îndreptăţite, să mă sfătuiesc cu ele, să facem toate aranjamentele. Dumneata trebuie să iei legătura cu superiorii, să le vorbeşti în numele meu, să fii sigură că îşi vor da consimţământul în momentul când începi să-ţi desfăşori unităţile spaţiale pentru a-mi îndeplini ordinele. M-ai înţeles bine, doamnă Palamas?

— Cred… că da… domnule ministru.

— Bun, o fulgeră Quick cu un zâmbet crispat. Repet, ser-

viciile dumitale în această situaţie de urgenţă nu vor fi uitate. Acum, hai să discutăm câteva minute despre tot ce înseamnă, exact, aceste lucruri şi cum e mai bine să acţionăm.

Palamas era dolofană, între două vârste; un control efectuat în timpul zilei revelase că era o femeie paşnică, măritată, membră cotizantă a Partidului Constituţiei; dar Quick reuşise să obţină cooperarea şi din partea unor persoane mai dificile decât ea.

Frica din suflet începu să i se risipească. Pe Demeter, Brodersen & Co. erau urmăriţi de lege, acuzaţi de conspiraţie împotriva ordinii publice. Avea mandatele care dovedeau acest lucru. De asemenea – folosind sprijinul din sectoarele adecvate – avea autoritatea de a-i expedia înapoi prin poartă, pe neştiute, sub ameninţarea unui focos nuclear, la cel mai mic semn de rebeliune. Între timp, urma s-o alerteze pe Aurie, care avea să se pregătească pentru a-i lua în primire.

Detaliile şi posibilităţile erau, fireşte, nesfârşite. De exemplu, nicăieri în apropierea Roţii nu se afla nici o navă, în afară de *Chinook* însăşi şi de *Emissary,* dezafectată. Brodersen putea face vreo tentativă disperată. Indiferent cât de lin decurgea totul, Ira Quick nu dispunea de resurse nelimitate de acţiune şi nici, ulterior, de posibilitatea unor muşamalizări şi explicaţii. Avea nevoie de ajutor puternic, da, la cel mai înalt nivel.

Mai mult, criza îl făcea să înţeleagă cu deplină claritate că el şi tovarăşii săi trăseseră prea mult de timp, fuseseră prea slabi şi milostivi, privind lichidarea finală a lui *Emissary* şi a personalului său. De astă dată, era imperios necesar să acţioneze, spre binele omenirii.

Conştiinţa acestui fapt îl însufleţi neaşteptat de mult. Quick exersă un rânjet bătăios. *Pe toţi sfinţii, Brodersen, te-am prins la înghesuială, acum te înşeuez, te încalec şi te frâng... dar îţi mulţumesc că m-ai provocat!*

18

CÂND DIRECTIVA ajunse la *Chinook,* primul răspuns al căpitanului a constat într-o comandă proprie:

— Stop motoarele, pauză cinci minute.

O sirenă intona un semnal. Membrii echipajului se grăbiră să asigure obiectele nefixate şi să-şi găsească ei înşişi puncte de

sprijin. Intre timp, forţa de propulsie scăzu constant, până când se instală imponderabilitatea, fără să mai rămână altă acceleraţie decât gravitaţia soarelui, micşorat de distanţă, spre care se îndreptau.

Caitlín ieşi ca o săgeată din apartamentul lor comun, intrând în cabinetul unde se afla Brodersen. Ajunsese să stăpânească rapid şi cu încântare mişcările prin imponderabilitate. Complicaţiile nu-i puteau risipi complet, de pe faţă şi din trup, bucuria zborului. Silueta ei zveltă, îmbrăcată în salopetă, o zbughi pe uşa despărţitoare, ricoşă din două cloasonuri succesive, împingând cu o mână şi un picior, ajunse la birou, apucă o bară de prindere de pe margine, frână cu un efort care-i urcă tot sângele în obraji, făcându-i şuviţele de culoarea bronzului să se rostogolească împrejurul acestora, şi se întinse, plutind, să depună o sărutare pe gura bărbatului.

— Hei, ia stai, uşurel, o opri el; trupul său masiv stătea prins de scaun cu centura. Avem de luat o decizie, două, trei, şi asta, cât mai repede.

Caitlín deveni grav:

— Ce te-a făcut să te legi aici?

— Apelul ăla de la Stef, răspunse el, fără rost. Nostromul de cart în centrul de comandă primise mesajul şi îl anunţase pe Brodersen prin firul privat.

— Ai tunete pe frunte. Ce se întâmplă, viaţa mea?

— Vei auzi o dată cu ceilalţi...

Braţul lui o dădu la o parte, aproape desprinzând-o, în timp ce întindea mâna spre butonul intercomului.

Caitlín se enervă. Întinse mâna să-l îmbrâncească şi ea:

— Mă împingi pe mine ca pe o mortăciune?

— La dracu', replică Brodersen, în parte răstit, în parte rugător, s-ar putea să fie nevoie să ajungem la Roată, şi cu fiecare secundă suntem tot mai aproape de a trece pe lângă ea.

Contrariată, Caitlín nu-şi pierdu vremea cu scuze, ci doar îl mângâie cu degetele pe cap.

— Căpitanul către echipaj, începu Brodersen. Atenţiune! Am primit o veste de pe Pământ, transmisie la mare distanţă, şi probabil că au avut multă bătaie de cap ca să ne localizeze şi să ne identifice. Are antetul guvernului. Suntem chemaţi înapoi pe Demeter, sub, citez, „acuzaţii grave de conspiraţie împotriva ordinii şi a siguranţei publice". Trebuie să pornim direct spre

maşina T. Nu, nu tocmai direct. Precizează ei parametrii de zbor. Nu vom ajunge în apropierea nici unui loc de unde să ne putem face anunţul, cu echipamentul outercom pe care-l avem. În plus, ni se interzice să vorbim cu oricine, în afara unei nave oficiale care ne va contacta. Suntem avertizaţi că navele de supraveghere au primit misiunea de a aplica directiva cu, citez, „cele mai stricte mijloace adecvate". Înscrisul e semnat de Ira Quick, ministru Unional al C & D, şi, invocă nici mai mult, nici mai puţin, chiar prerogative complete de urgenţă.

Îşi trase răsuflarea.

— Pe scurt, fraţi şi surori, duşmanul a intrat în joc, mai repede decât mă temusem, şi suntem abonaţi la aceeaşi uitare în care a căzut *Emissary,* sau chiar mai rău. Ce propuneţi să facem?

— Iisuse, Maria şi Iosif! izbucni Caitlín înainte de a se stabiliza, încleştându-şi de bară degetele albite şi privindu-l cu ochi deveniţi duri ca pietrele de smarald.

Din intercom răsună un tumult de glasuri.

— Linişte! strigă Brodersen.

După ce tăcură, reluă:

— Fie ne supunem ca nişte buni contribuabili, fie ripostăm într-un fel sau altul. Dar riposta va trebui să înceapă imediat, cred. De-asta am oprit motoarele. Ceea ce nu ne lasă prea mult timp. Gândiţi rapid, băieţi!

— Ar trebui să ne întrunim, să nu fim numai nişte voci unii pentru ceilalţi, protestă Caitlín.

— Mda, dar ţi-am spus, viteza noastră spre soare...

— N-am putea s-o reducem parţial şi să cârmim spre Roata aia a infamiei? Dacă până la urmă ne hotărâm să fim cuminţi, atunci cei de pe Pământ nu vor şti ce-am făcut înainte, nu?

— Pe Dumnezeul meu, s-ar putea să ai dreptate. Staţi aşa, toată lumea.

Brodersen începu să se tragă de bărbie, gândind cu voce tare:

— Ia să vedem... tăiem vectorul actual şi aplicăm unul de întâlnire... mda, aş estima că putem manevra două, trei ore, înainte ca radarele aflate la distanţă de noi să poată percepe diferenţa... viteză de semnal finită, eroare probabilă mare... şi-n plus, direcţia în care trebuie s-o luăm se află în general cam într-acolo... Da!

Bătu cu palma în tăblia biroului, cu o bufnitură ca de pistol şi un recul violent al trupului înhămat.

— Pariez fudulia mea stângă pe feciorie ta, Pegeen, că putem lua un curs direct spre Roată, fără ca nimeni de acolo, aflat mai aproape de orbita lui Marte, să-şi dea seama că nu ne-am înscris pe traiectoria dorită de ei.

Tonul său se apropie de tăria unui muget:

— Stef şi Phil! Începeţi frânarea. Juma' de *g.* Aşa, nu ne angajăm iremediabil, timp de vreo două ore.

— N-ar fi mai bine să transmitem imediat un mesaj spre Pământ, spunându-le că executăm ordinul? întrebă Zarubaev.

— Sigur, sigur, aprobă Brodersen. Ordinul precizează forma răspunsului. Nimic altceva decât numărul unu-zero-unu, adresat unei anume oficialităţi din Comisia Astro, dar fără să ne identificam în nici un fel. S-au afundat adânc de tot în secretomanie, nu? În regulă, Stef, trimite-l prin laser. Su, pricepi despre ce e vorba? Înainte de a putea face planuri, avem nevoie de mai multe fapte. Cuplează-te şi calculează dacă putem ajunge la Roată cât timp dăm impresia, văzuţi din interiorul Sistemului, că doar cotim spre traiectoria stabilită. Mai exact spus, cât timp putem fi ocultaţi rezonabil de ea? Pune la socoteală toate staţiile care ne pot repera, dar nu uita să socoteşti cât de mult poate fi mărit discul Roţii de scutul anti-radioactiv. Poţi?

— Numai cu aphoximaţie.

Răspunsul lui Granville era mai rece decât s-ar fi aşteptat oricine n-o cunoştea bine.

— Făhă gahanţii.

— Drace, tot ce facem în universul ăsta e să tragem la sorţi. De cât timp ai nevoie?

— Jumătate de ohă, poate mai mult, ca să caut datele.

— Bine. Dacă-mi dai un răspuns pozitiv, începem propulsia în direcţia pe care o consideri optimă pentru a ajunge la Roată pe neobservate. Apoi, ne întâlnim în sala comună şi ne luăm la bătaie. Eu propun o operaţiune de salvare a oamenilor de pe *Emissary.* Voi s-ar putea să vă opuneţi, se adresă Brodersen echipajului în general. Cât aşteptaţi, pregătiţi-vă argumentele. Judecaţi bine. Rugaţi-vă pentru călăuzire, dacă aşa aveţi obi-ceiul... dar gândiţi!

Mai târziu, repetă în minte tot ce spuseseră, nu cuvintele

propriu-zise, care erau împrăştiate în frânturi, rostite din gură-n gură, dezorganizate aşa cum sunt întotdeauna cuvintele când mai mulţi oameni încearcă să raţioneze toţi la un loc, ci un fel de sinopsis, o încercare de a reuni diversele puncte de vedere după încheierea şedinţei.

Serghei Zarubaev, glacial de practic:

— Ce posibilitate şi-a lăsat sie-şi cabala, în afară de a ne omorî?

Stefan Dozsa, aspru, bătându-se cu pumnul în genunchi:

— Şi vor rămâne partid de guvernământ. Pot foarte bine să devină *partidul* de guvernământ. Aşa ajungem de la despotism la tiranie.

Philip Weisenberg, tremurând de o emoţie pe care rareori şi-o arăta:

— Asta pare să fie prima noastră şansă, prima şansă a omului, de a-i găsi pe Ceilalţi. O lăsăm să fie şi ultima?

Martti Leino, furios:

— Nu! Bătu-te-ar Dumnezeu, Daniel Brodersen, nu cumva ai o familie faţă de care răspunzi, şi pe care deja ai băgat-o destul în belea?

...Ulterior, însă, cedase, îmbufnat, parţial fiindcă era singurul, parţial pentru că Dozsa râsese de curajul lui până când comandantul îl oprise.

Caitlín Mulryan, zgomotoasă şi înflăcărată:

— Cum adică, să rămân la bord în timp ce voi faceţi raidul? Vreau să ştiţi că...

...şi trebuise să fie calmată şi ea, înainte de a consimţi, fără tragere de inimă, asupra tacticii.

Susanne Granville, încet:

— De ce-aş mai fi venit, *mon capitaine,* dacă nu ca să te uhmez?

El însuşi:

— Poate le-am forţat mâna, venind încoace. Cred sincer că nu. Am subestimat într-adevăr opoziţia, şi în primul rând, bănuiesc, pe Aurie Hancock. Dar e de la sine înţeles că ar fi acţionat la fel de rapid şi decisiv chiar dacă ne duceam direct pe Pământ, am fi avut mult mai puţin spaţiu de manevră, şi, cu siguranţă, n-am fi găsit dovada pe care o avem acum, că *Emissary* s-a întors.

Ei bine, va fi destul de uşor s-o trimită spre Sirius, populată

cu cadavrele echipajului, şi nici de noi nu le-ar fi mult mai greu să se descotorosească. Nu vreau să spun că se va întâmpla asta, spun doar că nu m-ar surprinde. Vreţi să staţi cu mâinile în sân, când vă paşte pericolul ăsta?

Dacă putem smulge echipa lui Langendijk din temniţa de colo — eu personal sunt convins că-i o temniţă, „Ce va fi?", veţi întreba. Nu ştiu decât că atunci vom avea proba realmente concludentă. Imaginile cu *Emissary* pe care le-am obţinut prin scanare pot fi foarte bine falsificate, dar cum am fi putut falsifica oamenii? Şi, ştiţi, e posibil să fi cules nişte lucruşoare utile, de pe unde-au fost.

Nu trebuie să contăm pe asta, desigur. Am pus la punct două planuri alternative de luptă, pe care aş vrea să vi le schiţez. Sunt idei strict de principiu. Va trebui să vedem cum se rostogolesc arşicele. Acum nu mai jucăm poker, după cum vă daţi seama, ci tragem pe bune.

Dacă-mi acceptaţi ideile, va trebui să-ncerc în continuare să aflu dacă avem vreo posibilitate să le facem o farsă celor de pe Roată. Poate nu avem nici una...

Weisenberg tăie insigna din folie metalică, Caitlín o mai ajusta puţin, iar Brodersen se găti ca un amiral de ariergardă din corpul spaţial al Forţelor de Pace. Singur în centrul de comandă, aşteptă ca outercomul să-i facă legătura.

Tăcerea îi învăluia capul, intensificată cumva de greutatea scăzută care-l ţinea aşezat pe scaun. Îşi auzea respiraţia prin nări, simţea gulerul pe gât. Stele nenumărate licăreau pe ecrane, Calea Lactee lucea în jurul ostrovurilor ei de întuneric, discul solar strălucea faraonic între aripi de lumină. Pe un display, imaginea mărită îi arăta ţinta, cu spiţele şi circumferinţa rotindu-se încet, parcă pentru a măcina nişte grăunţe neştiute. Nava captivă nu era în unghiul vizual, iar Brodersen nu potrivi scanerul spre ea, căci o văzuse şi o înregistrase; ştia unde se afla.

În timp ce aştepta, îi reveni în minte protestul iniţial al lui Leino, dându-i târcoale pe dinăuntru, fantomatic. *Am oare dreptul? Acum sunt angajat, dar ar fi trebuit să încep? E posibil ca Quick şi şleahta lui să-ncerce să ne protejeze de ceva îngrozitor.*

Ha! răspunseră într-un glas eul lui raţional şi cel plin de voinţă.

Bine, dar n-ar fi trebuit să rămân oricum acasă? se întrebă duhul. *Nu atât de dragul lui Lis, deşi Martti la ea se gândea, cât de-al lui Mike şi Barbara.* Spiritele lor dragi veniră să i se cuibărească în poală; aproape că putea simţi căldura şi dulcele miros pe care-l au numai copiii mici. *Nu se poate spune că Demeter nu le va fi arhisuficient pentru toată viaţa. În fond, o deschidere spre galaxie ar implica tot felul de revoluţii, poate bune — eu aşa cred, dar s-ar putea să mă înşel — sau poate rele, dar nimic nu va mai fi sigur... in genul acela de siguranţă pe care ar trebui să le-o făurească tatăl lor...*

Deveni rigid. *Rahat!* azvârli el, ca pentru a se exorciza. *E musai să bat din nou cărările astea? Uniunea nu e stabilă, nici o ţară nu e, adevăratul iad se coace chiar pe Pământ, iar Demeter e la o aruncătură de băţ prin poartă. Dar pretutindeni în jur se găseşte un univers de noutate, noi case, noi cunoştinţe, noi idei. Singurul lucru pe care nu-l are e securitatea absolută. Nici o parte din el n-o are. Cel mai aproape de ea ne pot aduce numai marile ocazii.*

I-auzi, sună. Gata predica, hai?

Apăsă butonul de acceptare. Pe teleecran apăru imaginea unui tânăr, în ţinută civilă, dar cu o atitudine disciplinată. Totuşi, pe chip i se citea uimirea. Neliniştile lui Brodersen se atenuară puţintel. Era clar că ocupanţii Roţii nu primiseră nici o veste.

— Misiune specială a Forţelor de Pace, spuse el. Matthew Fry, amiral, la comanda transportorului *Chinook.*

Împrumutase pseudonimul de la colocatarul lui Caitlín. Cât despre navă, o identificare fictivă ar fi fost nerecomandabilă, existau prea puţine nave de clasă *Reina.*

Trecură cam trei secunde, până când undele luminoase îi purtară declaraţia prin spaţiu, plus timpul de reacţie de la celălalt capăt, plus timpul de sosire a răspunsului, unsprezece bătăi de inimă; Brodersen le numără, fiind mulţumit în sinea sa că nu erau mai multe.

— Domnule, dumneavoastră... scuzaţi-mă, domnule, înghiţi în sec tânărul. Nici nu bănuiam că s-ar afla cineva în apropierea noastră.

Exact cum mă aşteptasem. De ce să ţineţi santinele? Şi de ce v-ar anunţa Quick? Aşa ceva v-ar cam putea pune pe gânduri. Şi nici radarele lui n-ar arăta dacă facem tot drumul până la voi, pentru că ne veţi camufla timp de câteva ore.

M-am temut că puteaţi să fi auzit mesajul radio către noi. Dar, iarăşi, nu aveaţi nici un motiv să ascultaţi. Toate comunicaţiile cu voi se fac prin undă laser, economic, elegant, orbita voastră fiind perfect cunoscută.

— Nu a fost nevoie să primiţi această informaţie până acum, răspunse Brodersen. Fă-mi legătura cu şeful dumitale: pe circuit ecranat.

O scurtă şovăire.

— Domnule, nu e de gardă, doarme. Nu puteţi aştepta?

Brodersen pândise o asemenea şansă pentru a afla mai mult. Arboră o expresie milităroasă.

— Insubordonare, aud? lătră el. Declară-ţi serviciul, gradul şi numele.

Pauză. Era greu să intimidezi o persoană, peste un asemenea decalaj de transmisie. Totuşi, un ofiţer din comanda superioară a Forţelor de Pace era impresionant, mai ales în spaţiu, unde deţinea aproape puteri de viaţă şi de moarte.

— Mă scuzaţi, domnule? Eu, da, fireşte, îl sun imediat pe colonelul Troxell.

— Ţi-am cerut serviciul, gradul şi numele. Mi le spui în clipa asta.

Pauză. Cel din Roată se albi la faţă, răspunzând neajutorat:

— Serviciul secret nord-american. Locotenent Samuel Webster, domnule.

Deci, cu ăştia am de-a face. Mda, Quick e nord-american. Se leagă.

— Fă bine şi învaţă să execuţi ordinele întocmai, dacă nu vrei s-o încasezi, locotenente Webster. Bine, nu am să te raportez. Dă-mi-l pe colonel.

Din nou pauză.

— Am *înţeles!* Să *trăiţi!*

Mai trecu un timp, câteva minute. Brodersen îşi dorea ca imaginea sa de militar să-i fi permis aprinderea pipei.

Pe ecran apăru un bărbat mătăhălos, cu părul pieptănat în grabă şi cu tunica aruncată pripit pe el.

— Aici Troxell, se prezentă el, cu o privire iscoditoare. Amiral, ăă, Fry? Bine aţi venit, domnule. Ne-aţi prins pe nepregătite, mă tem, dar ne vom da toată silinţa.

Închiderea buzelor, care însemna că terminase de vorbit, avea o vioiciune tipic cazonă.

— Bravo, replică Brodersen. Mai întâi, veţi menţine tăcerea totală pe outercom, cu excepţia acestei nave. Dacă se întâmplă să primiţi vreun mesaj, vreau să ştiu ce conţine şi să vă dictez eu răspunsul. Vă voi explica motivele imediat. În al doilea rând, vreau să măresc acceleraţia la unu *g,* ca să pot acosta în Roată peste cinci, şase ore. Se poate face?

Şovăire.

— Păi... da... dar... Domnule Amiral, cu titlu de rutină, aş dori să vă văd ordinele.

Deloc neaşteptat.

— Mi le transmiţi şi pe ale dumitale, colonele?

Ezitare, apoi:

— Cum? Mă scuzaţi. Fiţi bun, explicaţi-mi.

Brodersen chicoti, aşa cum ar fi făcut presupusul Amiral Fry.

— Acţionezi în condiţii de extremă securitate. Serviciul secret nord-american nu are reputaţia de a face să circule neglijent documente confidenţiale. Şi nici Forţele de Pace. Vom băga ambele role Omega în lector, când ajungem, şi le comparăm.

Scanarea pentru transmisie ar fi şters automat informaţiile codificate.

Pauză.

— Aveţi o misiune chiar atât de secretă?

— Întrucât e legată de a dumitale, da. Colonele, ţine-te bine! Îi păzeşti pe membrii expediţiei *Emissary.* Eşti gata să adaugi un număr suplimentar de non-umanoizi?

Efectul fusese la fel de puternic pe cât sperase Brodersen. (Altfel, ar fi putut întoarce coada chiar atunci, încercând apoi să transmită informaţiile altor câteva nave, câtorva baze de pe asteroizi izolaţi, înainte ca navele de supraveghere să înceapă vânătoarea – oricât de mici erau şansele ca asta să ajute la ceva.) Îndoielile lui Troxell se risipiră. Din capul locului fuseseră slabe, căci nu avea nici un motiv să suspecteze că cineva din afara guvernului şi a echipajului de pe *Faraday* ar fi putut bănui care era realitatea.

Totuşi, Brodersen trebuia să acţioneze prudent, deşi cu un tupeu nelimitat. Efectiv, cu două perechi în mână, încerca să tragă cacealmaua unui full. Simulând cunoştinţe pe care nu le avea, trebuia să le smulgă de la Troxell, prefăcându-se că-i spunea varianta lui.

Iată care era aceasta: după revenirea lui *Emissary,* Forţele

de Pace plasaseră o navă de gardă în plus la maşina T Phoebeiană. Apăruse o navă ciudată. O abordaseră şi capturaseră echipajul, fără a întâmpina nici o rezistenţă. Având deja închiriată nava companiei Chehalis, bine echipată dar lentă în explorări, Forţele de Pace i-au luat, împreună cu strictul necesar de materiale, pentru a-i duce la loc sigur. În scopul de a preîntâmpina orice speculaţii, Fry declarase, la intrarea în Sistemul Solar, că avea destinaţia Vesta, şi pornise în direcţia opusă ţintei adevărate, înainte de a se întoarce spre ea.

Troxell îl crezu. Nefiind un neghiob, era totuşi predispus să-l creadă. Brodersen se aşteptase la asta. Temnicerii Roţii, douăzeci şi unu în total, cum aflase simulând o mică neînţelegere, trebuiau să aparţină mai mult sau mai puţin ideologiei acţioniste. Altfel nu i-ar fi ales Quick, care studiase dosarele, operând fără-ndoială examene psihologice în profunzime asupra voluntarilor „pentru o misiune confidenţială de maximă importanţă."

Curând, Troxell fu dornic să vorbească. Trebuia să se justifice, după ce fusese claustrat atâtea săptămâni împreună cu prizonierii, care îi mai erau şi acuzatori. Brodersen ascultă cu răbdare, încurajându-i toate tezele antistelare. Un moment, fu ispitit să nege adecvarea detenţiei, măsură decisă de către Consiliu. Dar, nu. Câteva propoziţii nu pot răsturna credinţa unui om.

Între timp, inima îi bubuia în piept, avea pielea înfrigurată şi plină de furnicături, sufletul răsunând de ecouri, pe sub calmul menţinut cu mari eforturi ,căci, printre frânturi de predici, culegea adevăruri utile. Echipajul navei *Emissary* stătuse opt ani de cealaltă parte a porţii. Pierduseră trei membri. Carlos şi Joelle trăiau. Susţineau că extratereştrii erau prietenoşi şi nerăbdători să înceapă schimburile culturale.

Aveau un extraterestru cu ei.

Brodersen nu putu găsi nici un tertip de a afla cum arăta fiinţa aceea. Deduse că putea trăi în condiţii terestre, avea o mărime aproximativ umană şi se declara a fi singurul reprezentant pe care-l trimisese specia sa, în afară de cazul că omenirea hotăra de bună voie să stabilească relaţii...

— Şi pe urmă au trimis totuşi o navă de-a lor, hm? comentă Troxell. Cât de tâmpiţi ne cred?

— Mă rog, poate au găsit motive de a se răzgândi, temporiză

Brodersen. Rămâne de cercetat, iar voi îi aveţi pe singurii oameni care au experienţă cu ei.

În plus, şi poate chiar mai important, Consiliul a hotărât că trebuie să obţinem informaţii mult mai serioase despre extratereştri, înainte de a putea permite să se întâmple ceva. Sper că arestarea de către noi a grupului ăstuia va pune punctul pe „i” şi nu va fi nevoie să luăm măsuri mai drastice. Îţi dai bine seama, colonele, că nici de isterie publică n-avem nevoie.

De unde şi caracterul secret.

Pauză.

— Da, desigur, amirale Fry, fără discuţie. Haideţi să discutăm amănuntele organizatorice, vreţi? La ce măsuri de prevedere vă gândiţi?

...Într-un târziu, teleconferinţa luă sfârşit.

Gravitaţia terestră completă se restabilise, în timp ce *Chinook* se apropia. Imaginea Roţii crescuse îndeajuns pentru a fi vizibilă. Când comunicaţiile exterioare fură suspendate, echipajul primi libertatea de a umple intercomul cu vorbe. Brodersen ştia că trebuia să-i organizeze corespunzător. Şansele aveau să fie, în cel mai bun caz, precare.

Se ridică, întinzându-se şi relaxându-se, relaxându-se şi întinzându-se, până când din muşchi i se risipiră cei mai duri cârcei. *Grăbeşte-te naibii,* îşi spuse. *Aşa, deci îi informez şi-i instruiesc cât pot de bine. Dar asta nu înseamnă mare scofală; n-o să acopere mai mult de-o oră, două. Mai întâi, trebuie să ne odihnim.*

Înainte de toate, mă duc la Pegeen. Ar putea fi ultimele noastre momente împreună.

19

CU IMPULSURI DELICATE ale motoarelor auxiliare, *Chinook* se alinie în rând cu butucul deschis al Roţii. Vapori tiviţi cu flăcări şiroiau prin noapte, risipindu-se. Astfel, devenea posibilă o descărcare rapidă a enormului potenţial electrostatic care proteja nava împotriva radiaţiilor cosmice. Când fu bine poziţionată, glisând pe o traiectorie atent monitorizată, un giroscop interior începu să se învârtească. Carcasa preluă momentul circular, până când se roti cu o viteză puţin mai mare decât staţia. Între timp, ajunsese foarte aproape.

Oamenii stăteau neclintiţi, pentru a evita răul de mişcare datorat variaţiilor de greutate radială şi forţelor Coriolis. Pe Brodersen îl încuraja glasul ferm al ofiţerului de comandă din faţă. Povestea inventată de el explica absenţa de pe carcasa lui *Chinook* a altor însemne în afara unui număr matricol şi a flamboiantei embleme a firmei, precum şi prezenţa unei turele cu tun energetic, contrabalansată de un aruncător de rachete. Cu toate acestea, li s-ar fi putut trezi bănuielile, poate pe Pământ, să trimită încoace un avertisment cu viteza luminii. Era însă evident că nu. Inima i se îngreunase, totuşi, îl dureau fălcile de-atâta încordare, sudoarea îi şiroia rece peste coaste şi mirosea. Trecuse peste un sfert de secol terestru de când fusese ultima oară în acţiune de luptă.

Nava spaţială intră în butuc cu viteza de câţiva metri pe secundă. Era puţin descentrată. (Mai bine să corecteze. Un obiect de mărimea aceea nu prea avea spaţiu de rezervă.) Din peretele cilindrului se întinseră braţe. Rulmenţii cu suprafaţă moale din capetele lor opriră nava, cu botul spre capătul tunelului şi tuburile de focalizare către intrare. In momentul când principalele supape pentru personal şi marfă ajunseră în faţa sasurilor corespunzătoare de acces, rotaţia se acordă cu cea a mediului înconjurător. Acest lucru făcu Roata să câştige moment unghiular, dar modificarea era minusculă. După ce un număr suficient de acostări afectaseră semnificativ rotaţia, un reactor de pe circumferinţă avea să o reducă la loc.

Întrucât vizitatorul nu avea de descărcat marfă, se alungi numai o pasarelă tubulară, pentru a se cupla la ieşirea echipajului. Un tanc de rezervă o umplu cu aer. Egalizarea presiunii activă un senzor care afişă o lumină verde, semnalizând sonor. *Puteţi trece.* Brodersen îşi plimbă limba uscată peste buzele aspre ca nisipul. În rest, la fel ca pe vremuri, se purta cu o bruscheţe calmă, prea ocupat ca să mai fie şi nervos.

— În regulă, le spuse oamenilor lui. Ţineţi minte doctrina şi semnalele.

Îi transmise o sărutare lui Caitlín, care stătea în spatele lor, strângând în mâini un pistol-mitralieră. Susanne se afla în altă parte, cuplată cu computerul şi, prin intermediul lui, cu întreaga navă, care avea să-i răspundă la orice comandă. Intrările limitate o restrângeau doar la câteva acţiuni de bază, dar Brodersen se bucura că avea fie şi numai atât drept rezervă.

Caitlín atinse cu buzele gura armei şi o înclină în direcţia lui. Brodersen se întoarse, ca frumuseţea ei să nu-l mai orbească.

— Succes, le ură tuturor alor săi, şi porni.

Forţa centrifugă, egală cu circa o zecime de *g,* situa sasul sub el, dar culoarul acestuia era dotat cu trepte. Dincolo de valva exterioară, pasarela tubulară oferea încă un şir de trepte, apropiate între ele, fiind pliată în formă de acordeon, la lungimea minimă. Lumina fluorescentă arunca umbre ciudate printre îndoituri. Sări în jos. Greutatea redusă avea un farmec aparte.

Ieşind, se angajă pe o scurtă scară fixă, până pe o platformă ca un balcon, destinată să ajute la descărcarea bagajelor. De acolo, o a doua scară făcea legătura cu puntea, Brodersen însă se opri, privind în jur. Era momentul dinainte de atac sau de fugă.

Înalt de cinci metri, un coridor larg se arcuia pierzându-se în ambele direcţii, convex deasupra, concav în partea de jos. Văzu în lungul lui uşi de acces spre instalaţiile scoase din uz. Un sas ducea la o spiţă ce servea drept pasaj spre circumferinţă. Holul era vopsit şi mochetat în culoare bej; curentul grilelor de ventilaţie şuiera sonor, cu un slab miros de ulei, semn al neglijării recente.

Sub el stăteau adunaţi câţiva oameni. Cu excepţia lui Troxell, care purta tunica şi pantalonii uniformei oficiale, ceilalţi erau îmbrăcaţi cu salopete. Fiecare avea câte o armă în teaca laterală: aruncătoare de proiectile, nu tranchilizante. Brodersen îi numără. Douăzeci şi unu. Optimismul îi mai crescu cu o măsură. *Până aici, scamatoria a mers. Sunt prezenţi cu toţii, inclusiv ofiţerii de comunicaţii şi control, tehnicienii de întreţinere, intendentul...*

Îl convinsese pe colonel să procedeze astfel. Să-i închidă pe actualii captivi în sala de conferinţe. (Brodersen dedusese unde era amplasată.) Să-şi aducă toată suita pentru a-i întâmpina pe nou-sosiţi şi să-i ajute la escortarea non-umanoizilor (care era de aşteptat să folosească mijloace non-umane pentru a încerca o evadare) într-un loc sigur.

— Vă salut, domnule, strigă Troxell în engleză, timbrul său de bas reverbera vag între panourile golaşe. Totul e în ordine?

— Da, răspunse Brodersen.

— Coborâţi.

— Un moment. Vreau un om să-mi acopere spatele.

—Hmm?

— Nu ştii niciodată când trebuie să fii prudent, aşa-i? Foarte bine, Serghei.

Zarubaev apăru, înarmat cu un automat. Sări alături de căpitanul său. Agenţii se arătară surprinşi. Bărbos, pletos, îmbrăcat la fel ca ei, rusul nu corespundea deloc aşteptărilor.

Îi dăm drumul. Brodersen îşi repezi pistolul înainte. Automatul lui Zarubaev se abătu în jos.

— Nici o mişcare! strigă Brodersen. Mâinile sus sau tragem!

— Ce naiba...

Răgetul lui Troxell fu retezat când arma lui Zarubaev pârâi. Rafala de avertisment ricoşa cu furie din peretele opus. Gardienii îngheţară.

— Mâinile pe cap, comandă Brodersen. Repede!... În regulă, băieţi, treceţi!

Weisenberg şi Leino i se alăturară. Aveau carabine automate şi, îngrămădite pe spinare, alte arme.

— Rămâneţi pe loc şi nu va fi rănit nimeni, spuse Brodersen. Cine face prostii însă, e mort. E clar? Mort.

În sinea lui, se ruga să nu se întâmple aşa ceva. Băieţii aceia nu-şi făceau decât meseria. Mai întâlnise şi alţii ca ei, pe vremea când purta într-adevăr uniforma Uniunii, şi ajutase la uciderea lor. Angajamentele din ambele tabere fuseseră ireconciliabile.

Ochii îi fulgerară într-o parte şi-n alta. Zarubaev zâmbea, de parcă i-ar fi făcut plăcere. Poate chiar îi plăcea. Weisenberg stătea încordat, cu gura întinsă diform, deşi arma nu-i şovăia deloc. Chipul lui Leino era năduşit şi crispat, cu părul umed încadrându-l ca o cască, şi respira greu, dar nici el nu părea să se teamă. *Iar eu, ei bine, eram numit Mutralionu' de Piatră,* îşi aminti Brodersen.

În spate, lângă valvă, Dozsa şi Caitlín stăteau în rezervă, păzind linia de retragere. Se întrebă cum arătau. Executarea unei operaţiuni paramilitare cu amatori nu era o joacă de copii. Repartizase posturile cât se putea de atent. Zarubaev, deşi născut pe Demeter, îşi pierduse liniştea şi petrecuse câţiva ani în Forţele de Pace, corpul interplanetar, înainte de a se angaja la firma Chehalis; nu văzuse nici o luptă, dar făcuse instrucţie şi manevre din belşug. Leino, crescut în sălbăticie, era ochitor campion. Weisenberg putea face orice instrument să devină

parte integrantă din trupul lui, iar arma e un instrument. Toţi trei aveau enorm de multă experienţă în spaţiu. Dozsa de asemenea, dar nu cu armele şi rareori în afara unei nave. *Pegeen... Da, am făcut tot ce-am putut în timpul pe care l-am avut. Dacă am apreciat bine, urmează să aflăm.*

Chipul lui Troxell era desfigurat de furie.

— Aţi înnebunit? răcni el. Ce-i pirateria asta? Vă-nchipuiţi c-o să vă meargă, ticăloşilor...

Se înecă.

— Linişteşte-te, replică Brodersen. Ţi-am spus că nu vrem să vă facem nici un rău, dacă nu ne siliţi. Ascultaţi. Scopul nostru este să eliberăm echipajul navei *Emissary.* Sunt deţinuţi sub pretexte false. Aţi fost îmbrobodiţi. Ira Quick e un escroc şi nu peste mult timp îl veţi vedea în faţa instanţei.

— Dovedeşte! îl provocă un agent.

Brodersen clătină din cap:

— Cum i-a spus şi Antoniu Cleopatrei, nu mă pricep la argumente. Vă vor informa buletinele de ştiri. Astăzi, veţi îndeplini ordinele primite.

Arătă cu degetul spre o uşă, aflată destul de departe de intrarea în spiţă:

— Treceţi acolo, la uşa cu numărul paişpe. Grupaţi-vă la un loc. Vreau să staţi în bătaia armei tipului ăstuia, îşi repezi el degetul mare spre Zarubaev. O să vă supravegheze, în timp ce noi, ceilalţi, mergem să eliberăm prizonierii. Pe urmă, vă dezarmez şi vă închid pe voi. Vă vom lăsa un burghiu manual sau un ciocan şi o daltă, ceva cu care să calculăm că vă puteţi elibera într-o oră, două, după plecarea noastră de-aici. Înţelegeţi? Nu vrem să rănim pe nimeni. Nu suntem bandiţi, încercăm să îndreptăm o cumplită eroare care ameninţă Uniunea. Consideraţi-vă în stare de arest cetăţenesc, ascultaţi-ne şi totul va fi bine. Dar, repet, la nevoie vom trage. Şi-acum, mişcaţi-vă! Ţineţi mâinile alea pe cap. Mişcă, îţi spun!

Se îndepărtară de el, înghesuiţi. Era conştient de nervozitatea lor, de gâfâieli, tremurături, blestemele bombănite, sudoarea şi privirile lor furioase.

— Staţi! le strigă.

Apoi, lui Leino şi Weisenberg:

— Continuaţi.

Cei doi ignorară scara, sărind şi plutind în cădere ca frunzele

toamna. Îi urmă. Simţi impactul slab, în glezne şi genunchi. Sasul era la două salturi distanţă. Stătea deschis. Brodersen le făcu semn partenerilor săi să intre. După ce trecură, apucă cu mâna libera o balustradă şi pătrunse în coridor.

Pocnetul biciuitor al unui pistol îl opri în loc. Urmă al doilea. Al treilea. Îi împungeau timpanele. Se răsuci în loc. Grupul agenţilor se spărgea ca o picătură de mercur scăpată pe jos. Oamenii se împrăştiau sau săreau pe punte, îşi scoteau pistoalele şi trăgeau. Automatul lui Zarubaev trepidă, două trupuri de jos se prăbuşiră, după care rusul zbură înapoi. Din gât şi din burtă îi ţâşnea sângele.

Brodersen trase o rafală spre inamic. Prin minte îi fulgerau gânduri: *Un fanatic, un om devotat, un erou... probabil s-a ghemuit puţin, când alţi doi, trei, îl ascundeau... şi-a scos vergeaua şi s-a aruncat in zbor... ştiind că avea să rateze aproape sigur, dar că va declanşa un schimb de focuri... n-am să ştiu niciodată cine a fost...*

Îl auzi pe Troxell mugind, văzu supravieţuitorii retrăgându-se, când Dozsa ajunse pe platformă, se chirci lângă Zarubaev şi ciurui cu plumbi coridorul. Ricoşau piuind, prin răpăitul detunăturilor. Grupul lui Troxell dispăru după curbura lumii sale.

Nu va continua să tragă în condiţiile astea. Pistoalele sunt prea imprecise, mai ales aici... greutate redusă, vectori Coriolis, ochire eronată...

Doi oameni zăceau morţi, prăbuşiţi în poziţii bizare, cu trăsăturile hidoase. Alţi trei erau grav răniţi. Unul se îndepărta pe brânci, târându-şi picioarele, altul îşi privea scâncind rotula sfărâmată, al treilea, în stare de şoc, şedea rezemat de un perete. Sângele lui Zarubaev picura de pe platformă, încet, stacojiu, încet, stacojiu... Dozsa îşi dezveli dinţii, pe margine. Lângă el apăruse Caitlín, cu o expresie sălbatică, scuipând un torent de înjurături, dar legănându-şi cu mişcări ferme arma înainte şi-napoi.

Troxell va încerca să ne taie calea spre prizonieri.

Paralizia lui Brodersen se risipi. Durase doar câteva secunde.

— Păstraţi poziţia! strigă el. Rămâneţi la adăpost! Ne vom întoarce!

O luă la fugă pe o scurtă scară circulară, spre ascensor.

Weisenberg şi Leino ajunseseră acolo. Se vedea clar că

inginerul mai vârstnic trebuise să-l oprească pe cel tânăr să se repeadă în încăierare, ceea ce ar fi fost inutil, sau chiar mai rău. Continuau să se lupte.

— Să mergem, îi chemă Brodersen, apăsând butonul.

Liftul consta numai dintr-o placă de oţel prinsă în unghi drept de banda care o transporta. Alte trei deserveau acelaşi pasaj. Între ele, uşor de folosit, se aflau scări, dotate din belşug cu locuri de odihnă. Acestea erau destinate situaţiilor de urgenţă. Puţul se întindea pe o distanţă de aproape nouă sute de metri. Privind în adâncurile slab luminate, Brodersen îl văzu în perspectivă, contractându-se spre un punct terminal mic cât un atom, şi simţi că-l lua cu ameţeală.

Weisenberg se lăsă moale pe o bancă, cu ochii spre podea.

— Eli, Eli, murmură el, aşa a fost să fie.

Leino, în picioare, se agăţă de balustradă parcă hotărât s-o îndoaie, agitându-şi puşca în sus. Vorbea cu accentul crud din Podişuri:

— Cad pradă faptelor lor, porcii-de-câine.

— Încă n-am terminat cu ei.

Răspunsul lui Brodersen fusese mecanic. În sinea lui, urla din tot sufletul: *Eu am băgat-o pe Pegeen în povestea asta, pe Pegeen.*

— Sunt convins că speră să ne prindă la sala de conferinţe.

Weisenberg ridică privirea, dintr-o dată atent.

—Pot?

— Nu-ştiu. Ai auzit ce-am reuşit să smulg de la Troxell despre topografia de-aici. N-am îndrăznit să insist mai mult.

— Jesu Kriste, gemu Leino, chestia asta se târăşte ca melcul.

— Aşa şi trebuie, îi explică Weisenberg. Se schimbă gravitaţia şi presiunea aerului. Ai nevoie de o perioadă de adaptare. Indiferent pe unde-o ia, nici inamicul nu va ajunge mai repede. Ei s-au retras în direcţia de rotaţie. De-aici, sala de conferinţe e în partea opusă. Avem un mic avans faţă de ei.

— Da, şi numai trei dintre noi am fost în avantaj cu armamentul, adăugă Brodersen. Stai jos, Martti. Refă-ţi puterile.

Dădu exemplu, după ce alese o puşcă din snopul lui Leino, dar mintea nu voia să-l ajute. *Pegeen. Lis. Barbara. Mike. Stelele.*

În copilărie, cu prilejul unei croaziere cu vele prin Insulele San Juan, îl apucase o durere de urechi galopantă. Nu avea ce

face decât să îndure, până când i s-a spart timpanul, cruţându-l de satanica suferinţă. Durase câteva ore. Actualul drum de cinci minute i se păru mult mai lung.

Apoi însă, se sfârşi. O luă la goană, în frunte, pe scara care continua dincolo de sasul spre punte. Avea vizibilitate până pe la vreo sută de metri, unde curbura bloca perspectiva, coridorul ridicându-se în faţa lui ca o rampă. Deşi nu urca nici un moment, în timp ce tropăia prin spaţiul cu ecouri, greutatea terestră se făcea simţită. Respiraţia îi şuiera aspră prin gâtlej.

O uşă dublă, sub o fotofrescă, Armstrong pe Lună... Se aşteptase să spargă încuietoarea cu un foc de armă, dar uşa era blocată doar cu un simplu zăvor, o bară de oţel proptită pe două clenciuri sudate în grabă, probabil, după apelul lui din spaţiu. Îl aruncă şi deschise larg portalul.

Aliniate cu sutele, scaunele se confruntau cu o scenă la fel de goală ca ele. În apropiere, exploratorii de pe *Emissary* se ridicară uimiţi în picioare. Majoritatea erau îmbrăcaţi neglijent, se contopiră înceţoşaţi în faţa lui Brodersen care alerga spre ei, până când o văzu pe Joelle –*Pe Iuda preotul, e căruntă, slabă, în fine, opt ani...* Văzu extraterestrul, încrucişare himerică de vidră cu homar, focă, raţă, cangur, aligator, marsuin, nu, nimic din toate astea de fapt, nimic căruia să-i poată da un nume, nimic pentru care văzul lui să fi fost pregătit, o pată cafenie...

— Am venit să vă salvăm! răcni. Suntem prieteni! Vă scoatem de-aici! Joelle, mă recunoşti?

— Libertate, libertate, libertate! cântă Leino.

Din grup se desprinse un bărbat înalt. Brodersen îl recunoscu pe căpitanul Langendijk. Weisenberg alergă în întâmpinarea lui. Brodersen şi Joelle se opriră, privindu-se, întinzând mâinile unul spre altul.

Weisenberg şi Langendijk stătură locului.

— E o operaţiune de salvare, spuse inginerul, printre gâfâieli. Sunteţi deţinuţi ilegal... am venit să vă eliberăm... să facem cunoscut adevărul... am întâmpinat rezistenţă... poate trebuie să ajungem înapoi la navă luptând... poftim, înarmaţi-vă...

— Dan, se minună Joelle. Ochii ei erau enormi, de abanos, pe faţa ca fildeşul.

Brodersen îşi veni în fire.

— Grăbiţi-vă, şuieră el, apucând-o de braţ. La rândul ei, Joelle gesticula spre individul non-uman, care se apropie de ea.

Li se mai alătură un om.

— Daniel! exclamă acesta. *Por todos los santos...*

Carlos Francisco Miguel Rueda Suárez. Chelise.

Îl urmă o femeie blondă şi voinică. Brodersen îşi aminti în treacăt numele ei: Frieda von Moltke. Restul forfoteau uluiţi. Porni înapoi pe culoarul dintre scaune. N-ar fi fost bine să se lase blocaţi.

— Mai repede, mai repede! strigă el.

O dată ajunşi în faţa uşilor, Weisenberg şi Leino reuşiră să împartă obiectele pe care le cărau. După aceea, Troxell n-avea decât să se păzească. Inginerii lui Brodersen erau pe urmele acestuia, ţipând, dând din mâini. Majoritatea captivilor continuau totuşi să ezite. Langendijk îi zori înainte, dar ei nu erau militari şi nici legaţi sufleteşte de invadatorii aceia sălbatici. Agitaţia şi armele le deşteptau instinctul de conservare. Aveau nevoie de câteva minute ca să înţeleagă.

Brodersen reveni pe coridor. Cu mâna dreaptă ţinea puşca, iar cu stânga pe Joelle. Extraterestrul o urma îndeaproape. Leino venea imediat după ei. Weisenberg se opri în uşă, pentru a-i grăbi pe cei rămaşi în urmă. Von Moltke profita de răgaz ca să-i smulgă un automat din legătura pe care o avea în cârcă. Rueda Suárez începu să facă acelaşi lucru.

De după curbura punţii se apropiau Troxell şi oamenii lui. Cei din primul rând duceau de picioare două mese mari, cu tăbliile înainte – scuturi.

Ulterior, Brodersen nu-şi va mai aminti niciodată prea clar ce s-a întâmplat. Izbucni o nouă luptă. El şi însoţitorii săi porniră în lungul culoarului, se retrăgeau în zig-zag, îngenuncheau, cădeau, o luau din nou la fugă, trăgeau încontinuu, şi, cumva, nici unul dintre ei nu era atins. Mai mult, când ajunseră la spiţa următoare, duşmanii dispăruseră.

Bănuiau că trăseseră atât de masiv, încât pistoalelor nu le mai rămăseseră prea mari şanse de a fi eficiente. Sau că agenţilor li se terminase muniţia. Sau şi una, şi alta. Troxell va fi rămas pe loc pentru a-i imobiliza pe cei de pe *Emissary* care nu plecaseră imediat. O revenire la sala de conferinţe ar fi fost sinucidere curată.

Joelle îl zgâlţâi pe Brodersen, dezmeticindu-l complet.

— Ascultă, Dan, trebuie să mergem la o anumită magazie. Fidelio — betanul — extraterestrul, aici de faţă, nu poate con-

suma hrana noastră. Avem provizii pentru el.

— Hm? făcu Brodersen. Nu. E prea riscant.

— Nu şi dacă ne grăbim, se răsti Rueda. Dumnezeule atotputernic, Daniel, Fidelio e veriga noastră de legătură cu întreaga lui specie!

— În regulă, se decise Brodersen. Condu-ne. Pe dublură.

Magazia nu era departe, nici încuiată, iar raţiile erau împachetate comod pentru transport, părând mai mult deshidratate şi congelate. Încărcaţi, membrii grupului căutară cel mai apropiat puţ, se înghesuiră pe platforma liftului şi porniră spre butuc.

Pe drum, n-au scos aproape nici o vorbă. Erau năuciţi. Brodersen numără: el, Joelle, extraterestrul, Weisenberg, Rueda, Leino, von Moltke. Patru salvaţi, mă rog, erau destui, dacă reuşeau să depună mărturie pe Pământ. Dacă nu, avea să fie consemnat într-o notă de subsol a istoriei ca un *desperado* ucis într-un raid pe care-l încercase în scopuri obscure.

Liftul ajunse la destinaţie. O luară la fugă pe un culoar circular îngust. Apăru platforma. Acolo aşteptau Pegeen, Dozsa, Pegeen, Pegeen. Chiuia de fericire. Brodersen nu-l văzu pe Zarubaev, care probabil fusese transportat la bord. Caitlín îl putuse duce, în gravitaţia aceea scăzută. Mai trăia? Întrebarea asta trebuia să-şi aştepte rândul. Troxell urma să ia curând iniţiativa. Era mai bine să plece până atunci.

Grupul se căţără pe scară, până în navă, urmat de Brodersen însuşi. Se repezi la cel mai apropiat aparat intercom.

— Su, scoate-ne dracu' de-aici, scrâşni.

Valvele se închiseră. Motorul se însufleţi. Cu acceleraţie mică, *Chinook* se retrase dintre maşinăriile ce-o înconjurau, ieşind în spaţiu.

Degetele cuiva îl trăgeau pe Brodersen de mânecă. Privi în jur, pentru a o vedea pe von Moltke.

— Tacă sunteţi amabil, tomnule căpitan, spuse ea, cu accent aspru, am auzit că trăgătorul tumneafoastră a căzut fictimâ. Mai ştiu şi că afeţi armament la fel ca acela te pe *Emissary.*

— Da, răspunse el, prostit de epuizare, da, aşa este.

— Am fost trăgător pe *Emissary,* îi aminti von Moltke. Pot ferifica tetaliile cu inginerii tumneafoastră. Permiteţi-mi să trag în parabolicele te transmisiuni te pe Roată şi nafă. Ar fi bine să tezafectez şi nafa. Atunci, nu for putea raporta pe Pământ

tespre noi.

Şi, cum Brodersen ezita, adăugă:

— Mă întoiesc că au anunţat, tar o for face curânt tacă nu-i împieticăm. Tacă-i împieticăm, nu le facem nici un rău. Trebuie să stea cuminţi până începe să se agite cinefa şi trimite un cercetaş să fată ce e. Până atunci însă, aplicaţi planul tumneafoastră. Corect?

— În regulă, răspunse Brodersen, autorizez! Coordonează-te cu Phil, inginer-şef Weisenberg, adică, şi cu linkera noastră, Granville...

Lui nu-i era dor decât de Caitlín.

Peste câteva minute, o coasă de energie amuţi Roata San Geronimo. Nu-i provocă alte avarii, o rachetă, însă, lăsă din *Emissary* doar un nor de schije. Acest lucru îi duru.

Încă două delicte, medită Brodersen. *Am face bine să ne pregătim o pledoarie a dracului de bună, ca să merităm graţierea.*

Acum, lasă. Obiectivul imediat constă numai în supravieţuire.

Ba nu. Mai presus şi mai presus de orice, somnul!

Abia reuşi să pună temporar problemele în ordine, înscriind nava pe cursul considerat cel mai potrivit, înainte de a se împletici până la pat.

Serghei murise. Caitlín îl strânse pe Brodersen la piept.

20

DIN NOU CU GRAVITAŢIE TERESTRĂ, *Chinook* se îndrepta spre maşina T. Pe drumul recomandat, aveau să ajungă în şase zile pământene.

— Cel mai bine e ca deocamdată să ne conformăm, timp în care încercăm să punem la punct o strategie, explicase Brodersen. Altfel, vor veni după noi, iar o navă de supraveghere are mai multe picioare decât noi. Cu siguranţă, nu putem întrece ca viteză o rachetă teleghidată.

Probabil că von Moltke îi salvase de aşa ceva, pe el şi pe partizanii lui, adăugă, în gând. Vestea atacului ar fi oferit guvernului pretextul ideal ca să-i dezintegreze complet nava. Acest

lucru în sine nu i-ar fi scutit pe Quick şi ai săi de complicaţiile datorate exploratorilor de pe *Emissary* rămaşi în urmă, ca să nu mai menţioneze şi întrebările care-i puteau trece prin cap lui Troxell, dar, probabil, aveau să se poată descurca. Cu siguranţă, urmau să încerce, şi până şi un eşec din partea lor se putea dovedi fatal.

Astfel stând lucrurile, cât timp *Chinook* rămânea liber, cu posibilitatea de a demasca întreaga afacere, facţiunea lui Langendijk putea fi protejată de orice soartă mai crudă decât continuarea detenţiei. Într-adevăr, din punct de vedere tactic, era bine că Brodersen nu reuşise să-i elibereze. Acum, cauza – cauza libertăţii? – nu mai avea toate ouăle într-un singur coş, extrem de fragil. Parţial datorită hazardului, operaţiunea se terminase cu bine.

Ba nu. N-a fost bine. Au fost răniţi, au fost omorâţi oameni. Sunt destul de neplăcute victimele dintre agenţi. Pot să supravieţuiesc cu gândul ăsta – atacul lor asupra noastră a fost o nesocotinţă aproape criminală; poate că ostracizarea timp de săptămâni în şir le-a cam rătăcit minţile – dar a murit şi Serghei, omul meu, prietenul meu.

Se trezise din somn lângă Caitlín, o clipă – numai –conştient de ea. Apoi, îl podidiseră amintirile. Respiraţia lui tremurătoare o deşteptase, spre a-l îmbrăţişa şi a-i murmura blând la ureche, multă vreme:

— Suntem în război, Daniel, iubitul meu, iar în războaie au căzut dintotdeauna oameni! Războiul tău e just, o luptă ca acelea purtate împotriva tiranilor şi stăpânitorilor străini, în repetate rânduri, pe Pământ, iar astăzi, noi suntem cei mai fericiţi că o ducem. Şi eu l-am cunoscut pe Serghei, da, mai bine decât ţi-am spus. Se veselea în univers; dar dacă a trebuit să-l părăsească, ar fi mândru că pentru asta a făcut-o…

Astfel, încet, îl făcuse să-i vină inima la loc, până când Brodersen se putuse ridica să-şi reia munca.

Mai târziu însă, intrând în apartamentul lor să aducă ceva, o găsise aşezată, tăcută, cu urme de plâns pe faţă. Când o întrebase ce se întâmplase, Caitlín îi răspunsese aproape în şoaptă că lucra la un cântec şi voia să fie lăsată singură.

Când Brodersen se întâlni cu Joelle Ky, Carlos Rueda Suárez şi non-umanoidul, Caitlín era absentă, fiind de gardă. Deocamdată, el trebuia să organizeze o întrunire generală, în

care toată ceata lui să poată auzi povestea navei *Emissary.* Totuşi, n-avea voie să amâne schiţarea unui rezumat pentru el însuşi, care să-l ajute la elaborarea planurilor, iar acest lucru se realiza cel mai rapid când avea alături un număr minim de oameni. În pofida recunoştinţei faţă de Frieda von Moltke, n-o invitase şi pe ea, faptul că se cunoşteau prea puţin putând înce-tini discuţiile. Carlos era văr cu Antonia, prima soţie a lui Brodersen. Deşi la moartea ei fusese abia un copil şi nu-şi întâlnise prea des cumnatul, aveau multe fapte trecute în comun. Brodersen o cunoscuse prima oară pe Joelle într-o călătorie de afaceri, cu nouăsprezece ani pământeni în urmă, de când se mutase pe Demeter, o căutase ori de câte ori vizita planeta-mamâ, iar în ultimii zece ani...

Neştiind niciodată exact ce simţea pentru ea, fiind deosebită de toate celelalte femei din viata lui, fu din nou şocat când Joelle intră în biroul lui. Erau născuţi la o lună diferenţă, dar deodată ea ajunsese la cincizeci şi opt de ani, după o lungă călătorie într-un loc a cărui stranietate ajutase pesemne la grizonarea şuviţelor pe care şi le amintea negre cu luciri albăstrii, la brăzdarea frunţii pe care şi-o amintea senină, la subţierea cărnii întinse ca un înveliş peste scheletul rămas la fel de armonios ca înainte.

Se ridică stângaci în picioare.

— Bună, Joelle, spuse, cu un nod în gât. E minunat că eşti aici!

Femeia zâmbi. La fel ca vocea, nici surâsul nu i se schim-base; erau plăcute şi cam retrase, ca nişte opere de Brâncuşi sau Delius.

— Îţi mulţumesc pentru tot, Dan. Sunt atât de nerăbdătoare să aflu ce înseamnă acest „tot" — fără îndoială, enorm de multe...

Patru mâini se încleştară între ele, şi poate că ar fi urmat o sărutare, dar pe uşă intră Rueda şi, în stilul său peruvian, îl îmbrăţişă pe căpitan.

— Daniel, Daniel, cât e de magnific! vibră de emoţie glasul său, în spaniolă. Salvatorul nostru, războinicul nostru – am vorbit cu o parte din echipaj... Ştii, când eram mic, te idolatrizam. Şi am avut dreptate. Pe Dumnezeul meu, eşti un adevărat *bărbat!*

Făcu un pas înapoi, reluându-şi demnitatea aristocratică. Brodersen îl studie o secundă. Duhul lui Toni dăinuia vag în

figura cu trăsături drepte, nas mic şi ochi căprui-deschis a lui Rueda. De înălţime medie, trupul său zvelt făcuse puţină burtă în timpul călătoriei, iar Brodersen înţelese cât de tare îl nemulţumea, fără doar şi poate, acel semn prematur de îmbătrânire: mai mult, cu siguranţă, decât faptul că-i rămăsese doar o simplă cunună de păr brunet. Mustaţa, însă, era neschimbată.

Apoi sosi şi non-umanoidul, sufocând toate celelalte impresii. Cel mai probabil, el (ea? sau cum să-i zică?) nu avea asemenea intenţii, conchise Brodersen. Atitudinea creaturii părea cel mult sfioasă, dar cum ar fi putut să-şi dea seama? Iar înfăţişarea sa — Brodersen avea nevoie de practică până să înţeleagă complet contururile acelea – poziţia trupului, mirosul ca de plajă, deşi nu tocmai...

— Îmi permiţi să-ţi fac cunoştinţă protocolar cu Fidelio? întrebă Rueda, zâmbind. Extraterestrul întinse braţul drept inferior. Brodersen îi strânse mâna. Cândva, făcuse acelaşi lucru cu un gibon dresat, în Asia, pe când lupta în Forţele de Pace, şi fusese surprins: degetul mare al maimuţei era dispus altfel şi nu era opozabil. Pe lângă strângerea de mână a lui Fidelio, cea a gibonului părea frăţească.

Brodersen îi întâlni ochii, care nu semănau cu ochii nici unui animal de pe Pământ sau de pe Demeter, şi uită de strângerea mâinii. În mintea lui vui gândul: *Aceasta este o fiinţă non-umană inteligentă. Asta e, asta el Trăiesc visul pe care l-am purtat dintotdeauna în suflet.*

— Fidelio, se bâlbâi el, bine ai venit. *Bienvenido.*

—*Buenos dias, señor, y muchas gracias,* tuşi şi şuieră gura colţoasă. Deodată, Brodersen râse sonor, nu de cineva sau ceva, râdea pur şi simplu, cu veselia renăscută.

— Veniţi în cabină, îi invită el, după ce termină. Ce vă pot oferi? Pe Fidelio îl deranjează dacă fumez? Să ne simţim cât se poate de bine...

Două ore mai târziu, conturaseră o idee sumară a celor întâmplate în jurul lui Sol, Phoebus şi Centram. Rueda nu mai avea stare să rămână aşezat. Umbla prin încăpere, încoace şi-ncolo, schiţând gesturi ca loviturile de karate. Sângele îi fugise din obraji, făcându-i pielea măslinie să devină cenuşiu-palidă; prin spaţiul strimt din jur privea la fel cum priviseră strămoşii săi peste vârfurile spadelor, pe terenul de

duel.

— Asta nu poate fi tolerat, declară el. Nu va fi! Subminează Convenţia, vor să închidă porţile stelare, *ay,* răpirea şi omorul sunt cele mai mici dintre crimele lor! Daniel, Joelle... Fidelio... Să nu vă temeţi c-am greşi înfruntându-i. Nu putem greşi!

Aşezat picior peste picior în fotoliu, cu pipa fierbinte în strânsoarea mâinii şi fumul muşcându-i limba pârjolită, Brodersen spuse:

— Cred că ceea ce spui e axiomatic, Carlos. Întrebarea, în faţa acestei adunări, este încotro pornim de-aici? Şi cum? Şi *dacă* o facem...

Joelle alesese un scaun vizavi de el, cu spătarul drept, şi nu se mişcase aproape deloc, decât ca să vorbească, în cea mai mare parte a timpului povestind cu detaşare despre Beta. Îşi ţinea mâinile în poală, calmă. Fidelio stătea lângă ea, pe trepiedul format din picioare şi coada ca de balenă, mişcându-se şi el foarte puţin, cu excepţia tremurului mustăţilor.

— Trebuie să ai o idee, două, Dan, îi ceru ea.

— Da! se opri smucit Rueda, privind spre căpitan. Ai fost întotdeauna cutezător, dar niciodată necugetat!

Brodersen se încruntă.

— Ba, cred că da, de data asta. Sau poate erau prea al naibii de mulţi păcălici pe puntea aia. Am fost, cum să spun, cam infantil, sperând că voi, cei de pe *Emissary,* veţi fi adus un atu pe care să-l putem juca.

Buzele Joellei se arcuiră în sus, aproape imperceptibil.

— Dacă aveam aşa ceva, n-am fi lâncezit în Roată.

— Nu, dar...

Brodersen ridică din umeri, trase din pipă, o depuse pe un scrumsorb şi-i privi pe toţi în ochi:

— Bine, e normal ca oamenii mei din echipaj şi cu mine să fi discutat câteva scenarii. Nici unul nu e prea atrăgător, dar să vedem ce părere aveţi...

Începu să numere pe degete:

— Putem să-i sfidăm pe ticăloşii aia imediat, să cotim şi s-o pornim în jurul Sistemului Solar. Nu putem umbla hai-hui la nesfârşit, dar avem totuşi un delta V până să ne sece rezervoarele. Rezervele de hrană ajung ani de zile, iar reciclarea aerului şi a apei poate continua atâta vreme cât ne ajunge combustibilul pentru celulele migma, adică ani de zile... A, desigur

că resursele lui Fidelio se limitează la — cât? câteva luni? – dar oricum nu vom sta atâta timp în spaţiu...

După cum ştiţi, navele de supraveghere ne pot vâna. Deşi o navă aflată în acceleraţie este o ţintă dificilă şi, fără-ndoială, le putem anihila unele rachete, în cele din urmă tot ne-ar străpunge sistemele de apărare. Între timp, ne vor ţine cât mai departe de Pământ sau de orice altă aşezare omenească. Acel întreg efort s-ar putea vădi nepractic de mare şi vizibil pentru adversari – nu-şi pot permite o publicitate pe care n-au măsluit-o — dar eu n-aş conta pe asta. Ţineţi minte, au acces la destule pârghii ale puterii pentru a fi făcut deja lucruri precum încarcerarea voastră.

— A, dar ia staţi, interveni Rueda. Ne putem trimite mesajul, nu? Cred că emiţătorul vostru radio e ca al nostru, nefiind conceput să transmită pe distanţe astronomice. Probabil că oricum n-ar fi nimeni pe recepţie. Dar instalaţiile radio sunt limitate tocmai pentru că laserele au bătaie lungă.

— Aici sunt două probleme, replică Brodersen. Mai întâi, un asemenea mesaj, spre Pământ, Lună sau sateliţi, este preluat de un comsat, cum ştiţi, şi transmis de-acolo la destinaţie. Ceea ce poate nu ştiţi, fiindcă nici nu prea contează, este că programul include şi cenzura. Numai anumite categorii de comunicaţii oficiale pot fi cifrate. Pe toate celelalte, le scanează un computer şi, dacă depistează o referire la un subiect „incondeiat", mesajul e transmis unui operator uman, care hotărăşte dacă e sau nu inofensiv. Sistemul datează de pe vremea Tulburărilor, şi trebuie să recunosc chiar şi eu că nu-i rău deloc. De exemplu, aşa au fost prinşi în cursă Finaliştii când erau aproape gata să-şi detoneze bombele atomice. Dar poţi paria pe Sol că, atunci când tagma lui Quick a început să-şi facă planuri pentru eventualitatea întoarcerii lui *Emissary,* unul dintre primele lor ordine de lucru a fost acela de a intra discret în stăpânirea instalaţiilor, pentru a introduce personalul şi programele adecvate, ca să poată intercepta orice comunicare ar fi putut ameninţa cu divulgarea.

În al doilea rând, s-ar *putea* să prindem legătura cu altceva, o navă, o bază de pe un asteroid sau de pe Marte, cam aşa ceva. Spun că „s-ar putea", fiindcă majoritatea lor au posibilităţi de telecomunicaţii foarte limitate – ar trebui să ajungem cât mai aproape – şi numai navele sunt permanent şi neîndoielnic pe

recepţie. Totuşi, am putea avea o şansă. Dar dacă acel cineva ne-ar auzi, ne-ar şi crede? Şi dacă da, alţii l-ar crede pe el? Să nu uităm nici o clipă că nu luptăm cu un aventurier ca mine, ci avem de înfruntat câteva dintre cele mai importante şi mai respectate figuri politice în viaţă... care trebuie să fi ajuns astfel, în majoritate, fiindcă sunt maeştri ai propagandei şi ai relaţiilor cu publicul.

Una peste alta, presupun că atacul direct are şanse de reuşită foarte mici. Sorţii înclină spre a fi ucişi înainte să putem izbândi ceva.

La ce altceva ne-am mai gândit? Ei bine, când vom ajunge în apropierea maşinii T, vom intra inevitabil în comunicare cu nava de supraveghere. De fapt, în împrejurările actuale, e foarte probabil să se afle la post mai mult de o singură navă. Presupunem că ofiţerii şi echipajele, în majoritate, nu sunt nişte bandiţi, ci doar respectă ordinele care pot foarte bine să-i cam nedumerească puţin şi pe ei. Dacă le spunem povestea noastră... şi li-l arătăm pe Fidelio... Înţelegeţi?

În situaţia asta, problema e că şi cabala, inevitabil, trebuie să fi anticipat o atare situaţie şi să-şi fi luat măsuri. Altfel, nu ne-ar fi spus să mergem într-acolo, hmm? S-ar putea să nu ştie că-l avem pe Fidelio la bord, dar sunt convinşi că am văzut şi am fotografiat nava *Emissary.* Atâta lucru, şi e destul de periculos pentru ei! Bănuiesc că într-una din nave se află câţiva ofiţeri cu funcţii cheie care sunt părtaşi la conspiraţie. În momentul când începem să povestim, vor dezlănţui focul de baraj asupra noastră. Explicaţiile ulterioare sunt ieftine. Suntem vizibil înarmaţi, şi am convingerea că pe Demeter s-a emis într-adevăr un mandat împotriva noastră. N-ar fi greu de susţinut că, după cea mai întemeiată opinie a acelor ofiţeri, noi înşine eram gata să deschidem focul.

A treia posibilitate ar fi să trecem prin poartă până la Phoebus şi să vedem ce e dincolo. Poate sunt mai slab pregătiţi, mai slab echipaţi, şi putem scăpa de ei, sau vom găsi altceva care să merite. Chiar m-am gândit – întrucât vă avem aici, cu cunoştinţele voastre – m-am gândit să parcurgem traseul care ne va duce de la Phoebus la Centrum, pentru a cere ajutor pe Beta. Dar e o idee destul de nebuloasă, fiindcă nu prea avem şanse ca gardienii să ne acorde atâta libertate de mişcare.

De fapt, ceea ce mă îngrijorează la efectuarea tranzitului

care ni s-a impus este... ei bine, Demeter fiind slab populat şi relativ izolat, circulaţia ştirilor nu e greu de controlat. Le-ar fi uşor să ne facă de petrecanie. De exemplu, imediat ce ne-am îndepărtat de maşina T şi de echipajul de supraveghere, nava care ne escortează ar putea trage o rachetă. După aceea, lumea ar auzi despre tragicul accident care a distrus nava *Chinook.* Aş detesta s-o cred pe Aurie Hancock în stare de aşa ceva, dar e o posibilitate. Altfel, am fi închişi pe termen nelimitat. Sistemul Phoebian are destule locuri disponibile pentru un lagăr de detenţie secret. Îndrăznesc să spun că ne-ar urma acolo şi restul echipajului vostru.

Deocamdată, la atâta ne-am gândit. Personal, instinctul mă îndeamnă să încercăm un plan de întoarcere în Sistemul Phoebian şi să facem ce ni se pare mai potrivit când ajungem acolo, până atunci rămânând cu ochii deschişi şi cu variantele gata de a fi îmbunătăţite. S-ar putea foarte bine să mă înşel. Fiţi siguri că orice sugestii mă vor bucura.

Phiu! – încheie Brodersen. Ce conferinţă! Mi-ar prinde bine încă o bere. Mai vrea cineva? se ridică el, pornind spre frigider.

— Stai, îl opri Joelle.

— Ce? încetini Brodersen pasul.

Rareori, când o problemă era neobişnuit de excitantă, sau când mergea deosebit de bine treaba la pat – mai văzuse o expresie ca aceea care-i lumina acum faţa.

— Dan, îi spuse ea, cu vocea tremurându-i, putem merge direct de la Sol la Centrum.

— Cum? exclamă Brodersen.

— Da, se apleca Joelle în scaun. Betanii explorează porţile de o mie de ani. Au depăşit faza încercărilor şi erorilor repetate. Nu deţin o teorie completă, nimic comparabil cu ceea ce ştiu Ceilalţi...

— Ceilalţi, murmură Rueda.

— ...dar au ajuns la o oarecare înţelegere, continuă Joelle. Avem trei locuri, trei stele dacă vreţi, A, B, C, cu porţi cunoscute — trasee ale maşinii T – de la A la B şi de la B la C. În acest caz, betanii pot calcula un drum direct între A şi C. Pentru Brodersen, fu asemeni exploziei unei nove.

— Nu cu absolută certitudine, urmă Joelle. Nu au măsurat şi curburile din acel continuum. Probabilitatea de reuşită, însă, e înaltă. Cu siguranţă, mai înaltă decât pentru planurile pe care ni

le-ai descris tu.
— Şi... şi..., bâjbâi Brodersen printre splendori, putem merge la maşina din Sol... să ne prefacem că pornim spre Phoebus... apoi să minţim, să şarjăm, să ameninţăm, ce-o fi, până ne adâncim atât de mult în câmpul transportor încât vom deveni o ţintă aproape imposibilă... Şi vom ieşi la Centrum. Vom merge pe Beta. Şi vom reveni în fruntea unei armada betane!
— A cărei singură armă ofensivă va trebui să fie adevărul, completă Rueda. Indiferent dacă înainte auzise sau nu despre elementele fizice, ideea era nouă şi pentru el. Şi el stătea împietrit de revelaţie.
Brodersen înşfăcă paharul de bere pus lângă scaunul său şi îl roti în cerc pe deasupra capului.
— Fac cinste! mugi el, ca în tinereţe. O vom face! O facem!
— Calculele sunt dificile, îl preveni Joelle. Fidelio şi cu mine va trebui să facem cercetări, iar eu voi avea nevoie să apelez la holothetică. Ai la bord facilităţi holothetice, nu?
Înflăcărarea ei era mai intensă decât văzuse Brodersen vreodată. *Mă voi întoarce la ceea ce sunt,* radia dintr-însa. Fierbinţeli şi friguri i se succedau pe obraji. *Voi fi din nou Una cu Totul.*
Rueda rămăsese cu privirea aţintită asupra ei. Brodersen avu impresia că putea citi gândurile peruvianului. *Vei deveni, pentru noi, ceea ce refuză Ceilalţi să fie?*
Aveau să-i organizeze lui Serghei Nikolaevici Zarubaev funeralii de astronaut, catapultându-i printr-o valvă trupul înfăşurat în drapel, aşezat pe un catafalc propulsat de o rachetă de semnalizare, în timp ce camarazii din echipaj stăteau în poziţie drepţi, ascultând slujba citită de căpitan.
Mai întâi, Caitlín, în calitate de medic de bord, îşi asumase obligaţia de a-l spăla şi a-l întinde în cabina lui. Umpluse cu ulei patru vase şi, punând feştile de sfoară să plutească pe rondele din dopuri de la sticlele cu vin, făcuse candele care să-i ardă la cap şi la picioare. Stinse tuburile fluorescente şi convocă un priveghi.
Întâmpină o oarecare surprindere, câteva obiecţii – datini barbare, obiceiul civilizat era acela de a se întruni ulterior, în faţa unor cafele – dar Brodersen, Dozsa, Granville şi von Moltke înţeleseră, deşi acest ritual nu se înscria în nici una din tradiţiile lor, şi-i convinseră şi pe ceilalţi să accepte. (Comandantul simţea că el şi oamenii lui aveau nevoie de o beţie, în pauza

dintre bătălii, iar Serghei ar fi fost mulţumit să le ofere el prilejul.) Au ţinut petrecerea în sala comună. Su şi Stefan o decoraseră oarecum, confecţionând flori din hârtie şi alte podoabe. Apărură băuturi tari şi marijuana, pe lângă obişnuitele răcoritoare; ecranele oferiră ornamentul mai mare al universului; muzica favorită a lui Serghei şi baletul pe care-l iubise se derulau în playback. Oamenii stăteau în picioare, amintindu-şi de el.

După câteva ore, Martti Leino plecă. Între timp, se născuse o oarecare însufleţire. Ţinându-se cu braţele pe după umeri, Brodersen, Weisenberg şi Dozsa fredonau atonal *Ford of Kabul River.* Von Moltke şi Rueda se cuibăriseră într-un colţ. Granville şi Ky purtau o conversaţie serioasă. Fidelio observa exotica specie omenească.

Leino străbătu holul circular, până la cabina lui Zarubaev. Uşa era deschisă. Auzi câteva note, ezită, se încruntă şi intră.

La fel de golaşă ca toate celelalte, încăperea era cufundată în umbrele şi razele galbene ale candelelor. Zarubaev zăcea pe pat, îmbrăcat în uniformă. Părul şi barba îi luceau în lumina difuză; altminteri, faţa i se golise de orice expresie. Flăcările din jur răspândeau un miros curat şi o căldură infimă. Caitlín stătea aşezată alături. Purta un caftan albastru, cea mai sobră îmbrăcăminte pe care o avea la ea. Şuviţele părului îi şiroiau despletite. Ţinea sonadorul rezemat pe braţul stâng, în vreme ce degetele mâinii drepte extrăgeau sunetele ca dintr-un oboi cu surdină.

Se opri când Leino intră.

— Oh, şopti ea.

— Ce...

Leino se crispă.

— Lasă. Iartă-mă că te-am întrerupt...

— Nu. Stai. Nu pleca!

Caitlín dădu să se ridice, îl văzu destinzându-se abia perceptibil şi se lăsă la loc.

— Ai venit să-ţi iei rămas bun. Pentru aşa ceva, nu ţi-aş sta în cale.

Leino îşi strânse pumnii, după care îi desfăcu grăbit.

— Nici nu e cazul, domnişoară Mulryan.

— N-ai pic de bunătate pentru mine...

— Hoy, nu-i momentul pentru ciondăneli.

— N-am vrut să spun nimic mai mult de-atât, domnule Leino: dacă doreşti să rămâi singur cu prietenul dumitale, pot reveni mai târziu.

Şi se ridică.

Surprins, Leino exclamă:

— Stai. Te rog! Am ştiut că-l cunoşteai dinainte, dar nu şi că ai... ţinut la el.

Caitlín zâmbi cu mare blândeţe:

— Da, era un băiat liniştit, nu-i aşa?

Nemişcare, apoi, încet:

— Chiar şi când îmi arăta cum să mânuiesc armele de foc în luptă, în timpul călătoriei ăsteia, n-a profitat niciodată de ocazie ca să treacă la familiarisme, deşi ştia prea bine că mi-ar fi plăcut. Căci acum mă considera femeia lui Daniel, nu a căpitanului, ci a prietenului său. Ceea ce spune mult despre el, nu?

Leino roşi:

— Când l-ai cunoscut prima oară?

— Înainte de a-l fi întâlnit pe Daniel. A venit la spital, rănit, cum poate îţi aminteşti. Ne-am zbenguit printre durerile lui. Lumea îl credea lipsit de haz, dar nu era adevărat. A, mi-a depănat cele mai trăsnite poveşti despre problemele pe care le avea pentru că era un rus căruia nu-i plăcea şahul... După ce s-a însănătoşit, ne întâlneam când puteam, până am început să petrec câte o perioadă în Eopolis, cu Daniel. N-am fost niciodată foarte îndrăgostiţi, eu şi Serghei, dar însemna cât un ocean pentru mine.

— Şi pentru mine, spuse încet Leino, privind-o aşa cum stătea în faţa decedatului. Am avut multe misiuni împreună în spaţiu, de genul acelora când îţi încredinţezi viaţa în mâinile partenerului. Pe Demeter, mergeam în excursii cu rucsacurile, cu iahtul, la petreceri...

Lăsă fraza neterminată.

Caitlín dădu din cap:

— Ceea ce se întâmplă între un bărbat şi altul, nici o femeie nu va înţelege vreodată cu adevărat, dar este nepreţuit.

Pe jumătate beat, Leino îi aruncă în faţă:

— Dar între un bărbat şi o femeie?

Caitlín se întoarse să mângâie cu degetele faţa care aparţinuse lui Zarubaev.

— Pentru asta e şi mai greu să găseşti cuvinte, oricât de mult şi îndelungat s-au străduit poeţii.

Privirea ei reveni spre Leino:

— Într-adevăr, între Serghei şi mine a fost mai mult decât simpla plăcere.

Şi din nou se răsuci spre cel ce nu mişca.

— Nu şi-au dat seama niciodată, spuse ea, abia şoptit. Îl credeau dur, când el nu era decât timid; dar, vai, de ce distracţii era în stare când se simţea la largul lui! Îl credeau practic ca o maşină; dar eu îmi amintesc o noapte când am scos din casă un telescop şi, după ce ne-am pierdut în veşnicie, el a început să vorbească despre Ceilalţi. Credea că nu ne pot ignora aşa cum se pare, ci manifestă mai mult o grijă şi o compasiune pe care noi suntem prea mici ca să le simţim... Se întrerupse.

— Bine, reluă ea, n-ai nevoie de trăncăneala mea, vrei să-ţi iei rămas bun de la el. Noapte bună, Martti Leino!

— Nu! ridică el palma, ca pentru a o bloca. Te rog, rămâi. Nu cunosc pe nimeni altcineva care să fi fost atât de apropiat de el.

Îşi frecă ochii cu încheietura mâinii.

— Iartă-mă. Pot să te întreb ce făceai aici?

— Nimic important.

— Cântai, insistă el.

Caitlín îşi îndreptă umerii:

— Ei bine, da, asta făceam, un cântec, cum facem în Irlanda, la ţară. Dar ar fi nepotrivit să dau un spectacol, când camarazii mei de bord nu au acest obicei. Noapte bună!

Leino întinse o mână în calea ei.

— Te rog, domnişoara Mulryan... Caitlín... te rog, nu pleca!

Îl privi în ochii lui albaştri:

— De ce?

— Fiindcă, ăă, ţi-am spus, amândoi am suferit o grea pierdere şi... În sala comună au trecut la cântece după Kipling... Al tău cum e?

Genele femeii se plecară.

— Un simplu *ochlan.* Un bocet, cum ai spune tu.

— Vrei să mi-l cânţi?

Îl privi un moment, înainte de a se hotărî.

— Da, dacă asta-ţi doreşti. Şi el ar fi vrut...

Se aşezară de o parte şi de alta a patului. Candelele pâlpâiau, umbrele se unduiau spre mijloc, ventilatoarele

şuşoteau. Sunetele îndepărtate, gălăgioase, de la priveghi, nu păreau deplasate. Degetele lui Caitlín evocau *Aria din Londonderry.*

O, stelele jeli-l-ar oare pe-al nostru camarad,
Plângând cu lacrimi de lumină pe cerul de durere frânt,
Sau că prelung îşi ia un ultim bun rămas,
Ploaia ce cade peste al patriei lui pământ.
Ori un boboc, măcar, se pleacă să-l sărute
Dintr-un copac în freamăt, cu primăvăratice adieri:
Nu vom mai fi doar noi, dar, ci se va-ndurera
Întreaga lume, atât de dragă lui, mai ieri.

Printre planete, sori însă, domneşte tăcerea.
Mute sunt frunzele, surdă şi oarbă vremea.
Ne-avem numai pe noi spre-a ne plânge durerea,
Spre-a şti puternic, deştept şi bun că era.
Ochone, ochone! S-a dus ca orice răsărit.
Ochone, ochone! Râdea cât stat-a-ncoa' de prag.
Ochone, ochone! Ce-a mai rămas e neclintit,
Şi totuşi, ni-i atât de drag.

21

ERAM O CIOARĂ. Primele mele vise nelămurite s-au sfârşit în foame, când universul s-a golit. Înfuriată, am ciocănit în cochilia lui, până s-a spart; şi a apărut ziua. Ochii mi s-au umplut de orbire. Am deschis gura spre ea şi am ţipat după mâncare. Aripi m-au umbrit, un cioc mare şi dur s-a îndesat în căscătura mea, turnând pe-acolo dragoste înăuntrul meu. Curând mi-am dat seama că alţii, goi, mă îmbulzeau, aşa că i-am îmbulzit şi eu şi am cerut la fel de tare ca ei.

Pe noi s-au ivit, şi petreceam mult timp admirându-le încântaţi lucirile negre. Dar nu peste multă vreme, părinţii noştri ne-au împins din cuib. După prima frumoasă spaimă şi nebunescul dat din aripi, am învăţat cum putea să mă poarte vântul şi ce putere stătea gata să se desfăşoare în aripile mele. Am luat văzduhul asupră-mi, m-am înălţat, am dat ocol, am plutit, m-am bucurat. Cerul era al meu, iar dedesubt întreg

pământul era copt pentru zbor pe deasupra-i.

Aparţineam stolului, desigur, aveam locul meu în ierarhie şi uneori câte-o îndatorire, ca să pândesc după şoimi sau oameni, când căutam pe pământurile din afara pădurii noastre. Niciodată nu mi-am dorit ca lucrurile să stea altfel. Ciorile se *distrează.* Tăifăsuiam, cleveteam, strigam de veselie, plecam în expediţii, necăjeam bufniţe, găseam bunătăţi de mâncat şi lucruri scânteietoare de adus acasă, ne amuzam la nesfârşit cu giumbuşlucurile făpturilor străine, domneam peste vârfurile copacilor. În adâncurile frigului desfrunzit, încă mai puteam ciuguli câte ceva de trăit, de sub scoarţa zăpezii. Dar, o, verile verzi şi foşnitoare! O, femela mea şi drăgălaşii de puişori!

Cu timpul, am îmbătrânit, am slăbit, am încetinit, deşi înţelegeam ca prin ceaţă aceste lucruri. Într-o zi, m-a prins o vulpe pe pământ. M-am smuls din fălcile ei, dar sângele a împroşcat din mine până n-am mai putut zbura. Găsindu-mi un desiş, m-am prăbuşit pe solul umed şi plin de ciuperci, alungată din cer, gâfâind, în timp ce prin minte întunecimea sufla tot mai puternică. Apoi a venit Chemătorul şi, încă vie o vreme, am plecat din ţara aceea în care fusesem Pasăre.

22

UN CLOPOT SUNĂ în cabina pe care o ocupase Joelle.

— Intră, răspunse ea.

Apăru Brodersen, închizând uşa după el. Încadrat de pereţii impersonali ai camerei, părea de două ori mai mare şi mai viu. În trupul Joellei se învăpăie dorinţa de a-l avea.

Termină cu prostiile astea! îşi porunci singură. *E ocupat, îngrijorat, uite ce hărţuit arată, cum atârnă pe lângă trup braţele lui puternice, iar ochii cenuşii îi sunt mai obosiţi ca oricând. Şi nu e numai atât, îmi voi începe în curând activitatea cuvenită, minunea Unităţii mă va poseda şi nimic altceva nu va mai avea importanţă.*

Cu toate acestea, dorinţa continua să i se înfioare slab prin vene. Opt ani, ba nu, aproape nouă, iar Brodersen fusese ultimul ei amant, când vizitase Pământul... Nu găsise dificil celibatul în timpul expediţiei, când fiecare oră de trezie era încărcată de descoperiri. Riscul ca un bărbat să se implice emoţional şi s-o

piseze când ea dorea să ducă la îndeplinire câte un proiect (cum se întâmplase de câteva ori acasă) era un preţ peste măsură de mare pentru potolirea unei mâncărimi care oricum apărea rareori. *Desigur, până la urmă am plătit. Christine...* Chris zăcea îngropată pe Beta. Dan era aici, la doi metri de ea.

— Am trecut să văd ce faci, spuse el, cu glasul său profund.

— Foarte bine, mulţumesc, replică Joelle, înfruntându-şi bătăile inimii. Cu siguranţă, avem mare noroc că ai fost atât de prevăzător încât să ţii nava asta complet aprovizionată!

— Prevăzător pe dracu', rânji Brodersen. Concuram pentru povestea aia şi-mi ziceam că dacă-mi tăia ceva calea – ca de pildă, sosirea ta acasă mai devreme — ar fi trebuit să fiu gata de plecare înainte ca vreun birocrat să găsească un motiv de a-mi refuza autorizaţia. Privi în jur. Şi totuşi, am cam fost prinşi pe picior greşit. Iar voi, cei din Roată, staţi şi mai prost. Ăă, în legătură cu hainele de schimb pentru tine. Pegeen... Caitlín Mulryan, intendenta noastră, ţi-o aminteşti, ar fi bucuroasă să-ţi împrumute câteva lucruri – aveţi cam aceleaşi măsuri – şi, când va avea timp, va croi mai multe din materialele de rezervă pe care le-am luat, pentru tine şi oricine mai doreşte. E o croitoreasă bună. Poate-ar fi bine să te gândeşti ce fel de îmbrăcăminte preferi.

Joelle ridică din umeri:

— Ştii că nu-mi pasă, cu condiţia să fie comodă. Dar mulţumeşte-i din partea mea, te rog. Voi încerca să-mi amintesc s-o fac personal, însă ştii şi tu cât de uitucă sunt cu chestiunile cotidiene.

— Ce altceva ţi-ar mai trebui? De pildă, majoritatea dintre noi avem câte un mic stoc personal de hrană şi băutură. Presupun că ai prefera să nu iei chiar toate mesele la popotă...

— A, dacă nimeni nu se supără că sunt netalentată la conversaţii, nu mă deranjează să stau la masa comună. Mă izolez de zgomot... Dar ar fi plăcut să-ţi pot oferi... să te tratez cu ceva.

Gesticulă, observând cât de stângace era mişcarea:

— Nu iei loc? Şi, în fine, nu mi s-a format nici o antipatie faţă de pipă, cât am fost plecată...

— Am observat la conferinţă şi m-am bucurat.

Se aşeză pe un scaun. Joelle aduse încă unul, în faţa lui. Scoţându-şi punga cu tutun, Brodersen continuă:

— Nu pot sta decât două, trei minute. Trebuie să mă ocup de pregătirea băii cu săruri de care spui că are nevoie Fidelio. Avem chimicalele, sunt convins, şi metalul, plasticul sau alt material pentru container, dar ar fi bine să facem şi nişte aran-\jamente pentru reciclare, în caz că expediţia asta se va prelungi mai mult decât sper eu.

— Problema asta nu le revine inginerilor voştri?

— Ba da, dar mai întâi Fidelio trebuie să explice exact care sunt cerinţele. Va merge încet, chiar şi cu ajutorul lui Carlos, care ştie puţin din limba betană. Nu, din limbile betane, aşa-i? Tu eşti experta, dar deduc să te aşteaptă o sesiune cu computerul. Cred că pot ajuta la desfăşurarea discuţiilor. Ca să nu mai pomenesc despre celelalte patruzeci de milioane de alte lucruri care au nevoie de atenţie, înainte să trag pe dreapta.

— Să mă anunţi neapărat dacă vă izbiţi de probleme lingvistice vizibile. Apropo, te-ai putea gândi să modifici un set de ataşamente encefalice pentru Fidelio, ca să se poată cupla cu mine? E holothet.

— Zău? Habar n-am avut.

— Se pare că betanilor le afectează personalitatea mai puţin decât oamenilor.

Se lăsă tăcerea, timp în care Joelle încercă să formuleze ceea ce avea de spus. Sparse gheaţa în mare grabă:

— Dan, e minunat că te revăd. Nu numai că am fost eliberată. *Tu* eşti omul care a făcut-o!

Brodersen începu să se preocupe de umplerea pipei.

— Nu, noi am făcut-o, toată echipa, şi Serghei... Poate că nu v-am făcut o favoare. V-am pus în pericol...

— În Roată nu eram în pericol?

— Mda, într-adevăr... cred... tot trebuie să alung ideea asta de coşmar că greşim amarnic în ceea ce încercăm să facem. Că periclitez vieţi omeneşti pentru o nimica toată.

Joelle reuşi să se aplece înainte, punându-i o mână pe genunchi.

— Nu te frământa. Politica m-a derutat întotdeauna, dar tu ai flerul şi cunoştinţele necesare. Mă bazez pe judecata ta, aşa cum şi tu va trebui să te bazezi pe calculele mele. Ai încredere în tine însuţi, Dan!

— N-ar strica, replică el sec; degetele sale continuară să trebăluiască la pipă. Ei, eşti gata să faci analiza aia, Joelle?

Am devenit prea slăbănoagă şi încărunţită pentru el?

Îşi retrase mâna.

— Da. Ar fi mai uşor, poate mai sigur, dacă Fidelio şi cu mine am putea să operăm ca o unitate holothetică şi să luăm o structură completă, teoretică, dintr-o bancă de memorie. Totuşi, stăpânesc principiile fizice despre care betanii au descoperit că se aplică la maşinile T – astea ţineau exact de căprăria mea, cum ai spune tu – iar noi doi am terminat de trecut prin ciur colecţia de date a navei, în căutarea parametrilor exacţi ai spaţiu-timpului local. Informaţiile par să fie suficiente. Cred că azi voi avea nevoie de o rulare preliminară, iar mâine vom prelucra traseul în detaliu.

Între sprâncenele lui Brodersen se adânciseră riduri de îngrijorare, la fel ca prima oară când se cunoscuseră, el fiind un inginer Aventureros care o consulta pe ea în legătură cu o problemă spinoasă de design. O, se minunase atâta de intelectul ei, deşi Joelle se îndoia de fapt că era mai grozav decât al lui — configurat şi orientat diferit, da, dar deloc mai bun la modul intrinsec – în afara momentelor când era unită cu maşina. Ulterior, găsise nişte pretexte ca să se întâlnească, ceea ce dusese la întâlniri pentru cină, în public, după ce Brodersen rămăsese văduv şi se mutase pe Demeter, făcând călătorii ocazionale în zona Pământului. Joellei îi plăcea compania lui, la fel cum îi plăcea şi câte o vacanţă la mare. În cele din urmă, pradă unui impuls, îl primise în patul ei şi rămăsese uluită... Cât de tânăr îl făceau să pară ridurile acestea de îngrijorare!

— Să zicem că ajungem într-adevăr pe Beta, spuse el. Vor fi dispuşi să ne ajute? Tu şi Carlos aţi insistat pe dorinţa lor de a nu interveni, grija pe care-au avut-o întotdeauna, de a respecta speciile mai puţin avansate.

— Omenirea e specială pentru ei, totuşi, îl asigură Joelle. Va trebui să pierdem mult timp cu explicaţiile şi munca de lămurire, recunosc. Dar când noi, cei de pe *Emissary,* le-am descris istoria şi sociologia noastră, puţinul pe care l-am putut face înţeles, nu le-au găsit cu nimic mai groteşti decât ceea ce întâlniseră la alte specii. Liderii lor cred foarte serios că-i putem ajuta să-şi rezolve criza psihosexualâ.

— Aşa că ar... m-m-m... ce?

— Şi-ar face o apariţie invincibilă în Sistemul Solar, îmi imaginez, protejându-ne în timp ce noi transmitem faptele pe

Pământ.

— Şi ne propun o învoială fabuloasă, ai spus. Tehnologia lor, în schimbul drepturilor de a exploata planetele Jupiter şi Saturn, pe care noi oricum nu le putem folosi. Exact?

Brodersen aprinse tutunul, privind spre Joelle pe deasupra pipei:

— Desigur, asta-i va distruge pe Acţionişti, şi toate partidele asemănătoare cu al lor. Pe lângă scandalul iscat, vreau să zic. Întreaga lor filosofie va fi redusă la tăcere.

—Cum?

— Bine, dar e evident... De îndată ce vom dobândi aceeaşi tehnologie, o vom zbughi prin toate porţile stelare pe care le-au cartografiat betanii, efectuându-ne totodată propriul program de a descoperi altele noi. Simplul profit scos de-aici, nenumăratele locuri şi drumuri, vor depăşi fără-ndoială orice imaginaţie. Altfel, de ce s-ar deranja betanii cu planetele noastre gigantice? Deci, încă înainte de a începe emigraţia pe scară largă, balanţa puterii economice se va înclina în partea opusă Pământului. Va dezavantaja de asemenea guvernele, uniunile, marile corporaţii, în favoarea micilor firme şi a indivizilor. Şi uite-aşa se va duce ordonatul stat al bunăstării mondiale pe care speră să-l clădească grupările de Acţionişti... Îndrăznesc să spun că acelaşi lucru îl prevede şi Quick!

Joelle se încruntă, făcând un efort să înţeleagă.

— Dar nu e logic, Dan! E de presupus că măsurile de bunăstare slujesc unei anumite necesităţi. Dacă necesitatea ia sfârşit, cine ar mai dori să le continue?

Brodersen râse, cu hohotele lui răsunătoare pe care i le cunoştea atât de bine. Din gură îi erupse fumul. Avea un miros cu adevărat masculin.

— Draga mea, iar începi? Presupui că oamenii acţionează logic. Nu e aşa. Statul bunăstării – orice stat – reprezintă un scop în sine. Este modul câtorva de a-şi impune voinţa asupra celor mulţi. Şi, pe Iuda preotul, cât îşi mai doresc puterea, ăştia puţinii! Câtă nevoie au de ea!

Pufăi din pipă.

— Vorbeşte cu Stef Dozsa, dacă te interesează. Ţara lui a fost tot timpul măcinată. Sfântul Imperiu Roman, Imperiul Mongol, Imperiul Otoman, Imperiul Austro-Ungar, Imperiul Sovietic, Imperiul Balcanic... Ba nu, poate n-ar trebui. Istoria

asta a făcut din el un anarhist turbat. Inofensiv, în cazul lui, dar dacă te-ar converti... află, Joelle dragă, că sub aparenţele tale scorţoase clocoteşte multă energie. Ştiu eu!

Zău că ştii, Dan!

Brodersen se foi pe scaun:

— Defectul meu personal e că o iau razna. Mai bine nu te-aş mai plictisi şi mi-aş vedea de treburi...

— Nu mă plictiseai, răspunse Joelle, cu un mic efort; îşi simţea fierbinţeala pe faţă şi în sâni. Niciodată nu m-ai plictisit. Întotdeauna ai fost mai degrabă fascinant — cred că fiindcă suntem atât de deosebiţi...

— Mda, suntem. Bine, oricum.

Se ridică în picioare.

Joelle se ridică şi ea.

— Ce-ar fi să treci pe la mine în cartul următor, după ce terminăm amândoi? îi propuse. Aş putea comanda ceva de mâncare şi vin. Mai ţii minte cum obişnuiai tu să găteşti? Eu sunt şi-acum o pacoste la bucătărie, dar... pariez că tu ai mai progresat!

— Nu prea mult, îşi privi Brodersen vârfurile picioarelor. În plus, eu... Întâmplător, am un angajament. Iartă-mă, dar nu e genul pe care să-l contramandezi uşor.

— Pot să te întreb ce anume? întrebă ea, înfruntându-şi durerea.

— Caitlín şi cu mine avem o aniversare. După calendarul demetrian, aşa, sărbătorim mai des...

Ridică ochii:

— Nu ştiai? Crezusem că era evident... Nu, nu suntem căsătoriţi. Încă mai sunt cu Lis şi n-am nici un gând să schimb situaţia, dar Caitlín... ei bine, ea şi cu mine suntem extrem de apropiaţi.

— Înţeleg.

O apucă de mâini:

— Joelle, ăă, nu e geloasă. Vreau să zic... of, la naiba, e minunat că te am aici, şi... Nu vreau să-ţi fac avansuri, dar dacă ai vrea să... mai târziu...

Joelle se sili să zâmbească, aplecându-se înainte, pentru a-i atinge buzele cu ale ei:

— Poate... Nu e nici o grabă, totuşi. Şi să nu te simţi obligat. *Fiindcă mă tem că exact asta simţi acum, o obligaţie.*

Caitlín e ca o Chris cu ten deschis.

În plus, eu nu peste mult voi fi transumană.

— Bine, Dan. Pe curând!

Scundă, simplă, umilă, deşi niciodată slugarnică, Susanne Granville aştepta în sala computerului principal. Pusese ecranul în funcţiune, cu scanerul îndreptat spre Sol, şi stătea aşezată, privind. Cu luminozitatea redusă, dar mărit ca dimensiuni, discul era un tumult de pete, flăcări, proeminenţe arteziene, pe suprafaţa irizaţiilor coronale. Muzica răsuna cristalin. Joelle recunoscu *Fynsk Forer,* de Nielsen. Muzica, la fel ca arhitectura, era una dintre puţinele arte omeneşti formale faţă de care considera că reacţiona adecvat. Ea şi Susanne discutaseră o oră sau chiar mai mult, despre muzică, la priveghiul trăgătorului.

— Bună, o salută. Nu mă aşteptam să te găsesc aici.
Susanne sări de pe scaun.

— Ştiam că vei face un conthol final al softwahe-ului, doctohe Ky, şi mă înthebam dacă te-aş putea asista. Penthu ohice eventualitate, m-am învoit de la câhmaci *(Caitlín Mulryan),* pe care thebuia s-o ajut la phepahatul cinei.

A, da, răspunse Joelle în sinea ei. *Cât de des am întâlnit situaţia asta. Tu eşti simpla linkeră, eu suprema holothetă. Arzi de nerăbdare să ştii că mi-ai fost de folos. La fel ca şi Chris.*

Mă vei vedea în linkingul meu, de care tu nu eşti capabilă, urcând într-un cer unde tu nu vei putea niciodată ajunge, dar din care ai întrezărit frânturi. Eu voi atinge Absolutul, mă voi afla în Noumenon, voi cunoaşte Realitatea Finală, nu ca pe o construcţie matematică, ci imediat, în creierul şi oasele mele.

O, Susanne! Cât mi-aş dori să te pot săruta şi consola, cum n-am putut-o face cu Chris, cum n-am putut nici cu Eric...

Mintea i se îndreptă (ceea ce o irită, făcând-o să fie de două ori mai dornică să intre în circuit, unde nu se produceau asemenea abateri de la disciplină) spre întrebarea daca fusese atrasă iniţial spre Brodersen fiindcă mama lui fusese o Stranathan, iar el vizitase de multe ori în copilărie familia aceea. Din ea făcea parte şi Eric Stranathan, primul şi cel mai de neuitat iubit al Joellei, fiul Căpitanului General al Văii Fraser, el însuşi linker.

Ei doi împreună, Joelle şi Eric, aflaseră cei dintâi că prăpastia dintre linker şi holothet nu consta în grad, ci în gen, având o lăţime de netrecut. Fără nici un motiv clar, amintirile i se întoarseră la un conferenţiar plicticos dintr-o sală înăbuşitoare,

la o convenţie din Calgary... dar motivul era clar: în seara aceea îl cunoscuse.

23

Banca de memorie

— CREIERUL OMENESC şi, pornind de aici, întregul sistem nervos, poate fi integrat cu un computer conceput în mod adecvat, spunea monoton vorbitorul. Am progresat mult dincolo de stadiul „firelor înfipte în cap". Inducţia electromagnetică este suficientă pentru a realiza un linking. Atunci, computerul contribuie cu vasta sa capacitate de înmagazinare şi procesare a datelor, cu posibilitatea de a efectua operaţii logico-matematice în câteva milisecunde sau chiar mai puţin. Creierul, deşi mult mai lent, furnizează creativitatea şi flexibilitatea; de fapt, el rescrie mereu programul. Există şi computere care o pot face singure, desigur, dar în majoritatea cazurilor nu funcţionează nici pe departe atât de bine ca un cuplaj computer-operator, şi s-ar putea să nu fim niciodată în stare de a le îmbunătăţi în proporţie semnificativă. La urma urmei, creierul comasează trilioane de celule într-o masă de circa un kilogram. Mai mult, linkingul le oferă fiinţelor omeneşti acces direct la ceea ce altminteri ar cunoaşte numai pe cale indirectă.

Pentru actualele scopuri practice, avantajele sale sunt de două feluri: (a)- Aşa cum am remarcat, programele pot fi modificate pe loc, în cursul desfăşurării. Până acum, era necesar să fie rulate complet, să li se verifice chinuitor de minuţios rezultatele şi apoi să fie rescrise încet, cu posibilităţi de eroare şi fără nici o garanţie că noile lor versiuni aveau să se dovedească a fi cele de care aveam mai multă nevoie. O dată ce linkerii şi echipamentele lor vor intra în uzul cotidian, vom fi eliberaţi de handicap. (b)- Prin propria sa experienţă, aşa cum de asemenea am sugerat, linkerul dobândeşte o perspectivă interioară la care n-ar fi putut ajunge pe nici o altă cale, devenind aşadar un savant mai capabil — inclusiv un mai bun autor de programe – şi în situaţiile când lucrează independent de aparatură.

Doamne sfinte! îşi spuse Joelle. *Chiar trebuie să îndurăm chinul ăsta?*

Într-adevăr, conferinţa era un eveniment important, atât

politic, cât şi ştiinţific. Secretul militar în spiritul căruia fusese crescută începea să se atenueze; aici, în Calgary, oamenii puteau discuta liber despre evoluţii care fuseseră ţinute ascunse timp de decenii sau chiar mai mult; publicul avea dreptul la informaţie, în termeni populari, pe parcursul ceremoniilor de deschidere.

Problema era că nici un fel de cuvinte nu puteau descrie starea de a te afla în linking: crearea spaţiilor n-dimensionale, curburile lor variabile în funcţie de timp, tensorii din interior, funcţii şi operaţii pe care nimeni nu şi le mai imaginase vreodată. Imaginai un cosmos conceptual, aflai că lăsa de dorit şi îl anulai, proiectai un altul şi un altul, până când în sfârşit vedeai ce-ai făcut şi, iată, era foarte bine. De fiecare dată, numerele se repezeau prin tine spre a fi verificate, şi ştiai cât de multă realitate ai îmbrăţişat, într-o explozie de revelaţii. Speranţele creştine de a te afla veşnic în prezenţa lui Dumnezeu, nădejdile buddhiste de a deveni una cu toate în Nirvana, dorinţa linkerului de a câştiga mai mult decât geniu – există o diferenţă uriaşă între ele? Da, dar linkerul, în timpul vieţii lui, reuşeşte s-o acopere.

În zile, ore, fracţiuni de secundă. După aceea, el sau ea nu poate înţelege complet ce s-a întâmplat. Înaltul moment al iubirii există şi el în afara timpului; dar noi îl înţelegem mai bine, când ne calmăm, decât înţelege linkerul ceea ce a cunoscut prin experienţele lui.

Privirea Joellei bântuia prin jur. Ei, dar chipeş mai era tânărul aşezat cu o duzină de locuri mai la dreapta! De ce nu-l văzuse mai devreme? Mă rog, nu avea obiceiul de a remarca oamenii. Orfană de război, crescută încă din frageda-i pruncie în cadrul programului de pionierat holothetic, intrată apoi la academie o dată cu slăbirea Tulburărilor, o fecioară care nu ştia ce avea de făcut cu sexul opus şi nici nu era sigură că o dorea…

— …câtă vreme linkingul cu o maşină macroscopică nu s-a dovedit avantajos financiar, altfel s-au vădit a sta lucrurile în situaţia monitorizării şi controlării instrumentelor ştiinţifice. Căci este neadecvat să i se ofere creierului în funcţiune numere cum sunt afişajele voltmetrice şi nimic altceva. De exemplu, un spectru este cel mai bine analizat – şi apreciat raţional – atunci când operatorul îl vede şi, simultan, cunoaşte lungimea de undă exactă şi intensitatea fiecărei linii. Cu ajutorul unui hardware şi

software potrivit, se poate face acum acest lucru. Subiectiv vorbind, se compară cu o simţire directă a datelor, ca şi cum sistemului nervos i-ar fi crescut organe senzoriale complet noi, de o putere şi sensibilitate fără precedent.

Prin alte locuri, lucrătorii au făcut asemenea experienţe. Principalul rol al Proiectului Ithaca (în cadrul căruia crescuse Joelle, ca parte integrantă a lui) a fost acela de a face pasul următor. Care este *înţelesul* acestor date, al acestor senzaţii?

În viaţa de zi cu zi, nu percepem lumea ca pe un amalgam de impresii brute, ci ca pe o structură ordonată. Nu vedem în faţa noastră un amestec de verde şi cafeniu; vedem un copac, din specia cutare-şi-cutare, la distanţa cutare. Deşi o facem inconştient, da, instinctiv, întrucât şi animalele o fac, se poate spune totuşi că asamblăm teorii, modele ale lumii, pe care le facem să aibă sens, cu ajutorul percepţiilor noastre directe. Evident, modificăm aceste modele atunci când găsim că e rezonabil. De exemplu, putem decide că de fapt nu vedem un copac, ci un material de camuflaj. Ne putem da seama că i-am apreciat greşit distanţa, fiindcă aerul era mai curat sau mai tulbure decât crezuserăm la început. La bază însă, prin intermediul modelelor noastre, înţelegem un univers obiectiv şi putem acţiona în cadrul lui.

Ştiinţa ne-a suplimentat mult bagajul informaţional, silindu-ne astfel să ne schimbam concepţia asupra cosmosului ca întreg, până astăzi, când cuprinde miliarde de ani şi ani-lumină, în care se află galaxii, particule subatomice, evoluţia vieţii şi multe altele, pe care strămoşii noştri nici nu le bănuiau. Pentru cei mai mulţi dintre noi, s-a recunoscut că această parte din *Weltbild* e mai degrabă abstractă, indiferent cât de imediat este impactul tehnologiilor care o fac posibilă.

În scopul de a mări capacităţile de laborator, Proiectul Ithaca a început să lucreze asupra mijloacelor de a-i oferi direct operatorului de linking atât teorii, cât şi date. A fost mai mult decât simpla învăţare a unui subiect, permanentă sau temporară. Pe aceea trebuie s-o facă orice operator, pentru a se gândi la o sarcina dată. Şi, într-adevăr, Institutul Turing aici de faţă a înregistrat realizări uluitoare, iniţiind metode prin care computerul cuplat să-i ofere partenerului său uman cunoştinţele necesare. Proiectul Ithaca a îmbunătăţit enorm sistemele de acest fel, iar succesorii săi civili continuă să progreseze. Pe

aceştia îi numim holotheţi.

Activităţile au avut un rezultat neaşteptat. Operatorii pe care Ithaca i-a instruit încă din copilărie, linkeri care astăzi sunt adulţi ce-şi duc, la rândul lor, meseria înainte, se apropie din ce în ce mai mult de o stare pe care trebuie s-o numesc intuitivă. Un prinzător de baseball, un acrobat sau pur şi simplu o persoană care umblă, rezolvă în permanenţă probleme complexe de fizică, acordându-le foarte puţină gândire conştientă, sau chiar deloc. Organismul simte că e corect să procedeze astfel. În mod analog, de exemplu, am ajuns la punctul de a manipula aminoacizii din interiorul moleculelor de proteine, folosind ioni dirijaţi prin câmpuri de forţă coordonate de un holothet, într-un stil pe care, poate, numai Ceilalţi l-ar putea plănui pas cu pas. La fel şi în orice alt număr de activităţi. Percepţia directă prin intermediul holotheticii conduce la înţelegere pe un nivel non-verbal.

Acest lucru ajunge să fie de două ori mai adevărat, întrucât cunoştinţele noastre teoretice sunt departe de a fi perfecte. Foarte frecvent în ultima vreme, holothetul simte că lucrurile nu merg conform intenţiilor, că e ceva în neregulă cu modelul si intuieşte ce schimbări are de făcut, care este situaţia reală, aşa cum procedăm de multe ori şi noi, în viaţa de zi cu zi. Studiile sistematice ulterioare îi confirmă, de obicei, intuiţiile.

Colegii mei vor discuta diverse aspecte ale linkingului holothetic. Această schiţă introductivă...

...Când plictiseala deveni insuportabilă şi publicul porni spre bufet, Eric se apropie şi se prezentă. O remarcase şi el.

24

Au ridicat lopeţile în barcă, rămânând în derivă, într-o canoe, pe lacul Louise. Apa juca albastră, verde, diamantină. În jur, deasupra pădurii, munţii se înălţau tăcuţi. Ambarcaţiunea se legăna abia perceptibil, la fiecare mişcare pe care-o făceau.

Joelle vârî un deget în apă, peste margine, privind cum se întindeau cercurile.

— Şi interferenţele electronice formează *moiri*-uri*,* medită ea. E minunat să le regăseşti şi aici. Înainte, nu le-am dat atenţie niciodată.

Îl privi, savurând imaginea:

— Îţi mulţumesc că m-ai adus aici.

Puţin cam speriată, îşi lăsă ochii să se abată în altă parte.

— Electronii o fac în trei dimensiuni. Nu, în patru, dar pe ultima n-am perceput-o... Încă.

Făcuse faţă de el remarci similare, după ce văzuseră baletul din Calgary. La o cafea şi un brandy, Joelle îi explicase cât de sublim-newtoniene erau *Lacul lebedelor* şi *Ondine,* câtă vreme Eric spusese că lui i se păreau sublim de sexy. Totuşi, linker fiind, găsise într-un recital de Bach atât melodicitate, cât şi matematică, sau admirase mai presus de orice subtilele perspective ale lui Monet. (Privind aceleaşi reproduceri, Joelle atrăsese atenţia asupra unor interacţiuni ale culorilor faţă de care, bănuia, criticii din ultimele două secole fuseseră orbi.) Azi, din cine ştie ce motiv, îl văzu fremătând de nelinişte.

— Ascultă, Joelle, să nu ne pierdem în abstracţiuni... Stai. Te rog! Dă-mi voie să-ţi explic ce vreau să spun... Sigur, noi doi lucrăm cu date, alcătuim paradigme, calculăm rezultate, aşa e. Perfect! O treabă minunată! Dar să nu le lăsăm să se amestece printre ceea ce, în fine, găsim în asemenea locuri. În vieţile noastre particulare, mai ales. Asta — arătă el cu o mână în jur, spre orizont – este realitatea. Toate celelalte, le inserăm noi. În asta de-aici suntem vii.

Îl privi timp îndelungat, pe când Eric se lumina la faţă. În noaptea aceea, au devenit amanţi.

El era canadian, ea americancă, într-o eră când guvernele militare erau paranoide, după Tulburări, înainte ca ţările lor să se fi unit într-o federaţie şi să fi intrat în Uniunea Mondială... Ca vârstă, îi despărţea mai mult de un an. Între timp, holothetica evolua exponenţial, de la o simplă îmbunătăţire a linkingului până la un ordin complet nou al percepţiei şi existenţei.

Joelle simţea cum se îndepărta de el şi o durea, dar nu se putea opune propriei ei deveniri mai mult decât o poate face un fetus în uter. La vremea când Eric aranjase în sfârşit să i se alăture la Universitatea din Kansas, în scopuri ţinând de Cercetare şi Dezvoltare, Joelle ştia ceea ce trebuia el să afle şi terminase pregătirile necesare.

Când a sosit în biroul ei, au făcut dragoste. Apoi, au mâncat vreo câteva sandvişuri şi au stat de vorbă. În cele din urmă, Joelle se aplecă spre el şi îl sărută, prelung şi tandru, de parcă şi-ar fi luat rămas bun de la un copil.

— Să mergem! îl chemă ea. În timp ce îl conducea spre laborator, pasul ei dobândi o notă triumfătoare.

Ajunşi acolo, îl preveni:

— Aici, cuvintele nu folosesc la nimic. Trebuie să trăieşti totul pe pielea ta. Ne vom lega chiar mai intim decât în pat. Enorm de mult.

Se raportaseră efecte cvasitelepatice, când un linker pasiv cuplat în circuitul holothetic nu numai că recepţionase în creier aceleaşi date şi teorii ca linkerul activ, ci şi „simţise" evaluările în curs de desfăşurare ale celuilalt.

— Vei, ăă... vei subordona unitatea mea unităţii tale? se interesa Eric. După tot ce-am citit în literatura de specialitate, în felul ăsta nu se transmit impresii deosebit de puternice sau clare.

— În cărţi nu e scris totul. Ţi-am spus că fac... facem... de acord, *eu* fac progrese vertiginoase. Am dobândit o... cum să spun, o intuiţie, aproape un instinct, iar feedback-ul dintre mine şi sistem, continua reprogramare de la fiecare sesiune...

Îl trase de mânecă:

— Hai! Trebuie să afli!

— Ce ţi-ai spus în minte?

Joelle se încruntă vag:

— Depinde parţial de tine, de felul cum vei lua ceea ce se întâmplă. Vom începe cu tine şi cu 707. Gândeşte o vreme doar în el, obişnuieşte-te. Apoi, prin conexiuni încrucişate, am să te fazez cu mine şi computerul meu. Va trebui să fie strict o intrare de mesaje pentru tine, fără acces la efectori, altfel ai putea distruge unele experimente delicate. Le voi arunca o privire, înţelegi. Mi se cere ajutorul destul de des pentru ca să am permanent deschise canalele între ele şi sistemul meu. Genetică, într-un laborator chiar din campusul ăsta; fizică nucleară, la marele accelerator din Minnesota; cosmologie, pe Staţia Orbitală Sagan. Sper să-ţi pot indica vag ceea ce fac în perioada asta. Voi şti, fiindcă vei avea un anume soi de emisie spre mine. De fapt, am să-ţi scanez mintea. Da, încheie ea, văzându-i stupefacţia, la stadiul ăsta am ajuns. Şi după aceea...

Îşi aruncă braţele pe după gâtul lui, sărutându-l.

— Să trăim până după aceea!

Eric îi răspunse la îmbrăţişare, dar Joelle simţi că el percepuse în tonul ei amabilitatea, nu rugămintea. Se aşeză în

şezlongul corespunzător, înclinat după unghiul dorit de el, îşi lăsă muşchii şi oasele să se destindă, înainte de a-şi trage casca pe cap, şi-o potrivi şi o fixă, îşi introduse încheieturile mâinilor prin manşoanele de contact, cu degetele potrivite pe o planşetă de control, şi verifică reglajele. În timp ce se cupla în acelaşi fel, Joelle văzu vechiul fior risipindu-i neliniştea.

— Activez? întrebă Eric.

— Începe.

— Te iubesc, mai spuse el şi apăsă contactorul principal.

În continuare, Joelle simţi şi gândi la fel ca Eric, folosindu-şi o parte neînsemnată din nivelul conştient.

Un moment, intelectul şi simţurile se învolburară, Eric îşi imagină că auzea un ţiuit ascuţit şi intens, amintiri năvăliră la suprafaţă din locurile unde zăcuseră multă vreme îngropate, ca şi cum ar fi căzut înapoi prin timp, în scăldătoarea din copilărie, cu muşchi verde şi rece pe o piatră, şoimul la pândă şi lâna aspră a unui cojoc înfăşurându-l. Apoi, sistemul nervos i se stabiliză, stăpânind situaţia. Inducţia electromagnetică, amplificarea celor mai slabe impulsuri, un program de bază pe care-l rafinase de-a lungul anilor spre a corespunde personalităţii lui unice, se contopiră; omul şi computerul deveniseră unul şi acelaşi.

„Gândeşte", spusese ea, iar Joelle îi ştiu răspunsul: cum ar fi putut să nu gândească, acum, când geniul lui era mai măreţ decât oricare altul care trăise pe Pământ până-n vremurile acelea?

"Aici, cuvintele nu sunt de nici un folos", mi-a spus ea.

Îşi cunoşteau pe deplin mediul înconjurător. De-ar fi vrut, i-ar fi putut examina detaliile cele mai neînsemnate, o zgârietură şi o reflecţie pe metalul şlefuit, tresărirea acului pe un cadran, murmurul ventilaţiei şi izul de ulei pe care-l emana, fluxurile şi refluxurile din vene. Dar Joelle simţea că nici chiar ea nu mai conta în întregime pentru el. Avea de cucerit un univers al percepţiilor.

În următoarele câteva milisecunde, timp în care căută o problemă meritând să fie abordată, o fracţiune din el calculă valoarea unei integrale eliptice cu o mie de zecimale. Era un plăcut exerciţiu semiautomat. Numerele se coroborau cum nu se poate mai satisfăcător, precum cărămizile sub mâinile unui zidar iscusit. *Ah,* îi trecu prin minte, *da, stabilitatea vârtejurilor*

din Pata Roşie pe planete de tip jupiterian, da, am auzit vorbindu-se despre asta în Calgary. Secundarul unui ceas de pe perete abia se clintise.

Eric adună o listă de date pe care le considera necesare şi lansă o comandă. Îi dădea senzaţia că-şi sondează memoria firească, după un fapt sau două, atâta numai că actuala căutare decurgea cu o viteză meteorică şi în mult mai mare siguranţă, în pofida apelurilor la bănci de date aflate la sute de kilometri distanţă. Teoria ajungea la el, formule, valori concrete ale cantităţilor, da, rezolvarea acelei ecuaţii diferenţiale anume avea să fie o adevărată pacoste, nu, stai, văzuse o scurtătură, dar oare ecuaţia era într-adevăr plauzibilă, n-ar fi putut concepe un set de relaţii care să descrie mai bine condiţiile de pe un soare avortat...?

Se iscă un foc pur ca gheaţa, iar Eric se pierdea în el, se îmbăta de atâta luciditate.

Eric, chemă ea: fără voce, fără nume, o simplă atingere.

Trebui să-şi smulgă atenţia dinspre Jupiter, cu o exclamaţie: *Vin imediat!*

Eric, eşti gata să mă urmezi?

Nu era o întrebare autentică, ci o intenţie pe care o simţea. Era ea. Cu o viteză ameţitoare, în timp ce reţelele de neuroni îşi adaptau configuraţiile sinaptice una la ale celeilalte, Joelle se contopi cu el. Vârtejurile amorfe ce se învolburau înapoia pleoapelor închise nu luau forma imaginii ei; mai degrabă, Eric recepta impresii fugare ale lui însuşi, înainte ca prezenţa Joellei să-l inunde. O fi fost oare feminitatea ei, cea pe care o cunoştea ca pe un curent secret în sângele lui, o aşteptare de a primi şi apoi a preţui şi în sfârşit a dărui, o poruncă pe care ea preferase să n-o urmeze, care avea să se afle acolo pentru totdeauna? Nu-şi putea da seama, poate nici n-avea să ştie vreodată, căci uniunea nu era decât parţială. Nu învăţase cum să accepte şi să înţeleagă majoritatea semnalelor care-i parveneau, şi erau mult mai multe decât ar fi fost vreodată trupul lui capabil să primească. Devenea dureros – pentru el, ca şi pentru ea.

Eric, şi în sensul ăsta eşti primul meu bărbat, şi cred că şi ultimul!

Lobii frontali ai creierelor, mai degrabă decât restul organismelor lor, se unificaseră. În plus, Joelle practicase schimburile încrucişate la acel nivel şi elaborase tehnica împreună cu alţi

colegi linkeri, până ajunsese expertă. Comunicarea între ea şi Eric devenea tot mai puternică, mai clară, secundă cu secundă. Nu se efectua direct, ci prin intermediul computerelor, ale căror traduceri erau inevitabil imperfecte. Impresiile erau adeseori fragmentare şi distorsionate, sau de-a dreptul învălmăşite – izbucniri arbitrare de numere, forme, străfulgerări luminoase, zgomote, non-simboluri mai puţin recognoscibile, care l-ar fi înspăimântat, dacă n-ar fi existat la bază continua ei prezenţă. Cele care-i atingeau mintea ca fiind gândurile ei erau fără-ndoială reconstituiri, cu ajutorul proceselor lui logice crescute, a ceea ce-ar fi trebuit Joelle să gândească la un moment dat. Adevăratele cuvinte care se schimbau între ei circulau în obişnuita modalitate muritoare, de la buze la ureche.

Şi totuşi: îi percepea înţelesurile cu o deplinătate şi o profunzime pe care nici nu le visase posibile, acolo, în pragul universului ei.

— Genetica, spuse Joelle cu voce tare.

Era singurul indiciu de care avea nevoie. Urma să-l călăuzească spre cercetările din şcoala aceea. Cunoaşterea se precipită. Munca avea loc pe un nivel sub-molecular, la înseşi bazele fiinţei însufleţite. Joelle era adeseori solicitată să îndeplinească sarcinile cele mai exigente, să inventeze altele noi sau să interpreteze rezultatele. Astăzi, instalaţia funcţiona parţial automat, parţial aflându-se în repaos; ea, însă, avea acces oricând.

Creierul Joellei comandă închiderea circuitelor potrivite, fiind anexat complexităţii de instrumente, senzori, efectori, şi întregii înţelegeri umane asupra chimiei vieţii. Recepţionând de la ea, Eric percepea.

Nu i se făcu nici o prezentare a cantităţilor, a afişajelor de pe cadrane a căror semnificaţie se clarifica după îndelungi calcule. Mai bine zis, numerele erau prezente dar, în sens practic, Eric nu era mult mai conştient de ele decât de propriul lui schelet. Nu se uita din afară, operând deducţii, ci se afla chiar *acolo.*

Erau văz, simţ, auz, deplasare, deşi nimic din toate astea, căci ajungeau mult dincolo de ceea ce putuse vreodată să simtă sau să facă biata fiinţă umană cu limitele ei, dincolo şi mult dincolo.

Celula trăia. Pulsaţii se încrucişau pe membrana ei, asemeni unor culori, celula era un glob de iridescenţă, palpitând conform

complicatei curgeri a fluidului cuprins în delicioasele, avidele energii ce se rostogoleau în cataracte spre ea, prin gradientele în continuă schimbare. Distanţe verzi se întindeau spre o infinitate aurie. Dincolo de fiecare împlinire în curs de desăvârşire sălăşluia pacea. Cosmosul celulei era o Nirvana care dansa.

Spre interior apoi, prin curcubee, către oceanul lăuntric. Aici se învârtejea un maelstrom de... gusturi... şi tot aici domnea o gigantică îndârjire ascunsă; în interiorul celulei, munca decurgea la nesfârşit, împinsă de o lege atât de atotcuprinzătoare încât s-ar fi putut numi Dumnezeu Căpitanul. Organitele pluteau în derivă, părând să cânte în timp ce împleteau la un loc scame chimice pentru a crea materie care prindea viaţă. Pe măsură ce scara cognitivă i se rafina, Eric le vedea întinzându-se în înălţimi gotice, pline de mistere şi muzică. În faţa lui, nucleul creştea dintr-o insuliţă de păduri moleculare până la o galaxie de atomi constelaţi ale căror câmpuri de forţă străluceau ca pulberea stelară suflată de vânt.

Intră, se aburcă pe o dublă elice, strat după strat de labirinturi cutremurătoare şi pe de-a-ntregul armonioase, era cu Joelle când ea evocă focul şi dădu o nouă formă unei părţi din templu, care după aceea nu fu deloc mai puţin frumos, îi împărtăşea mândria şi umilinţa, acolo, în inima vieţii.

Vocea ei răsună îndepărtată şi enigmatică, auzită ca prin vis:

— Urmează-mă!

Eric ieşi din celulă, prin spaţiu şi prin timp, călătorind cu viteza luminii peste preerii nevăzute, în furtuni care bântuiau printr-un enorm accelerator de particule. Deveni una cu ele, posedat de propria lor fervoare oarbă, aceeaşi viteză îl năpădi şi se lansă spre ţel ca pentru a-şi întâlni iubita.

Lumea aceea era mai presus de cea materială. Eric depăşi cometa în care se transformase mezonul, căci mai era şi o undă care se întrepătrundea cu un trilion de alte unde, ca o creastă de val ce traversase marea pentru a se înălţa şi a se sparge în sfârşit într-o spumă luminată de soare, cu mare vuiet — deşi aceste valuri erau nemărginit mai armonioase şi fugar schimbătoare, curgeau laolaltă pentru a crea o unitate ce se înflăcăra şi detuna într-o implacabilă seninătate – *Bach ar avea câte ceva de spus despre asta,* îi trecu prin minte, căci îşi păstrase şi cugetul raţional; aceasta era o importantă parte a

gloriei — *însă numai el ar putea, şi n-ar fi decât foarte puţin...*

Atomul îl aştepta. Nucleul său, unde se măcinau energiile, era maiestuos, mai presus de orice descriere. Cochiliile electronilor, cu scânteieri de elfi, i-1 ascundeau ca după un voal. Eric se avântă prin ele, forţele îi dăruiau nenumărate mângâieri, nucleul strălucea în faţă; îi străpunse stavilele exterioare, care propagară prin el o trepidaţie de extaz, şi se afundă adânc, tot mai adânc.

Nucleul explodă. Nu era o catastrofă, ci o desfăşurare. Atomul îl îmbrăţişa, cedând lui, făptura îi reacţiona la fiecare mişcare cât de mică a ei, şi o cunoştea. Radiaţiile erupeau în sus. Stelele de dimineaţă cântau într-un glas, şi toţi fiii lui Dumnezeu strigau de bucurie.

— Cosmologie, spuse Joelle omnipotenta. Eric bâjbâi s-o găsească în întunecimea ce se prăvălea peste el. Joelle îl cuprinse şi zburară împreună, pe o rază laser, printr-un releu-satelit, spre un observator orbital de dincolo de Lună.

Un moment, spionă, parcă cu ochii lui, stelele neînceţoşate de nici un cer. Mulţimile lor, albastre ca oţelul, albe ca promoroaca, aurii ca soarele, roşii ca tăciunele, sclipeau, aproape risipind noaptea din cer. Calea Lactee se unduia din argint, nebuloasele se învăpăiau în locurile unde luau naştere noi sori şi planete, o galaxie soră îşi arunca slaba luminozitate peste Ginnungagap. Dar Eric se uni de îndată cu instrumentalitatea care căuta capetele absolute ale spaţiu-timpului.

Mai întâi, fu conştient de spectrele optice. Îi ziceau de lumina ce înflorea din salturile şi vâltorile gazelor, îi ziceau de valurile din trupul unui soare – un trup mai asemănător cu celula vie decât şi-ar fi putut imagina vreodată înainte — şi despre cuptoarele de jos, unde atomii odrăsleau generaţii superioare ale elementelor, iar fotonii ce se năpusteau spre spaţiu alcătuiau ţipătul naşterii. Eric avea rolul lui în această piesă a lui Brahma. Apoi, simţi un vânt solar suflând pe-alături, îi adulmecă bogăţia, furnicat de ascuţişul lui, şi cunoscu milenara subtilitate a operei acestuia. Se dărui apoi spectrelor radio, spectrelor razelor cosmice, câmpurilor magnetice, fluxurilor neutrinice, relativităţii care dăruia porţile stelare şi părea să facă posibilă călătoria în timp, curbei continuumului care este întregul.

În Marele Canion din Colorado, poţi vedea straturi datând de un miliard de ani şi, peste priveliştea lor, un ienupăr noduros,

aflând astfel câte ceva despre Pământ. Acum, Eric afla ceva despre profunzimile şi ordinea din spaţiu-timp. Sfera de foc primordială devenea pentru el mai reală decât violenţa propriei lui naşteri, întrebarea despre ce anume îi dăduse fiinţă devenind la fel de înfricoşătoare. O dată cu ea, Eric îşi însuşea spiralele galaxiilor şi molecula de A.D.N., cu o energie care nicicând n-avea să-i mai revină, o vedea cum îmbătrânea, maturizându-se, precum tu şi eu; Legea e Una. Trăia vieţile stelelor: cât de diversificate erau undele care le alcătuiau, cât de puternică legătura ulterioară cu o întreagă existenţă! În mijlocul masivităţii gigantelor albastre şi a găurilor negre, găsea loc să făurească planete pe care puteau creşte cristale şi flori. Privea ceea ce era încă necunoscut — copleşitoarea-i majoritate, acum şi pentru totdeauna – şi felul cum Joelle jinduia să-şi continue căutarea.

Şi totuşi, pe tot parcursul fascinantei explorări, partea observatoare a personalităţii sale simţea că, în comparaţie cu a ei, percepţia lui era ceţoasă şi înţelegerea încătuşată. Când Joelle îl trase înapoi în carne, Eric zbieră.

Stăteau aşezaţi în birou. Îi despărţea pupitrul ei. Joelle ridicase storul de la fereastră şi o deschisese. Umbrele se grăbeau peste iarbă, razele soarelui ce le urmau erau luminoase, dar, într-un fel, părea că aerul prin care treceau le răcise, rafalele de vânt aveau un sunet găunos, aducând în cameră mirosuri de pământ umed, ale toamnei ce se apropia.

Joelle vorbi cu toată blândeţea de care era în stare:

— N-am fi putut vorbi cu înţeles înainte de a ajunge tu însuţi acolo, nu-i aşa, Eric?

Privirea lui se îndreptă spre canapeaua goală.

— Cât de mult înţeles a avut ceea ce e între noi, chiar şi la început?

— Eu am vrut să aibă, oftă Joelle; apoi, pe buze i se ivi un zâmbet. Mi-a făcut plăcere.

— Nimic mai mult, numai plăcere?

— Nu ştiu. Ţin într-adevăr la tine, şi la tot ce m-ai învăţat. Dar am ajuns... am ajuns în situaţia de a încerca să te conduc eu pe tine.

— Cât de departe am ajuns?

Joelle îşi privi mâinile, împreunate pe birou a neputinţă, şi murmură:

— Mai puţin decât mă temusem. Parcă i-aş fi arătat un tablou unui orb. Îşi poate forma o vagă idee cu vârfurile degetelor, pipăind textura, zonele întunecate puţin mai calde decât cele deschise la culoare, dar, o, cât de puţin e!

— Câtă vreme tu ai reacţionat faţă de toate, de la cuante la quasari! scrâşni Eric.

Joelle înălţă capul, sfidând nefericirea comună amândurora:

— Nu, abia am început şi, bineînţeles, nu voi termina niciodată. Dar nu înţelegi, asta e doar jumătate din miracol! Mereu mai e şi altceva de descoperit. Experienţa directă, la fel de directă ca vederea sau atingerea, foamea sau sexul, experienţa *adevăratei* realităţi. Întreaga lume cunoscută de oameni e doar o consecinţă trecătoare, accidentală, a realităţii. De fiecare dată când mă duc acolo, o cunosc mai bine şi îi aparţin tot mai mult. Cum m-aş putea opri?

— Presupun că n-aş putea să învăţ?

Ştia că Eric nu nutrea nici o speranţă.

— Nu. Un holothet trebuie să înceapă ca mine, de timpuriu, să nu mai facă aproape nimic altceva, mai ales în acei ani de formare, din copilărie.

O usturau ochii.

— Îmi pare râu, iubitule. Tu eşti bun şi generos şi... cât de mult mi-aş dori să mă poţi urma! Cât de mult o meriţi!

— N-ai vrea să te poţi întoarce, totuşi, să redevii ceea ce erai când ne-am cunoscut?

— Tu ai vrea?

Eric n-avea să mai poată reconstitui niciodată cu adevărat cele întâmplate în ziua aceea. Totuşi...

— Nu, spuse el. De fapt, nici nu îndrăznesc să mai încerc. Ar putea crea dependenţă. Pentru mine, n-ar însemna decât dependenţă, calea spre nebunie. Pentru tine...

Ridică din umeri.

— Ştii *Rubái yát?*

— Am auzit de ea, răspunse Joelle, dar n-am avut timp să devin cultă.

Eric recită:

Dar Sufletul de poate Praful în urmă-a-lepăda
Zburând pe-al Raiului Văzduh, în toată goliciunea sa,
Nu suntem de Ruşine oare — nu suntem de Ruşinea lui

În învelişu-acest de lut, schilozi a adăsta?

Joelle dădu din cap:

— Bătrânul a spus adevărul, nu-i aşa? Am citit odată că Omar era matematician şi astronom. Trebuie să se fi simţit tare singur.

— Ca tine, Joelle?

— Am câţiva colegi, nu uita. Îi învăţ...

Se întrerupse, aplecându-se peste birou, pentru a spune cu îngrijorare sporită:

— Dar noi doi? Vom colabora. Eşti destul de puternic pentru ca să continui, să te achiţi de datorie, sunt convinsă că aşa eşti. Dar vieţile noastre personale... Pentru tine, ce ar fi mai bine?

— Sau pentru tine? Hai să punem asta pe primul plan.

— Tot ce vrei tu, Eric. Ţi-aş fi cu bucurie nevastă, amantă, orice...

Eric tăcu o vreme, căutându-şi cuvintele — bănuia Joelle – pentru ca să n-o jignească. Nu găsi nici unul.

— Îmi spui că nu-ţi pasă, spuse el. Eşti dispusă să mă tratezi cât poţi de bine, fiindcă pentru tine oricum nu înseamnă mare lucru...

Ridică palma, pentru a-i opri răspunsul:

— A, fără-ndoială, ai găsi o plăcere limitată în a trăi cu mine, chiar şi doar în conversaţia mea. Cel mult, te-aş ajuta să-ţi umpli orele când nu eşti în linking... până când tu şi colegii ăia ai tăi veţi ajunge atât de departe, încât nu veţi mai avea timp pentru copilării.

— Dar te iubesc, protestă Joelle. Din ochi i se desprinseră două lacrimi.

Eric oftă:

— Te cred. Pur şi simplu, dragostea nu mai are importanţă, pe lângă toată grandoarea aia. Şi eu simţeam afecţiune pentru câinii pe care-i aveam. Dar... zi-i mândrie, prejudecată, îndărătnicie, cum vrei... nu pot juca rolul unui câine!

Se ridică.

— Fără-ndoială, vom avea o colaborare eficientă, până plec acasă, încheie el. Astăzi însă, cât timp a mai rămas ceva din ea, îi voi spune iubitei mele rămas bun.

Joelle se apropie de el. O ţinu în braţe, pe când ea plângea. Dar când, după un timp, îl sărută, avea buzele foarte sigure.

— Întoarce-te pentru câtva timp la linkingul tău, o sfătui Eric.

— Mă duc. Îţi mulţumesc că mi-ai spus-o...

Eric ieşi în vântul rece al serii. Rămasă în uşă, Joelle îi făcu un semn cu mâna. Nu se întoarse s-o privească. Poate că nu voia să ştie cât de repede se închidea uşa în urma lor.

24

ÎN MOD FIRESC, nou-sosiţii sufereau multe lipsuri la bordul lui *Chinook.* Aşa că fusese o mică surpriză pentru Weisenberg când Rueda Suárez îl invitase la un pahar înainte de cină. Sosind la ora stabilită, inginerul auzi un cântec popular de pe platourile Anzilor, răsunând ritmic, cu volumul scăzut, şi văzu că lectorul afişa o pagină cu versuri.

Rueda îi urmări direcţia privirii.

— García Lorca, spuse peruvianul. Mă bucur să descopăr că banca de date de aici e bine înzestrată: favoriţii mei – el, Neruda, Cervantes, o lume întreagă, ca să nu mai vorbim de muzică.

— Mă rog, am făcut planuri pentru toţi anii posibili în care am fi fost plecaţi, la fel ca voi, răspunse Weisenberg. Mai mult, tot la fel ca voi, am sperat să le arătăm non-umanoizilor câte ceva din cultura omenească.

— Ani... În cazul dumitale, domnule? Nu eşti căsătorit?

— Ba da, şi am cinci copii reuşiţi. Dar cel mai tânăr tocmai începe studiile universitare, iar restul sunt complet pe picioarele lor. Sarah era înscrisă să vină în expediţie, pe post de intendent. Desigur, când a trebuit să ne adunăm în grabă, aşa cum am făcut, n-am lăsat-o să vină.

Chicoti, deşi în suflet îi forfotea durerea.

— Mai bine zis, nu i-am spus — m-am furişat, lăsându-i un mesaj – fiindcă omul are nevoie de o gaură neagră drăguţă şi sigură unde să se ascundă, când se trezeşte evreica din Sarah.

— Înţeleg. Nu iei loc? Ce preferi? Mi-am tras câte o raţie din fiecare tip de băutură din magazie.

— Atunci, scotch, mulţumesc. E elegant, fără apă.

Weisenberg îşi adună făptura slabă într-un scaun. Rueda turnă pentru amândoi şi se aşeză în faţa lui.

— M-am gândit că ar fi cazul să ne cunoaştem mai bine, spuse el. Peste patruzeci de ore, vom ajunge la maşina T, şi

numai Dumnezeu ştie ce se va întâmpla. Dacă planul lui Daniel reuşeşte şi ajungem la Beta, ne mai aşteaptă încă un efort aspru şi îndelungat. Dacă nu, putem fi foarte bine în pericol de moarte instantanee. Ar fi mai bine să cunoaştem modurile în care ne putem bizui unii pe alţii. Şi... poate că-mi găseşti ceva de lucru. Mă simt inutil, îmi fac griji, beau prea mult...

Zâmbetul îi era destul de acru.

— Frieda m-ar putea ţine ocupat, dar acum îi explorează pe ceilalţi bărbaţi nou-apăruţi în jurul ei.

Weisenberg luă o înghiţitură de băutură fumurie.

— Nu-i poţi cere de lucru comandantului?

— Aş fi dezolat să-i adaug încă o povară pe cap. În plus, dumneata eşti expertul nostru general în tehnică. Mi-ai putea oferi o sugestie pe care să i-o propun, înţelegi? Dumneata şi cu mine am putea comunica mai bine decât majoritatea celorlalţi. Am auzit că ai trăit câţiva ani în Perú, lucrând pentru Aventureros...

Weisenberg dădu din cap:

— Am studiat ingineria nucleară, la Lima. Pe-atunci, nu exista facultate pe Demeter. După aceea, da, am primit o slujbă la compania voastră. Asta m-a făcut să ajung în spaţiu. Dar mi-a plăcut mult şi oraşul. E frumos şi păstrez de-atunci multe amintiri minunate. Eram acolo când s-a semnat Convenţia!

— De ce te-ai întors, dacă n-ai nimic împotrivă să-mi spui?

— A, mai mult de dragul părinţilor mei. Nu era uşor să muncesc la sol, deşi creşterea unei familii mă înveselea destul de rezonabil. Când Dan a înfiinţat Chehalis, m-am repezit să mă angajez.

Rueda îşi privi cupa, bău, privi din nou, ca şi cum în băutură ar fi văzut un semn prevestitor.

— Spaţiul, murmură el. Da, se pare că toţi suntem obsedaţi de spaţiu, nu? De ce altceva ne-am afla aici? Cred că prima oară m-a captivat în copilărie, într-o noapte rece şi strălucitoare, la Machu Picchu. Stelele de deasupra ruinelor incaşe erau ca un sobor al îngerilor.

— Sau al Celorlalţi, completă Weisenberg, la fel de încet. Rueda îi aruncă o privire cercetătoare:

— Te numeri printre aceia care-i consideră pe Ceilalţi Dumnezeu?

— Nu, nu tocmai.

Conversaţia devenea rapid intimă; dar nu mai rămăseseră decât patruzeci de ore de pace.

— Oricum, am urmat şcoala rabinică neo-hasidică din Eopolis. Un om poate fi marcat de ea toată viaţa, indiferent dacă şi-a pierdut credinţa.

— Mă rog, eu sunt un fel de catolic, cred, dar trebuie să recunosc că anii petrecuţi pe Beta m-au făcut să-mi pun multe întrebări. Până atunci, aproape că-i luam pe Ceilalţi ca pe un lucru sigur. Dar când betanii, cu fantasticele lor capacităţi, au reieşit ca fiind muritori şi tulburaţi, la fel ca noi – derutaţi şi uimiţi de Ceilalţi, la fel ca noi — da, am fost foarte răscolit.

Se strâmbă.

— Eram şi conservator, pe plan politic. Acum, văd cum guvernul e infectat de lucruri la care nici nu visasem, iar credinţa se clatină şi ea.

Îşi dădu whisky-ul pe gât.

— Continuă să fie posibilă credinţa în puterea, înţelepciunea şi bunăvoinţa Celorlalţi. Fie să continue întotdeauna!

După o înghiţitură de apă, Rueda ridică sticla de pe masa alăturată şi i-o oferi lui Weisenberg. Inginerul clătină din cap. Rueda îşi umplu din nou paharul şi reîncepu să bea.

— Nu-s un cultist, în ceea ce-i priveşte, spuse Weisenberg. De pildă, nu cred că lucrează în secret pentru a ne ghida pe noi şi tot universul. Poate că o fac, dar Vocea lor a negat-o, la fel şi faţă de betani. În genere, sunt agnostic în privinţa lor, şi aşa voi rămâne până primim nişte informaţii directe, ceea ce s-ar putea să nu se întâmple niciodată.

— Totuşi, sunt importanţi pentru sufletul dumitale, observă Rueda.

Weisenberg dădu iarăşi din cap:

— Fundamentali! Mai ales atunci când bat cerurile prin spaţiu. Deşi probabil nu se joacă de-a zeii, pare imposibil – mă rog, imposibil de acceptat pentru mine, cel puţin – să le fim indiferenţi... să ne lase să le folosim porţile numai fiindcă nu putem vătăma nimic din ce le aparţine şi să ne arate o singură cale spre o nouă planetă numai din bunătate nepăsătoare, ca un om care le dă porumbeilor firimituri dintr-un sandviş pe care n-o să-l mănânce. Nu, e evident că ne-au studiat îndeaproape, cumva încă dinainte ca Fernández-Dávila să fi plecat de pe Pământ. E posibil ca de-atunci să-şi fi pierdut interesul faţă de

noi?

— Poate că s-au dus în altă parte, spuse Rueda. Aminteşte-ţi, nimeni, inclusiv betanii, nimeni n-a văzut vreo navă de-a lor!

— Poate că-şi menţin navele invizibile… Poate că nu au nevoie de nave... N-are nici un sens să abandoneze aceste maşini T — gândeşte-te la investiţia de energie şi resurse, sau, sunt sigur, ne-ar abandona pe noi. Îmi pot imagina cu uşurinţă de ce se ascund de noi. Am putea fi copleşiţi de prezenţa lor, striviţi. Dar, fir-ar ai dracului, trebuie să fie binevoitori. Trebuie să le *pese!*

— Galaxia e mare. Se pare că există milioane de specii inteligente, sau chiar miliarde. Le-ar putea acorda timp tuturor?

— Dacă pot construi maşini T în jurul... cât de multor sori?... pot urmări şi ceea ce se întâmplă pe planete.

— Ca un fel de Dumnezeu? „Cu ochiul pe vrabie"...

— A, Ceilalţi nu pot avea puteri infinite. Deşi e posibil, totuşi, să nu fim în stare să observăm diferenţa.

Rueda se amari:

— Nu ne prea ajută, pe noi, cei de la bordul acestei nave, nu?

— Din câte-am auzit eu, n-au făcut niciodată miracole spre folosul individual al cuiva, recunoscu Weisenberg. Am încercat şi-am tot încercat şi niciodată n-am reuşit să deduc în ce relaţie se află cu noi, în ce fel li se manifestă preocuparea. Sunt doar convins până-n adâncul inimii că le pasă de noi, că Vocea n-a minţit când a spus că ne iubesc.

Era timpul să prepare încă o masă. Caitlín intră în sala comună, în drum spre cambuză, şi se opri brusc.

Extraterestrul… betanul… Fidelio stătea în picioare, sau aşezat, sau ghemuit, sau rezemat, în faţa unuia dintre marile ecrane, privind afară. Lumina interioară estompa imaginea, în ochii ei, dar văzu Calea Lactee şiroind prin dreptul capului lui. Era singur.

— Oh…, exclamă ea. Bună ziua îţi doresc!

Deşi nu privi spre Caitlín, betanul răspunse într-o şuierare răguşită:

— *Buenos dias, señora Mulryan.*

Caitlín trecu la spaniolă:

— Deci mă cunoşti deja, chiar fără să te uiţi?

— Neamul meu are urechi mai agere decât al vostru. Pentru

cei lipsiţi de experienţă, era necesar un auz foarte fin ca să distingă majoritatea cuvintelor lui Fidelio. Vorbea însă fluent şi gramatical. Atâta numai că natura nu-i rezervase menirea de a pronunţa vreodată sunete de acel gen. Parcă dându-şi seama că fusese prea repezit, continuă:

— De asemenea, fiecare individ are un miros distinct. Este un alt lucru pe care voi nu sunteţi înzestraţi a-l observa. Oricum, vederea voastră prin aer, de la distanţă, este mult mai bună decât a mea, şi nu pot decât să vă admir neajutorat sensibilitatea tactilă.

Se răsuci, dintr-o singură mişcare fluidă – lumina lucea pe blana lui – ca s-o privească.

Caitlín se apropie cu paşi hotărâţi, până în faţa lui:

— Îmi place mirosul tău. Mă duce cu gândul înapoi la patria mea, unde mă jucam în copilărie, iar marea făcea prundişul să scrâşnească precum pietrele de moară... dar e şi destul de diferit, faptul că sunt şi un copil care visează pe acelaşi ţărm, văzând în nori o ţară de poveste... Iartă-mă. Nu poţi înţelege asta.

— Ba poate că da. Şi poporul meu are mituri şi fantome, care pentru cei tineri sunt mai puternice.

Caitlín îşi depuse mâinile peste labele lui cu membrane interdigitale şi gheare, fiindcă mâinile lui Fidelio erau mai în spate, şi le strânse degetele noduroase, spunând încântată:

— Eram sigură de asta. Dar n-am ştiut că eşti atât de învăţat în ceea ce ne priveşte. Să recunoşti o expresie ca „ţară de poveste"!

— Munca mea s-a desfăşurat cu alte specii inteligente. Asta mă ajută să ghicesc ce poate fi important pentru a voastră.

Ochii lui complet albaştri o priveau concentraţi:

— Mărturisesc că sunt surprins de imediata ta înţelegere faţă de cuvintele mele. Accentul meu părea mult prea străin pentru oricine care nu a fost pe *Emissary.*

Caitlín se desprinse, ridicând din umeri:

— Mă rog, colecţionez cântece în mai multe limbi.

Făptura cea înaltă şi cafenie se ridică, fremătând din mustăţi:

— Vrei să spui că şi cânţi, tu însăţi? Şi nu muzică oficială, cum mi-au pus membrii expediţiei, ci de un gen obişnuit?

— De ce, ei nu cântau niciodată?

— Ba da, din când în când, dar...

Ezită.

— Am remarcat că specia mea are urechi relativ discriminatorii.

Caitlín rânji:

— Ştiu de ce încerci să dai dovadă de tact. Ei bine, dacă te interesează totuşi muzica noastră, după înregistrări... n-aş zice că sunt o interpretă nemaipomenită, dar...

— Bună ziua, interveni o nouă voce.

Fidelio nu avea nevoie să vadă cine vorbise. Caitlín, însă, da. În uşa principală stătea Joelle Ky.

— O, bună ziua, *señora!* se grăbi Caitlín s-o salute rezervat. Pot face ceva pentru dumneata?

— Nu. Treceam întâmplător.

Holotheta îşi ţinea trupul slab la fel de rigid ca tonul.

— Începuserăm o şuetă...

— Ea este primul membru al acestui echipaj cu care pot vorbi liber, explică Fidelio.

— Nu stai şi dumneata cu noi, doamnă doctor Ky? întrebă timidă Caitlín.

— Nu, răspunse cealaltă, avea faţa la fel de îngheţată. Cu ce aş putea contribui? Continuă, te rog, *señorita* Mulryan. Cina mai poate aştepta. Fără îndoială, e mai important să lărgim experienţa lui Fidelio privitoare la... omenire.

Şi ieşi.

Caitlín rămase cu privirea spre locul unde stătuse Joelle. Întrebarea betanului îi atrase din nou atenţia asupra lui:

— Există un conflict între voi două?

— Nu. Niciodată n-am... adică...

Caitlín îşi trase răsuflarea.

— În fond, abia am apucat să ne cunoaştem, ea şi cu mine. Desigur, ştiam despre ea, eram impresionată şi speram...

Oftă, cu un tremur, după care îşi îndreptă umerii.

— E oricum posibil un conflict, recunoscu ea. Căpitanul Brodersen mi-a spus câteva lucruri. E posibil să o nemulţumească apropierea mea faţă de el. Dar sunt convinsă că asemenea lucruri îţi sunt complet străine.

Oare Fidelio se cocoşase puţin, parcă în defensivă?

— N-ai înţeles? Vrem ca lucrurile de acest gen să *nu* ne fie străine.

— Păi, da..., se bâlbâi Caitlín. Cred... am auzit... e uluitor de ciudat, dar...

În ochii ei luciră lacrimi, dar fără să se desprindă de pe gene.

— Ceea ce speraseşi că va fi o deschidere spre iubire s-a îndreptat spre ură şi oroare. O, sărmanul de tine!

Căută să se stăpânească.

— Căutăm soluţia cea mai bună. Dan Brodersen se ocupă de asta. Între timp, ar fi înţelept dacă ai ajunge să cunoşti şi alţi oameni în afara celor care au fost pe planeta voastră. Suntem foarte diferiţi între noi. Cu siguranţă, unii te pot ajuta. De asemenea, făcând cunoştinţă, ne vom gândi cu toţii mai puţin la pierderea pe care am suferit-o şi la acţiunea disperată de peste câteva zile

Îl prinse din nou, de mâini de astă dată, întrucât pe acestea le întinsese Fidelio.

— Dă-mi voie să-ţi fiu călăuză. Pot interpreta, da, şi pot aranja mici întruniri, pentru a încerca să menţin o atmosferă veselă. Cu toţii avem nevoie de aşa ceva.

— Multe mulţumiri, răspunse el. Eşti foarte bună. Continua să stea aplecat şi rostea cuvintele într-un mod mecanic. Caitlín îl observă îndeaproape, profilat pe nemiloasele stele.

— Ai fost bucuros un moment, murmură ea într-un târziu, dar ţi-a trecut.

Betanul scoase un sunet care ar fi putut corespunde unui oftat.

— E un lucru cu care nu poţi face nimic, *señorita.* Şi, dacă ne recâştigăm libertatea, se va vindeca în curând.

— Ai vrea să-mi spui despre ce e vorba?

— Sunt holothet, la fel ca Joelle Ky, şi am stat mult timp în afara... În afara stării de comuniune. Ai auzit că devine vitală pentru noi, sau cel puţin pentru fericirea noastră.

Înălţă capul:

— Nu contează. Nu e mai rău pentru mine decât pentru ea.

— Dar tu te afli printre străini! strigă Caitlín. Şi avem echipamentul la bord, dar nu ţi s-ar potrivi, nu-i aşa? Bine, dar cred că te simţi îngrozitor!

Se aruncă spre trupul masiv şi cald, îmbrăţişându-l. Fidelio o atinse, într-un răspuns timid.

— Ascultă, Fidelio, spuse ea când se despărţiră, tu ai atâta minte ca să înţelegi că melancolia nu foloseşte la nimic. Poţi

lăsa necazurile la o parte, pentru un timp. Aşa făceai adineaori, când am fost întrerupţi. Hai să revenim la acel moment. Era vorba de muzică. Ai dori să auzi unele cântece de-ale noastre, iar mie mi-ar face nespusă plăcere să le ascult pe ale voastre.

Şi conchise, scurt:

— Acum trebuie să pregătesc mâncarea, dar nu avem nici un motiv să nu cântăm între timp.

Fidelio se urni din loc, îndreptându-şi trupul. Glasul i se însufleţi din nou:

— Da, te rog, haide. Te-aş putea asista în muncă?

Pentru prima oară de când plecaseră din Roată, Caitlín râse.

— Ce este? o întrebă betanul.

— O... Îţi mulţumesc... Poate ai putea să-mi aduci câteva lucruri. Dar îmi amintisem de o căsuţă primitivă din Irlanda, şi mi te închipuiam la chiuveta din bucătărie, ştergând vasele cu o cârpă.

Simţind că i se luase o greutate de pe umeri, Caitlín porni valsând spre cambuză. În acelaşi timp, îi începu educaţia:

La cucaracha, la cucaracha,
Ya no quiere caminar...

— Ahhh...

Respiraţia Friedei von Moltke era caldă şi cu miros de mosc.

— Ce bine-a fost! Eşti foarte priceput!

Martti Leino deschise ochii, spre faţa rotundă, cu nas lat şi gură senzuală, de sub a lui. Nu era înalt; ea, da; fusese dornică şi capabilă să-l sărute pe buze şi pe dinăuntrul lor, până când începuse să se aprindă pe dinăuntru. Apoi mugise, de parcă Leino ar fi călărit un cutremur. Braţele şi coapsele ei continuau să-l ţină în încleştarea lor. Transpiraţia îi lipea şuviţele de păr blond pe fruntea şi obrajii cam ofiliţi; Leino simţea aceeaşi umezeală şi pe abdomen.

— Şi tu, spuse el. M-am simţit bine, şi aveam cu siguranţă nevoie de asta. Îţi mulţumesc.

Frieda râse:

— Încă n-am terminat, prietene. Oricum, ce-ai zice de-o bere mai întâi? Şi te deranjează dacă fumez?

— Nu. Eu nu fumez, dar nu mă deranjează.

Se dădu la o parte de pe ea, rezemându-se pe perna de la

căpătâi. Picioarele ei se trântiră pe pardoseală. Era grea: nu grasă, cu excepţia sânilor enormi, ci solidă. Traversând cabina, luă o ţigară *cheroot* dintr-o tabacheră – nava era aprovizionată pentru o diversitate de vicii minore – şi şi-o înfipse între dinţi, înainte de a se ocupa de sticle.

Revenind, se opri lângă pat. Privirea ei deveni analitică.

— Martti, îl întrebă, de ce-ai închis ochii după ce-am început?

Leino privi în altă parte.

— Din obişnuinţă, mormăi el.

— N-aş crede. Am fi putut stinge luminile, dacă foiai. Ţi-ai folosit toate simţurile, până... Te hotărâseşi să-ţi închipui că eram altcinefa?

— Te rog!

— A, nu sunt jignită dacă e aşa. Nu suntem îndrăgostiţi. Nu freau nici să-mi bag nasul. Sunt doar curioasă.

Leino rămase tăcut. Frieda îi dădu o sticlă, pe care frigul o brumase deja, şi-şi aprinse tutunul. Fumul acru formă rotocoale. Se aşeză lângă el, şold la şold.

— Îmi placi mult, cred, Martti, îi spuse ea, apoi, cu răutate: aş zice că te prezinţi bine pe lângă camarazii tăi din echipaj. Stefan Dozsa e drăguţ, dar... prea grăbit? Poate nu-i promiţător. De ceilalţi doi nu-s sigură deloc. Weisenberg se comportă ca bărbatul însurat când stăm de forbă, iar Brodersen o are pe ţiitoarea lui, care-i mult mai drăguţă decât mine.

Leino se încruntă:

— Da, o are.

Privirea Friedei redeveni îngândurată.

— E o persoană încântătoare. Înzestrată; a cântat câtefa cântece de-ale ei în timp ce-mi lua măsurile ca să-mi facă nişte haine cifilizate. Găteşte splendid. Şi pare să facă bine şi restul trebii de intendent. Altcefa?

— Nu ştiu ce să spun, vorbi repede Leino. N-o cunosc de multă vreme. Da, e o fată extraordinară.

Se răsuci brusc spre ea:

— Vorbeşte-mi despre tine, Frieda. Toţi se pierd în discuţii despre Beta, politica de pe Pământ şi altele asemenea. Abia ne-a mai rămas puţin timp până la... Cum a fost viaţa ta?

Trăgătoarea ridică din umeri, suflând un inel de fum:

— M-am înfârtit pe ici, pe colo.

— Spune-mi.

— Dacă îmi spui şi tu pofestea ta.

— Nu-i mare lucru. Sunt un băiat atât de tânăr... abia acum încep să descopăr cât de tânăr... Tu ai văzut mai multe.

Frieda luă sticla şi ţigara cu mâna dreaptă, pentru a-i putea ciufuli părul cu stânga:

— Eşti drăgălaş, Martti.

Şi se lăsă pe pernă, relaxată:

— Bine, o schiţă, dacă frei. M-am născut în Prusia de Est, acum treizeci de ani, numai că pentru mine au fost treizeci şi opt. Familia mea nu era bogată, dar ne aminteam că în urmă cu două secole fuseserăm Junkeri, iar apoi furnizaserăm ofiţeri pentru Imperiul Sofietic, iar după ce acela s-a destrămat... *Ach,* conacul strămoşilor noştri se fedea de la noi din casă. Tatăl meu a fost luptător de gherilă în Tulburări. Eu m-am înrolat în *Freiheit Jugend*[1]*;* n-am afut nici o luptă, dar stăteam pregătiţi. Până la urmă, mi-am luat un *Wanderjahr*[2]', înainte de a mă înrola în Forţele de Pace. Mi-au făcut instrucţie spaţială. Când *Emissary* a început să recruteze, mi-am depus candidatura şi am fost primită.

— Nu eşti chiar o femeie de casă, comentă Leino.

Pe chipul ei fulgeră nostalgia:

— Aş frea să mă mărit, să-mi infersez imunitatea şi să am copii, cât timp părinţii mei se mai pot bucura de a fi bunici. Poate că ei sunt în fiaţă... iar noi, poate că ne îndreptăm spre moarte.

— Da, e greu să aştepţi neputincios, nu?

— O, asta-i soarta obişnuită a oamenilor. Aştepţi rezultatele analizelor de laborator, sau ferdictul juriului, sau unde fa cădea următorul obuz pe câmpul de luptă, sau... ce-o fi.

Frieda trase din ţigară, până când capătul acesteia se înroşi ca steaua Aldebaran.

— Cel mai cumplit lucru este că s-ar putea să fim ultima şansă a omenirii de a ajunge cu adefărat la stele. Duşmanii noştri nu se for mulţumi să ne nimicească pe noi, *spurlos versenkt.* Se for teme că ar putea să fină betanii sau altcinefa şi din acest motif caută să preia puterea, până for putea îndrepta pe faţă armele spre maşinile T de lângă Sol şi Phoebus, ca să-şi ţină închis regatul. E foarte posibil. Poporul meu îşi aminteşte de sofietici.

*1 Tineretul libertăţii *(în germ., în original; n. red.).*
*2 An de vacanta *(în germ., în original; n. red.).*

— În afara cazului că nu intervin Ceilalţi, spuse Leino. O fi oare întru totul un vis cu ochii deschişi? Voi, cei de pe *Emissary,* n-aţi găsit nici cel mai mic indiciu?

Expresia Friedei deveni tăioasă.

— Nu. Ce semn ne-au dat freodată Ceilalţi, în afară de Foce... nouă, sau betanilor, sau tuturor celorlalte specii pe care le cunosc betanii?

Goli sticla dintr-o ultimă sorbitură, o aruncă pe podea, cu zgomot, şi-şi lovi genunchiul cu pumnul:

— Martti, nu-mi place să mă gândesc la Ceilalţi. Timp de opt ani am tot făcut-o. Îi bântuie şi pe betani, mai mult decât a bântuit Christos Europa... oh, am putut s-o simt, când am început să le înfăţ limba şi să ajut la studiile noastre, am putut s-o simt. Ţi-am spus că fin dintr-o ţară plină de fise şi coşmaruri ţinute minte.

Şi, cu violenţă:

— Lasă-i în pace pe nenorociţii de Ceilalţi! Să ne făurim singuri destinul!

— Da, bine, poate, răspunse el molatic. Mă întrebam şi eu... Sunt creştin – nu unul teribil de bun, teamă mi-e... Asta m-a făcut să mă întreb despre efectul lor asupra noastră. O, fără îndoială, nu sunt decât o specie mai avansată în materie de ştiinţă şi tehnologie. Şi intelectual, cred, dar oare intelectul contează atât de mult? Nu m-ar surprinde să aflu că holotheţii noştri sunt la fel de inteligenţi ca ei; sau chiar mai mult. Dacă sunt îngeri, aşa cum crede pastorul din oraşul meu natal că ar fi, sau dacă sunt pur şi simplu eliberaţi de păcatul originar, atunci de ce au permis ca Tulburările să aibă loc? Şi ereziile, cultele demente care se centrează asupra lor? Oare n-ar putea să fie de fapt damnaţi, sau de-a dreptul demoni? Nu ştiu, nu ştiu...

Surprinsă, Frieda spuse:

— Să lăsăm încolo religia...

Tăcu un moment, două.

— Pot să pun nişte muzică, Martti? Beethoven, aş frea... Simfonia întâi, de pe fremea când încă mai înfăţa fericit de la Haydn şi Mozart. Freau să ascult fericirea.

— Sigur, răspunse Leino, mângâind-o.

Reveni la el în toiul unui tumult de armonii, îşi puse ţigara deoparte şi se cuibări alături.

— Şi pentru f….t e un fundal excelent, spuse ea.

— Ăă, stai, se eschivă Leino. Am nevoie de odihnă.

Frieda întinse braţele spre el:

— Sunt sigură că te fei descoperi mai capabil decât oricine înaintea ta.

Pauză, calcul, şarjă,

— Şi Caitlín Mulryan poate face la fel, dacă nu mă-nşel.

Îl văzu strâmbându-se.

— Nu contează. Am glumit. Eşti un băiat scump şi dulce. Hai să ne distrăm, în timpul ăsta scurt cât ne-a mai rămas până să intrăm pe poartă.

Leino închise din nou ochi

25

ÎN ZIUA ACEEA, Ira Quick ţinea la distanţă iarna din Toronto cu ajutorul unei înregistrări a Catedralei din York, proiectată pe ecranul gigantic. Nu era o imagine statică, ci se mişca în jurul faţadelor delicate, al bolţilor înalte şi complicate, al ferestrelor luminoase ale acelei construcţii mai fermecătoare decât toate bisericile medievale. Cu sonorul coborât aproape complet, totuşi fără să-şi piardă nimic din măreţie, o cântare gregoriană răsuna în fundal. Spectacolul era un memento a tot ceea ce izbândise omul, singur şi legat de Pământ: moştenirea ameninţată acum de inumanitate. Îi întărea şi mai mult hotărârea.

Simeon Ilici Makarov, premierul Rusiei Mari, stătea aşezat în faţa biroului. Venise incognito, la chemarea urgentă a lui Quick.

— Eşti cel mai puternic membru al grupului nostru, spusese nord-americanul, iar noi doi suntem cei mai hotărâţi. Mă tem că ne aflăm într-un punct de criză, trebuie să ne sfătuim şi să decidem. La telefon nu pot vorbi mai concret, cu sau fără codificare. Şi nu pot veni la dumneata. Toate liniile mele actuale de comunicare se concentrează în acest birou.

Sosind, Makarov îşi aprinse o ţigară groaznic de puturoasă, inhala adânc şi întrebă, în spaniola sa cu accent străin:

— Ei, ce ai de raportat?

Era un individ îndesat, cu mustaţă ca de morsă şi păr cărunt şi rar, îmbrăcat într-un costum demodat, boţit, supravieţuitor al

războaielor civile care-i divizaseră ţara, pentru a cărei reîntregire finală îşi dedicase toată existenţa de-atunci încoace.

— Nici o informaţie pe care să nu o posezi deja. Ştii la fel de bine ca şi mine că *Chinook* se apropie de maşina T, unde urmează să sosească peste trei ore. De-asta e necesar să rămân în alertă. Cineva trebuie să dea noi ordine, dacă se întâmplă ceva neprevăzut.

Bătu cu palma în masă.

— Christoase! Timp de transmisie de peste douăzeci de minute!

— Da, grupul nostru a convenit că eşti cel mai bine plasat pentru a-ţi asuma această responsabilitate. De ce vrei dintr-o dată s-o împarţi cu mine?

— Dumneata vrei, în orice caz, *señor* Makarov, se încruntă Quick. A apărut o situaţie nouă, neimportantă sper. Am aflat-o în timp ce dumneata erai pe drum încoace. Mă informam personal despre Roata San Geronimo. Faptul că un proiect de cercetare de-al meu, favorit, se desfăşoară acolo, chipurile, oferă o scuză suficientă. Troxell nu transmite detalii prin laser, fireşte, dar ar trebui să lanseze periodic un semnal „Totul e bine". A întârziat.

— Ar putea fi grav!

— Sau pur şi simplu o neglijenţă. Nu mai e tocmai punctual, izolarea, tensiunea, îşi spun cuvântul asupra lui şi a oamenilor săi. Nu cred că ar trebui să trimit imediat pe cineva în cercetare –ar fi bătător la ochi, făcându-mă să par prea preocupat – în momentul când *Chinook* necesită deplina mea atenţie.

Tăcu, înainte de a adăuga cu pătrundere:

— Şi totuşi, analiza datelor radar arată că nava foloseşte un sistem de deplasare ciudat, neeconomic, pentru a urma calea impusă. A stat efectiv în umbra Roţii – ţinând seama de distanţa astronomică, plus ecranarea electromagnetică – timp de câteva ore.

Makarov mormăi, ca şi cum ar fi fost lovit:

— De ce nu ne-ai spus şi nouă imediat?

— N-am aflat decât cu întârziere, oftă Quick. Te rog să înţelegi, domnule, *trebuie* să procedăm, să procedez, cu prudenţă. Deja sunt implicate prea multe persoane. Dacă cer informaţii pe bază de *top priority,* se vor întreba de ce. Dacă pun accentul pe o anumită chestiune, îşi vor pune şi mai multe întrebări.

— Hm! Eu sunt organizat mai bine, în Rusia Mare!

— Acesta este unul din motivele principale pentru care eşti atât de valoros, cu criticile dumitale faţă de eforturile noastre...

...tiran barbar ce eşti.

— Câte informaţii s-au scurs, mai exact, de ce fel şi către cine?

Quick desfăcu braţele:

— „Exact" e o cerinţă imposibilă. Cum spuneam, nu am de-a face cu o mână de oameni disciplinaţi, ca dumneata, a căror tăcere e garantată. Mi-am dat toată silinţa să te ţin *au courant,* astfel ca, totodată, să pot urmări şi eu evenimentele.

— Da. Am, totuşi, multe probleme diferite care-mi solicită atenţia. Să zicem că mi-ai face un rezumat, indiferent dacă mi-ai descris deja sau nu un subiect anume.

Se *joacă cu mine? Sau este în fond, sub viclenia lui ţărănească, un capsoman? Nu pentru asta aveam nevoie azi de el... şi am nevoie de el. Trebuie să-i fac pe plac. Poate că, peste câţiva ani...* Quick îşi rândui lucrurile în minte şi începu:

— Gruparea noastră iniţială ştie, fireşte, toată povestea. Aceasta îi include şi pe acei subordonaţi pe care i-am cooptat.

Printre ei se numărau toţi membrii echipajului navei de supraveghere *Lomonosov,* majoritatea recent recrutaţi, care plecaseră înainte la maşina T Phoebiană pentru a aştepta sosirea lui *Chinook.* Erau fie veterani de-ai lui Makarov, înrolaţi în serviciul spaţial după războaie, dar rămaşi devotaţi vechiului lor conducător, fie agenţi de-ai lui sub acoperire, cu studii tehnice. Quick trebuia să admire iuţeala cu care premierul îi organizase, când se ivise necesitatea. Comisia de Control Astronautic fusese recunoscătoare pentru aranjamentul făcut în folosul ei, mai ales cu un preaviz atât de scurt. Acum, nu mai era necesar ca *Bohr* să-şi părăsească postul, pentru a escorta nava cu cei urmăriţi până la locul de detenţie.

— Am pus o echipă de psihologi să intervieveze echipajul navei *Dyson.* Pretextul, pe care l-au înghiţit chiar şi psihologii, a fost acela de a încerca să aflăm cum reacţionează astronauţii în situaţii inedite. Se pare că nici unul dintre ei nu bănuieşte adevărul. Nici o problemă serioasă, aş zice.

Dyson era nava de supraveghere postată la portalul solar, când *Emissary* revenise în Sistemul Phoebian. Quick aproape îşi dorea să fi avut un Dumnezeu căruia să-i mulţumească pentru

că Tom Archer, căpitanul lui *Faraday,* nava de gardă din cealaltă parte a porţii, era pe cât de isteţ, pe-atât de loial. Trimisese întâi un peşte-pilot, cerându-i lui *Dyson* să se pregătească pentru a-i da asistenţă de urgenţă; apoi, îl mânase pe *Emissary* în direcţia opusă. Negăsind pe nimeni la ieşirea din Sistemul Solar, aşa cum sperase, îşi condusese imediat captivii la o distanţă sigură şi luase legătura cu Quick. La vremea întoarcerii lui *Dyson,* ministrul avea un mesaj gata pregătit pentru căpitanul nedumerit al navei – scuze şi toate celelalte, dar se ivise dintr-o dată necesitatea de a transfera o anume încărcătură în secret, fiind de un gen despre care elementele extremiste de pe Pământ şi Demeter era mai bine să nu aibă cunoştinţă.

— *Faraday* este mult mai dificilă, dar asta nu e nevoie s-o repet, nu-i aşa?

Archer şi şeful său de echipaj erau juruiţi cauzei, dar restul echipajului nu putuse fi ales pe sprânceană. Persoanele acelea se bucuraseră inevitabil de reapariţia lui *Emissary* şi făcuseră scandal că era dusă în carantină, nu sub forma unei măsuri de prevedere pentru sănătatea publică, ci ca şi cum ar fi fost o navă duşmană. După ce se consultase cu superiorii săi, căpitanul le spusese oamenilor:

— A reieşit că e într-adevăr posibil să fi adus ceva periculos, poate că nu, dar guvernul vrea să cerceteze complet şi precaut şi, până termină, n-are nevoie de isterie publică. Aşa că, pentru a fi siguri că se menţine securitatea, pornim spre Hades, cu o misiune ştiinţifică.

Rapide şi versatile, navele de supraveghere serveau adesea pentru explorări, iar planeta din capătul exterior al Sistemului Phoebian avea caracteristici curioase, despre care planetologii ar fi dorit să ştie mai multe.

— Da, acest lucru vă va ţine departe de familie şi de prietenii pe care vă aşteptaţi să-i revedeţi nu peste mult timp, dar ordinele sunt ordine. Cu toţii vor fi anunţaţi că sunteţi bine. Şi vom încasa o suma grasă pentru munca suplimentară, să nu uitaţi!

...Faraday n-avea să rămână acolo la nesfârşit.

— Troxell şi agenţii lui pot reprezenta un risc şi mai mare, continuă Quick. Indiferent cât de atent i-am ales, au fost expuşi timp de săptămâni în şir unor argumente pro-stelare ale dracului de convingătoare. Dacă unul sau doi dintre ei sunt con-

vertiţi... ne-ar putea distruge în aceeaşi zi în care pun piciorul pe Pământ.

Ei reprezintă cel mai evident motiv de îngrijorare. Avem şi altele, mai puţin evidente. Acoperă toată gama, de la asistentul meu Chauveau şi Zoe Palamas, de pildă, căreia i-am servit presentimente despre o rebeliune incipientă pe Demeter, şi până la tehnicienii de pe staţiile spaţiale cărora li s-a cerut să-l localizeze pe *Chinook* şi să-i transmită comanda de a se întoarce acasă.

Domnule, situaţia e precară şi se agravează. Eu însumi sunt din ce în ce mai puţin capabil să rămân stăpân pe situaţie. Îmi trebuie un ajutor puternic. Din tot grupul nostru, dumneata eşti cel mai apt să mi-l oferi!

Makarov îşi strivi furios ţigara, înainte de a o arunca în scrumsorb şi a lua alta.

— Ce-ai vrea să fac, de fapt, în momentul ăsta? mârâi el.
Quick oftă:

— Dacă ştiam, domnule, probabil că n-ar fi trebuit să te chem. Adevărul este însă că tot ce urmează să se întâmple în curând e imprevizibil. Dacă lucrurile o iau razna, s-ar putea foarte bine să devin incapabil de a mai păstra singur secretul. Nici n-am fost vreodată pus în situaţia de a o face la o asemenea scară. Sfaturile dumitale, legăturile dumitale, acţiunile dumitale... Mă urmăreşti?

Să zicem că totul decurge conform speranţelor. *Chinook* ajunge la maşina T, menţinând docil tăcerea prin outercom. Principala navă de supraveghere e *Copernicus,* iar cea specială, expediată în grabă, e *Alhazen.* Echipajele amândurora au fost avertizate că oamenii de pe *Chinook* sunt urmăriţi pe Demeter, sub acuzaţii penale, şi se presupune că ar fi periculoşi. În plus, Broussard din Confederaţia Europeană a avut grijă ca trăgătorul şi căpitanul de pe *Alhazen,* deşi neinformaţi asupra faptelor, să fie oameni pe care se poate baza ca să-i îndeplinească ordinul de a trage, în orice situaţie îndoielnică, guvernul lui naţional îi va proteja ulterior în faţa comisiei de anchetă... Totuşi, să presupunem că *Chinook* trece în Sistemul Phoebian fără nici un incident. Acolo, o aşteaptă *Lomonosov,* pentru o prelua sub escortă. Când se vor îndepărta de *Bohr, Lomonosov* va trimite un grup de abordaj care să-i izoleze pe demetrieni, să-i interogheze, să comunice cu guvernatorul Hancock şi să aştepte

alte instrucţiuni.

Un timp însă, nu vom şti exact ce a făcut sau mai poate face banda lui Brodersen. S-ar putea să avem o surpriză urâtă. De exemplu, e posibil să fi îndoctrinat Roata. Am face bine să fim pregătiţi pentru a da un răspuns rapid şi decisiv.

Deocamdată însă, dacă apar probleme în următoarele câteva ore, într-un mod din cele câteva sute imprevizibile? Ce se va întâmpla atunci? Repet, domnule, evenimentele evoluează prea rapid pentru noi. A trebuit să improvizăm, suntem suprasolicitaţi, poveştile noastre de acoperire sunt pline de găuri uite-atâta de mari, în curând prea mulţi oameni – de la Hades până la Roată şi înapoi – vor pune prea multe întrebări. Ce-i de *făcut?*

Makarov suflă fumul. Puţea.

— Depinde care e realitatea, spuse el. Ai dreptate, e mai bine să rămân în alertă împreună cu dumneata.

După un moment, adăugă:

— Singura realitate absolută e întotdeauna moartea.

Quick se îndreptă în scaun. *Mă temusem de asta. Nu cumva am şi dorit-o?*

— Nu prea înţeleg, replică el, ezitant.

— Nu există un proverb în engleză, „morţii nu spun poveşti"?

Ba da; şi cât de multe morminte au umplut călăii tăi, Makarov? Lui Quick i se usca gura. Îl luă cu frig, deşi biroul era bine încălzit.

— Am... grupul nostru a... discutat unele măsuri extreme, într-adevăr. Dar numai în caz de stricta necesitate.

— Mi-ai spus că necesitatea a devenit strictă, indiferent că ai fost sau nu conştient că mi-ai spus-o.

Quick strânse în mâini braţele scaunului. *Atacă!*

— Poate ar trebui să te exprimi mai concret, domnule.

Makarov gesticulă cu ţigara:

— Prea bine...

Şi continuă, pe un ton nepăsător:

— M-am gândit atent la toate astea, după cum îţi dai seama, şi i-am sondat şi pe ceilalţi membri ai echipei noastre. Să nu te simţi jignit că nu te-am inclus şi pe dumneata. Acţiunile dumitale, da, conducerea dumitale demonstrează că eşti un realist prin excelenţă.

Am putea distruge nava *Chinook,* cu echipaj cu tot. Putem

trimite un detaşament demn de încredere să lichideze personalul din Roată, inclusiv oamenii lui Troxell.

Despre *Faraday*... Încă nu sunt sigur. Putem pune nava *Lomonosov* s-o distrugă, lângă Hades. Ulterior, putem explica aceste pierderi ca pe o tristă serie de accidente, produse în strânsă succesiune, printr-o coincidenţă. Mă rog, cu *Faraday* nu e nici o grabă. Dacă e posibil, prefer s-o cruţ, întrucât echipajul ei e îndopat cu aluzii la monştrii din stele.

Ideal ar fi să aranjăm scena din Roată astfel încât să pară că monştrii, care înrobiseră echipajul navei *Emissary,* au cucerit şi staţia de carantină. Da, iar când Brodersen a sosit pentru ancheta lui personală, l-au ademenit la ei, l-au capturat împreună cu oamenii săi şi au plecat cu nava spre planeta lor. Din fericire, s-au trădat faţă de *Lomonosov,* aflat în alertă, care i-a spulberat în bucăţi...

Cu toate că nutrise şi el idei similare – *simple fantezii* — Quick se simţi îndemnat să şoptească:

— Chiar îţi imaginezi că am putea face toată specia umană să înghită o poveste atât de senzaţională?

— O bună parte din ea, probabil. Nimic din ceea ce afirmă un guvern nu pare ridicol, pentru majoritatea cetăţenilor.

Reţine, nu spun că strategia asta e aplicabilă. Acest lucru trebuie să-l aflăm. De exemplu, oare Stedman va coopera pe deplin? S-ar putea să-l lase nervii, când îşi va imagina că stă faţă în faţă cu Dumnezeul lui. Dacă el sau altcineva devine nedemn de încredere, ce putem face cu ei? În orice caz, cum explicăm şi justificăm faptul că atât de mulţi membri ai Consiliului, din eşaloanele superioare de pretutindeni, n-au fost anunţaţi şi consultaţi imediat? Ce dovezi putem fabrica, ce amănunte pot inventa pentru noi oamenii inteligenţi?

Avantajul de a născoci invadatori din stele este acela că atunci ne vom putea atinge uşor obiectivul, punerea sub pază a ambelor maşini T, pentru a nimici orice nave extraterestre în clipa când apar. Opinia publică va susţine o asemenea măsură, da, o va cere, o dată cu încetarea explorărilor. Totuşi riscăm eşecul şi demascarea.

Poate că formula cea mai sigură e aceea de a distruge şi nava *Faraday* alături de celelalte şi a face ca totul să pară accidental. Sau, hm, am putea arunca o parte din vină în spinarea teroriştilor. În acest caz, trebuie să găsim o altă cale politică

spre ţelul nostru, mai lentă.

Toată problema, señor Quick, este că orice am face, nu trebuie să procedăm timid. Trebuie să avem curajul de a ne asuma marile riscuri. Crede-mă, pericolul de a fi nehotărâţi e mult mai mare.

Da, şi în următoarele ore trebuie negreşit să stau alături de dumneata, încheie Makarov.

— Spui lucruri îngrozitoare, protestă Quick. Bine, dar unii dintre cei pe care i-ai ucide dumneata ne-au ajutat de bună voie!

— Am mai auzit şi alt proverb englezesc, replică Makarov. „Nu poţi să faci omletă dacă nu spargi ouăle." Excelentă zicală!

În trecut, am găsit necesar să semnez condamnări la moarte ale unor discipoli care se dovediseră valoroşi. Am judecat că începuseră să gândească prea independent, sau că aveau asociaţi discutabili, sau... Mă rog, aveam de reconstruit un stat, din haos. Cum aş fi putut investiga fiecare caz în parte?

Din motive diferite, señor Quick, considerăm vital ca specia umană să rămână acasă, să-şi urmeze sarcinile fireşti şi să-i respingă pe străini... cel puţin, până va fi organizată corespunzător pentru a le face faţă. Este vital. Pe vremea dinaintea terapiei celulare, care femeie ezita să-şi taie un sân canceros? Îşi vătăma frumuseţea, dar nu avea de ales, dacă voia să trăiască, nu-i aşa?

Şi mai e ceva, señor Quick...

Makarov se apleacă înainte:

— Mai e ceva. *Eşti angajat.* Toată mica noastră organizaţie e angajată. Avem un ideal, înaintăm spre el poticnindu-ne, facem paşi greşiţi aşa cum li se întâmplă întotdeauna oamenilor, iar astăzi suntem aproape de prăbuşire. Pe lângă toate astea, idealul nostru nu este corect? Cât de bine putem continua să servim omenirea, din puşcărie?

Căci puşcăria ne mănâncă, dacă iese la iveală vreo aluzie clară asupra faptelor. Publicitatea va duce la investigaţii. Subordonaţii noştri vor încerca să-şi scape pielea, băgându-ne la apă. *Chinook* ne forţează dincolo de limitele oricăror tehnicisme legale. Conspirăm foarte clar spre a viola drepturile convenţionale ale echipajului. Le-am şi violat, determinând cu deliberare emiterea unui mandat de arestare, fără temei, pe numele lor. De aici vor izvorî nenumărate alte acuzaţii de abuz

în funcţie. Vom fi închişi pentru mult, foarte mult timp, dacă nu dăm imediat lovitura de graţie, din toate puterile!

O parte din conştiinţa lui Quick îşi aminti un eseu pe care-l citise cu ani în urmă, despre fascinaţia cronică a intelectualilor faţă de violenţă ca factor instrumental, atracţie, respingere, din nou atracţie, ca şi cum ar fi vorba de relaţiile sexuale cu o fată pubescentă sau cu o fiinţă non-umanoidă inteligentă; este un fel de xenofilie, iar când erupe într-adevăr un conflict pe care îl aprobă (şi le aprobă pe majoritatea), sunt primii care ovaţionează focoasele nucleare şi cer ca tot mai mulţi soldaţi să alimenteze focul din cuptor. Pe vremea aceea, se gândise cât de reacţionar era un asemenea nonsens. Ulterior, cultivându-şi obiectivitatea, trebuise să admită că teza putea conţine o măsură limitată de adevăr. *Ticălosul de colo are dreptate, în contextul actual.* Nu poţi *face omletă fără să spargi ouă. Ei bine, nu poţi nici să menţii ordonată o societate cotidiană fără a sparge din când în când câte un cap.* Şi, Christoase atotputernice, trebuia într-adevăr să meargă înainte. Altminteri… arestare, inculpare, proces? Chiar şi o condamnare cu inchisoarea? Un psihiatru de reabilitare (bondoc, dolofan, cu fălci vinete şi nas borcănat) să sondeze psihicul lui Ira Quick, pe care neamul lui de mitocani nu l-ar fi putut înţelege nici într-o epocă geologică? Eliberarea la bătrâneţe, să adune resturile unei cariere şi ale unei vieţi sociale ruinate? Băieţii lui, soţia, prietenii, amantele, întreaga lume să-l numească răpitor şi asasin, pe el, care nu luptase pentru nimic altceva decât binele omenirii?

Sunt cunoscut ca un om bine înfipt pe picioare.

Quick îşi linse buzele:

— Domnule, nu sunt obligatoriu de acord cu nici una dintre propunerile dumitale.

A, bun, cât de calm vorbea, cu bubuiturile de baros dinlăuntrul lui!

— Totuşi, când vorbeşte un om de stat ca dumneata, ascult. Ai fi amabil să-mi explici în amănunt?

Simţi că i se aşterne pe chip zâmbetul său curajos.

— Trebuie să ne omorâm cu ceva timpul, cât aşteptăm.

Glasurile din jurul imaginii catedralei defilau spre triumfala concluzie.

CHINOOK MAI AVEA peste un milion de kilometri până la ţintă, reducând viteza, când îi parveni prima comunicare. Brodersen o primi în biroul său.

Ecranul îi prezenta un chip unghiular, vorbind în engleza britanică:

— Vincent Lawes, la comanda navei de supraveghere *Alhazen* în misiune specială. Sunteţi *Chinook* de pe Demeter, aşa-i?

O spusese pe un ton aproape deloc întrebător.

— Daţi-mi-l pe căpitanul vostru!

— Îl aveţi, răspunse Brodersen. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Secundele se scurgeau, în timp ce razele de lumină zburau înainte şi iarăşi înapoi. Caitlín, aşezată lângă Brodersen, îi apucă antebraţul dezgolit. Brodersen fu profund conştient de căldura şi apăsarea mâinii ei, de respiraţia accelerată şi slabele arome dulci, femeieşti.

— Acum, ascultă-mă cu atenţie, căpitane Brodersen, continuă Lawes; vorbea pe un ton aspru, iar lângă ochiul drept îi tresărea un muşchi. Sunteţi urmăriţi sub acuzaţii grave. Nava voastră e înarmată. Am ordin să mă asigur că treceţi în Sistemul Phoebian, pentru ca acolo să fiţi luaţi în custodie. Vă consider periculoşi şi nu-mi voi asuma nici un risc cu voi. Înţelegeţi?

— Ce procedură trebuie să urmăm?

Pauză.

— Veţi manevra ca de obicei, dar sub îndrumarea noastră, nu a lui *Copernicus.* De fapt, nu trebuie să aveţi absolut nici un contact cu *Copernicus.* Nouă ne veţi transmite orice mesaje, în engleză. *Copernicus* a fost dirijat în afara orbitei sale obişnuite. Cât timp efectuaţi tranzitul, va rămâne în partea opusă a maşinii T. Ca să o contactaţi, ar trebui să emiteţi pe unde radio, şi în spaniolă, întrucât nimeni de la bordul ei nu ştie engleza. V-am detecta. La orice acţiune incorectă din partea voastră, deschidem focul. Repet, înţelegeţi? Asigură-te că ai înţeles, căpitane Brodersen!

— Măi, măi, ţistui din limbă demetrianul. Te cam strâng sfincterii, este? Ce se întâmplă? Cu ce strică puţină şuetă?

Pauză. Caitlín cântă, o şoaptă, un blestem gaelic, presupuse

Brodersen.
— Am ordinele mele, replică Lawes, forfecând fiecare cuvânt. Printre altele, sunteţi acuzaţi de a fi încercat să răspândiţi informaţii tehnologice care pot primejdui siguranţa publică. Fără a pune la îndoială conştiinciozitatea personalului de pe *Copernicus,* trebuie să mă asigur că nu le trimiteţi nici un mesaj, nici lor, nici altcuiva. E inutil de spus că nu au voie să vă recepţioneze. Dacă ne angajăm în luptă cu voi, ni se vor alătura.
— Înţeleg. Mm, dar dumneata, căpitane Lawes? Varianta noastră asupra poveştii e destul de interesantă. Şi avem şi destule pe care să ţi le arătăm.
Pauză. Singura surpriză, dacă putea fi vorba de aşa ceva, fu vehemenţa copleşită a lui Lawes:
— Nu! Categoric, nu! La primul semn al unei asemenea tentative, tai legătura. Dacă insistaţi ulterior, când voi reveni, am libertatea să atac.
— Bine, bine. Altceva?
Pauză. Brodersen îi murmură lui Caitlín:
— L-au prins în menghină, cu siguranţă, nu? Poate că nu numai făcând apel la loialitatea lui. E ofiţer al Uniunii, în fond, nu al Europei. Mită, şantaj...
— Traseul şi vectorii voştri sunt incorecţi pentru tranzit, interveni Lawes. Explicaţi-vă.
— Mda, ajungeam şi acolo. Ni s-au format chiorăieli în sistemul principal de control. Am dobândit o inerţie eronată şi trebuie să compensăm. În loc să ne îndreptăm direct spre prima bază, aplicăm parametri care ne vor duce la velocitate relativă zero în apropierea Balizei Bravo. De acolo, vom merge în locul potrivit pentru o abordare standard. Am cifrele aici, dacă vrei să ţi le transmit.
Timp de câteva minute, discuţia se adânci în detalii tehnice.
În sfârşit, fără tragere de inimă, Lawes spuse:
— Foarte bine. Vă vom urmări încontinuu, nu uitaţi. Rămâneţi pe fază pentru alte posibile instrucţiuni. Dacă nu se întâmplă nimic suspect, voi restabili comunicarea directă la orele nouăsprezece treizeci. E clar?
Primind confirmarea, tăie contactul fără a-şi lua rămas bun. Brodersen se rezemă de spătar.
— Mamă, exclamă el. O vreme, m-am întrebat dacă va trage. Groaznic îl mai mănâncă degetul de pe trăgaci. Dar, desigur, de

la distanţa asta, Frieda poate intercepta orice-ar trimite, presupun.

— Disperaţi mai sunt duşmanii noştri, cred, răspunse Caitlín.

— Exact. Şi cu cât ajung mai disperaţi oamenii, cu atât sunt mai periculoşi. Inclusiv noi.

Se întoarse spre ea, zâmbindu-i. Faţa ei dragă se apropie de a lui.

— Ei bine, mai avem trei-patru ore până să se albăstrească situaţia. Mai bine odihneşte-te, macushla, dacă poţi.

Caitlín îşi trecu degetele peste obrazul lui.

— Am o idee mai interesantă, viaţa mea.

— Hm? Eu... Ascultă, trebuie să fac rondul, să bine dispun trupele, să verific totul...

— Dacă până acum cei răspunzători nu au departamentele în perfectă stare, oricum e prea târziu, replică ea categorică. Dar le au. I-am sondat pe căi de care bătrânul nu e în stare. Moralul celor mai mulţi e cu steagul sus, restul, sunt cel puţin îndârjiţi. Mda, am putea convoca o adunare, pentru câteva cântece agitatorice, despre revoluţie şi libertate. Dar e mai bine s-o facem cât de târziu posibil, înainte de tranzit.

Rânji:

— Aşa că, ai mai mult de-o oră liberă, Daniel Brodersen, şi-s sigură că ai atâta minte ca să ţi-o petreci în stil mare!

— Ăă, păi, ăă, uite, sincer, am atâtea griji pe cap, încât mă-ndoiesc...

Caitlín îi opri buzele cu ale ei. Mâinile sale începură să-l frământe. După un timp, râse:

— Vezi? Grija *asta* a ta e foarte clară...

Sărind în picioare, îl apucă de încheietura mâinii:

— Haide, bărbătuşul meu. N-are rost să te zbaţi. Eşti condamnat...

Stelele străluceau pe toate ecranele din cabina de comandă. Imaginea difuză a lui Sol plutea ca o lună de foc, Pământul fiind ascuns în spatele său. Într-o parte, un glob iradia un auriu palid, semnalul lângă care se oprise nava. Într-o altă direcţie, se rotea cilindrul maşinii T, cu masa şi forţa reduse de distanţa mică – aproximativ cincizeci de megametri, puţin mai mult decât circumferinţa unei planete terestroide – ca o mică bijuterie în derivă pe cer.

Brodersen, singur, plutea înhămat, ascultându-şi sângele.

Valurile acestuia se scurgeau mai uşor decât se aşteptase. În nici un caz n-ar fi luat calmante, căci avea nevoie de fiecare milisecundă din timpul de reacţie, dar bănuise că urma să fie încordat la limită. *Pegeen e o doctorie a dracului de bună,* îşi spuse el.

Numai de-ar fi putut să fie şi ea acolo. Nu i-ar fi distras atenţia... intenţionat. Numai că nu era sigur că, în vecinătatea ei, putea rămâne robotul desăvârşit care se dorea. Îi era destul de greu să-şi alunge gândul că în curând putea fi moartă.

Şi Stef, postat la consolele de detecţie şi comunicare din cabina de electronică; şi Joelle, în calitate de holothetă, şi Su, ca linker, făceau parte din navă, pilotând-o prin valurile şi brizanţii ce se apropiau; Phil şi Martti ocupau sala maşinilor, deşi aveau toate şansele să nu fie condamnaţi decât la transpiraţie; Frieda deţinea centrul de armament, cu Carlos – care invăţase dinainte câte ceva despre arme — ca asistent parţial. Mai rămânea Caitlín, ca să-l încurajeze pe Fidelio. Stabilind legătura un moment, Brodersen o auzi făcând schimb de cântece cu betanul.

O luminiţă şi un semnal sonor îi atraseră atenţia spre outercom. Chipul hăituit al lui Lawes apăru pe ecran.

— Nava de supraveghere... iată-vă. Sunteţi pregătiţi?

— Mai mult sau mai puţin, răspunse Brodersen. Încă mai avem probleme. Sper totuşi ca aparatura să n-o ia razna pe neaşteptate. Ne-ar putea trimite în Lumea de Apoi, cum bine ştii.

Aici, decalajul temporal era imperceptibil. Dozsa raportase că *Alhazen* se găsea la doar câteva mii de kilometri. Mărirea imaginii ar fi putut face vizibilă forma zveltă a navei, dar Brodersen nu găsea nici un motiv să-şi bată capul.

— Şi eu... sper acelaşi lucru... spre binele vostru, spuse Lawes. Continuaţi conform traiectoriei de zbor declarate. Ţinem legătura... Porniţi!

— Da.

Brodersen vorbi în intercom:

— Căpitanul către echipaj. L-aţi auzit. La treabă!

Îl văzu pe Lawes roşind şi strângând din dinţi, de parcă s-ar fi convins încă o dată că erau o şleahtă de piraţi. Imponderabilitatea fu înlocuită de o slabă atracţie laterală, variabilă, şi o senzaţie de răsucire Coriolis, în timp ce giro-

propulsoarele o roteau pe *Chinook.* Încetară; un moment, nava încremeni pe orbită; propulsia completă o însufleţi, împingând-o înainte ca săgeata. Acceleraţia îl înghesui pe Brodersen în scaun.

Trecu un minut, până când instrumentele şi computerele lui Lawes determinară ce se întâmpla şi îl informară.

— Staţi! răcni el. Direcţia e greşită!

— La dracu', ştiu, se răsti Brodersen, imitând cât putea de bine un om care-şi înfruntă deznădejdea. Ţi-am spus că avem necazuri. Stai aşa, nu mă bate la cap...

— Ce *faci?*

— Crezi că avem chef s-o luam pe o cale arbitrară şi să dispărem pe veci? Lasă-mă-n pace. Trebuie să mă ocup de oprire.

— Îţi dau o minimă şansă, căpitane.

Lawes închise gura. Brodersen şi ai săi schimbară replicile pe care le repetaseră.

Propulsia ionică se opri, aşa cum ar fi trebuit dacă *Chinook* urma să acopere distanţa pe care o calculase Joelle. Căzând spre următorul punct de inflexiune, întoarse din nou botul. Un radar ar fi putut depista mişcarea, dacă ar fi fost reglat în acest scop, dar Brodersen miza pe faptul că, o vreme, lui Lawes n-avea să-i treacă prin minte.

— Navigaţia estimează că ne putem menţine pe traiectoria asta timp de şase ore fără a ne adânci prea mult în câmp, spuse el; era adevărat. Inginerii speră să poată depana avaria până atunci.

Lawes strânse pleoapele.

— Vreau să aflu mai mult. De ce nu ne-aţi anunţat mai devreme?

— Nu trebuia să stăm tăcuţi? Nu suntem cu adevărat criminali, căpitane. Suntem cetăţeni supuşi legii, dornici să ajungem acasă şi să ne exoneram numele. Cum naiba am ajuns să fim acuzaţi de ceva, tare am chef să aflu şi eu... În regulă, dacă doreşti, afişez fragmentele respective din jurnalul de bord şi însemnările C.E.-ului.

Erau adevărate opere de artă, după părerea lui Brodersen. Totuşi, nu se îndemna să le prezinte. Era în joc activitatea sa de comandant, şi nimic altceva, să tragă de timp cât mai mult posibil, să-şi ţină adversarii în joc, câtă vreme Joelle, Su şi legile

fizicii împingeau nava înainte.

Dispunea cam de vreo douăzeci de minute plauzibile, până se ivea necesitatea următorului stadiu de accelerare. Piloţii săi trebuiau să conducă la viteza maximă, nici nu încăpea vreo marjă de siguranţă, din moment ce toate marjele din jur erau blocate...

Un nou impuls.

— Opreşte, *Chinook!* Ai înnebunit?

— Comenzile au înnebunit, nu eu.

— Nu mai cred povestea asta.

— Cere-i propriului dumitale CE. să studieze informaţiile pe care le-am trimis. Pune-l să studieze serios de tot.

Brodersen câştigă şi această ciocnire.

Propulsia se oprise, şi stătea agăţat ca în fundul unui vis. Faţa îi era îmbrobonată de sudoare cât boabele de struguri. La fel putea deveni şi Pegeen, sclipire presărată printre stele. Lenjeria lui absorbea transpiraţia, lăsându-l însă înfrigurat şi agresiv. Timpul se prelungea.

Lawes reapăru pe ecran.

— Inginerul meu spune că materialele dumitale nu au nici un sens, se răsti el. La nivel superficial, sunt destul de plauzibile ca să poată fi născocite. Încercaţi să evadaţi.

— Unde să evadăm?

— Nu contează. Brodersen, porneşti imediat înapoi, sau tragem.

Reacţionează conform programului, asta face.

— Aşteaptă, căpitane Lawes. Stai o secundă. Eşti pe punctul să-ţi compromiţi misiunea şi să-ţi primejduieşti cariera. Ia seama cât mai ai timp!

— Ce tot îndrugi?

— Nu îndrug nimic. Te rog, reţine că vorbesc cu mare atenţie! *Atât de lent şi academic, încât apreciez că o să-mi meargă.*

— Învinge-ţi emoţiile şi ascultă. Poţi cruţa câteva minute ca să-ţi salvezi pielea şi poate şi pe-a superiorilor dumitale, nu?

— Ei..., înghiţi în sec Lawes. Dă-i drumul. Vorbeşte la obiect.

— Aşa fac. În regulă, te-am minţit, am tras de timp ca să ajungem până aici. Era necesar. Fapt este că la baza arestării noastre e mai mult decât o simplă eroare judiciară. Vrei să auzi?

— Nu! Am primit ordin!

— Poate că n-ar fi sigur pentru dumneata să ştii, nu? Ei bine, din punctul nostru de vedere, n-avem nimic de pierdut. Dacă mergem pe Demeter, aşa cum stau lucrurile, suntem morţi. Făcând un salt în galaxie, avem o şansă infimă să găsim ajutor pe undeva. Nu contam pe asta, desigur. Dar proviziile ne asigură încă vreo câţiva ani de viaţă. Nu cred că asta-i va deranja prea mult pe şefii dumitale. Cel puţin, ar trebuie să se bucure că scapă de noi atât de ieftin.

— Am primit ordin fie să vă expediez în Sistemul Phoebian, fie să vă omor. Dacă nu vă întoarceţi imediat, nu veţi mai avea nici o oră din anii ăia pe care i-ai pomenit!

— Şi noi suntem înarmaţi, căpitane. Îţi putem bloca o vreme rachetele. Între timp, vom transmite, în spaniolă, vizual, cu toată puterea. Poţi fi sigur că cei de pe *Copernicus* nu intră pe recepţie? Sau că nu există şansa să ne recepţioneze o altă navă? Avem destui waţi ca să putem emite pe-o rază de zece milioane de kilometri. E o poveste care va da jos câteva capete însemnate. În asemenea cazuri, le trag după ele şi pe cele mărunte... Aş dori să mă laşi să-ţi vorbesc, Lawes!

—Nu!

Un moment de chin.

— Mai ai ceva de spus înainte să deschidem focul?

— Ei bine, da, am o propunere...

Brodersen se repezi înainte cu toată forţa personalităţii sale.

— Cheamă Pământul şi întreabă ce să faci. Noi vom continua să mergem în zig-zag, sigur, dar îţi dai seama cât durează o configuraţie corectă de tranzit, şi am prefera să ieşim într-un sistem planetar, lângă o maşină T, nu în mijlocul spaţiului interstelar. Cel mai probabil e să fie necesară trecerea de la o baliză la alta – cu cât mai multe, cu atât mai probabil – iar de la ultima să ne abatem direct spre interior. Ai timp destul să vorbeşti. Între timp, dacă nu tragi, rămânem tăcuţi.

— Păi... Nu ai dreptul să negociezi!

— Şi totuşi, negociez. Ascultă-mă. Ceea ce vrem este să-ţi dirijezi mesajul nu la postul unde ţi s-a spus, ci la propriul dumitale eşalon superior. Expune-le problema. Vei descoperi că ceea ce se întâmplă o să-i uimească...

— Ne aflăm sub securitate.

Brodersen oftă. Nici nu se aşteptase la altceva.

— Bine, cum preferi.

Şi, mai tare:

— Dar *transmite!*

După alte câteva argumente, câştigă. Ecranul se stinse, iar Brodersen se prăbuşi în scaun, suflând greu. Un schimb de replici ar fi durat cam trei sferturi de oră, prin satelitul-releu dintre acel loc şi Pământ. Între timp, cu viteza pe care o avea, *Chinook* urma să se afunde adânc în câmpul transportor. Stelele exultau. Se foi pe loc, rostind în intercom:

— Aţi auzit, fete şi băieţi? Până aici, am reuşit. Bucuraţi-vă! îi răspunseră câteva mici urale. Caitlín slobozi din sonador o notă rezonantă şi declară:

— Ne-ai scos la liman, Daniel...

— Ba nu, cu toţii aţi făcut-o, replică el. Auzi, Pegeen, te iubesc!

— Stai numai s-ajung eu iar la tine...

Joelle asculta... Printr-o înţelegere tacită, conversaţia se stinse. Circulau replici răzleţe, majoritatea strict funcţionale. Gusturile muzicale erau prea diferite pentru un concert în comun. Oamenii aflaţi la posturi rămâneau pradă propriei lor singurătăţi. Brodersen îşi retrăia ultimele contacte cu Caitlín; primul înregistrase doisprezece pe scara Beaufort, al doilea fusese la fel de gingaş ca acea ultimă uniune din preajma zorilor, în peştera de sub Muntele Lorn... Un scurt răstimp, aţipi chiar. Îl deşteptă nava, schimbând direcţia, arzând auxiliarele chimice şi consumând combustibilul nuclear pentru a-şi menţine viteza.

Fu alert ca o pisică, înainte de a auzi răspunsul de pe Pământ.

Îl transmise glasul lui Dozsa, cu un strigăt:

— Rachete!

Hotărârea a fost: „Omorâţi-i", înţelese Brodersen. *Quick, sau cine o fi dincolo, se teme că avem un plan.*

Nu putea decât să stea cu unghiile înfipte în palme. Supravieţuirea încetase să mai fie treaba lui.

Cu acceleraţii mari, acoperind distanţa în câteva minute, deşi schimbau vectorii la intervale variabile pentru a deruta contrafocul, torpilele se năpusteau spre *Chinook.* Nimeni de la bord nu purta costum spaţial. Dacă un focos nuclear exploda lângă carcasă, erau terminaţi!

Brodersen zări dârele de gaze, argintii şi înguste. Senzorii se

fixară pe lansatoare. Un computer extrapolă. Zarubaev acordase fin sistemul. Prin întuneric se pulverizară flăcări, când razele laser ghiftuite cu energie îşi găsiră ţintele. Semnalul „totul O.K." jubilă, anunţând oamenii că n-aveau să moară în următoarele câteva secunde.

Nava vibră. Von Moltke îşi lansase la rându-i rachetele. Aceasta constituia suprema ei misiune, de a i-o lua înainte unui adversar viu.

Chinook nu era numai mult mai mare decât *Alhazen,* ci purta şi o greutate disproporţionată. Navele de supraveghere nu prea erau destinate luptei. Armele lor reprezentau parţial o relicvă de pe vremea Tulburărilor, parţial o concesie adusă vagilor temeri... pe care facţiunea lui Quick se străduia să le înrădăcineze...

În jurul lui Brodersen, nava trepidă, avântându-se spre următorul reper.

Sclipirile din cer...

— Trăgătorul către căpitan, intonă von Moltke, ne-au oprit barajul.

— Aşa şi trebuia, acum, prima oară, îi aminti el. O lecţie. Stef, ai reuşit contactul?... Bine, dă-mi legătura.

Avea intenţia să repete ameninţarea iniţială, să negocieze pentru salvarea alor săi. Nu voia, de repetate ori *nu* voia să omoare şi alţi oameni care făcuseră ceea ce fuseseră asiguraţi că era datoria lor.

Stelele începeau să se târască vizibil pe ecrane. Curând, urma să ajungă într-un spaţiu-timp atât de deformat încât nici o rachetă n-ar fi avut nici cea mai mică şansă de a-l prinde din urmă. Desigur, orice semnal transmis de acolo ar fi fost bruiat fără speranţă. Mă rog, toată lumea avea să fie mulţumită, oarecum...

— Rachete! lătră Dozsa. Scuipă o înjurătură şi trase o rafală R.A., aproximând vectorii. Probabil fuseseră trase de pe *Copernicus.*

Pe Iuda preotul, de-asta mă temeam cel mai mult, că influenţa lui Quick e destul de mare ca să convingă echipajul cinstit al lui Janigian...

— Rachete!

Acestea proveneau de pe *Alhazen,* una după alta, pe cât de repede le putea catapulta lansatorul.

— Căpitane, declară scurt von Moltke, nu cred că putem lovi atât de multe într-un stol.

Vaietul lui Granville:

— Nu, calculez că nu putem. *Mon phre...*

Joelle, ca o lovitură de oţel pe oţel:

— Putem să ajungem la baliza următoare şi să accelerăm. drept spre mijloc, înainte de sosirea lor.

Brodersen se opinti în harnaşament, exact în momentul când revenea gravitaţia.

— Nu! mugi el. Vom sfârşi oriunde...

Deodată, înţelese.

— Dă-i înainte.

Nava se repezi. Avu aproape impresia că vedea maşina T crescând în faţa lui, rotindu-se, rotindu-se.

Mai apucă să vadă primele explozii luminoase, când Frieda pară focul. Apoi, Sol dispăru de pe ecran. Stelele arătau cu totul altfel. Soarele nu era alb, nici galben, şi nici de orange-sângeriul lui Centram, ci avea nuanţa jarului şi era comprimat. Bej, sub cercuri colorate, mare de trei ori cât Luna văzută de pe Pământ, se vedea o planetă. Un enorm cilindru iridescent se rotea înspăimântător de aproape.

Brodersen se lăsă un moment să se rostogolească într-o noapte care vuia.

Iarna cădea albă, în jurul turnului din Toronto.

— Ei, spuse Quick într-un târziu. S-au dus.

— Eşti sigur? întrebă Makarov, printr-o ceaţă de fum înecăcios. Îi lipsea cultura ştiinţifică pentru a fi urmărit toate detaliile celor ce tocmai se întâmplaseră.

— Da, îl asigură Quick. Indiferent ce plan aveau... dacă aveau... Bănuiesc că de fapt fugeau la întâmplare, doar dacă nu cumva încercau să... să-şi mărească la maximum probabilitatea de a... Of, cum se poate estima?... Nu contează. Au fost siliţi să-şi facă intrarea pe poartă din locul unde se aflau. S-au dus, Makarov. Îmi cer scuze. S-au dus, domnule prim-ministru Makarov. La fel ca miile de sonde pe care le-a irosit specia noastră, căutând noi trasee. Putem să-i dăm uitării...

Makarov îşi cocoşă umerii mătăhăloşi.

— Eşti absolut sigur?

— Da. Absolut, se lăsă moale Quick, acoperindu-şi ochii.

Epuizarea îl făcea să se cutremure.

— Aha, pufăi Makarov din ţigară. Bine. Ce simplificare!

Quick ridică din nou privirea:

—Hm?

Makarov zâmbi. Rareori o făcea.

— Un factor mai puţin în ecuaţie, poate că factorul cel mai puţin cunoscut, înţelegi?

Înţeleg că eşti un analfabet matematic, îi trecu lui Quick prin minte.

Îşi adună puterile. Un om civilizat făcea bine să se arate egal cu un senior războinic barbar.

— Exact. Vom interoga personalul navei *Alhazen* şi pe cel al lui *Copernicus,* fireşte, dar se pare că n-au auzit nimic din ce n-ar fi trebuit. Astfel, rămânem cu *Lomonosov* pentru orice misiune specială pe care o putem decide... plus un binevenit răgaz de respiraţie, aş zice.

— Mai bine să nu ne culcăm pe-o ureche, îl preveni Makarov. În lumina noii situaţii, acţionăm. Mai întâi, după ce ne anunţăm colaboratorii principali, cred că ar trebui să trimitem nava *Lomonosov* la Roată. Dacă nu găsesc nici o complicaţie incomodă în asta, îi vor lichida pe cei prezenţi acolo, inclusiv grupul lui Troxell. După aceea, avem timp destul să facem aranjamente complete. De acord?

Am avut un număr infernal de ore ca să mă chinuiesc cu aspectele morale, îşi spuse Quick. *Vine în sfârşit vremea când omul civilizat trebuie să atace, alături de aliatul său cel expeditiv, sau să rămână în urmă şi să nu mai aibă nimic de spus la conferinţa de pace.*

— Domnule, noaptea e un sfetnic bun. Vom mai discuta mâine, dar pe moment sunt înclinat să cred că, în principiu, ai dreptate.

27

CAITLIN PLUTEA de una singură în sala comună. Se ţinea de un mâner de pe marginea mesei, pentru a nu fi luată de curenţii de aer care-i înfoiau părul despletit. Stinsese luminile, ca să vadă mai bine imaginile de pe ecrane. Asemenea unor ferestre mari, acestea îi prezentau tot universul înconjurător.

În majoritatea imaginilor, stelele se înghesuiau la fel ca

înainte, acelaşi dumnezeiesc tezaur de nestemate într-un vas de cristal negru, atât de multe încât nu putea observa cum se modificase cosmosul; nici argintul Căii Lactee nu curgea prin canale foarte diferite de cele aflate deasupra Pământului sau a lui Demeter. Într-o direcţie se zărea maşina T, dar abia vizibilă, ca un ac pierdut în toată imensitatea. *Chinook* se depărtase de ea, înainte de a se înscrie pe o orbită stabilă în jurul planetei.

Stranietatea se întindea la stânga şi la dreapta ei. În dreapta era discul solar, lat cât o şesime din cel ce strălucea deasupra planetei ei natale. Lumina sa roşie nu avea nevoie de atenuare; îl putea privi direct, fără nici un efect în afară de inerţia ochiului, distingând o coroană slabă, de nuanţă ocru. Nu găsise lentile zodiacale, ceea ce făcea ca priveliştea să fie de două ori mai stranie.

În stânga, se vedea planeta gigantică. Întâmplător, nava ieşise în dreptul părţii luminate de soare şi, la distanţa aceea, i-ar fi trebuit doi ani tereştri pentru a-i da ocol. Prin urmare, globul rămânea aproape în faza plină, destul de lat şi luminos pentru a estompa orice alt punct luminos de pe ecranul ce-l înfăţişa. Se observa cu ochiul liber cum rotaţia turtise discul. Nuanţe chihlimbarii se contopeau subtil unele în altele, pe sub centuri noroase de culoare portocalie, intensă sau palidă, vârstate cu verde-albăstrui şi arămiu. Umbra unei luni semăna cu o pupilă de ochi. În zona unde noaptea decupa un arc, planeta nu era înnegrită complet, ci lăsa să se unduiască o lucire slabă.

Luminescenţele amestecate transformau încăperea într-o cavernă cu luciri blânde şi umbre la pândă, un loc al misterului şi al tăcerii.

Nemişcarea nu se risipi în clipa când intră Martti Leino. Văzând-o pe Caitlín, îşi opri zborul în uşă şi rămase suspendat un moment, privind silueta suplă, conturată cu un nimb luminos, înainte de a spune, aproape ca un lătrat:

— Bună.

Şuviţele de păr se învolburară în lumini şi umbre, când femeia pivotă pe braţ. Cu mâna liberă, îşi dădu la o parte părul din ochi.

— Aha. Culmea dimineţii asupră-ţi, salută ea, în şoaptă.

--Dimineaţa... mda, mă rog, ceasurile noastre arată într-adevăr opt fix, mai multă dimineaţă de-atâta, n-avem de

unde găsi, bolborosi el, şi imediat:

--Te căutam.

— Ce făceai? De ce?

Leino se împinse din cadrul uşii, săgetând spre masă, se agăţă de ea şi-şi lăsă trupul să se unduiască liber ca al ei, exact vizavi. Atât de aproape, încât faţa lui Caitlín se vedea limpede în strălucirile de afară, câtă vreme umbrele o reliefau sculptural. Leino continuă, împleticit:

— Am observat ce greutăţi ai avut la micul dejun...

— Mda, imponderabilitatea e nemaipomenită până când ai de spălat vasele şi să le pui la loc, iar atunci devine o căţea cu picăţele.

Câtă vreme proviziile conţineau o mulţime de raţii la tub şi alte materiale destinate acelor condiţii, munca gospodărească pentru nouă oameni şi un non-umanoid devenea complicată, chiar şi atunci când intendentul avea experienţă.

— Mă rog, strămoşii mei au supravieţuit unor situaţii şi mai rele. Când mă gândesc, numai, că aş fi putut să fiu servitoare într-o casă victoriană protestantă! Învăţ eu să ies cu bine şi din asta...

— N-ar trebui să faci faţă singură, acum, când Su va fi atât de ocupată. Te... te pot ajuta şi eu, Caitlín!

— Ce? Nu va fi nevoie de tine în carturi?

—Nu. Am îndatoriri, desigur, dar... A, într-adevăr, fiecare astronaut se instruieşte să asiste la cercetări de un gen sau altul şi, când nu avem cu noi cercetători propriu-zişi... Mă rog, studiile pe care le pot efectua cei mai calificaţi oameni ai noştri nu prea au nevoie de ajutorul meu. În genere, Phil Weisenberg se poate ocupa de toate, şi aşa mai departe. Am vorbit cu el şi e de acord că probabil pot fi de mai mult folos, în cea mai mare parte a timpului, ajutându-te pe tine... dacă vrei, încheie el, coborând privirea.

— Ei, eşti foarte drăguţ şi-ţi mulţumesc..., întinse Caitlín mâna, apucându-l de umăr. Fie ca drumurile pe care-o să apuci să-ţi fie întotdeauna netede sub paşi!

— Va... va trebui să ne ajutăm unul pe altul... să fim atât de buni unul cu altul... cât putem, mormăi el. Nu-i aşa? Cât mai avem de trăit. Alte drumuri nu vor mai exista cu adevărat pentru noi, drumuri pe care să putem păşi, niciodată.

Caitlín zâmbi:

— Sigur, şi sper că nu-ţi pierzi deja curajul, nu-i aşa, Martti, băiatule? Când tocmai ne-am smuls înapoi viaţa şi am câştigat libertatea?

— *Libertatea?*

Privirea lui se roti sălbatică în jur, în vreme ce-şi încleştă mâinile de masă, cu o forţă inutilă, până i se albiră unghiile.

— Închişi într-o coajă de metal, orbecăind prin spaţiu atâta timp cât ne va ajunge mâncarea, nu mai mult, dacă înainte nu înnebunim...

Se chinui să se stăpânească.

Caitlín îl mângâie pe cap, scoţând sunete încurajatoare din adâncul gâtlejului. În sfârşit, Leino putu spune, cu o deznădejde simplă:

— Ştii, nu-i aşa, că suntem pierduţi? Fidelio a confirmat că ai lui n-au fost niciodată aici. Vom bâjbâi de la o maşină T la alta... Într-o mie de ani, consumând miliarde de sonde, betanii au descoperit cum să ajungă la vreo douăzeci de stele... şi nu i-au găsit pe Ceilalţi, nici pe altcineva care să-i ajute... Caitlín, s-a zis cu noi!

Ea clătină din cap, continuând să zâmbească prin părul ce-i plutea peste stele, şi răspunse calmă, aproape veselă:

— Voi crede asta despre mine când îmi vor pune gologani peste ochi, şi poate nici atunci. Dar să zicem că ceea ce spui e cel mai râu lucru, Martti, iubitule...

Leino se smuci violent.

— Oh, suflă ea, eşti într-un hal fără de hal, zău aşa! Dacă-i vorba să mă ajuţi, lasă-mă să te ajut eu mai întâi. Stai locului!

Cu o manevră agilă, dădu drumul mesei, se trase lângă el, puţin mai în spate, îl apucă de braţul stâng şi-i imobiliză picioarele între genunchi. Leino scoase o exclamaţie de uimire.

— Uşurel, băiatu', uşurel! Trebuie să mă ancorez dacă vreau să-ţi masez cu putere spatele, cum ai nevoie.

Mâna ei dreaptă se depuse pe spinarea lui.

— Aşa, un cuib de şobolani din caii lui Charlie, cum ar fi spus tatăl meu dacă ar fi fost mai puţin distins şi mai irlandez. Dezbracă-te de salopetă până la mijloc!

Tremurând, Leino se supuse.

— Relaxează-te, îl îndemnă ea. Dă-ţi drumul. Vom pluti în derivă, dar mai devreme sau mai târziu, ne vom propti de un perete... şi între timp, pot să-ţi slăbesc *acestlatissimus dorsi...*

Frământându-l, începu să chicotească:

— E numai invenţia mea. Sexul în imponderabilitate m-a dus cu gândul şi la masajul în imponderabilitate, cu atât mai mult cu cât dumnealui e adeseori încordat... Nu, uşor, ţi-am spus, uşor...

Şi, privind în jur pe când lucra:

— Să presupunem că am rătăci într-adevăr câţiva ani, până ni se termină mâncarea, şi fiecare dintre noi va trebui să-şi aleagă moartea. Nu recunosc că aşa stau lucrurile, dacă nu ţi-e cu supărare, dar să zicem că da. Ce soartă grandioasă!

— Poftim? exclamă el. Nu poţi vorbi serios...

— Ba da. A, va fi greu să renunţăm la munţi şi mări, la strălucirea soarelui prin ploaie, la focul din cămin, seara. Dar gândeşte-te, Martti dragă. Uite! Gloria de colo, şi noi, care ne pregătim s-o *cunoaştem*... apoi, alţi sori, alte lumi, alte frumuseţi şi minuni, şi la urmă, poate, un nou Demeter pentru noi, deşi, dacă nu, ei bine, atunci cei câţiva ani ai noştri petrecuţi aici, în univers, vor fi conţinut mai mult decât au avut vreodată majoritatea secolelor. Încleştarea se strânse, mâna ce-l masa devenind nerăbdătoare.

— Bucură-te cât eşti în viaţă!

28

Concepută pentru explorarea necunoscutului, *Chinook* purta la bord o superbă panoplie de instrumente ştiinţifice. Dar, cu excepţia celor doi informaticieni, nu era prezent nici un specialist care să le poată folosi. Călătorii aveau suficiente cunoştinţe tehnice, inclusiv pe aceea de a interpreta lucrurile pentru ca, în mare măsură sub îndrumarea lui Weisenberg, să poată găsi căi de a afla câte ceva despre tărâmul unde naufragiaseră. Totuşi, aceste descoperiri se puteau vădi fatal de neînsemnate.

Apoi, Joelle îi anunţase pe căpitan şi pe inginer: Fidelio avea priceperea necesară. Specia lui explorase multe sisteme planetare, fără ca vreunul să semene cu celelalte. Astronauţii săi profesionişti includeau o categorie instruită pentru efectuarea şi interpretarea unei enorme game de observaţii, în aşteptarea zilei când următoarea sondă-robot avea să se înapoieze cu ştirea că găsise încă o poartă de întoarcere. El se numărase printre aceştia, fiind totodată şi ofiţerul xenolog care vorbea în numele navei la întâlnirile cu extrabetani. Combinaţia dintre

cele două calităţi îl făcuse să fie ales pentru plecarea cu *Emissary.*

— Tehnica lui implică holothetica, cum era de aşteptat, avertiză Joelle. Va trebui să modificăm o unitate, ca s-o poată folosi. Sistemul a fost elaborat pe Beta şi amândoi ni-l amintim destul de exact. Dar vă daţi seama că e necesară o anume cantitate de încercări şi erori succesive. Mai mult, după standardele lor, materialele noastre sunt rudimentare.

— I-am putea construi echipamente adecvate? întrebă Weisenberg.

— Dacă ai fi aruncat în trecut, pe vremea lui Galileo, i-ai putea construi un reflector orbital de o sută de metri? îl tachina ea. A, îndrăznesc să spun că vor fi posibile câteva îmbunătăţiri, pe ici pe colo, la momentul potrivit, mai ales în materie de software. Deocamdată însă, trebuie să obţinem toate datele disponibile. Ocupă-te de lucrurile evidente, determină masele, ia spectrogramele etcetera. Oricum, trebuie să le faci. După ce cuplajul lui Fidelio va fi gata, îţi poate spune chiar el ce fel de informaţii adiţionale ne vor trebui amândurora, şi în special informaţiile cu care suntem alimentaţi direct şi continuu.

Lasă-ne singuri, să ne consultăm. Vezi-ţi de treburile tale. Îţi voi spune eu ce mai e de făcut, şi când.

Brodersen înălţă o sprânceană, fără să răspundă nimic. Joelle îi recunoscu expresia gen „Mamă, da' ce aere ne dăm!", de altădată. *Niciodată nu s-a uitat aşa la* mine! îi trecu ei prin minte, făcând-o să îngheţe. *Întotdeauna a avut cel mai mare respect pentru intelectul meu. Ce l-a schimbat? Tensiunea expediţiei ăsteia? Aventuriera aia de Caitlín?*

Întrebarea a continuat s-o bântuie şi în zilele care au urmat. Nu s-ar fi putut spune că era obsedată, decât de muncă, la fel ca toţi ceilalţi. Cu toate acestea, îi revenea iar şi iar în minte, mai cu seamă atunci când încerca să adoarmă.

Acest lucru i se părea adeseori dificil. Niciodată nu se simţise firesc în imponderabilitate. Pentru ea, plăcerea plutirii şi a zborului era infimă, în comparaţie cu efortul îndelungatelor perioade petrecute zilnic la aparatele de gimnastică, pentru a nu i se îngroşa sângele şi a nu i se fragiliza oasele. (Ceilalţi stăteau de vorbă, cântau sau urmăreau spectacole, distrându-se în diverse feluri. Pe Joelle n-o încânta nimic din toate astea. Teoretic, s-ar fi putut retrage în propria-i minte, unde sălăşluiau

matematica şi memoria Noumenon-ului, aşa cum făcea de multe ori în timpul liber. Dar exerciţiile monotone şi grele o sâcâiau prea mult.) Mai râu, exact când ajungea în pragul viselor, se trezea tot mai des cu un ţipăt, având senzaţia de cădere într-un puţ fără sfârşit. Atunci, trebuia să plutească prin intuneric până la capătul priponului, încercând să se calmeze. Îi năvăleau în minte gânduri pe care nu le dorea...

De ce-mi pasă că Dan nu mai ţine la mine? Niciodată n-a însemnat pentru mine mai mult decât un animal, mai deştept şi mai puternic decât majoritatea, excelent la pat, şi totuşi doar un animal, care să-mi umple unele din ceasurile acelea când eu însămi nu eram decât un animal. Dacă trupul meu vrea să-l folosească, a insinuat că m-ar servi — probabil că nu acum, cred că e prea hărţuit şi nesigur, dar, la un moment dat... Sau m-aş putea îndrepta spre... Rueda, cred. Un om de lume, ca el, ar vedea dincolo de părul meu cărunt post-menopauzal şi, fără îndoială, ar fi un artist desăvârşit. Fără să mai punem la socoteală demnitatea. Sexul e o simplă necesitate fiziologică, la fel ca defecaţia.

Oare? Eric, Eric!

Stai. Aşteaptă. Nu e nici măcar o necesitate. Am împlinit aproape nouă ani de când mă lipsesc de el.

Oare frica de moarte mă face să mă simt singură? Vom muri aici. Sorţii de a ne găsi calea înapoi sunt... nu, nu incalculabili... ridicoli... Dar dacă avem grijă, la un nivel rezonabil, cu un dram de noroc, ar trebui să ne mai rămână, ăă, zece ani până ni se termină hrana. Fără nici un geriatru la bord, până atunci aş putea muri de bătrâneţe.

În plus, am învăţat de mult să nu mă tem de moarte. După ce-am privit drept în faţă Realitatea... Nu există nici un „eu" *de a cărui pierdere să mă îngrozesc. Este doar o asociere temporară de mitocondrii, celule eucariote, floră intestinală şi altele asemenea, întreaga simbioză contopindu-se cu lumea din jur, care a creat-o, fără a servi nici unui scop în afară de perpetuarea genelor dinăuntru. Dacă mi s-ar oferi imortalitatea „persoanei" mele, n-aş dori-o. E prea meschină, printre atomi, eoni şi galaxii.*

Într-adevăr, ar fi trebuit să întâmpin cu bucurie această şansă fără egal de a explora, a experimenta, a învăţa. E regretabil că nu le pot raporta colegilor descoperirile mele.

Oricum, din punctul meu de vedere, este pierderea unei satisfacţii foarte mărunte, în comparaţie cu ceea ce mă aşteaptă în deceniu] viitor.

Atunci, de ce vreau să mă cuprindă cineva în braţe? De ce durează atât de mult până la schimbul de dimineaţă şi la începerea muncii?

Munca era captivanta, în pofida tuturor exasperărilor datorate imponderabilităţii şi Legilor lui Murphy. Se făcea în scopul de a adapta sistemul holothetic al lui *Chinook* pentru Fidelio. Mai întâi intervenea partea mecanică, o cască potrivită pe craniul lui, cu anexe pentru restul trupului. Asta mergea uşor. Urma latura electronică, circuite construite şi reglate pentru a rezona cu o reţea nervoasă reprezentând consecinţa câtorva miliarde de ani de evoluţie separată. Ar fi trebuit să constituie un proiect major de cercetare, dacă acesta n-ar fi avut deja loc pe Beta. Astfel stând lucrurile, majoritatea cerinţelor erau cunoscute. Totuşi, Su Granville şi Joelle însăşi trebuiau să petreacă ceasuri în şir scriind programe, apoi stând în linking, ori de câte ori Weisenberg le oferea câte un nou set de date de la instrumentele lui. Leino ajuta şi el întrucâtva, iar ceilalţi făceau orice treburi mărunte erau necesare, după cum se ivea ocazia. Altfel, erau angajaţi în astronomie şi fizică spaţială. Întrucât trebuia să fie hrăniţi şi să li se spele hainele şi aşternuturile, Caitlín îşi stăpânea nerăbdarea şi o făcea în scopul supravieţuirii. Adesea, la popotă sau în perioadele de gimnastică, le cânta. Era singura distracţie de care beneficiau.

O dată ce au avut la dispoziţie materialele, s-a ivit adevărata provocare: aceea de a crea programul de bază prin intermediul căruia Fidelio să se integreze cu computerul. Chiar şi printre oameni, fiecare holothet reprezenta un unicat. Fidelio nu era om. Mai mult, tehnologia betană a computerelor manifesta deosebiri considerabile faţă de cea pământeană. (Totuşi, în mod destul de ciudat, atâta cât erau posibile comparaţiile, nu părea ca holotheţii din ambele specii să aibă capacităţi de pătrundere mai profunde sau mai ample, unii comparativ cu ceilalţi. Maşinile betane deţineau multe calităţi superioare, însă Joelle, cuplată cu ele, funcţionase mai mult sau mai puţin la fel ca acasă. Oare şi creierele aveau limite egale? Sau Supremul însuşi?)

Din nou, şi într-un grad şi mai înalt, sarcina ar fi fost deznă-

dăjduita dacă nu s-ar fi realizat în prealabil pe Beta, atunci când linkingul reciproc al membrilor celor două specii fusese considerat necesar. Joelle şi Fidelio încercau pur şi simplu să reproducă un lucru pe care şi-l aminteau foarte bine de pe *Emissary*... atâta doar că nu era nimic simplu la mijloc. În schimb, aveau de-a face cu un limbaj de computer complet nou – practic, o nouă semantică – plus un program de traducere elaborat într-o limbă căreia instalaţia de pe *Chinook* să-i facă faţă, plus un program de retroversiune, plus un set de instrucţiuni speciale rămas permanent deschis. Joelle şi Fidelio aveau în minte datele fundamentale şi ştiau, într-un mod general, cum să reconstruiască detaliile, prin logică de forţă brută, calcule şi experimente.

Nu sub forma unei analogii, ci în sens metaforic, problema era similară cu aceea pe care ar fi avut-o de rezolvat un peruan chemat să traducă dialogul dintre un chinez şi un arab, atunci când cunoaşte vag ambele limbi, cel dintâi se bâlbâie, iar cel din urmă este surdo-mut.

Fără linking, problema ar fi fost insolubilă. Susanne se cupla şi căuta inconsecvenţe şi nepotriviri în programele intermediare, când prezenţa ei nu era solicitată altundeva. Atunci, Joelle şi Fidelio încercau să se descurce singuri. Joellei îi era greu; percepea realitatea deformată, decolorată, febrilizată, iar după aceea avea coşmaruri în care, de cele mai multe ori, vedea cadavrul descompus al lui Eric. Se trezea, îşi spunea că Fidelio nu se plânge, se gândea că probabil pentru el era şi mai rău, şi revenea la lucru. Reintrarea în Noumenon-ul pur era întotdeauna tămăduitoare.

Chinook a stat două săptămâni pe orbită, în jurul planetei căreia oamenii nu-i dăduseră nume.

— Totul pare să fie gata, femelă cu intelect, spuse Fidelio, când oferi ansamblul unui examen atent.

Atunci când vorbeau în atmosferă, folosea graiul gutural şi şuierător al semenilor săi. Îi era mult mai la îndemână decât spaniola.

— Hai să facem o încercare şi, dacă descoperim că suntem pe un curent puternic, mergem drept înainte ca să simţim integralitatea acestui volum-unde-înotăm.

Lui Joelle îi veni să zâmbească la auzul expresiei. Când îl privi, zâmbetul i se şterse însă. Fiinţă semimarină, arăta superb

în imponderabilitate. Prelung, de un brun bogat, trupul său se ondula, de la botul ca o provă şi ochii de lapislazuli până în vârful cozii puternice, precis controlate; fiecare deget al celor şase membre ştia ce are de făcut, iar mişcările erau fluente. Mirosul de iod aproape o copleşea cu amintiri ale plajelor de pe Pământ, ale valurilor şi vânturilor, razelor de soare şi aripilor de pescăruşi. Ce păcat că era încarcerat în acea strâmtoare dintre două rasteluri de computere, că avea în faţă cadrane şi comutatoare, în locul plantelor subacvatice în continuă mişcare, că vederea îi era restrânsă de metalele vopsite, în locul adâncurilor verzi, schimbătoare, deasupra cărora se aşchiau razele soarelui.

Alungă imaginile şi, ţinându-se strâns de mâner, apăsă butonul intercomului.

— Su, chemă ea. Aici Joelle. Vino!

Probabil că aveau să treacă vreo câteva minute, până când linkera se întrerupea din ceea ce lucra.

— Întoarcerea în adâncurile de dincolo de adâncuri va fi ca revenirea pe litoral după anii trăiţi pe uscat, şopti Fidelio.

— Ştiu, răspunse Joelle.

Şi pe ea o frământa aceeaşi ardoare. Holotheza împărtăşită cu un betan avea dimensiuni pe care nu i le putea oferi nici un partener uman, printre acestea înscriindu-se şi conştiinţa faptului că deosebirile dintre ei îi accentuau şi lui percepţiile. Se întrebaseră împreună dacă nu cumva Ceilalţi puteau fi mai multe specii distincte, formând grupuri ce stăteau permanent în linking.

—A fost sec...

Fidelio lăsă fraza neterminată. Nu era cu adevărat capabil de autocompasiune.

Regretul pentru el o chinuia. Cu mâna liberă, îi căută braţul cel mai apropiat, din dreapta, sus. Ghearele acelei labe ar fi putut-o sfâşia în bucăţi, dar ea nu le simţea decât calde şi catifelate.

— Oh, Fidelio, şopti.

Rezervele tale de hrană ajung pentru mai puţin de un an. Vei muri printre monştri dizgraţios!, cu patru membre şi fără coadă, care nu pot înota nici măcar o zi fără ajutor din afară; nu te va îmbrăţişa nici o soţie, să poţi suge de la ea pentru ultima oară, în timp ce te scufunzi; nu ştim cum s-ar cădea să fii jelit.

Privirea lui nepământeană îi reţinu atenţia.

— Ţi-aş cere un lucru, Joelle, spuse el calm.

Se aşteptase să-şi mute ochii de îndată, căci betanii nu se uitau fix la cineva decât dacă acela îi înfuria sau dacă îl iubeau şi-i ofereau credinţa. El continua s-o privească. Sângele îi vâjâia în urechi.

— Te previn, nu e un mic val, e un flux.

— Da, dacă pot.

— Acum, cât sunt capabil să folosesc aceste echipamente, lasă-mă pe mine să fiu holothetul, ori de câte ori e necesar unul singur, atâta vreme cât mai rămân aici.

Căci nimic altceva nu ţi-a mai rămas, nu-i aşa, Fidelio? Dădu drumul mânerului, pentru a-l apuca de braţ şi cu cealaltă mână.

— D-da.

— Poţi face cercetări proprii când eu plutesc în odihnă. Peste un timp, sistemul va fi din nou în întregime numai al tău.

O usturau ochii. Fir-ar al dracului, doar n-o podidea plânsul, nu? Joelle scutură din cap; lacrimile se legănară, scânteind.

— Nu e acceptabil?

Părea resemnat? De unde să poată şti?

— G'ng-ng, înţeleg, femelă cu intelect. Cererea mea curge pe de lături.

— Nu, nu!

Forţa propriei reacţii o descumpăni. *Istovită, nedormită, cu partea frontală a creierului funcţionând, restul intrând în oscilaţii. Dacă nu am grijă, mă apucă istericalele.*

— M-ai... Înţeles greşit. N-am vrut să dau un răspuns negativ. Sigur că poţi prelua tu problema. Oricând, oricând.

— Laşi apa să curgă, Joelle. Eşti îndurerată (rănită? fără hrană vitală? aruncată pe un recif cu scoici tăioase?). Ţi-am făcut eu asta?

— Nu. Tu... nu. Fidelio, ne putem cupla împreună!

— Adesea, sper, cu începere de azi. Adulmec o splendoare înaintea noastră. Dar, Joelle, dragă pereche mintală, mai des...

Se bâlbâia, bănui Joelle, şi-i văzu tendoanele încordându-se înapoia ghearelor.

— Singur în Totul, o pot deştepta de-acolo pe Beta, soţie, soţi, copii, nepoţi, prieteni, cei vii şi cei morţi deopotrivă, nu simple amintiri, ci realităţi percepute în spaţiu-timp; pot să simt că există. Va fi aproape la fel de plăcut ca o îmbrăţişare.

Se opri. Oricât de împăienjenit îl vedea, Joelle îi simţi uimirea.

— N-ai ştiut asta, Joelle? Tu însăţi n-ai făcut-o niciodată? Nici un cuvânt n-o poate explica. Mă rog, cred că trebuie să-ţi arăt, să te învăţ, înainte de a cobori. Trebuie cu siguranţă să încerc. E foarte bine că pot să-ţi fac un dar.

Joelle se aruncă spre el, îmbrăţişându-l strâns, cu ochii în lacrimi.

Pe uşă intră Susanne.

— Iată-mă, spuse ea, apoi: oh! *Pardonnez-moi! Vous me pardonnerez!*

Cu stângăcia proprie stării de imponderabilitate, încercă să se retragă. Joelle, întorcând capul (cu obrazul frecându-se de blana partenerului ei mintal, care o cuprinsese blând cu cele două braţe inferioare, în timp ce pintenii labei drepte de sus îi mângâiau părul) o văzu pe linkeră răşchirându-se în uşă ca un păianjen mare şi negru. Iar Fidelio, cu care ajunsese la o nouă înţelegere, avea să moară în curând, dar înainte de a muri o putea călăuzi spre Unitatea cu Eric şi Chris şi el însuşi şi...

— Ieşi afară! zbieră Joelle. Căţea urâtă şi sfrijită ce eşti! Ieşi! Susanne fugi afară, plângând.

— Ce s-a desprins? întrebă neliniştit betanul.

Nimeni, nimeni *n-ar trebui să mă vadă aşa... numai tu, tu nu eşti om, eşti seamănul meu holothet... Sunt iraţională. Am fost nedreaptă cu linkera aia. Trebuie să-mi cer scuze. Ba nu. Cum i-aş putea explica?* Cu furie: *De ce-ar trebui să-i explic? De ce trebuie numai eu să fiu la nesfârşit raţională ?* Cu uimire: *De ce-mi tot amintesc de Eric, în ultimele câteva săptămâni? Nici el nu e nimic mai mult decât un linker. Nici măcar atât, din câte-am auzit, s-a aşezat la casa lui, s-a căsătorit de mult, devenind un administrator nu prea important, în Calgary.* Joelle icni sufocată.

— N-n-nimic, Fidelio. Sunt obosită şi... Îmbrăţişează-mă strâns, lasă-mă să mă odihnesc o vreme. Apoi, am să iau un somnifer...

...de la medicul nostru de bord, Mulryan aia; mă rog, ea poate o să aibă bunul simţ să nu mă compătimească.

— ...şi ...pe urmă, voi fi în formă mai bună decât... oh, Fidelio!

Susanne se retrase în cabina ei, fără să spună nimănui

vreo vorbă, în afară de a o informa pe Caitlín că n-avea să vină la cină la popotă.

În următorul schimb de dimineaţă, intră în centrul informatic cu faţa lipsită de expresie.

— Îmi pare rău că am ţipat la tine, o întâmpină formal Joelle, în engleză. Eram răvăşită din cauza lui Fidelio. Mi-e prieten vechi.

— Înţeleg, madame, replică linkera cu prudenţă, şi-şi începură activităţile în comun.

De fapt, Susanne avea foarte puţin de făcut în afară de a monitoriza, pentru a se asigura că uniunea dintre Joelle, Fidelio, computere şi instrumente nu începea să se denatureze subtil. Nu se întâmplă, viruşii ieşiseră în sfârşit din sistem. Cei doi holotheţi îşi contopeau conştiinţele ca doi amanţi care-şi cunosc bine unul altuia trupurile reunite, devenind mai mult decât suma amândurora şi lăsând universul să se scurgă prin ei.

Cunoşteau o mare parte din date, le cunoşteau din observaţiile şi deducţiile efectuate de către colegii lor de echipaj. Poziţiile galaxiilor învecinate indicau că regiunea aceea se afla la aproximativ cinci sute de ani-lumină distanţă de Sol, în direcţia generală a constelaţiei Hercule. Această informaţie făcea să poată fi identificate diverse stele de mare strălucire, ca Deneb, şi formaţiuni ca Nebuloasa Orion, care la rândul lor defineau mai precis poziţia. (De parcă ar fi contat. Un singur an-lumină reprezintă un abis în care imaginaţia se îneacă.) Soarele era o pitică roşie de tip M, având masa egală cu 0,02 din cea a lui Sol şi luminozitatea de 0,004. Avea cinci planete, nici una măcar vag terestroidă, toate aparent aride, poate cu excepţia acesteia, cea mai mare, în jurul căreia orbitau maşina T şi *Chinook,* la o distanţă de circa douăzeci şi patru de milioane de kilometri.

Lumea aceea era o gigantă, cu masa de 92% dintr-a lui Jupiter, înconjurată de doisprezece sateliţi naturali. Distanţa medie dintre ea şi stea era de 1,64 unităţi astronomice, puţin mai mare decât cea de la Marte la Sol. Asemenea lui Jupiter, deţinea o atmosferă vastă, compusă în primul rând din hidrogen, iar în al doilea rând din heliu, celelalte componente includeau amoniac, metan şi compuşi organici mai complicaţi. Tot asemenea lui Jupiter, era fierbinte datorită contracţiei; straturile superioare ale atmosferei erau rarefiate şi reci, dar cele

inferioare deveneau mai dense şi mai calde, până când apa trecea în stare de vapori şi începeau să bântuie furtuni de mărimea unor planete mici. Cea mai mare parte a masei era lichidă, deşi simpla presiune, în afara temperaturii, menţinea solid un nucleu metalic egal cam cu de cinci ori volumul Pământului.

Rotindu-se în jurul axei într-un interval de zece ore şi treizeci şi cinci de minute, planeta genera un imens câmp magnetic, care capta particulele solare încărcate. Totuşi, soarele radia atât de slab, încât respectivele centuri Van Allen nici nu se comparau cu intensitatea jupiteriană. Nici un om nu putea sta multă vreme în interiorul lor; *Chinook* însă, datorită mijloacelor sale electronice de apărare, putea să coboare prin ele şi să urce înapoi, fără ca echipajul să primească o doză îngrijorătoare de radiaţii.

Existau motive pentru aceasta.

Joelle şi Fidelio se pierdeau în soare, luni, splendori şi subtilităţi ambientale, unicate de tot felul. Dar abia se instalaseră în minunatul caleidoscop, când un fapt le agresă marginile conştientului. O vreme, nu-l luară în seamă, explorară un vortex, aflară de ce un glob interior se rotea în sens contrar, stabiliră că întregul sistem era mai bătrân decât cel solar; dar drăcia nu le dădea pace. Aproape enervaţi, îşi îndreptară spre ea minţile unificate. Emisie hertziană dinspre lumea pe care o înconjurau, da, desigur, la ce altceva să se fi aşteptat?

Faptul trecu în prim plan.

Fulgere, efecte sincrotrone, sute de surse separate, emiteau energie radio. Fiecare avea propriul său set de configuraţii, pe care holotheţii le înţelegeau de maniera în care un balerin înţelege cum execută un altul un *pas seul.* Dar un mic element semăna cu un flaut, sfidător şi variabil în mijlocul vuietului unei furtuni pe mare...

Probabil că, într-un deceniu de eforturi concentrate, oamenii fără ajutor din afară ar fi făcut acea descoperire. Holotheţii îşi dădură seama într-o clipă că nu era un fenomen pe care să-l fi putut produce natura neînsufleţită, prin urmare, că auzeau discursul unor fiinţe vii şi inteligente.

Plutind în sala comună, în faţa echipajului, cu planeta strălucind în spate, Brodersen şopti:

— Mda, cred că ar trebui să mergem să aruncăm o privire.

— Riscurile sunt prea mari, obiectă Joelle. Pe orbită suntem

în siguranţă. Putem semnaliza în continuare.

— Până începem să murim de foame? pufni Dozsa; el făcuse efortul de a obţine un răspuns. Am putea, să ştii.

— Serios? întrebă Caitlín. Şi de ce să se întâmple aşa? N-ai transmis pe lungimile lor de undă un semnal matematic pe care să nu-l poată confunda?

Dozsa zâmbi, prin oboseala de pe chipul său lat.

— Ai fost prea ocupată ca să auzi ştirile, nu, draga mea? Ei bine, problema de bază constă în simpla mărime a lumii ăsteia. Şi, da, fundalul natural al acelor frecvenţe, nivelul sonor. Fără holothetică, poate că niciodată n-am fi distins fracţiunea purtătoare de informaţii. Este un simplu produs secundar al emisiunilor. Băştinaşii, oricine-ar fi, n-au nici un motiv să asculte apeluri din afară, sunt convins. Trebuie să folosim o undă îngustă, să atingem o putere pe care să nu mai aibă cum să n-o recepţioneze şi s-o identifice. În această situaţie însă, atingem doar o zonă foarte mică.

Arătă spre globul bej:

— Planeta e *enormă.* Iar sursele de emisie nu sunt fixe, ci par să se mişte încontinuu.

— Aş vrea să ştiu cum fac asta, remarcă Brodersen, sau cum e posibilă electronica aici.

— În orice caz, am făcut încercarea, la... risc, ai zice? continuă Dozsa. Deşi mai mult ca să-mi omor timpul, cât ceilalţi colecţionau noi date planetologice. Probabilitatea de a nimeri un receptor care să fie întâmplător acordat pe banda exactă de frecvenţă este...

Îşi relaxă un moment încleştarea mâinii, pentru a strânge apoi cu atât mai elocvent.

— ...cam aceeaşi cu probabilitatea să găsim drumul care ne duce prin jurul maşinii ăsteia T înapoi în Sistemul Solar.

— În plus, interveni inutil Rueda, avem o limită de timp. Gimnastica nu ne va întreţine sănătatea la nesfârşit, în imponderabilitate. Curând, va trebui să avem greutate. Masa noastră de reacţie e limitată şi, dacă intrăm în starea de rotaţie, va fi ireversibil; rămânem definitiv pe orbită.

— Prin urmare, fie plecăm de-aici şi sărim printr-o poartă la întâmplare, fie facem un efort de a lua legătura cu localnicii, rezumă Brodersen. Eu votez pentru a ne agăţa de ceea ce avem, până nu vom şti că e inutil.

Ar fi putut da ordine tactice care să fie executate pe loc, dar, într-o asemenea singurătate, un căpitan care nu consulta dorinţele strategice ale echipajului n-ar fi rămas multă vreme căpitan.

— Aici există inteligenţă, viaţă sofisticată tehnologic. Şi poate fi chiar o viaţă de ordin mai înalt decât a Celorlalţi, întrucât nu au plasat maşina T într-o poziţie Lagrange, ci exact pe o orbită de sateliţi, în faţa lui Dumnezeu şi a tuturor.

Tăcu o clipă.

— Localnicii ar putea fi înşişi Ceilalţi.

Se lăsă tăcerea, până când Caitlín şopti:

— Minunea minunilor, iubitul meu drag, dacă ar fi aşa!

Lumina planetei i se reflecta în ochi, aurie.

— Dar, condiţiile…, protestă Joelle.

— *Williwaw* ar trebui să le poată înfrunta, replică Brodersen. A fost testat pe Zeus, automat, desigur, datorită radiaţiilor, totuşi, ar putea suporta orice lovitură.

Cea mai mare planetă din Sistemul Phoebian era mai mare decât Jupiter, cu o masă de câteva ori mai mare decât a Pământului sau a lui Demeter.

— Presupun că un echipaj poate rezista câteva ore la limită. Sigur, va fi riscant, dar am cunoscut riscuri mai mari şi încă mai umblu pe-aici să mint despre ele.

Nu primi aproape nici o ripostă.

Când terminară, Brodersen spuse:

— Bine, următoarea întrebare. Cine vine cu mine?

Capul lui Caitlín zvâcni în „sus", dar Rueda fu cel care exclamă:

— Cu tine? Ce tot vorbeşti?

— De vreme ce va fi riscant, vom trimite un echipaj minimal, le spuse Brodersen. Pilot, copilot cu rol şi de ofiţer transmisionist, şi... ei bine, amândoi vor fi mai ocupaţi decât o caracatiţă cu un singur braţ, aşa că mă gândesc şi la un al treilea, pe post de cercetaş şi ce-o mai fi nevoie.

— Eu! strigară Leino şi Frieda, într-un glas.

Weisenberg îşi drese glasul şi spuse, mai tare decât ar fi dorit:

— Staţi aşa, toată lumea! Staţi. Să vorbim cu cap… Ceea ce tu nu faci, comandante, dacă vorbeşti serios când spui că te duci personal!

— Hm? mârâi Brodersen. Sunt calificat pentru funcţia de copilot, cel puţin. Crezi că aş pune oamenii într-un pericol pe care să nu mi-l asum şi eu?

— Dan, ăsta e, din punct de vedere chimic, un c…t pur.

În gura lui Weisenberg, expresia vulgară avea valoare de şoc.

— Căpitanul nu face asemenea lucruri. Nu are dreptul!

— Adevărat, adevărat, interveni şi Rueda. Eşti prea important pentru supravieţuirea noastră...

Brodersen roşi:

— Hai mă, terminaţi!

— Ba nu, termină tu cu... cu prostiile astea! se răsti Weisenberg. Da, ştiu, dacă ţi se întâmplă ceva, alegem un nou comandant şi mergem mai departe. Dar n-am merge la fel de bine, nu-i aşa? Nu eşti supraom, Dan. Însă ai talentul de a coordona eforturile oamenilor. În plus, arăţi multe cunoştinţe despre responsabilităţile tale, cunoştinţe de genul celor care nu se scriu niciodată pe hârtie.

Un murmur de aprobare îi răspunse. Îşi repezi în direcţia aceea chipul de Ramses.

— Trebuie să procedăm cu o logică de gheaţă, continuă el, rapid ca o mitralieră. Cei ce pleacă trebuie să fie competenţi pentru a o face, şi în acelaşi timp, să se numere printre aceia a căror pierdere nu ne-ar handicapa prea rău. În plus, Dan, avem trei oameni care pot pilota naveta, şi ne trebuie doi. Stef, Carlos, Frieda, exact? Care sunt cei doi?

Cu un gest al mâinii le respinse intervenţiile:

— Gura! Gândiţi limpede. Carlos îl poate înlocui oricând pe Stef, ca şef de echipaj. Dar şi tu ai putea, Frieda, cu puţin efort, şi eşti singurul trăgător pe care-l avem. Asta e o adevărată specialitate. Nu spun că vom nimeri în vreo luptă, acolo jos. Cel mai probabil, nu, decât, poate, împotriva elementelor naturii, dar asta ar putea cere plasarea unei raze sau a unui exploziv exact la locul necesar. Adevărat? Adevărat.

Foarte bine, Stef şi Carlos vor fi piloţi. Se pot ciondăni între ei cine să fie pe primul loc.

Privirea lui săgetă încoace şi-ncolo.

— Cine să fie al treilea? Categoric, nici unul dintre holotheţii noştri. Nici Martti sau eu – gura, Martti, ţi-am mai spus o dată! Eu sunt CE.-ul, iar el e asistentul şi rezerva mea. Fără întreţinere

corespunzătoare, şi reparaţii la nevoie, nava asta e moartă. Cine-a mai rămas? Su şi Caitlín. Su e mult mai bine instruită tehnic. Dar gravitaţia de pe planeta asta e cam de două ori şi jumătate cât cea normală pe Pământ. Tu nu eşti puternică, Su.

Un moment, buzele i se arcuiră în sus.

— Totuşi, aş spune că eşti mai dură decât ţi s-a dus vestea, dar nu prea puternică muscular, şi nici prea rapidă ca reflexe. Caitlín...

— Stai naibii o clipă! mugi Brodersen.

— Nu! răcni şi Leino.

— Vorbeşti *serios?* ţipă Caitlín. Dădu drumul mânerului, zvârli din picioare, zbură ca o săgeată spre Weisenberg şi-şi aruncă braţele pe după gâtul lui. Impactul îi desprinse, amândoi plutind în derivă, învârtindu-se, în timp ce Caitlín îl săruta de nenumărate ori şi în jurul lor clocotea furia.

29

GHIDATĂ DE HOLOTHEŢI, nava cobora uşor pe o orbită staţionară, care avea s-o menţină deasupra regiunii unde urma să asolizeze naveta. Astfel, se plasa sub centurile de radiaţii. Într-adevăr, câmpul devia majoritatea fluxurilor de particule pe care le întâlnea în vid.

Transportorul şi macaralele o degajară pe *Williwaw,* iar nava-fiică se puse în mişcare.

— O-o-oh, şopti Caitlín, cu un sunet ca de rugăciune. Privise pe ecrane apropierea şi fusese uimită, dar acum se afla afară, în carne şi oase, în faţa unei teribile splendori.

Sistemele optice din cabina de control se deschideau spre o întreagă emisferă şi, în alte direcţii, către porţiuni întinse ale cerului. Planeta acoperea aproape jumătate din acesta. Când privea într-acolo, nu avea nimic altceva de văzut; în tonuri de chihlimbar şi aur, lumina ce pătrundea acoperea toate stelele. În dreapta, la o distanţă incalculabilă, benzile roşii de pe circumferinţa lumii se închideau spre purpuriu şi, apoi, spre întunericul cosmic. Mai încolo se zărea soarele, ca un mic tăciune. În stânga era marginea mai apropiată a nopţii, un întuneric însufleţit de luciri închise, fulgere îndepărtate şi dârele portocalii ale norilor atinşi de aura crepusculară. Între ele se întindea faţa luminată, zone strălucitoare, fâşii cu nuanţe mai

bogate, în mii de tonalităţi schimbătoare, ele însele modificându-se la nesfârşit, şiroind, ondulându-se, formând vârtejuri, fluxuri, râuri, un dans necontenit, maiestuos şi vesel.

Naveta murmura şi trepida. Vaporii reactorului, condensându-se, creau la pupa un banc de ceaţă roşcată, mic la vedere – se disipa la fel de rapid pe cât se forma –, dar ajungând curând să ascundă sfera lui *Chinook.* Greutatea îi ţinea pe navigatori fixaţi în scaune. Deşi mai mică de unu *g,* acceleraţia era considerabilă, în scopul de a asoliza la scurt timp după răsăritul local al soarelui. Schimbul de informaţii dintre Rueda şi navă era un *obbligato* sec, sunând ireal.

Conversaţia se sfârşi cu o stare de uşurare. Până acum, totul decursese satisfăcător. Un timp, rămase tăcut, aidoma camarazilor săi. Lumina îi făcea chelia să lucească. Într-un târziu, spuse încet:

— Sfânta Fecioară, după una ca asta, poţi să mori fericit!
Dozsa rânji, nu prea vesel. Vorbi cu accent îngroşat:

— Dacă preferi... Eu, unul, am acasă nevastă şi copii. Ăsta e un gen de experienţă pe care îmi place să-l *fi* avut.

Rueda păru surprins:

— Şi totuşi ai venit?

— Altfel, cum? Am căzut de acord că trebuie să mergem în cercetare, şi sunt cel mai calificat.

Dozsa pilota, întrucât, pe lângă practica trecută, era şi un entuziast al artelor marţiale, antrenat în spiritul forţei şi al vitezei.

— Să nu mă înţelegi greşit, Carlos… Nu mă tem. De fapt, chiar mă delectez cu provocarea asta. Dar mă voi delecta şi mai mult amintindu-mi-o...

Îşi făcu cruce.

— Sau, în viaţa de apoi, dacă Dumnezeu nu vrea să reuşim. Moartea noastră ar trebui să fie uşoară şi rapidă.

— Da, răspunse Caitlín, cu voce abia auzită. O stea căzătoare pe un asemenea cer... sigur, şi există destine mult mai crude – există, şi încă multe.

— În misiunea asta, te simţi aproape de Dumnezeu, nu? întrebă Rueda, aproape la fel de încet. Dar El nu este bunul Părinte bătrân despre care mă învăţau maicile la şcoală, nici Domnul pe care-l invoca preotul nostru.

— Este toate acestea, şi mai mult decât atât, replică Dozsa.

Caitlín, păgâno, până şi tu trebuie să-i fi auzit vocea, în copilărie!

Caitlín clătină din cap. În jurul acestuia, părul ei împletit forma o pată clar obscură.

— Nu. Poate că irlandezii erau prea catolici pentru mine, o parte din ei căutând să reconstruiască lumea după Tulburări şi să menţină credinţa, după apariţia Celorlalţi... Iar eu sunt o rebelă înnăscută. Totuşi, nu mai am mânie în suflet...

Dozsa zâmbi:

— Bine, hai să nu ne certăm. Nu avem energie de prisos. Dacă nu te superi, am să te pomenesc şi pe tine în rugăciunile mele. E foarte posibil să rostesc câteva în gând.

Din locul unde stătea, Rueda întoarse capul spre ea:

— Tu în ce crezi, dacă-mi dai voie să te întreb?

— În viaţă, răspunse Caitlín.

Rămaseră tăcuţi, privind planeta care se apropia, noaptea retrăgându-se pe suprafaţa ei şi lumina crescând. După un timp, din outercom îi mitralie un nou set de cereri, solicitând date şi detalii de confirmare a planului de zbor. După ce se conformă, Rueda adăugă:

— A fost inutil, prieteni!

Glasul lui Brodersen îl înlocui pe cel al Joellei. Era aproape de nerecunoscut:

— Eu sunt de vină. Am insistat. Chiar sunteţi bine?

— Niciodată nu mi-a fost mai bine, iubitule, răspunse îndrăzneaţă Caitlín, cu excepţia faptului că nu te am aici. Iar cabina asta e oricum cam înghesuită pentru figuri. Să faci patul până mă întorc. E nevoie, dacă n-ai uitat!

— Pegeen, te rog...

— Iartă-mă!

Întinse mâna spre difuzor, ca şi cum ar fi fost el însuşi acolo:

— Te temi pentru mine. Dar de nu m-aş teme şi eu pentru tine, ai mai fi legat astfel? Hai, nu fi egoist, bucură-te pentru mine că am pornit într-o atât de mare aventură.

— Încerc...

— Nu, mai mult decât o aventură. O magie cum nicicând n-au visat, în Tír na nóg. Ştii, mă gândeam că vom avea nevoie de un nume pentru planeta noastră, dacă o cucerim de la localnici. Numele lor nu prea-l putem pronunţa, oricare ar fi el.

Brodersen ezită.

—Şi?

— M-am gândit la Danu, zeiţa-mamă a neamului Tuatha din Danaan, cei care au devenit marii Sídhe.

— S-a făcut, mii de tunete! decretă el.

Williwaw intră în atmosfera perceptibilă mai brusc decât deasupra lui Demeter, căci aerul era dens, comprimat de gravitaţie. Traiectoria şi vectorii fuseseră calculaţi ţinându-se seama de acest lucru. Naveta era ghidată încontinuu de Joelle, cuplată holothetic la instrumentele cu ale căror operatori Fidelio discutase ce anume să sondeze. Altfel, misiunea ar fi fost sinucigaşă.

Aşa stând lucrurile, în prima oră Dozsa s-a consumat până la limite aflate dincolo de ceea ce era sigur că-i aparţinea. Rueda era aproape la fel de ocupat, manevrând comunicaţiile şi ajutând adeseori la cârmire. Curând, cabina începu să duhnească de transpiraţia lor. Se umplu cu răgete monstruoase, ţipete, şuierături. Pe oameni îi apăsa propria lor greutate, de două ori şi jumătate mai mare decât cea spre a cărei suportare evoluase specia lor. Fiecare deget se îngreunase, un braţ era o povară, gâturile se încordau să ţină capetele în poziţie normală, măruntaiele se lăsau în jos, inimile trudeau, coastele erau îndurerate de respiraţie, gurile se uscau, beregăţile erau o rană vie...

Aşa ceva nu s-ar fi întâmplat într-o maşină centrifugă de probă sau la bordul unei nave de supraveghere sub impuls complet, unde omul putea să stea în voie, aşezat sau culcat. Danu făcea prăpăd. Impactul stratosferic zgudui naveta, care ricoşă, cabrându-se ca un mustang. În adâncuri, la viteză relativ scăzută, întâlni vânturi care o trimiseră de-a rostogolul. Dacă nu le întâmpina cu dibăcie, i-ar fi putut smulge aripile. Concepută pentru lumile de tip terestru, avea o aerodinamică slabă pentru cea de faţă. Simpla pricepere nu compensa condiţiile de-aici, când tot cerul era ciudat. Nu o dată, Joelle însăşi fusese luată prin surprindere, când erupsese
câte o turbulenţă pentru a cărei prezicere nu avusese datele necesare. Oricât de rapid îi era răspunsul, acesta trebuia comunicat verbal, ceea ce consuma secunde. De pe o navă-mamă betană ar fi putut pilota direct, fiind virtualmente una cu naveta. Dozsa şi Rueda însă trebuiau să se descurce cum puteau, până primeau mesajul ajutător.

Au trecut de două ori prin furtuni. Îi orbea întunericul, până când fulgerele făceau masele de nori în zbor să devină incan-

descente. Urmau tunetele, parcă s-ar fi aflat înăuntrul unui tun. Rafalele zgâlţâiau şi apucau naveta. Fiecare cădere prin turbulenţă se sfârşea cu o forţă ce zgâria şira spinării. Rostogolirile, prăbuşirile şi abaterile laterale aruncau trupurile din harnaşamente. Carcasa era când bombardată de grindină, când înghiţită de câte o ploaie ca potopul lui Noe...

În tot acest răstimp, Caitlín privea cu multă atenţie. Altceva nu putea să facă, decât să-şi bată din când în când pe umăr însoţitorii şi să arate în depărtare ceva cu aspect sinistru, un nor înalt cât un munte, vârtejul unei turbulenţe, un cuib de şerpi al fulgerelor sau câte o dezlănţuire pentru care oamenii nu aveau pregătit nici un cuvânt. Altminteri, se abţinea să-i deranjeze pe ceilalţi doi. Privea, îşi trimitea afară întreaga fiinţă, rădea fericită.

Williwaw învingea totul. Din când în când, părea îndoielnic că o va putea face, în pofida calculelor care-i ofereau sorţi favorabili, dar în cele din urmă învingea. Ajungând la altitudinea de unde proveneau, potrivit deducţiilor, transmisiile radio, regăsi liniştea. Acolo, aerul era dens, cald şi leneş. Curenţi termali ascendenţi ajutau la sustentaţie. Pilotul automat putea prelua comanda. Descrise încet un cerc larg, începând o transmisie proprie, lansând semnalele pe diverse lungimi de undă danaane. O rază purtă în sus glasul posac al lui Rueda:

— Suntem în siguranţă! Repet, suntem în siguranţă! Lăsaţi-ne câteva minute să ne odihnim, şi vom raporta...

Asemeni lui Dozsa, se lăsă în scaun, cu bărbia rezemată în piept. Caitlín se aplecă înainte pentru a-i atinge pe amândoi.

— O, dragii de voi, ce obosiţi sunteţi...

Se întrerupse, dându-şi seama de ceea ce se afla în jurul lor.

Fără amplificarea luminii, ar fi fost oarbă. Cu ajutorul ei, vedea până departe. Era o privelişte atât de străină, încât avu nevoie de timp înainte ca vederea s-o poată înregistra cu adevărat; dar imediat năvăli un val de frumuseţe.

Deasupra, cerul era indigo la orizont, pentru a se deschide spre violet la zenit. Nori izolaţi rătăceau pe ici, pe colo, în forme feerice, coloraţi ca sub un apus de soare în Colorado. Soarele însuşi strălucea sus, într-un semicerc de curcubeu. Dedesubt, o pardoseală de nori se întindea ca un ocean, dar un ocean cum oamenii nu mai cunoscuseră niciodată. Avea o anvergură imperială; prezenta piscuri, canioane, câmpii fumegânde, uriaşe

cataracte lente, infinit de complicate şi nesemănând nici o clipă una cu alta. Auriul era nuanţat cu tonuri de roşu, vârstat cu irizări albastre, verzi şi cafenii, umbrit în locurile unde se cufunda spre mistere.

Prin depărtare trecu un stol. Aveau aripi, aveau înotătoare? Trecuseră prea departe ca să le poată distinge; dar luciseră.

De afară se auzea un sunet legănător, ca al vântului suflând calm.

Caitlín îşi înclină fotoliul pe spate, lăsând durerile să înceapă a se scurge. Povara o apăsa numai ca o mână puternică, peste măsură de blândă.

După un timp, oamenii îşi reveniră îndeajuns pentru a vorbi cu nava, a citi date, a transmite imagini şi a mai conversa puţin. După încă un timp, sosiră şi danaanii

Caitlín îi văzu prima. Partenerii ei erau din nou ocupaţi, nu la fel de frenetic ca în timpul coborârii, dar îngrijoraţi. Comunicaţiile cu spaţiul se întrerupseseră. Orice-ar fi încercat Rueda, din difuzor nu se auzeau decât trosnete, bâzâieli, haos. Undeva, deasupra lor, în cerul acela cu înfăţişare senină, un eveniment electric opacizase cumva straturile superioare ale atmosferei faţă de orice frecvenţă aflată la dispoziţia navetei. Holotheţii nu prevăzuseră o atare posibilitate, nici măcar ca pe o probabilitate. Nu erau zei, avuseseră la bază mai puţine informaţii decât ar fi putut aduna o expediţie betanâ şi, în plus, fiecare lume din univers e unică. Dozsa se temea ca perturbaţia să nu anunţe o schimbare la fel de neaşteptată a condiţiilor atmosferice. Oricât de dens era aerul, cu presiunea apropiată de limita suportabilităţii carcasei, nu era posibil să-l străbată curenţi, Gulf Stream-uri de gaze ale căror margini să clocotească, ameninţătoare? Fără prea mari speranţe, Dozsa căută să înţeleagă câte ceva din studiul instrumentelor şi senzaţiile pe care i le transmitea naveta.

Dacă n-ar fi stat Caitlín în alertă, ar fi putut foarte bine să nu-i observe pe noii veniţi, trecând pe lângă ei ca şi cum nici n-ar fi existat. Ea ţipă – cântă – şi-i bătu cu pumnii în spate, reglă ecranele de mărire a imaginii şi arătă din nou cu degetul. Rueda fluieră:

— Minunat, spuse el. Ia-o spre ei, Stefan!

Dozsa se încruntă:

— Nu-s sigur c-aş face-o, replică el. În condiţiile astea, o să

ne abatem de la configuraţia de...

— Jos, *amadán* ce eşti! strigă Caitlín. Jur că ei sunt cei după care am venit!

— De unde ştii? întrebă nostromul.

— Vrei să spui că tu nu ştii?

— Păi... păi, – bine, în regulă. Cred că... dacă nu investigăm, ne vom fi dat osteneală pentru nimic.

Caitlín îi ciufuli părul încleiat de sudoare:

— Acum vorbeşti aşa cum ar dori Dan.

Ţinând seama de flotabilitate şi de curenţii ascendenţi, viteza minimă pentru portantă a lui *Williwaw* era scăzută. Pornind în jos, Dozsa încetini cât de mult îndrăznea, ba poate chiar şi puţin peste. Imaginea din faţa navetei deveni clară, orbitoare.

După numărătoarea femeii, din norii de jos se ridicaseră nouăsprezece forme, deplasându-se în grupuri de câte două-trei, pentru a converge cu mult în faţa navetei, mai jos cu un kilometru, dar exact pe traiectoria sa de principiu. Aveau mărimea caşaloţilor şi aceeaşi formă de torpilă, aceleaşi boturi boante –în care gurile (?) ocupau poziţia cea mai înaintată, circulară, înconjurată de sfinctere – şi cozi de balenă la extremitatea posterioară, deşi acestea erau cvadruple, atât orizontale cât şi verticale, părând a fi mai degrabă suprafeţe flexibile pentru cârmire, decât organe propulsoare. Tentaculele scurte şi antenele lungi din jurul boturilor conţineau – sau erau, fără îndoială –organe de simţ. În zona mediană se umfla o pereche de structuri musculare complicate, din care ieşeau aripi netede şi înguste, depăşind în lungime trupul. În faţa acestora se aflau două braţe (sau trompe, căci păreau a fi lipsite de oase), terminate cu apendice pe care oamenii nu le puteau numi decât mâini.

Aveau un colorit superb: albastru regal pe spinare, nuanţat spre safir pe dedesubt, câtă vreme aripile scânteiau ca nişte prisme de difracţie, fiecare mişcare a suprafeţelor lor pliante interferând unde cromatice. Splendoarea erupse în momentul când făpturile începură să danseze spre vehiculul spaţial. Săltau, se înălţau, planau, se întorceau, lunecau la distanţe de câţiva centimetri una de alta, executau volte kilometrice, într-un ritm rotitor, unduitor, artezian, care seducea mintea şi o trăgea în sine însăşi, aşa cum nu reuşesc decât marea artă sau

dragostea.

— Au muzică pentru asta, ştiu dinainte Caitlín. Carlos, poţi recepţiona muzica lor?

Rueda se smulse la rându-i din extaz şi acţionă receptorul sonic. După un timp, reuşi să elimine vuietul creat de trecerea navetei, atenua sunetele vântului şi făcu să se audă melodia. De la başi adânci ca marea până la soprane limpezi ca gheaţa, pre-cum şi mai jos şi mai sus de aceste frecvenţe pe care le pot auzi urechile omeneşti, tonurile inundară cabina. Se înscriau într-o gamă necunoscută copiilor Pământului, dacă bărbaţilor le oferiră vreo primă impresie clară, aceasta era cea a unei puteri de nezdruncinat; Caitlín însă spuse, cu ochii în lacrimi:

— O, ce bucurie au în ei, ce bucurie! N-o auziţi? Atunci, priviţi cum se zbenguiesc...

— Mai bine mă concentrez să ne menţinem deasupra, răspunse Dozsa. În pofida faptului că privirile i se abăteau spre armonia în parte maiestuoasă, în parte voioasă, a mişcărilor din jur, înscrise naveta pe o curbă strânsă.

— Ne urează bun venit, continuă Caitlín. Dacă ei sunt într-adevăr Ceilalţi, oh, întotdeauna am ştiut că nu pot fi decât un popor fericit.

— Ăâ, aşteaptă, draga mea, o preveni Rueda. E un spectacol superb, dar te repezi să tragi concluzii. Ar putea fi doar nişte animale curioase şi jucăuşe, la fel ca delfinii care zburdă în jurul unui vapor.

— Cu mâini? Îşi folosesc mâinile mai bine decât dansatorii de hula.

— Şi unde li-s hainele, ornamentele, uneltele, orice semn de artefact?

— În momentul de fată, nu au nevoie de nici unele. Şşt! Cred că s-ar putea să fiu pe cale de a înţelege muzica asta...

— Fă bine şi grăbeşte-te, o avertiză Dozsa. Nu pot continua în siguranţă manevra asta. În curând, va trebui să revin la o rază mai largă. Problema e că viteza noastră de portanţă pare să fie mai mare decât maxima pe care o pot atinge ei.

— Cum este şi de aşteptat, replică Rueda. Natura i-a con-ceput pentru... Danu. Omul nu a proiectat nava asta pentru condiţiile de aici. În plus, are propulsie nucleară, câtă vreme ei folosesc chimia... iartă-mă, Caitlín, voiai să tăcem.

— Nu, continuă, dacă ţi-a venit o idee. Voiam doar să ascult,

nu să discut. Rămân atentă cu o ureche şi la voi. Şi ştiinţa e un soi de artă.

Rueda zâmbi strâmb:

— Nu sunt om de ştiinţă. Un amator de duminică, cel mult... Înregistrăm pe bandă scena asta, nu?

— Da, bineînţeles.

— Bun, răspunse sumbru Dozsa. Aşa planetă, aşa viaţă. O să avem mult de vorbit, în anii care urmează.

Spectacolul continua. Oamenii discutau printre melodiile sale, privindu-i mişcările, zburând printre soarele roşu, pitic şi marea de nori.

— Cred că trebuie să fie nişte nave vii, mai uşoare decât aerul, îndrăzni Rueda. Trupurile astea gigantice sunt mai mult saci plini cu gaz, umflaţi de propria lor căldură. Gurile de ventilaţie îi ajută să urce sau să coboare, aripile captează curenţii de aer, şi probabil că au şi un sistem cu reacţie, folosind un fel de foaie sau... nu ştiu, dar, la nivelul ăsta, atmosfera e destul de densă ca sa fie aşa. Respiră hidrogen în loc de oxigen, evident, dar bănuiesc că altminteri nu sunt foarte diferiţi de noi, fiind alcătuiţi tot din proteine în soluţie alcalină.

— De unde provin? vru Dozsa să ştie. Ce-i face să evolueze? Cum a început viaţa, în primul moment? De unde porneşte lanţul trofic?

— Câţi ani şi organizaţii de cercetare îmi acorzi pentru întrebările astea, prietene? Dacă vrei o deducţie, aş zice că „oceanul primordial" se află jos, sub nori, unde aerul devine dens cu adevărat şi chimicalele se pot concentra pe... coloizi, iniţial? Amintiţi-vă, planeta asta seamănă cu Jupiter, Zeus sau Epsilon. Radiază mai mult decât primeşte. Asta înseamnă un gradient termal care să energizeze biochimia, mai ales când soarele e slab. Energia provine mai mult de jos decât de sus. Îndrăznesc să spun că noi ne aflăm la o altitudine marginală pentru viaţă, la fel ca Antarctica sau fundurile oceanelor de pe Pământ.

Dozsa se încruntă spre dansatori:

— Inteligenţă în dezvoltare, când întreaga ecologie pluteşte? Cum s-ar putea? Fără piatră pentru unelte, fără foc...

Rueda dădu din cap:

— De-asta mărturisesc că am îndoieli în legătură cu animalele astea, de altfel încântătoare.

Caitlín se îndreptă în chingi.

— Alelei, unde v-aţi parcat imaginaţia, voi doi? îi provocă ea. Dacă vă trebuie un lucru care să răspundă nevoii de foc, ce ziceţi de enzimele care catalizează reducţia compuşilor organici? Şi oare ştim noi ce anume le-a făcut pe maimuţele de pe Pământ s-o ia spre om, ca să mai emitem dogme despre acelaşi fenomen pe alte planete?

Rueda îşi mângâie mustaţa.

— Adevărat. Totuşi, refuz să cred în posibilitatea electronicii fără materiale solide, minerale, aflate la îndemână. Da, ar fi de conceput ca trucurile cu câmpurile de forţă pure să le fie cunoscute Celorlalţi. Dar cum ajungem de aici până acolo? În nici un caz dintr-un singur salt! E posibil ca inteligenţa localnicilor danaani să se dezvolte, poate deveni oricât de nobilă, artistică şi intelectuală doriţi, dar ea în sine nu are *nici o cale* de a construi o civilizaţie tehnico-ştiinţifică.

Râsul îi deveni aspru.

— *Eppur si muove.* Am detectat emiţătoare.

Se înmuie în scaun. Oboseala îi aplatiza glasul.

— Nu contează. Mă tem că gravitaţia asta mă doboară. Nu mai pot gândi foarte bine. Cât de mult sper ca în curând să se mai întâmple şi altceva!

Dozsa dădu din cap. Nu avea nici un motiv să repete ceea ce ştiau deja. Şederea lor era acut limitată în timp. Muşchii reuşeau să se adapteze la greutatea crescută, dar sistemul cardiovascular, întreaga distribuţie a fluidelor prin organismul omenesc, nu puteau. Sângele se aduna în extremităţile inferioare; eforturile inimii deveneau tot mai puţin capabile să alimenteze creierul; infiltrările din celule aveau să provoace edemuri; în cele din urmă, vătămările ar fi fost ireversibile.

Totodată, carcasa nu era impermeabilă. La presiunea aceea, moleculele de hidrogen pătrundeau prin metal. Într-un târziu, amestecul urma să devină exploziv.

— În fine, am plănuit să rămânem până aproape de apusul soarelui, oftă Dozsa. Probabil am fost prea optimişti. Trebuie că distanţele sunt mari, oriunde pe Danu. Fiinţele acestea, dacă sunt inteligente, nu pot fi decât cele care s-au aflat întâmplător prin apropiere. Dar ceilalţi... Ceilalţi...

— Adevăraţii Ceilalţi ar fi sosit mai devreme, asta vrei să spui, Stefan? întrebă Caitlín.

Dozsa dădu iarăşi din cap.

— Mă tem că ai dreptate, privi ea din nou afară. Dar cât de fermecători sunt, cât de plini de extaz!

Dozsa o readuse pe *Williwaw* la altitudinea şi pe traiectoria anterioară. Dansul continua. Vizitatorii priveau şi înregistrau cât puteau de bine.

Soarele de jăratic depăşi amiaza. Veneau tot mai mulţi danaani.

Nu mai încăpea nici o îndoială cu privire la inteligenţa lor. Dansul se dizolvă, şi preluară iniţiativa aceia care aduseseră echipamente. Unii aveau obiecte curioase agăţate de trupurile lor titanice, alţii conduceau vehicule de diverse forme (platforme? păsări? nautiluşi compartimentaţi?) din care proiectau dispozitive (telescoape? pânze de păianjen? inele înlănţuite?). Nu încercau să ia contact cu naveta, ci se opreau la mare distanţă sub ea şi-şi reglau aparatele.

Receptorul radio înregistră sunete ordonate, pe o gamă la fel de largă ca melodiile anterioare, dar constituind evident un limbaj vorbit.

— Lasă-mă cinci minute, murmură Rueda, ocupându-se de spectrometrul cu reflexie care-i fusese programat în prealabil, la bordul lui *Chinook.* Dozsa ţinea naveta în rotaţie stabilă, cu viteză constantă, deşi un vânt de după-amiază se înteţea vâjâind în jurul carcasei, şuierând printre anexe. Uitaseră de dureri, de epuizare, de atracţia gravitaţională.

— Cum răspundem? se întrerupse un moment Caitlín din exultare; şi, imediat: oh, da, am o idee, dacă voi n-aveţi nici una mai bună, băieţi.

— Microfonul e al tău, răspunse Dozsa. Ce-ţi trece prin minte?

— Un semnal configurat, ca să le demonstrăm că suntem dornici de comunicare. De ce să începem cu matematica? Ştiu şi ei prea bine că cunoaştem valoarea lui pi. Dar dacă noi le putem recunoaşte muzica drept ceea ce e şi ne place la fel de mult, atunci, cred, o pot înţelege şi ei pe-a noastră.

Întinse mâna spre plasa de lângă scaun.

— Bine că m-am gândit să-mi aduc sonadorul.

Inseră un program şi atinse keyboardul. Începu să se reverse în aer *Eine Kleine Nachtmusik.*

— Ne-au oferit voia bună, explică ea. Să le-o oferim, la

rândul nostru!

Un ecran potrivit pe mărire maximă îi prezentă pe danaani reacţionând. Cel puţin, se adunară pentru... o consfătuire?

— Ha! exclamă Rueda. Mă aşteptasem la asta...

Bătu cu degetul în spectrometru:

— Vehiculele alea, majoritatea dispozitivelor, sunt din metal. Nu au aliaje pe care să le pot identifica, dar sunt inconfundabil metale. Spuneţi-mi cum au fost extrase din sol, pe o planetă cu suprafaţa din hidrogen lichid fierbinte?

— N-au fost obţinute din mină, declară Dozsa. Le au din afară.

Profilate pe cerul vineţiu şi pe un turn de nori, două aeronave danaane se conectară. Unul dintre piloţi se retrase pe aripi de sidef, celălalt râmase. Deodată, el şi maşinile fură ascunşi după mari pânze şi perdele de lumină. Se învăpăiau tot în afară, de toate culorile, ca o auroră artificială. Ezită scurt timp, parcă nesigură. Apoi...

— Iisuse, Marie şi Iosif, şopti Caitlín. Îi răspund lui Mozart!

Trebuia să le arate celorlalţi doi în ce sens era adevărat, cum corespundeau notelor voalurile colorate (într-un mod deloc simplu, dar cu atât mai adevărat, cu cât artistul nevăzut accentua o pătrundere a intenţiei unui pământean mort de câteva secole), până când spectrul şi gama deveneau o singură jubilaţie. Înţelegerea la care ajunsese Caitlín nu era strict ştiinţifică, demonstrabilă prin vreo tehnică analitică standard; era genul de revelaţie proprie lui Newton sau lui Einstein.

Transmisii şi transformări ulterioare o confirmară. Tentativele unor schimburi de televiziune eşuară; era evident că sistemele electronice erau prea deosebite. Numai muzica şi lumina puteau spune, în ambele sensuri: „Salut, prieteni; vă iubim!"

Scurta zi se apropia de sfârşit. Caitlín rămăsese extatică, în timp ce însoţitorii ei deveneau tot mai sumbri.

Într-un târziu...

— Trebuie să plecăm, spuse Dozsa. Nu avem încotro.

— Ne vom întoarce, rosti Caitlín, ca prin vis.

— Nu prea cred, îi zise cu compasiune Rueda. Nu ne-am înţeles? Să rămânem, aici sau pe orbită, ar însemna moartea. A, da, e posibil să ne înşelăm, dar ce putem face decât să continuăm cu deducţiile... şi n-am căzut de acord?

Caitlín înclină capul. Asfinţitul îi învăluia; era auriu.

Dedesubt, danaanii aşteptau următorul mesaj.

Rueda se întoarse în scaun, pentru a apuca mâna pe care Caitlín o ridicase spre el.

— Aceştia nu sunt Ceilalţi, îi aminti el. Nu pot fi. Cred că sunt o... o specie favorizată. Una căreia Ceilalţi i s-au prezentat făţiş, poate fiindcă e mai fericită, mai blândă, mai creatoare decât majoritatea. Dacă aşa este, atunci Ceilalţi le-au dăruit obiecte din metal, ca să-şi dea seama mai bine ce sunt – artişti innăscuţi, şi cine mai ştie ce altceva? Savanţi însă, nu. Nici ingineri. Nu ne pot ajuta. Şi nici noi nu putem supravieţui mult timp prin locurile astea, decât dacă o înscriem pe *Chinook* în stare de rotaţie, tăindu-i pentru totdeauna posibilitatea de a mai pleca. Şi cât de des îşi vizitează Ceilalţi aceşti copii adoptivi? Poate vor veni săptămâna viitoare, dar poate că nu vor mai veni decât peste o mie de ani. De unde să ştim?

—Da…

Caitlín îşi îndreptă umerii, înfruntând greutatea ce o apăsa.

— Cele mai mari şanse le avem căutând în continuare, râse ea tremurat. Am văzut atât de puţin din ceea ce conţine universul... Înainte, spre lumea următoare!

Dozsa îşi muşcă buzele:

— Dacă va fi posibil... Mai suntem încă în afara legăturii cu *Chinook.* Va trebui să ne croim singuri drum înapoi, neghidaţi, până în spaţiu.

Caitlín îşi alungă regretele.

— Porneşte, băiete, porneşte, îl îndemnă ea. Vei reuşi. Ne aşteaptă, să le vedem, miracole şi mai mari decât cel de-aici!

30

ERAM CIMPANZEU, NĂSCUT unde se întâlnesc pădurea cu savana. Primele mele amintiri sunt despre mama mea ţinându-mă în braţe. Căldura şi mirosurile cărnii ei se amestecau cu aromele mai picante ale părului şi cu miresmele de sol şi vegetaţie de pretutindeni în jur. Frunzele luceau verzi-aurii deasupra, razele soarelui coborând pieziş printre ele pentru a împestriţa pământul pe care stăteam. Buzele mele căutau prin asprimea lăţoasă, până găseau un sfârc şi mă bucurau cu umplerea burţii.

Mai târziu, am început să alerg în libertate, cu zgomot, prin hoardă, în afară de momentele când vreun vârstnic îşi dezvelea dinţii. Atunci, mă chirceam înapoi cu respect. Cel Mai Vârstnic, El, era precum cerul de deasupra noastră, a tuturor, care trimitea ploaia şi soarele deopotrivă, şi uneori mugea şi fulgera până ţipam cu toţii de spaimă: căci El ne conducea la copaci siguri şi fructe delicioase, El ne conducea în acel dans-ameninţare cu strâmbături şi urlete care făceau leopardul s-o tulească.

Am învăţat unde să găsesc banane şi cuiburi de păsări, insecte şi larve. Mai târziu, am învăţat cum să umezesc un băţ şi să-l înfig în muşuroaiele de furnici care se înălţau în arşiţa savanei. Am început să-mi fac partea mea de santinelă când beam cu toţii apă din râu. Crescând şi mai mult, am devenit singura femelă care participa la vânătorile noastre ocazionale, când urmăream câte un animal mic, îl prindeam, îl sfâşiam în bucăţi şi ne înnebuneam după carnea şi sângele lui sărat şi oasele crocante. O nebunie şi mai pură era aceea de a sări, a ne balansa, a zbura din creangă în creangă, a deveni viteză şi aer, a înhăţa un copac şi a-i da drumul, ca unui iubit.

Primul care m-a călcat a fost El. Îmbrăţişarea Lui era tare ca a pitonului. Mârâia şi împingea, mirosul Său făcându-mi capul să se învârtă. Dar după aceea, când mi-au venit anotimpurile, cel mai mult îmi plăcea să fiu încă una dintre masculi, cea mai gingaşă. Ne făceam ochi dulci şi ne mozoleam timpuri îndelungate, leneşe şi plăcute, sau stăteam ţinându-ne de mână pe-o creangă, privind peste câmpia albită de lună.

Le aveam pe toate de care să ne minunăm, soarele, vremea, un fluture, elefanţii, răgetul leului, aromele florilor, făpturile care veneau în carapace colorate şi ieşeau din ele pe două picioare lungi, licărul îndepărtat al focurilor pe care le aprindeau la asfinţitul soarelui... Priveam pe furiş, cercetam, miroseam, muşcam mărunt, ascultam, ne chiuiam voioşia sau ne boscorodeam furia ori ne minunam fără grai.

Cea mai mare dintre minuni era atunci când greutatea mea obositoare se desprindea de mine cu durere şi-mi lăsa un pui agăţat de trup. Creştea şi în cele din urmă mă părăsea, sau tot creştea dar eu îl căram cu mine, rănit, nedumerit, până devenea ciudat; dar întotdeauna apăreau noi pui, noi iubiri.

Odată, masculul care-mi plăcea cel mai mult m-a vrut când mă voia şi El, şi l-a sfidat. Dar curând a fost tăvălit şi, mârâind,

şi-a arătat dosul. Un altul a fost masculul care l-a doborât, în sfârşit, pe El şi a devenit El. Într-o dimineaţă, mai târziu, când ne-am trezit, am găsit trupul care ne dominase atâta timp zăcând la marginea poienii. Un vânticel îi juca prin blana argintată. Furnicile erau ocupate. Au venit şi vulturii. Am plecat căci, într-un fel, ne atinsese teama.

După ce un crocodil l-a răpit pe masculul meu special, m-am mutat într-o altă hoardă. Rang după rang, am urcat spre a fi cea dinţii dintre femele. Ne rânduiam într-un chip mai puţin clar şi mai puţin conştient decât masculii, dar ştiam cine peste cine domnea. Într-adevăr, acum, în pârgul vieţii, nu-mi mai era groază de ei, de la El în jos. Veneau şi plecau cu chefurile lor prosteşti; noi înduram; iar hoarda era de fapt a noastră, era a mea. Luam mâncarea cea mai aleasă şi cele mai bune locuri de odihnă printre femele, dar mai vegheam şi asupra copiilor, nu numai ai mei, şi-i mânam înapoi când se apropiau de vreun pericol.

Anotimpurile îmi veneau din ce în ce mai rar. Din ce în ce mai puţin dornică de mişcare, începeam să privesc dincolo de hoardă, în umbre sau ploaie, peste pământul deschis, în sus spre stele noaptea, plină de un sentiment că acolo se găsea mai mult decât ne dădea de veste vântul.

Deodată, din întuneric, a venit Chemătorul. Am fost dusă şi am devenit Unul, aşa cum se întâmpla cu zorii şi fulgerele. Copacul printre ale cărui ramuri săream era copacul care rodeşte lumile. M-aş fi întors să-mi trăiesc zilele de cimpanzeu, nevătămată, dar m-ar fi bântuit în veci o bucurie pe care nu mi-o puteam aminti cu adevărat. Eram Mamifer.

31

IEŞIND DIN SEMIFAZĂ, cu soarele său roşu apropiindu-se tot mai mult de semiluna luminată, Danu rămânea sublim la vedere. În partea opusă, o pereche de luni stătea în fruntea scânteierilor ce umpleau firmamentul.

Martti Leino nu suporta să privească. Singur în cabina lui, plutea agăţat în pripon, căci mâinile îi erau încleştate una de alta, cu falangele albite, în afara momentelor când lovea pere-tele şi ricoşa, fără să atingă nimic cu picioarele care i se bălăbă-

neau moleşite. Lacrimile pluteau ca nişte mici globuri sclipitoare în jurul capului său.

— Nu, Dumnezeule, Doamne, nu, horcăia el. Te rog! Nu ştii ce faci dacă o laşi să moară...

Îngrozit:

— Iartă-mă! Doamne, am vorbit cu păcat înainte. Dar salveaz-o. Poţi. O vei salva, nu? Te rog...

Îşi umplea repetat plămânii cu aer, până începea să i se învârtă capul şi-l furnicau membrele, dar cel puţin putea spune cu glasul acela plat, în finlandeză:

— Martti, băiete, faci o criză clasică de isterie. Ştii asta? Foarte bine, opreşte-te. N-o ajuţi cu nimic pe Caitlín. Rosteşte o rugăciune cum se cade dacă vrei, dar nu-L învăţa pe Dumnezeu treburile Lui, ci vezi-ţi de ale tale!

Şi:

— Au-u-u-u! urla apoi, zvârcolindu-se.

Îşi regăsise parţial controlul, când la uşă se auzi soneria.

— Hoy? întrebă el cu glas sonor, prosteşte.

Sunetul se repetă.

— Intră, sughiţă Leino. Sună încă o dată. Îşi aminti că, după ce îl apucaseră tremurăturile, se încuiase pe dinăuntru, pentru ca nimeni să nu-l deranjeze. Ei bine... Desprinzându-se din lesă, se împinse din picioare spre uşă, calculă greşit şi nimeri peste o masă, după care mai făcu, la rând, câteva greşeli de ageamiu, până reuşi să tragă zăvorul.

Apăru Frieda von Moltke, care îşi opri zborul în prag, se uită bine la Leino şi blocă uşa după ea. Întrucât tânărul nu făcea decât să se holbeze cu gura căscată, Frieda luă iniţiativa:

— Pe toţi dracii din iad, stai mai rău decât mă aşteptam.

Leino îşi încleştă fălcile.

— Ce vrei? îngăimă el.

Frieda îl apucă de braţe. Porniră în plutire, uşoara rotaţie făcând camera să se clatine în jurul lor.

— Am făzut cum ţi-ai ieşit din minţi, spuse ea. Ai plecat. Bine, mi-am zis, poate un păhărel, un tranchilizant, un pui de somn; se calmează când nu-l fede nimeni. Dar lipseşti de prea mult timp.

Leino întoarse capul în altă parte.

— *Ei* lipsesc de prea mult timp.

— Da, comunicarea s-a întrerupt de cîtefa ore, iar acum tre-

buie să se îndepărteze de planetă, dacă încă mai sunt în fiaţă, fără ghidaj, da. E foarte rău că ne-am pierdut nafeta.

— Jesu Kriste, crezi că asta contează?

Îl strânse şi mai tare:

— Martti dragă, ascultă. Cei din familia mea au fost militari, de când afem cronici scrise. Ştiau ce înseamnă să pierzi un prieten. *Ich hat' einen Kameraden...ja.* Jeleşti. Dar continui.

Leino strânse pumnii.

— Dacă-ţi închipui... un simplu prieten...

Frieda dădu din cap, ca pentru sine. Opri zborul la trecerea prin dreptul unui scaun, agăţându-se de el cu o gleznă şi ţinându-l pe Leino cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta îi cuprindea bărbia.

— Aşa nu ajuţi pe nimeni, să ştii, spuse ea cu glas măsurat.

— Zău? Şi cine ajută? Tot echipajul aşteaptă, nu face decât să aştepte. Ce altceva putem face?

—Putem să ne însufleţim, să fim gata pentru ziua de mâine! Putem să ne încurajam între noi. De-asta am fenit la tine. Plângi, dacă aşa frei. N-o să te facă să defii mai mic. L-am făzut pe tatăl meu plângând nu numai o dată, când mergeam la cimitir să punem flori pentru fechii lui luptători de gherilă.

— Frieda, Frieda...

O cuprinse strâns, îngropându-şi faţa la pieptul ei, tremurând. Femeia îl mângâie.

— ATENŢIUNE! bubui intercomul. Toată lumea! Ascultaţi! Capetele celor doi zvâcniră într-acolo.

— Ascultaţi!

Cuvintele lui Brodersen răsunară înecate, răguşite, de parcă ar fi plâns.

— Mesaj de la *Williwaw.* Sunt, sunt... sunt bine. Vin încoace. Sosesc în două-trei ore. N-au găsit nici un ajutor pentru noi, dar... sunt vii! Nevătămaţi! Se întorc!

— Ya-a-a-ah! zbieră Frieda, strângându-l din răsputeri pe Leino la piept. Acesta atârna moale, ca o păpuşă de cârpă, cu gura mişcându-i-se. Printre sunete pe care nu le cunoştea, Frieda auzi:

— Doamne, mulţumesc... Christoase, îţi mulţumesc...

După câteva minute, Brodersen reveni cu un anunţ mai clar. Joelle era capabilă să aducă naveta la nava-mamă, el personal urmând să se ocupe de manevrele de acostare. Toţi ceilalţi

puteau să doarmă, dacă voiau. Cei trei de pe *Williwaw,* fără-ndoială, aveau nevoie de somn. În circa douăsprezece ore sau câte aveau să fie necesare, urma să se anunţe micul dejun, urmat de o informare generală. Apoi, probabil că *Chinook* va reveni spre maşina T pentru un nou salt. Totul urma să dureze mai mult de o zi terestră. Între timp, puteau organiza un bairam în toată regula, ca să sărbătorească.

— Noapte bună! O noapte cu adevărat bună, nu-i aşa? O noapte cu adevărat bună...

(Chinook intră în conul de umbră al lui Danu, jumătate din cer fiind acoperit.)

— Sărbătorim imediat, râse Frieda, sărutându-l pe Leino.

Acesta se smulse din îmbrăţişarea ei:

— Ce vrei să spui?

Ochii nemţoaicei, albaştri ca porţelanul, se dilatară:

— Ei, şi ce-oi crede, amice? Amândoi suntem bucuroşi.

Leino se împinse de lângă ea. Plutind, o opri cu palmele întinse:

— Nu. Nu e bine. Am să-i mulţumesc Domnului.

— A, da. După ce...

— Ieşi afară! răcni el. Tîrfo!

Făcu un efort.

— Nu. Iartă-mă. N-am vrut să spun asta. Dar... În fine... te rog, pleacă, Frieda! Ai avut intenţii bune, dar te rog să pleci!

Frieda îl privi câteva secunde şi ieşi.

Brodersen trebuia să-şi învingă neliniştea. *(Pegeen, Pegeen!)* De obicei, în asemenea momente, făcea gimnastică, dar acum aşa ceva ar fi fost intolerabil. Prin urmare, porni în inspecţie. Totul era în ordine, ştia că nu poate fi altfel, însă această activitate îl ajuta, dându-i senzaţia că face tot ce putea pentru mica lume care avea toate şansele să-i aparţină lui şi lui Caitlín, până mureau. Nu că el i-ar fi fost Dumnezeul – pe Iuda preotul, nu! (Juxtapunerea de nume îi smulse un mic zâmbet.) El nu trebuia decât să dea tot ce putea.

Rămâi cu bine, Lis, spuse el în gând, pe când zbura prin coridoarele tăcute. *Rămâi cu bine, Mickey, băiatule. Ar fi de aşteptat să reuşeşti în viaţă şi poate că nici nu-ţi vei mai aminti de mine. Cu bine, Barbara, draga mea fetiţă. Tu, poate... De ce mă preocupi tu cel mai mult, Babsy? Vei creşte, semănând cu mama ta, o femeie independentă care poate să-i dea înseşi*

lumii un şut în polul sud, dacă îndrăzneşte să te ameninţe.

Îmi va fi dor de voi, copiii mei. Zău că nu vreau să vă fie şi vouă dor de mine, dar ar fi frumos să cred că vă veţi aminti de mine cu drag.

Dădu un colţ, agăţându-se de metal pentru a coti. *Lis... La naiba, Lis, te iubesc!*

Şi pe tine te iubesc, Pegeen, şi cum dracu' v-aş putea compara una cu alta, şi de ce aş face-o? Lis a rămas o amintire; dar poate avea un alt bărbat, dacă vrea, sau mai mulţi, trăind o viaţă lungă şi împlinită. Pegeen e aici; însă are toate şansele să moară tânără în spaţiu, împreună cu noi ceilalţi, iar eu nu merit sacrificiul ăsta din partea ei.

Zâmbi chinuit. *Nu mă simt vinovat. Am luptat într-un război, şi aşa au ieşit lucrurile, iar dacă eu am comis greşeli, a comis şi adversarul. Mare păcat că s-a întâmplat aşa, dar Lis şi Pegeen uite-aşa m-ar toca, amândouă, dacă aş începe să mă plâng. Mi-ar spune să încerc în continuare şi nimic mai mult.*

Îi trecu prin minte un nou gând, triumfător; *Pegeen trăieşte. O voi vedea din nou, peste vreo două ore.*

În faţă îi apăru uşa masivă a sălii comune. Nu avea nici un motiv să se uite înăuntru, dar o făcu totuşi. În trecere, auzi suspine.

Se agăţă de o masă pe care se jucau diverse jocuri, simţi reculul propagându-i-se prin muşchi şi rămase agăţat în degete. Ecranele prezentau o eclipsă totală. Danu – planeta pe care Caitlín o botezase aşa – arăta monstruos, nu tocmai neagră, ci cu luciri misterioase, încercuită cu stacojiu, câtă vreme prin alte locuri sclipeau stelele şi treceau două semiluni subţiri ca nişte seceri. Murmurul ventilatoarelor accentua nemişcarea. Temperatura normală, de menţinere a căldurii, şi ciclurile de ionizare răcoriseră aerul, cu un miros subliminal al nopţii.

Asemenea unei pete de cerneală, forma lui Susanne Granville stătea ghemuită într-un colţ. Se ţinea de spătarul unui scaun, în timp ce cu mâna liberă îşi acoperise faţa. Luminozitatea celestă era de-a dreptul necruţătoare.

Brodersen împinse din picioare, catapultându-se ca o săgeată prin aerul rece.

— Hei, Su, ce-i cu tine?

— Oh! *Monsieur le capitaine...*

Susanne îşi trase respiraţia, sacadat, în timp ce Brodersen se

oprea lângă acelaşi scaun.

— Îmi ceh scuze. Nu face nimic, tuşi ea.

— Ei, haide...

Brodersen îşi dădu seama din nou ce persoană delicată era, cât de mult o plăcea şi, da, o respecta. Aproape timid, îi puse un braţ pe umeri:

— Ai necazuri, Su...

— Îmi... Îmi pahe *hău...* Ah fi thebuit să mă duc în cabina mea...

— Dar? o strânse el puţin mai tare.

— Acolo e pustiu. Aici, am în faţă toată galaxia.

Şi-şi lăsă capul pe pieptul lui.

Nu peste mult şi-l ridică — Brodersen îi distinse figura casnică, în lumina stelelor — şi mărturisi:

— Îmi, îmi ceh scuze, Daniel, phieten dhag. E hău că plâng când ei se întohc nevătămaţi, nu? Dah...

Ochii ei, ochii ei atât de frumoşi, se opriră într-ai lui.

— Vheau să-ţi spun ceva. Nu e n-n-nevoie să te ghăbeşti. Ai thebuhi mai uhgente. Dah...

Gâfâi.

— Suntem piehduţi în etehnitate. Spune-mi, te hog, când ai timp... ce pot să fac eu?

— Ah-h, şopti el, mirosind-o şi ca femeie (fără dorinţă, când Caitlín urma să debarce în curând, dar cu o neaşteptată afecţiune suplimentară), ai rămas în afara linkingului, nu?

— Nu mi s-a intehzis. Totuşi, Fidelio şi doctoh Ky, ei fac totul...

O simţi încordându-se în braţele lui, văzând în lumina Căii Lactee cum îşi stăpânea tremurai buzelor.

— Mie ce mi-a mai hămas, Daniel? Cum te pot ajuta?

Brodersen scoase câteva sunete blânde şi, în cele din urmă, o conduse în cabina ei, unde-i dădu un somnifer şi un sărut frăţesc, înainte de a pleca. De cum se închise uşa în urma lui, se întrebă ce naiba îi putea găsi de făcut.

32

CONDUS DE PILOTUL AUTOMAT, care se dovedise, din observaţii, sigur, *Chinook* accelera spre maşina T. Echipajul organizase din mers o petrecere. Brodersen recomandase să se

scoată totul, fără a se menaja pileala, marijuana sau altceva. Mai întâi, Caitlín, ajutată de Susanne, pregătise o masă întreagă de aperitive, iar Weisenberg confecţionase în atelierul său mecanic câteva ornamente noi pentru sala comună, obiecte colorate din metal şi plastic.

— Doamnelor şi domnilor, declară căpitanul, când se adunară cu toţii, avem în faţa noastră misiunea serioasă de a ne îmbăta –criţă –, să zburăm sus ca un zmeu şi să fumăm ca şerpii. Mă refer, desigur, la Zmeul Internaţional Standard, înălţat în aer la S.T.P., sub acceleraţia gravitaţională de unu *g,* şi la Şarpele Internaţional Standard, a cărui condiţie e determinată prin encefalografie, după ce a consumat un litru de scotch 100%.

— Ba nu, whisky irlandez, ceru Caitlín, ridicând paharul la aceeaşi înălţime cu al lui. *Slaínte go faíl leat.*

Rânjiră unul spre celălalt. Deşi avea dureri de pe urma marii greutăţi suportate şi a zborului zbuciumat, rareori îl desfătase mai grozav decât când se trezise din somn, după sosire.

— Pentru nobleţea noastră înşine, închină Brodersen în cinstea tuturor.

Majoritatea răspunsurilor fuseseră nominale. Îi privi pe rând. Pe ecrane se vedeau adevărate splendori, faţa luminată a lui Danu îndepărtându-se pe cer, dar încă mare, soarele ca un rubin, stele, fluviul galactic şi din nou stele. Nimeni nu se uita – deşi nu aceasta le fusese intenţia –, dând parcă impresia că întorceau spatele cosmosului.

Carlos Rueda părea vesel. Frieda von Moltke îi oferise o primire regală. Totuşi, în seara aceea îi acorda mai multă atenţie lui Stef Dozsa, deşi acesta era destul de acru. Phil Weisenberg afişa un surâs calm, politicos. Lui Su Granville i se mai ridicase moralul, ajutând-o pe Caitlín; totuşi, în spatele expresiei pe care o afişa, Brodersen distinse nefericirea. Joelle Ky se aşezase pe un scaun lateral şi-şi îndrepta toată atenţia spre Fidelio – aproape ostentativ, lucru care nu-i stătea în fire. Martti Leino, în mod vizibil, dormise prost şi, oricât se străduia, nu-şi putea desprinde privirea de la Caitlín.

E îndrăgostit de ea, îşi spuse Brodersen. *Explicabil. Poate că ar trebui şi ea să... Sau, poate n-ar trebui. Nu ştiu. Ar putea ieşi mai multe complicaţii decât rezolvări, e o fire atât de pasională... Şi ce-ar trebui să fac eu cu Joelle? Şi pe ea o roade*

*ceva. Nu-s sigur ce anume. Î*ntinse un braţ pe după umerii fetei de alături, simţindu-i supleţea zveltă, inhalându-i aroma tinerească. *Detest gândul de a renunţa la vreun moment pe care-l pot petrece cu Pegeen...*

Râse.

— Ce te amuză, inima mea?

— Nimic, se grăbi Brodersen să răspundă. *Ha! Iată-mă convins că sunt un asemenea dar al lui Dumnezeu pentru feminitatea în suferinţă, încât o singură noapte cu mine ar face-o instantaneu pe Joelle să toarcă. Joelle!* Ăă, ce-ai zice de puţină muzică? De-a ta, vreau să zic. Acum, că te avem din nou printre noi...

Îşi trecu gura peste minunata netezime a obrazului ei; simţi privirea lui Leino străpungându-l; şi, fără îndoială, Leino nu era singurul. *Mai bine să nu mă dau mare cu ce am eu şi ei nu. Dar cum aş putea?*

— Ei, dacă oamenii vor...

Caitlín tăcu o clipă.

— Nu, în loc de un recital, ce părere aţi avea de un dans? Sigur, nici că se găseşte ceva mai bun pentru alungarea tristeţii.

— Femeile sunt în inferioritate, sublinie Weisenberg. Patru. A, mă rog, Fidelio şi cu mine vom fi pe post de statui.

— Trei, replică Joelle. Pe mine nu mă puneţi la socoteală.

— Ei, pe naiba, protestă Brodersen. De ce?

Cum Joelle rămase pe poziţie, se apropie de ea, aplecându-se să-i şoptească, în engleză:

— Întotdeauna ţi-au plăcut dansurile la bal, când eram împreună. Ce s-a întâmplat?

Privirea femeii părea de două ori mai întunecată.

— Avem nevoie de tine, stărui Brodersen. Decepţia de pe Danu a fost o lovitură dureroasă. Dacă nu ne înveselim, vom fi prea prăbuşiţi ca să mai facem faţă. Te rog, Joelle!

. — Şi cu Fidelio cum rămâne? replică ea, tot în engleză. Nimeni nu se preocupă de sentimentele lui...

Ca şi cum ar fi auzit-o, Caitlín strigă:

— Oh, nu avem nevoie de parteneri ficşi ca număr. Un dans în cerc, o horă... da, şi Fidelio. De ce nu? Trebuie că şi ei se distrează ţopăind, pe Beta!

Chicoti.

— Pe cinstea mea, o să fie cu totul deosebit. Primul dans

interspecii din istoria omenească!

Brodersen îi ceru părerea extraterestrului, vorbind în spaniolă. Fu surprins de însufleţirea răspunsului pozitiv al acestuia.

— Atunci, s-a stabilit, continuă Caitlín. Hai să vedem cum ne putem desfăşura mai bine. Lăsaţi-mă numai câteva minute, să gândesc nişte paşi care să ni se potrivească.

Luându-şi sonadorul, îl programă pentru sunete ca de acordeon şi începu să cânte, dansând sprinţară prin sală. Rochia ei galbenă se învolbura în jurul picioarelor zvelte şi iuţi, părul de culoarea bronzului i se rostogolea despletit...

Priveliştea, însoţită de instrucţiuni, le risipi într-adevăr starea de spirit posomorită. Când începu dansul propriu-zis, pe muzică din banca de date, unii izbucniră chiar în râs – la început de propria lor stângăcie, datorată lipsei de exerciţiu, ca de pildă în momentul când Rueda se împiedică de coada lui Fidelio; mai apoi, de glume şi tachinări, oricât de jalnice erau majoritatea. Sângele pulsa din nou, înfierbântat, în vene; uşoara transpiraţie îi făcea să-şi simtă unul altuia mirosul trupului; tropăitul din picioare, bătutul din palme, ritmurile energizante îi făceau să devină pe deplin conştienţi că erau vii.

După câteva runde, începură să se desprindă, pentru a bea, a sta de vorbă sau a se distra în diverse feluri. Începu un meci de ping-pong. Caitlín cântă „În toiul verii", pentru Weisenberg, Rueda, Susanne şi Frieda. Mai târziu, se formară perechi, în dansuri mai lejere. (Brodersen şi Susanne erau decorativi, Dozsa şi Frieda oricum, numai astfel nu, iar celelalte combinaţii variau. Pe Leino îl cuprinse veselia bahică în momentul când o avu pe Caitlín în braţe, iar Joelle se îndesă cu putere în Brodersen.) Petrecerea devenea tot mai reuşită.

Pe la mijlocul ei, Caitlín se pomeni spunându-le celorlalţi:

— Da, avem noroc, zău aşa. Aţi văzut benzile de pe Danu. Dacă nu v-au emoţionat, putem foarte bine să vă aruncăm prin sas afară, căci înseamnă că sunteţi deja morţi. Iar ele nu reprezintă nimic pe lângă realitate. Eu am cunoscut-o, dar nu voi fi egoistă, vă voi lăsa să participaţi pe rând la următoarea minune, şi la următoarea, şi la următoarea. Dacă nu ne mai întoarcem niciodată acasă, zeii ne vor fi dăruit totuşi mai multe aventuri decât a cunoscut până acum tot neamul nostru.

Făcu să răsune o coardă a instrumentului.

— Şi cine zice că nu va fi aşa? Universul e al nostru şi nu văd

absolut nici o limită, nici una, pentru noi.

— Nu cumva ai compus o baladă pe tema asta? întrebă Brodersen, cam cherchelit. Mi se pare că te-am surprins lucrând la ea, în unele momente, de când v-aţi întors…

Cu acele prilejuri, nu abordase subiectul, căci lui Caitlín nu-i plăcea să vorbească despre operele ei în lucru. Acest lucru le răpea *mana,* spunea ea. În plus, îi abătuse imediat gândurile în altă parte.

Caitlín dădu din cap:

— Da, aşa e.

— Ai terminat-o? izbucni Leino. Pentru numele tuturor, Caitlín, s-o auzim!

—Dacă doriţi…

Îi răspunse un val de aplauze.

— Ei, acuma, nu e vorba de noi, înţelegeţi, ci de viitor, când toţi oamenii vor călători liber aşa cum facem noi astăzi. Căci o vor face, o vor face!

Se cocoţă pe o masă, bălăbănindu-şi picioarele desculţe, şi-şi făcu din sonador o chitară puternică. Pe ecranul din spate, Calea Lactee îi încorona capul ridicat.

Gornistul-vânt semnalul a sunat
Clipei să plec pe drumul înstelat
Din norii de vară
Prin cerurile blânde
De raze despicate-n două,
Din nopţi cu lună şi cu rouă.
Oricât de lungă cale-aş rătăci,
Departe cântul meu va jindui,
O notă, un acord,
O melodie
În amintirea ta.
Golaşe stele strălucesc, de blând nespus,
Asupra dragului pământ, pe drum ceresc;
Dar trebuie să plec departe, sus,
Şi că mă înţelegi, nădăjduiesc.

Pleca-voi unde ard necunoscuţii sori,
Unde lumi vii în jur li se rotesc, vâltori,
Un dans din zori

Spre zi, spre negură,
Pe vârf de munte şi pe mare
Durează fără încetare
Neştiutori, drumu-1 cătăm orbeşte,
Iar din adâncuri, moartea ne pândeşte,
O notă, un acord,
O melodie
Până atunci din mine va suna.
Au ce miracole în zare s-or găsi,
Au ce străină, înţeleaptă minte,
Ce aventuri mai are omul a-ndrăzni?
Putem afla doar căutând-nainte.

Şi totuşi, în întreaga minunare,
Când glas de clopot făr-asemănare
Spre ceruri neatinse
Ne îndeamnă,
Când cel dintâi le întâlnim, un dor
Adânc ne şfichiuie, biciuitor.
Cânta-voi când făuritoare naţii
Printre îndepărtate constelaţii
O notă, un acord,
O melodie,
Buzele tale şi le-or aminti.
Şi când fugara ta, în zori târzii
Se-ntoarce din abisul înstelat,
Bezna schimbând-o pe un cer de zi,
Mă iartă cu al tău sărut curat.

Peste câteva ore, Weisenberg le explică tuturor că el era om bătrân şi porni cu pas nu tocmai sigur spre patul său. Curând îl urmă şi Fidelio. (Oare fiecare specie inteligentă avea nevoie de retrageri periodice în lumea visurilor?) Frieda îl conduse pe Dozsa. Brodersen o luă pe Joelle într-un colţ, unde se aşezară să discute calm şi sincer. Leino se apropie de Caitlín. Un timp, îi ignoră ostentativ pe Rueda şi Susanne, deşi ea continua să converseze cu cei doi, până când peruvianul zâmbi răutăcios şi-i propuse linkerei să-şi mai reîmprospăteze băutura din pahare – după care o luă de cot şi o înghionti spre ecranul unde strălucea Danu, trăgându-şi amândoi scaunele unul lângă altul. Lămpile

erau reduse; cea mai mare parte a luminii provenea din exterior, blândă şi semiobscură. Dintr-un difuzor, tot cu volum scăzut, răsuna al patrulea Concert Brandenburgic de Bach.

— Ai de gând să asculţi? Pipa lui Brodersen descrise cu furie un arc, lăsând în urmă o dâră de fum cu miros înţepător. O tratezi îngrozitor pe sărăcuţa de Su. Suferă ca toţi dracii! Nu ne putem permite aşa ceva, din partea nici unuia dintre noi...

— Şi ce vrei să fac? replică Joelle. Recunosc că am răcnit la ea o dată, când nu făcuse nici un râu. Mi-am cerut scuze pe urmă, nu? Alte obligaţii mai am?

— Ei bine, n-o mai tot da la o parte. Munca de intendent-ajutor nu-i ajunge. Caitlín mi-a spus — ăă, e strict confidenţial –mi-a spus cum trebuie să se prefacă incapabilă să rezolve unele treburi, ca s-o facă pe Su să se simtă necesară. Nu-i e uşor, are şi Caitlín mândria ei. Oricum, în domeniul ăsta, există nişte limite destul de strâmte ale posibilului.

— Îmi ceri să procedez şi eu la fel? Dan, nu pot. Şi-ar da seama imediat ce fac şi ar fi de două ori mai jignită, nu-i aşa? În plus, nu-l pot păgubi pe Fidelio. I-a fost destul de greu când am preluat eu ghidarea lui *Williwaw,* fiindcă spaniola lui avea un accent prea neinteligibil.

Îl apucă pe Brodersen de încheietura mâinii:

— I-am promis că se poate ocupa de toate calculele fezabile, de la linkingul elementar în sus. Nu i-a mai rămas nimic altceva, Dan; şi va muri curând!

Îi privi în tăcere trăsăturile hăituite, peste sculptura neschimbată a feţei.

— Ştii, spuse el după un timp, nu eşti deloc intelectul blindat în oţel care te pretinzi...

— Am dat eu vreodată impresia asta? Neintenţionat, îţi jur!

— N-nu, cred că nu, stătu el pe gânduri. Deodată, după atâţia ani de când te-am cunoscut... Joelle, cred că eşti cea mai inocentă persoană pe care am întâlnit-o vreodată!

Se rezemă de el, nu în genul lin-înşelător al lui Caitlín, nici cu însufleţirea lui Lis, ci smucit, aşa cum şi-o amintea, niciodată nu deprinsese nuanţele.

— Şi... nici tu... nu eşti chiar dur pe dinăuntru... aşa-i? se bâlbâi ea.

Rueda şi Susanne făceau schimb de amintiri din Europa. Aveau multe catedrale şi muzee de comentat. Adevărata

plăcere a apărut când au descoperit că amândurora le plăceau micile hanuri şi cafenele. În timp ce le descria, Susanne se învioră. Călătorise şi în Perú, dar nu văzuse decât locurile standard. Rueda era încântat să-i povestească despre celelalte.

— Dacă ne mai întoarcem – am putea, să ştii, am putea – am să te duc acolo, promise el.

— Eşti foahte amabil, răspunse Susanne.

Rueda desfăcu palmele:

— Nu, zău că mi-ar face plăcere. Ca să fiu foarte sincer, până în seara asta mi-ai părut, cum să spun, destul de incoloră. Sunt încântat să descopăr cât de mult m-am înşelat!

Susanne roşi, plecând ochii.

Văzând că o pusese în încurcătură, peruvianul deveni mai serios; această stare de spirit îi era mai comodă Susannei.

— Suntem în aceeaşi barcă, nu? Amândoi, în esenţă, de nici un folos — cel mult piese de schimb…

Susanne se întoarse spre Danu:

— Nu, tu ai cobohât pe planetă.

— Tocmai fiindcă sunt uşor de înlocuit. Nu e în nici un caz sigur că voi mai fi vreodată necesar pentru ceva asemănător. Sau, dacă da, avem de umplut zile şi săptămâni întregi între ocaziile de soiul ăsta… noi doi… nu?

Susanne se strâmbă:

—Cum?

— Trebuie să descoperim singuri.

Pocni din degete. Îi venise o nouă idee.

— Ascult-aici, Susanne. Ceea ce nu are nava asta la bord sunt oamenii de ştiinţă cu experienţă. Genul necesar în laborator şi pe teren, mai exact spus. Ceea ce are este o bancă de date conţinând majoritatea cunoştinţelor omeneşti; ca să nu-l mai menţionăm pe Fidelio, care, fără îndoială, ar dori să-şi propage mai departe studiile. Ce-ar fi să devenim experţi?

Susanne ridică ochii spre tavan:

— *Nom de Dieu!*

— Vom avea mult de gândit, se grăbi el mai departe, şi de studiat, şi de experimentat, şi… Eşti chimistă, poate, eu sunt

palanetolog… sau ce talente de folos vom descoperi că ne aparţin… Su, încheie Rueda jubilând, avem ce munci!

Acolo unde stăteau, Leino îşi găsise îndrăzneala de a o tachina pe Caitlín:

— În legătură cu ultimul tău cântec... Credeam că ai o poziţie fermă împotriva oricărei idei cu rol specific sexual. Dar versurile tale descriu călătoria „omului" în spaţiu. Ruşine să-ţi fie!

Caitlín îşi încreţi nasul spre el:

— Pentru informarea ta generală, băieţică, în contextul dat, „omul" nu înseamnă „mascul adult din specia umană", ci „omenirea". De ce n-ar putea fi versurile interpretate din punct de vedere feminin, lăsându-l pe el în urmă?

Se prefăcu îmbufnată:

— A, ţi-o plătesc eu pe-asta, Martti Leino, fii sigur! Aşteaptă-mi numai următorul cântec!

— Iartă-mă, exclamă el, pe chip aşternându-i-se riduri îndurerate. N-am vrut să te jignesc.

Caitlín îi luă între palme mâna aflată mai aproape de ea:

— Nu m-ai jignit! Sincer. Nu mai fi atât de vulnerabil, iubitule!

Leino înclină capul, murmurând:

— Ba sunt, când e vorba de tine.

Întinzând mâna dreaptă, Caitlín îl mângâie pe tâmplă, alunecând spre obraz, apoi spre falcă şi ureche, până în spatele acesteia, unde degetele începură să i se plimbe prin părul lui.

— Ah, ce băiat dulce eşti!

Martti deveni incoerent. Îşi lovi coapsa cu pumnul rămas liber:

— Caitlín, eu... te-am duşmănit... sunt cumnatul lui Dan, ţii minte, şi Lis... Dar nu eşti ceea ce crezusem. Eşti fermecătoare. Darnică.Adorabilă...

Îşi trase răsuflarea.

— Iartă-mă. Vorbeşte whisky-ul...

— Deci, nu tu? întrebă ea tandră.

— Ce rost ar avea?

Caitlín se întinse să-l îmbrăţişeze. Peste umărul lui, îl zări pe Brodersen, care o cuprindea cu braţul pe Joelle. Schimbară o privire şi, după o clipă, un semn în formă de O din degete, semn pe care nu-l mai observă nimeni.

Susanne şi Rueda au plecat ultimii. Conversaseră prea animaţi ca să se oprească, până când, într-un târziu, natura îşi ceru drepturile, prin căscaturi. Rueda o conduse până la uşă.

— Noapte bună, Carlos. Sau, mai bine zis, bună dimineaţa!

Rueda îi distinse nervozitatea din voce, se aplecă şi-i sărută

mâna.

— Noapte bună, Susanne, răspunse şi plecă.

Conform programului, pilotul automat al lui *Chinook* înscrise nava pe orbită, la o anumită distanţă de maşina T. Revenirea la starea de imponderabilitate îi trezi din somn pe vreo câţiva care dormeau buştean, după chef. Cei cu mai multă experienţă nu făcură decât să-şi treacă visele în altă viteză.

Brodersen se afla în biroul lui, revăzând calcule — *Williwaw* consumase al dracului de multă masă de reacţie în cursul călătoriei, iar căpitanul dorea o estimare asupra cantităţii pe care ar mai fi îndrăznit s-o permită – când pe uşă intră Caitlín.

— Ei, bună, o salută el bine dispus. Cum a mers?

Observându-i frământarea, îşi descheie centura de siguranţă şi se catapultă s-o îmbrăţişeze. Caitlín îl strânse, la rândul ei, în braţe.

— Ce s-a-ntâmplat, iubito?

— Ooh, nu ştiu, nu ştiu, răspunse ea, cu gura lipită de umărul lui, continuară să plutească împreună. Mai întâi, spune-mi cum a fost cu tine şi Joelle.

— A... În regulă. Două-trei numere. Nici pe departe la fel de reuşite ca în cazul tău, macushla, dar bunişoare. Nu mă aştept să se repete prea des. Cinstit – nu că m-ar fi inhibat – cinstit, sper să nu se repete. Te prefer de-o mie de ori pe tine.

— Şi eu pe tine, replică ea, cu un fior.

— Stai, doar nu vrei să spui că Martti ţi-a făcut vreun rău?

— Nu, nu, nu. Era beat, stângaci, dar a încercat să mă trateze ca pe o prinţesă de sticlă. Însă de altceva nici n-a mai fost în stare, Dan, de nimic. Orice-am făcut eu. Şi nici acum, după ce am dormit şi i s-a dizolvat aproape tot alcoolul din sânge. A plâns. Să nu afle că ţi-am spus, bine?

— Fireşte că nu!

— Crezi că ar trebui să mai continui? El mi-a spus că nu, dar vai de amanta care nu-şi poate ajuta iubitul să învingă...

Îl simţi că se încordează.

— Nu, poate e mai bine să-l las un timp în durerea lui...

— Şi eu zic la fel. Spune-mi că nu vorbeşte doar avariţia din mine...

— Nu, dragul meu drag, nu e cazul!

Brodersen râse, strângând-o în braţe.

— Ei bine, Pegeen, sunt căpitanul acestui Olandez Zburător

şi pot dicta programele. În regulă, ne luăm o pauză în plus, înainte să ne apucăm de treabă... M-m-m-m!

33

PE MĂSURĂ CE NAVA SE ADÂNCEA în câmpul constitutiv al porţilor stelare, iar imaginea lui Danu se înceţoşa într-o strălucire amorfă, Brodersen se întrebă dacă nu cumva Caitlín îşi lua, nostalgică, rămas bun de la lumea care-o fermecase şi pe care, cu siguranţă, n-avea s-o mai revadă niciodată. Sau era prea absorbită de ardoarea explorării? Cât şi-ar mai fi dorit să poată fi şi ea acolo, în centrul de comandă, unde el stătea pasiv! Chiar existau motive temeinice să nu fie prezentă? Ei, sigur, în rolul său de medic, trebuia să rămână în infirmerie, pentru orice eventualitate. Şi totuşi, „orice eventualitate" putea însemna moartea imediată a tuturor.

Pentru câteva minute, slaba gravitaţie se instală printr-o şoaptă a rachetelor cu ardere chimică. *Chinook* înainta spre ultima baliză, care avea o nuanţă argintie. Fidelio propusese insistent să treacă pe la toate balizele înainte de a efectua saltul. Toate acele semne la un loc trebuiau să aibă un scop, să ducă la alte maşini T, câtă vreme era posibil – ba chiar probabil – ca realizatorii să nu fi avut motive sau timp de a amplasa câte o construcţie la capătul tuturor traseelor mai scurte. Multe dintre acestea puteau ajunge în plin spaţiu interstelar, la fel cum, ducea aproape sigur şi o traiectorie pur arbitrară în jurul cilindrului. Într-adevăr, esenţială era ordinea în care parcurgeai punctele marcate. Nouă dintre ele, totalul din jurul acelei maşini de transport, ofereau mai mult de o treime de milion de destinaţii. Oare Ceilalţi le vizitaseră pe toate?

Chinook alese drumul cel mai simplu şi mai evident, de la poziţia cea mai interioară, de-a lungul acelor zig-zag-uri care implicau un consum total minim de energie. Ar fi *trebuit* să ducă undeva – dacă Ceilalţi apreciau eleganţa inginerească –dacă nu erau constrânşi de factori externi...

Ei bine, dacă dincolo de acea poartă nu se afla nimic, naufragiaţilor nu le mai rămânea decât să se resemneze la viaţa în vid. Gravitaţia zero putea fi tolerată doar pe anumite perioade, după care greutatea devenea esenţială pentru

sănătate. Sub impuls continuu, masa de reacţie sfârşea prin a se consuma complet. Aşadar, era necesar ca navei să i se imprime o mişcare de rotaţie, cu rază mare, în scopul de a reduce la minimum variaţiile centrifugale şi efectele Coriolis.

Prevăzând această posibilitate ca pe o necesitate, proiectanţii induseseră măsuri de prevenire, atunci când puseseră la punct modificările aplicate clasei *Reina.* Carcasa putea fi despicată în două, separându-i-se jumătatea anterioară de cea posterioară. Acest lucru presupunea multă muncă, din care doar o parte se putea efectua prin desprinderi explozive, dar capacităţile existau. Un cablu (din filamente infim de subţiri, pentru rezistenţa la întindere) avea să le ţină legate în continuare. Sub propulsia jeturilor laterale, urmau să se îndepărteze la circa doi kilometri, după care aceleaşi motoare le puneau în rotaţie. Apoi, în interior se instala pseudogravitaţia de valoare terestră. Cablul transporta energia de la reactor la zonele de locuit. Şi, prin spaţiu, pornea învârtindu-se o nouă Roată: o nouă închisoare.

Nu pentru prima oară, Brodersen se strâmbă la gândul de a efectua o asemenea misiune cu echipajul său neadecvat. Era de-o mie de ori mai complicat decât părea. Simplă echilibrare a maselor din cele două emisfere, necum moşmondirea prin exterior, în scafandri spaţiali...

O vom face, totuşi, dacă trebuie, jură el. *Şi la naiba cu cuvântul ăsta care ne zgârie pe creieri, "închisoare", mm? Pegeen va fi aici!*

Pentru ca, în cele din urmă, să moară.

Făcu un gest de lehamite şi-şi concentră atenţia spre exterior. Cilindrul lucea în apropiere. Se întrebă ce simţeau Joelle şi Fidelio, care îl percepeau direct cu ajutorul instrumentelor, în timp ce pilotau nava prin forţe ce negau spaţiul-timp. N-avea să ştie niciodată. Experienţa aceea se situa mai presus de cuvinte; era mistică, poate chiar transmistică. Mai bine să se ţină de elementele practice. Ambii holotheţi erau în linking fiindcă nici ei înşişi n-aveau idee unde urmau să iasă, ce ar fi avut, instantaneu, de înţeles şi făcut.

Şi iată că vine baliza, pe lângă prova-babord.

Sirena urlă un semnal. Carcasa se repezi înainte. *Chinook* trecu.

În primul moment, se uită înnebunit după o maşină T. Inima

îi bubuia în piept. O văzu departe, ca un baston întins peste întunecime, iar aerul îi năvăli afară din plămâni, într-un strigăt.

Apoi, deveni conştient cât de negru era cerul. Dincolo de vergeaua aceea nu sclipeau stele. Aproape tot câmpul vizual era pustiu, cu excepţia întunericului. Într-o direcţie ardea o scânteie alb-albăstruie lugubră, în mijlocul unei pâcle perlate ce se întindea de-o parte şi de alta, ca o pereche de aripi. Altundeva, destul de departe, distinse licărul unor puncte slabe şi câţiva mici nori luminoşi. Cu motoarele oprite, nava cădea tăcută prin întunecime.

— Dumnezeule, şopti Brodersen. Unde suntem?

Se însufleţi brusc, intrând în acţiune. Vorbi în intercom:

— Căpitanul către echipaj. Raportaţi în ordinea posturilor!

Glasuri zguduite îi spuseră că nimeni nu păţise nimic rău, nu încă.

Joelle vorbi ultima, parcă pierdută în vis:

— Fidelio şi cu mine credem că ştim deja ce s-a întâmplat. E foarte ciudat...

Şi, dintr-o dată, ca o maşină:

— Avem nevoie de mai multe date. Acceleraţi sub un unghi de circa patruzeci şi cinci de grade relativ la actualul nostru vector radial în jurul soarelui pe care-l vedem, spre interior.

Începeţi programele de observaţie planificate şi fiţi pregătiţi pentru noi instrucţiuni.

— 'ţeles, răspunse Brodersen.

O mică parte din el se întrebă de ce se conforma atât de repede. Joelle, cea pe care şi-o amintea, cea care-l plăcea şi-i satisfăcea dorinţa de companie – oricât de puţin înţelegea el din cunoştinţele sale – dar rămânea întotdeauna cu moralul ridicat, nu mai exista. Cea pe care o îmbrăţişase cu câtva timp în urmă era o femeie îmbătrânită, da, cu aere de domnişoară bătrână, la început jalnic de dornică după el, apoi nostalgică în stilul ei rigid şi neajutorată la înfăţişare, după ce adormise. De-atunci, îşi ocupase timpul discutând diversele situaţii cu cei ce manevrau instrumentele, îşi petrecuse cea mai mare parte din orele libere în cabina ei, iar la popotă discutase puţin, jenată, bănuia el, deşi nu-şi dădea seama de ce ar fi fost astfel.

Totuşi, creierul ei e încă în perfectă stare şi, chiar acum, este amplificat dincolo de slaba mea imaginaţie.

Gravitaţia reveni. Brodersen cunoştea cel puţin trei motive

de a mări viteza. Măsurători Doppler, culegere îmbunătăţită a informaţiilor din mediul ambiant, ca de pildă vântul solar; detectarea, cu ajutorul camerelor de luat vederi, a planetelor, ca nişte dâre luminoase pe fundalul înstelat. *Dar unde sunt stelele? Sistemul ăsta nu are nimic să ne ofere.*

Până se asigura că totul era în ordine, trebuia să stea de veghe în centrul de comandă. În afara cazului că se ivea o situaţie de urgenţă, însă, era de prisos. Trebăluia la comenzi, privea afişajele şi încerca să afle ce putea.

Arderea alb-albăstruie pe care Joelle o numise soare era *într-adevăr* orbitoare; sistemele optice îi reduceau mult strălucirea. Scălda nava într-o lumină asemănătoare cu cea răspândită de Sol pe Pământ, însă, chiar mărind mult imaginea, discul arăta mic, sugerând că se afla la mare distanţă. Prin scanări şi măriri selective, reuşi să-i găsească un însoţitor mai mic, galben, aproape pierdut în aură.

Petele neclare răspândite pe cer reieşiră ca fiind compuse din puncte de lumină amestecate prin filamente complicate şi ceaţă fosforescentă. Probabil că în apropiere erau nebuloase de tip Orion, unde se formau sori noi din pulbere şi gaze, chiar sub privirea lui Brodersen. În majoritate, ceea ce păruseră a fi stele individuale erau de fapt nori stelari foarte răzleţi.

Treptat, începură să sosească rapoarte de la astrolaborator. Dincolo de gama ecranelor vizuale obişnuite, dar aflându-se din plin în raza echipamentelor de observaţie, existau şi alte nebu-loase. Într-o anume direcţie se găsea o pată enormă, invizibilă cu ochiul liber, radiind violent pe lungimi de undă radio şi infraroşii. Pe tot cerul nu se vedea nici urmă din obişnuitele galaxii externe, deşi existau surse de radiaţii similare.

Sub coordonarea lui Fidelio, pe măsură ce treceau orele, se ajungea la tot mai multe asemenea rezultate. Betanul le spunea oamenilor ce să caute, iar ei găseau. Probabil că era al dracului de sigur în ce fel de loc ajunsese *Chinook*...

Brodersen pufăi din pipă. Credea că poate ghici şi el răspunsul. Îi bubui prin minte ca dangătul unui clopot uriaş.

Fiindcă Su fusese solicitată să-i ajute pe cercetători, Caitlín pregăti singură cina. Până una-alta, nimeni nu ceruse mai mult de un sandwich, înfulecat grabnic în picioare. Îl convinsese pe Bătrân să decreteze necesitatea unei mese civilizate, în condiţii calme.

În banalitatea cambuzei, Caitlín lucra cântând melodii vesele, provenite din diferite colţuri ale Pământului. Când se apucă să aducă tacâmurile în sala popotei, cântecele îi deveniră şovăielnice. Încăperea aceea era vecină cu sala comună, uşile despărţitoare erau deschise, de pe marile ecrane de dincolo se repezi spre ea o strălucire primordială orbitoare, cu steaua albastră arzând în mijloc.

— Răspândeşti într-adevăr o lumină minunată, murmură ea. Am văzut acelaşi lucru în crăpăturile gheţarilor şi, odată, într-un cuptor nuclear. Dar ce o face să strălucească?

Se opri în loc. În sala comună intrase Joelle. După un moment de ezitare, o salută înclinând capul. Caitlín se apropie de ea.

— Ei, bună. De ce nu eşti în linking? întrebă. Mâncarea va fi gata abia peste o oră şi credeam că-mi va trebui o cange ca să te desprind de-acolo.

Joelle deveni rigidă la faţă şi la trup.

— Nu mai e nevoie de mine.

— O-o-oh, înţeleg. Fidelio vrea să fie singur.

Caitlín întinse mâna, apucând-o de umăr, şi strânse uşor.

— Lăsându-te pe tine şi mai singură.

Joelle se smulse din strânsoare, dând să se răsucească în loc. Caitlín o atinse:

— Te rog, te-am jignit cumva? Iartă-mă. N-am vrut. Am venit aici fiindcă se vede cel mai bine imaginea, n-am dreptate? Nu pleca din cauza mea!

Joelle se opri.

— Nu tu eşti cauza.

— Mă tem că da, nesimţita de mine. Eram doar tristă şi... Dar de ce-aş fi tristă pentru tine, pe care te admir atât de mult?

Şi continuă, repezită:

— Dr. Ky, dacă eşti îngrijorată din cauza lui Dan, nu trebuie. Defectele mele sunt mai numeroase decât stelele, dar gelozia nu se înscrie printre ele.

Fraza rostită întâmplător le luă pe nepregătite, amândouă revenind cu privirea spre noaptea de-afară. În tăcerea ce se lăsase, mirosul de condimente dinspre bucătărie păru de două ori mai singuratic. În sfârşit, Joelle spuse cu voce aspră, privind în continuare afară:

— Îţi mulţumesc. Înţelegi că am avut o relaţie înainte, nu?

Foarte bine. Nu vreau să mai continuăm discuţia.

— Într-adevăr, ce mărunţi suntem, cu necazurile noastre, în acest univers...

Joelle aproape că-şi dezveli dinţii.

— Erai nerăbdătoare să cauţi mai departe, nu? Ei bine, domnişoară Mulryan, ce părere ai despre ceea ce-am găsit?

— Cum ţi-aş putea da un răspuns sincer când nu ştiu ce este? Ne vei spune, la momentul cuvenit, şi va fi un secret grandios pe care-l vom afla.

Expresia Joellei se îmblânzi puţin.

— Nu e nici un secret. Fără îndoială, mai mulţi oameni şi-au dat seama deja, câtă vreme tu erai prea ocupată ca să-i auzi vorbind. Nu conta pe o şedere prea lungă. Căpitanul va insista curând să-i facem un raport şi ne va ordona să revenim la maşina T, pentru un nou salt. Între timp, Fidelio şi cu mine ne continuăm observaţiile, parţial bazându-ne pe şansa microscopică de a găsi vreo urmă a ceva care ne-ar putea fi de folos, dar în primul rând... spre binele lui. Al lui Fidelio. *Este* fascinant.

Caitlín întinse din nou mâna spre ea:

— Şi tu, care eşti alungată...

Nu îndrăzni să-şi ducă gestul până la capăt, lăsând braţul să cadă.

— Voi derula mai târziu datele şi pentru mine.

— Dar nu e acelaşi lucru, aşa-i?

Joelle părea ea însăşi pierdută în lumina stelei albastre.

— N-avem cum să ştim *unde* ne aflăm în spaţiu, spuse ea, cu voce joasă. În plus, expresia asta e realmente lipsită de sens. Să zicem că suntem undeva în embrionul galaxiei, la data de zece-douăzeci de miliarde de ani înainte de a ne fi născut.

Aerul şuieră printre dinţii lui Caitlín:

— Am călătorit în timp?

— De ce nu? Şi *Emissary* a făcut-o. Navele care circulă între Sol şi Phoebus o fac în proporţie mai mică, variabilă. Din câte ştim noi, acea Danu găsită de *Chinook* poate fi la mii de ani în trecut sau în viitor faţă de Roata pe care a atacat-o *Chinook*... deşi, din punct de vedere relativist, mă exprim într-un limbaj foarte imprecis.

Teoriile pe care le deţinem spun că un câmp de transport nu te poate duce nicăieri în trecut mai departe de momentul propriei lui generări. Dar nu-mi prea pot imagina că Danu există

deja. Prin urmare, fie maşina T din apropierea lui este... era... va fi extrem de veche, fie câmpul ei se combină oarecum cu cel al maşinii de aici. A doua variantă pare mult mai verosimilă.

În orice caz, Ceilalţi trebuie să dateze chiar dinainte de acest moment – zâmbi Joelle, fără umor. Suntem destul de departe în trecut, totuşi, nu-i aşa?

— Da, şopti Caitlín, dacă nici stelele nu s-au format încă.

— Puţine, deocamdată. Nu există mulţi atomi mai complecşi decât cei de hidrogen şi heliu. Norii de gaz continuă să implodeze pentru a forma galaxiile. Din ei se vor condensa sorii...

— ...ca picăturile de rouă din ceaţa zorilor, se lumină Caitlín din toată fiinţa.

— ...şi înăuntrul lor se formează nuclei superiori...

— ...aer pe care să-l respirăm, fier pentru sânge, aur pentru o verighetă.

— ...dar procesul abia a început. Ceea ce vezi acolo e o stea tânără. Este atât de mare încât ar putea lua formă cu o singură însoţitoare, dintr-o globulă Bok, în loc să facă parte dintr-un nor, în interiorul unei nebuloase – o supergigantă de tip O, de cincizeci de mii de ori mai luminoasă decât Sol. Dacă ne-am afla mai aproape, radiaţiile ei ne-ar ucide. Nu are mult de trăit, în faza principală: doar maximum câteva milioane de ani, până când va erupe într-o supernovă. Pentru scurt timp, va fi la fel de luminoasă pe cât era – este – întreaga galaxie, în zilele noastre..., înainte ca resturile ei să se scufunde într-un glob neutronic sau într-o gaură neagră. Elementele grele create în explozia aceea vor fi azvârlite în spaţiu; vor deveni părţi integrante din generaţiile viitoare de sori şi planete.

Steaua are o însoţitoare mai mică; ai văzut? Va fi afectată. Ceea ce vom obţine, dacă oamenii şi betanii cunosc puţină astrofizică, e o novă recurentă, deloc asemănătoare cu supernova, dar aruncând şi ea elemente în univers.

Îndrăznesc să spun că o situaţie similară cu asta s-a produs deja în altă parte, înfiorător de devreme în istoria cosmică, poate în interiorul unei nebuloase. S-a format o concentrare locală de carbon, azot, oxigen, toate materialele necesare, suficientă pentru ca să se coaguleze planete pe care să poată apărea viaţa, chiar şi atunci, înainte de a fi existat măcar un semn vag că se va naşte o galaxie. Poate că una sau alta dintre

formele astea de viaţă au evoluat spre a deveni Ceilalţi.

E posibil, încheie Joelle, ca o mică parte din ceea ce te alcătuieşte pe tine şi pe mine să se afle acolo, în stelele acelea, chiar acum.

Caitlín îşi plesni palmele, spunând:

— Nu-i de mirare că Ceilalţi au făcut o poartă pentru a veni să vadă toate astea!

— Neîndoielnic, oftă Joelle. Sperasem să fi avut şi o staţie ştiinţifică. De-asta continuăm să ne deplasăm oblic faţă de maşina T, în loc să pornim direct înapoi. Dar acum nu mai cred că au. Dacă exista, s-ar fi aflat undeva prin apropiere, nu-i aşa?

În fond, toate, inclusiv materialele pentru maşina T însăşi, trebuie să fi fost trimise din trecut. E o sarcină destul de uriaşă pentru oricine, fie că-s semizei sau nu. Cu siguranţă, mulţi se întrec să le capteze atenţia. Iar când giganta va exploda, va nimici tot ce se află pe orbită, în afară poate de maşina T. Nu, îndrăznesc să spun că Ceilalţi au venit doar ocazional, cu navele sau ce-or fi folosind ei, pentru a face observaţii. Intervalul poate fi de câteva mii de ani.

După un moment, adăugă:

— Dacă au într-adevăr o instalaţie, în ciuda deducţiei mele, ea se află în altă parte. N-avem nici o şansă s-o găsim, într-un sistem răspândit pe o scară atât de vastă. Nu, vom mai sta prin preajmă o zi, două, sondând, privind, transmiţând – o speranţă deznădăjduită, dacă poate exista aşa ceva — după care vom încerca un nou salt.

Datorită expresiei cu care privea spre stea, Caitlín o întrebă:

— Tu însăţi ai fi foarte fericită să stai aici şi să studiezi, nu-i aşa?

— Nu este posibil, zâmbi strâmb Joelle. Am rămâne fără masă şi ar trebui să trecem în starea de rotaţie, ceea ce mi-ar stânjeni teribil studiile. Mai râu, ne-am întreba la nesfârşit ce alte ocazii am mai pierdut. Trebuie să mergem înainte. Ezită din nou.

— E înspăimântător.

Apoi, parcă pentru a putea rosti cuvintele înainte de a-şi fi sugrumat impulsul:

— Însufleţeşte-ne, Caitlín, vrei?

Intendenta roşi, dând din gene, cu vocea pierzându-şi din fermitate; niciodată holotheta n-o mai văzuse atât de intimidată.

— Aş putea oare? Eu nu sunt decât un fel de bard. Tu eşti o persoană de acţiune... doctore Ky... Tu înţelegi, eşti o druidă. Vieţile noastre se bazează pe tine.

— Ba nu. Pe Fidelio, aşa cum stau lucrurile... În prezent. Şi înţelegi că eu nu pot... Scuză-mă, se răsuci Joelle în loc. Mi-am amintit că am un lucru mai bun de făcut.

Plecă grăbită. Umerii ei, văzuţi din spate, tremurau.

34

SALT.

Din nou, cerul se umplu de stele. Preţ de-o clipă gata să-i oprească inima în loc, Brodersen nu văzu nici o maşină T printre ele. După ce o zări, micşorată de distanţă, putu privi liniştit în jurul său, minunându-se.

Într-o parte, era suspendat un disc solar. Cam de aceeaşi mărime cu cel al Pământului, avea o culoare limpede, verzuie — lui Brodersen îi scăpă o înjurătură de uimire – şi cu pete mari. Conform indicaţiilor unui aparat de măsură, luminozitatea pe unitatea de suprafaţă o depăşea pe cea a lui Sol cu circa treizeci la sută. Avea în jur o coronă imensă, roşiatică; fără a mări imaginea, văzu văpăi şi protuberanţe ca nişte gheizere de foc; dar nu apărea nici un fel de lumină zodiacală, deşi micşorase strălucirea şi amplificase sursele slabe până la limita ecranelor.

După ce primi rapoartele, ordonă ca *Chinook* să accelereze în planul orbital al aparatului de transport, pentru a începe cercetarea. Apoi, se scarpină în cap, adresându-se plângăreţ prin intercom:

— Hei, ce se întâmplă? N-am ştiut că faza principală includea şi stele verzi!

Holotheţii nu răspunseră. Erau prea preocupaţi. După un minut, ajunse la el vocea temătoare a lui Su Granville:

— Ched că pot ghici. Vehdele nu e o culoahe imposibilă, dah gama tempehatuhiloh de suphafaţă penthu ea e atât de îngustă, încât n-am obsehvat-o decât foahte hah.

— De-asta îi interesează steaua asta pe Ceilalţi?

— Nu, bănuiesc că nu face decât să iasă din faza phincipală, thecând întâmplătoh phinth-o scuhtă fază vehde.

Hidrogenul din mijloc a ars, iar reacţiile nucleare se

deplasează spre exterior...

— Stai. Nu devine o gigantă roşie?

— Ba da, la timpul cuvenit. Dah mai întâi se comphimă şi devine mult mai fiehbinte. Asta scuhtează lungimea de undă de la vâhf. A început expansiunea, dah încă mai ahe nevoie de timp penthu a se hăci la suphafaţă, lumina înhoşindu-se, în timp ce emisia totală cheşte şi mai mult...

Deveni deznădăjduită.

— O, dah cunoşti asthonomia elementahă! Îmi ceh scuze.

— Nu e cazul, Su. N-aş fi putut-o deduce singur.

Odată încredinţat că nimeni nu detectase nimic periculos, Brodersen părăsi centrul de comandă. Nu se putea abţine să nu le arunce câte o privire diverşilor cercetători, punându-le întrebări, dar plecă înainte de a începe să fie o pacoste pe capul lor, pornind în căutarea lui Caitlín. O găsi în sala comună, înconjurată de imaginile ecranelor, minunându-se. Când îl văzu intrând, alergă spre el, îşi aruncă braţele pe după gâtul lui şi-l sărută cu o forţă ciclonică.

Brodersen îi răspunse la fel. Când se desprinseră ca să respire, Caitlín gânguri:

— Oh, Dan, Dan, ce ne este dat să vedem! Cât vom afla, da, şi ce vom face!

— Zău c-aş vrea să fac ceva, mârâi el. Starea asta de inutilitate mă calcă pe nervi.

Caitlín înclină capul. Rânjetul ei deveni ştrengăresc.

— Ei bine, Căpitane, îi poţi face dreptate unei biete intendente frustrate. Peisajul de colo mă pune pe jar.

— Doamne sfinte! Există ceva ce *nu* te pune, vreodată?

Caitlín se dezlipi de el, apucându-l de cot:

— Mai târziu, mă poţi ajuta la gătit.

Rapoartele continuară să sosească, ore în şir.

Nava se afla la mii de ani-lumină de Pământ, apreciind după contururile modificate ale Căii Lactee şi poziţiile galaxiilor învecinate. Corpurile cereşti identificabile nu erau schimbate perceptibil, inclusiv monstruosul S Doradus. Prin urmare, data, calculată în relaţie cu ipoteticele începuturi ale universului, era aceeaşi ca acasă, plus-minus câteva milioane de ani. *Chinook* revenise din trecutul îndepărtat.

Măsurătorile Doppler asupra maşinii T, combinate cu gamele radar ale soarelui, îi atribuiau acestuia o masă mai mare decât

cea a lui Sol. Pe această bază, i se aprecia o vârstă teoretică de ordinul a zece miliarde de ani. Ar fi fost necesare măsurători mai exacte pentru a preciza cifra. Era însă limpede că trebuia să aparţină unei generaţii anterioare. O confirma sărăcia de praf înconjurător şi dârele metalice slabe din spectru. Totuşi, conţinea mai multe elemente grele decât ar fi fost de aşteptat. Poate că se formase în vecinătatea exploziei unei supernove. (Era posibil ca aceasta să fi fost detonaţia gigantei albastre pe care o văzuseră recent oamenii? Speculau cu îndârjire şi fără rost.)

Avea planete. Una dintre ele se mişca la aceeaşi distanţă, mai mult sau mai puţin, ca maşina T, puţin peste o unitate astronomică, puţin sub cincizeci de grade avans. Globul avea proporţii terestre şi o atmosferă conţinând oxigen.

N-aveau cum să ştie unde îşi plasaseră iniţial Ceilalţi aparatul, decât că, probabil, nu îl lăsaseră într-o poziţie de şaizeci de grade. Poate că odinioară stătuse exact faţă în faţă cu lumea vie, la fel ca maşinile din sistemele lui Sol şi Centram şi dintr-ale celorlalte stele cunoscute betanilor. Dacă aşa era, probabil că îşi epuizase, în sfârşit, capacitatea de menţinere a poziţiei; căci acum orbita sa la fel de supusă perturbărilor ca oricare alt corp ceresc natural.

Brodersen clătină capul, ţistuind din limbă. Orice posibilă replică ar fi fost inevitabil nepotrivită.

— Ei bine, spuse el, cred că indiferent ce interes au avut Ceilalţi aici, s-a stins de mult. Doar dacă nu cumva ţin să asiste chiar la moartea sistemului.

Curând, receptorii lui Dozsa îi puseră concluzia la îndoială, într-un mod năucitor. O sursă de pe planeta terestroidă lansa o emisiune radio care, deşi simplă şi repetitivă, trebuia să fie de origine artificială. Un semnal, un mesaj? Pentru *Chinook,* reprezenta indiscutabil o chemare.

Era un zbor de trei zile.

Cei care puteau lucra în domeniul astronomic erau ocupaţi să-l alimenteze pe Fidelio cu date pe care betanul le integra într-un tablou din ce în ce mai complex. Acţionau mult prea lent pentru el. Fidelio îşi petrecea totuşi cea mai mare parte a timpului în holotheză, sondând ambianţa interstelară prin contactul nemijlocit cu instrumentele, analizând-o sau, poate, cel mai adesea, contemplând Absolutul în felul acela al lui care-i

dădea senzaţia că toţi cei dragi erau reali în cadrul unui spaţiu-timp care-l unea cu ei.

Între timp, inginerii îi făceau revizia lui *Williwaw,* după solicitările din timpul călătoriei pe Danu, verificând meticulos naveta, reglând-o cât se putea de bine pentru condiţiile anunţate şi făcând plinul rezervoarelor de masă din provizia lui *Chinook.* Brodersen dădea câte o mână de ajutor ori de câte ori putea. Nu exista loc pentru un grup de lucru prea mare.

Rueda şi Su aveau la dispoziţie mai mult timp liber decât doreau. Joelle rămăsese aproape complet fără ocupaţie.

În dimineaţa a doua, trezindu-se foarte devreme, incapabilă să mai adoarmă sau să-şi găsească alinarea în cărţi sau muzică, Joelle se sculă din pat, îşi aruncă pe ea o salopetă şi ieşi din cabina golaşă. Avea să împrumute serviciile cambuzei pentru a-şi face un ceai, pe care omisese să-l înscrie în raţiile particulare, iar apoi, în timp ce betanul se odihnea, urma să intre şi ea în linking. Îi era greu s-o facă fără ajutor, dar a dracului să fie dacă avea să solicite asistenţa cuiva. Ar fi fost de-a dreptul umilitor, când era nepregătită să realizeze ceva de valoare, intenţionând doar să-şi scufunde un timp făptura în inimile atomilor şi ale stelelor – în tot ceea ce era binecunoscut despre ele, şi nimic altceva. Nici măcar nu se putea spune că starea aceea ar fi fost o dependenţă care trebuia satisfăcută. La urma urmei, o trăise în toată deplinătatea ei, foarte recent.

Deplinătate... Totul s-a golit.

Când ieşi, coridorul îi accentuă sentimentele, tunel metalic lung şi gol curbându-se în ambele direcţii, mărginit de uşi

Închise, cu aerul rece şi foşnitor. Când una dintre uşi, cea a Friedei von Moltke, glisă deschizându-se, Joelle tresări, aproape speriată.

Martti Leino ieşi, făcu un semn cu mâna înainte de a închide uşa şi, răsucindu-se, o văzu pe holothetă. La fel de surprins, îngăimă:

— Bună dimineaţa, doctore Ky. Ce faci?

Avea părul ciufulit şi hainele aruncate neglijent pe trup.

— Am insomnii, replică Joelle, fiindcă se vedea limpede. Şi tu?

Leino făcu o mutră înfumurată.

— Ei, nici eu n-am dormit prea mult. Mă duceam să beau o cafea în cambuză, cea din cabină mi s-a terminat. Vrei să

mergem împreună?

Joelle se răzgândi în privinţa ceaiului. De ce se înfierbântase la faţă?

— Nu, mulţumesc, prefer să mă plimb.

Şi plecă.

Oare matracuca aia îi serveşte pe toţi bărbaţii de la bord? se întrebă ea. *Şi chiar de-ar fi aşa, ce-mi pasă mie? Cu ce mă priveşte? Cel puţin, pare să fi şters nefericirea aia de câine bătut pe care o avea Leino pe faţă, în ultima vreme!*

Care-o fi fost cauza? Am avut impresia că se împerechease cu Mulryan, în noaptea de după petrecere, dar nu, de-atunci pare s-o fi evitat încontinuu. Credea că urma să tragă un dezmăţ şi când colo s-a trezit refuzat? O ceartă... Dar, la mese, ea îi vorbeşte frumos, deşi rareori primeşte răspunsuri altfel decât monosilabice.

Nu ştiu. Nimeni nu-mi spune nimic. Poate fiindcă nu întreb niciodată. Nu ştiu cum s-o fac. Şi nici multe altele nu le ştiu, când e vorba de oameni.

Eric m-a făcut să fiu complet umană, pentru un scurt răstimp – m-a făcut complet umană — dar apoi m-am îndepărtat de el prea mult, într-o Realitate peste măsură de captivantă. Am devenit carteziană. Câţiva amanţi ulteriori, holotheţi şi ei, aveau trupurile ataşate de minţi, dar numai ataşate, în ce mă priveşte pe mine. Restul, nu erau mai nimic altceva decât trupuri, convenienţe, animale de joacă în cel mai bun caz.

Oare asta m-a lăsat vulnerabilă faţă de Chris, frumoasa şi dulcea Chris? A iubi înseamnă a fi vulnerabil, cred. Ah! Nu putea ieşi nimic din asta. Adevărat?

Cât despre Dan...

Picioarele o purtară pe o pasarelă spre nivelul ştiinţific, unde se afla camera computerului. Metalul o cuprindea în strâmtoarea lui. Îi reveni o frază din copilăria ei trăită în Tennessee. Deşi putea face parte din Proiectul Ithaca, la frontierele cunoaşterii omeneşti, părinţii ei adoptivi o trimiseseră la şcoala de duminică. Acolo, capelanul protestant al rezervaţiei militare obişnuia să le citească din Cartea Rugăciunii Comune, precum şi din Biblie. Îi reveni în minte toată scena, pereţii văruiţi, tabloul banal cu Iisus binecuvântând copiii, ferestrele deschise spre mirosul de trifoi şi zumzetul albinelor, toată clasa gătită fercheş, aşezată pe bănci drepte de lemn, în timp ce

peste toate se rostogolea timbrul de bas al unui bărbat voinic: „...strâns legat în nefericire şi fier..."

Ştii, arăta şi vorbea mult ca Dan. Mă impresiona teribil, la vârsta mea fragedă. Mă întreb, în ciuda pioşeniei lui, mă întreb dacă o fi fost la fel de bun şi la pat.

Încetează!

Joelle izbuti să zâmbească pe seama ei însăşi. *De ce? E o blasfemie?*

Nu, îşi dădu ea seama. *E periculos. Nu îndrăznesc să devin obsedată de Dan. Aş fi Chris din cap până-n picioare. El e al lui Mulryan. O, m-ar lăsa să-l iau cu împrumut din când în când, dacă vreau, iar el ar fi generos, dar ştiu că ar râvni la momentele pe care le poate petrece cu ea în aceşti câţiva ani care ne-au mai rămas. Iar acest lucru mă va face să mă simt singură, atât de singură.*

Nu îndrăznesc să recunosc că Descartes (ca făuritor de simboluri cărora nu le-a rămas mai mult sens decât Judecăţii de Apoi) s-a înşelat.

Ajungând la culoarul dorit, alese o rută care o ducea pe lângă astrolaborator. Uşa acestuia stătea retrasă din calea interiorului întunecat, iar Joelle auzi vorbe. Surprinsă din nou, se opri.

Carlos Rueda Suárez:

– Da, îţi garantez că guvernul de pe Demeter are nevoie de o reformă radicală şi, probabil, planeta ca întreg trebuie să aibă un cuvânt mai mult de spus în problemele politice care o afectează. Dar autonomie? Independenţă? Bine, dar nu e germenul unei naţiuni...

Nu cumva am avut nişte planuri vagi cu el? Joelle rămase pe loc.

Susanne Granville:

– Ce înţelegi prin „naţiune"? Oare Peru e un stat omogen? Dar Confederaţia Andeeană? De ce n-ar putea coloniile noastre separate să-şi înfiinţeze o mică Uniune Mondială a lor, proprie?

Vorbind spaniola aproape fără accent străin, nu se exprima timid, ci cu însufleţire şi, se părea, cu o anume încântare.

Rueda:

– Parc-ai fi Daniel Brodersen.

Granville:

— L-am ascultat şi am învăţat.

Rueda:

— Şi ai gândit şi cu capul tău, observ. (Un râs trist.) De ce ne certăm? Ce poate însemna politica pentru noi? Plutim pierduţi în spaţiu-timp. E foarte probabil ca Pământul, Demeter şi întregul neam omenesc să nu mai existe, dacă nu cumva e un nonsens ceea ce spun. Nu vom şti niciodată sigur.

Granville:

– Poate vom şti. (În engleză): Încă n-am îmbulinat-o, phietene.

Rueda:

– Iar îl aud pe Daniel. Of, Su, am vorbit mult în ultimele câteva ore, nu-i aşa? Viaţa şi soarta, Dumnezeu şi toate nimicurile care sunt atât de importante pentru noi, de ce nu şi Demeter? Dar vom discuta despre ele când vom fi mai puţin obosiţi...

Granville (încet): — Ai dreptate, Carlos. De asemenea, priveliştea e prea frumoasă ca să ne certăm. Priveşte.

Dan mi-ar trage o săpuneală pentru trasul cu urechea, îşi spuse Joelle. *Aş putea face ocolul în direcţie inversă, dar poate ar fi mai bine să fie preveniţi că i-am observat.* Făcu un efort să păşească mai zgomotos, se opri în uşă şi salută:

— Ei, bună dimineaţa!

Încăperea era plină de umbre mătăhăloase. Lumina din hol îi dezvăluia vag pe Rueda şi Granville, aşezaţi în dreptul peretelui opus, cu faţa unul spre celălalt, suficient de aproape ca să li se atingă genunchii. Un singur ecran, în spatele lor, deborda de întuneric limpede, stele, Calea Lactee, planeta strălucind verde-gălbuie şi, lângă ea, vârful auriu al lunii. Caitlín propusese s-o numească Pandora, întrucât nimeni nu putea şti ce le rezerva, necazuri sau speranţă sau şi una şi alta.

Rueda sări în picioare, executând o plecăciune curtenitoare:

— A, doctore Ky. Ce te aduce aici?

Nici el şi nici linkera nu păreau fâstâciţi, deşi Joelle bănuia că întreruperea îi nemulţumise.

— Am... Am vrut să inspectez nişte date, răspunse holotheta. *De ce dracu' mă simt* eu *jenată?*

— Dar voi?

Stai, nu e nevoie să le latru întrebarea asta.

— Nici un secret. Credeam că ştie toată lumea. Su şi cu mine am rămas a cincea roată la căruţă, sau cel mult nişte asistenţi

foarte mărginaşi. Ne-am hotărât să învăţăm specialităţi necesare pentru navă, dar abia am început să explorăm la ce ne-am putea pricepe cel mai bine. Aşa că am venit aici ca să ne jucăm cu aparatura când n-are nimeni nevoie de ea.

Şi v-aţi adâncit într-o conversaţie care a durat toată noaptea. Cât de calde vă erau glasurile! Joelle se înfioră puţin, în frigul zorilor programaţi.

— Înţeleg. Ei bine, succes!

Se îndepărtă de ei, ţeapănă, spre computerele sale.

34

Orbitând la douăzeci şi cinci de mii de kilometri în jurul Pandorei, călătorii de pe *Chinook* o vedeau uriaşă pe un ecran din sala comună. Sub văpaia soarelui muribund, care ardea în partea opusă, oceanele micşorate aveau culoare ultramarin, iar continentele se reliefau ca nişte pete maronii, definite clar. Câţiva nori de ploaie aveau nuanţe de un măsliniu pal; mai mari erau furtunile de praf, de culoarea pielii. Nicăieri nu se zărea nici un semn de gheaţă sau zăpadă, ci doar luciul livid al unor enorme ocne de sare. Dincolo de un limb se vedea satelitul natural, o semilună accidentată, pe jumătate cât mărimea aparentă a Lunii văzute de pe pierdutul Pământ, sau a Persefonei, de pe pierduta Demeter. În rest, strălucea universul.

Plutind în faţa echipajului, Brodersen mârâi:

— Fir-ar, trebuie să trimitem o echipă, sau să recunoaştem că nu dorim serios ajutorul de a ajunge acasă. S-ar putea să nu pară promiţător, dar cine poate şti? Nici Beta n-ar arăta promiţătoare, dacă n-am şti adevărul. Nu-i aşa, Fidelio? Extraterestrul scoase un sunet de încuviinţare. Ochii săi reflectau lumina unei lumi la fel de străină pentru el ca şi pentru oameni.

Cândva, Pandora avusese masa potrivită la distanţa corespunzătoare de o stea adecvată pentru a genera apariţia vieţii. Plantele degajau oxigen în atmosferă, cucereau pământul, trăgeau după ele o bogată diversitate de animale; fermenţii evoluţiei lucrau de-a lungul a sute de milioane de ani, până apărea o fiinţă care gândea şi făurea.

Acum, însă, globul era brăzdat de vârstă. Obosit de maree, se învârtea în jurul axei în timp de aproape o lună. Satelitul său cel mai apropiat se abătuse departe. Altul, un mic corp ceresc

cu o traiectorie proprie, părea să-i fi fost furat. Consumate de mult, sursele radioactive din miezul planetei nu mai degajau destulă căldură pentru a împinge plăcile tectonice şi a ridica noi munţi; eroziunea tocise ultimele masive până la nivelul unor dealuri. Totuşi, existau prăpăstii enorme, unde rafturile continentale se rostogoleau spre fundul mărilor moarte, în cruste de reziduuri şi mlaştini sulfuroase.

Apropiindu-se de stingere, soarele alungase deja în spaţiu o mare parte din atmosferă, prin încălzire şi prin vântul solar, împotriva căruia Pandora nu mai avea scutul unui câmp magnetic puternic. Apa urmase aceeaşi cale. Oceanele în curs de secare emanau bioxid de carbon, iar efectul de seră mărea vertiginos temperaturile.

Deşi în unele regiuni încă ar mai fi putut cădea ploi furtunoase, mai ales prin jurul zorilor şi asfinţitului, în cea mai mare parte pământul era arid, cu vânturi uscate. Tropicele păreau pârjolite de moarte; cel puţin, cercetătorii n-au găsit în jurul lor nici o urmă de viaţă. În zonele temperate şi polare supravieţuia o vegetaţie sărăcăcioasă. Acolo, în iernile la fel de lungi ca ale Pământului şi nopţile de douăzeci şi cinci de ori mai lungi, domnea un ger năpraznic. Zilele erau un infern permanent. Iar această situaţie avea să se mai agraveze timp de încă vreo două miliarde de ani, până când în sfârşit giganta roşie urma să umple tot cerul şi să-şi devoreze copilul, înainte de a se cufunda în uitarea de pitică neagră.

— Am identificat posibile oraşe ruinate, continuă Brodersen. Am depistat cu certitudine ceva ce poate fi o mare bază la sol, care emite semnale constante, şi am inspectat satelitul de comunicaţii, menit probabil să simplifice navigaţia pentru vizitatori, după ce sosesc prin poartă.

El şi Weisenberg ieşiseră cu scafandrii spaţiali pentru a-l examina pe acesta din urmă. Era o sferă metalică, având cam acelaşi diametru cu *Chinook,* lipsită de elemente exterioare cu excepţia craterelor lăsate de micrometeoriţi. (Acest lucru îi indica vechimea, în acel sistem unde mai rămăseseră doar foarte puţine corpuri mici.) Oamenii deduseseră că transductorii din aliaj preschimbau energia solară în cod de frecvenţă radio. Deşi se afla în stare de funcţionare, nu corespundea concepţiei lui Brodersen despre ceva fabricat de Ceilalţi. Şi mai mult, îl dezamăgea lipsa unor fiinţe care să vină în întâmpinarea

nou-veniţilor, sau să răspundă semnalelor repetate.

Îşi repezi bărbia înainte:

— Ei bine, ştiţi asta. Întrebarea care se pune este ce avem de făcut. Eu susţin că trebuie s-o trimitem pe *Williwaw* pentru o adulmecare a terenului. Din când în când, cineva ar trebui să apeleze nava, sau poate sunt pe-aproape unii care aşteaptă să vadă cum arătăm. De acord?

Toţi aprobară.

Brodersen arboră cea mai veselă expresie:

— Perfect, perfect. Bine, în continuare, să hotărâm care dintre noi vor merge. Primul, eu… Staţi aşa! Ascultaţi-mă! Nu suntem într-o situaţie ca aceea de pe Danu. Acolo, naveta avea de înfruntat în primul rând gravitaţia şi atmosfera, natura. Aici, echipajul va trebui să debarce, altfel, ce rost mai are toată manevra? S-ar putea să avem nevoie de un militar, de un diplomat, un tâmplar, orice. Cu modestia cuvenită, care e extrem de mică, vă amintesc că m-am ocupat de multe asemenea treburi.

Taci din gură, Phil! Poate că ai avut dreptate data trecută, spunând că, după părerea ta, căpitanul e indispensabil; dar, de-atunci, am trecut prin multe. Pot numi trei sau patru dintre voi care pot prelua comanda de la mine şi în scurt timp vor conduce echipajul la fel de bine. În plus, dacă nu-mi pot exercita din când în când autoritatea masculină, o să mă zaharisesc de tot.

Am zis. Haideţi să ne gândim pe cine ar fi bine să mai trimitem.

Discuţiile se clarificară mai rapid decât se aşteptase Brodersen. Dozsa, din nou, ca pilot şef; Rueda, din nou, copilot şi rezervă în general (Su Granville arăta şi mai îngrozită decât atunci când comandantul se desemnase pe sine însuşi); Fidelio, pentru experienţa sa cu xenosophonţii (betanul încuviinţă grav), Caitlín, de astă dată pentru cazul că era nevoie de asistenţă medicală (Leino rămase într-o muţenie de piatră).

Pegeen — o, nu, nu! Zău c-am lăsat să-mi scape situaţia din mână, nu-i aşa? Caitlín ţopăia făcând tumbe. *Pegeen, dacă se întâmplă vreo belea pe globul infernal de colo?*

CHINOOK A COBORÂT pe o orbită inferioară, înclinându-se astfel încât să-i uşureze lui *Williwaw* ajungerea la ţel. Naveta a ieşit, împroşcând cu vapori, şi a pornit spre planetă. Forma de scut întunecat a acesteia umpluse toată imaginea; nu se mai afla în faţă, ci dedesubtul navei.

Înhămat în spatele lui Dozsa şi-al lui Rueda, neputincios, Brodersen apucă mâna lui Caitlín, aflată alături. Femeia îl strânse cu putere. Următoarele câteva minute aveau să fie grele şi, poate, fatale. Oricât de amănunţit fusese studiată din spaţiu, atmosfera nu era familiară. Ar fi putut conţine nenumărate surse de incendiere a unei nave. Nu aveau control la sol care să le ghideze coborârea. Nava-mamă nu-i putea ajuta, decât pe perioade scurte şi foarte rare, până când urca înapoi pe orbita staţionară. Trebuise să coboare pentru lansare, datorită radiaţiilor arzătoare ale soarelui, împotriva cărora naveta nu avea protecţie electrostatică.

Brodersen îşi simţea palma atât de transpirată, încât nici nu-şi putea da seama dacă a lui Caitlín era uscată sau nu. Caitlín îi adresă un rânjet şi un semn cu degetul mare în sus. Pe neaşteptate, se răsuci să-l mângâie cu mâna liberă pe Fidelio, care stătea ghemuit în spate, într-un harnaşament special adaptat. Betanul îşi depuse un moment ghearele pe capul ei, cu mare gingăşie: în semn de binecuvântare?

Străpunseră cerul. Un şuierat subţire se preschimbă încet în vuiet, în timp ce carcasa se zguduia sub impacturi, făcând adeseori câte un salt. După o vreme, însă, Dozsa întoarse capul, cu o expresie radioasă, şi anunţă:

— În regulă, am reuşit.

Brodersen chiui. *La dracu'!* exclamă el în sinea sa, nerecunoscător. *De ce trebuie să stăm aşa înfăşaţi, încât nici nu pot ajunge la Pegeen ca s-o sărut? Ei bine, stai numai până asolizăm, fata mea, stai să vezi...*

Williwaw glisă în jos, peste suprafaţa planetei, pe o direcţie oblică, prelungă, pentru disiparea căldurii. Brodersen privea, fascinat, conştient în mod ireal că avea să păşească afară. *(Ce a simţit cu adevărat Armstrong? Era un om atât de închis în sine.)* O mare de noapte se desfăşura groasă pe sub mica lună; o întindere lugubră de şesuri saline se sfârşea cu un povârniş înalt

de câţiva kilometri, dincolo de acesta, se întindea platoul unui fost continent; răsăritul soarelui îl dezvăluia sterp, ocru la culoare, cu solul copt până la consistenţa cărămizii, crăpat şi scorojit; o furtună de praf îi orbi un moment; de-a lungul unui canion uscat, peste movile de pietriş, se înşirau câteva cioturi înalte şi ascuţite, viu colorate. Oare acolo se aflase un oraş?

Dozsa porni turboreactoarele aeriene. Rueda se ocupa cu navigaţia, mai întâi orientându-se după soare, conform calculelor prealabile, pentru a localiza în cele din urmă transmisiunile de la destinaţie.

Pe măsură ce înaintau spre nord-est, pământul se înălţa; îi ajuta şi anotimpul, toamna emisferei boreale; temperaturile scădeau şi se vedeau tot mai multe semne de viaţă. Buruieni răzleţe, cu frunze lucioase ca pielea, şi plante mari izolate, amintind vag, grotesc, de cactuşii saguaro sau copacii Joshua, creşteau tot mai dese; o pajişte roşiatică îşi unea petecele într-un covor acoperind tot solul; pâraie se scurgeau în iazuri; pâlcurile de dendriforme deveniră pădure, ale cărei coroane cafeniu-violete se unduiau în vânt. Deasupra, cerul era senin, mai mult vânăt decât albastră, cu o nuanţă verzuie de la soare, care lucea aparent nemişcat în spatele navei.

Fidelio vorbi. Brodersen trebuia să se concentreze pentru a-i urmări spaniola răguşită, ţiuitoare:

— Cred că aici anotimpurile sunt mai extreme decât pe oricare dintre planetele noastre, biologic ca şi meteorologic. În nopţile lungi nu creşte nimic, nici în timpul iernii care se apropie şi nici, aş crede, în căldura teribilă a verii. Animalele au nevoie să se adapteze la astfel de condiţii. E posibil să fi ajuns într-o perioadă de reuniri şi pregătiri febrile.

Brodersen dădu să răspundă că această deducţie depăşea cu mult faptele cunoscute, dar preferă să tacă. Betanii aveau cunoştinţe despre o diversitate de lumi – nimic asemănător Pandorei, desigur, dar între acestea se numărau şi câteva oarecum apropiate. Pe de altă parte, în acel moment, interesul lui faţă de ecologia locală era absolut secundar faţă de...

Iată ţelul!

Caitlín ţipă, Brodersen şi Dozsa murmurară câteva înjurături uimite, Rueda se închină, Fidelio se foi în loc, mirosul de iod intensificându-i-se. Fotografiile realizate din spaţiu înfăţişau foarte puţin din realitatea existentă.

Aici existase cu siguranţă un oraş, cu mult, mult timp în urmă. Resturi ale zidurilor continuau să se înalţe deasupra sălbăticiei aglomerate, cu nuanţele lor vii, primare, şi pastelurile blânde, nedecolorate. În locul unde pe sol se aflau poieni; zăceau înclinate blocuri mari de piatră cu marginile tocite, doar parţial îngropate în pământ.

La nord de ruine se înălţa un complex de câteva clădiri, aparent intacte. Dozsa îndreptă reactoarele în jos, zburând staţionar, pentru ca însoţitorii săi să poată face observaţii. La început, construcţiile au fost greu de văzut altfel decât ca nişte mase stridente; apoi, ochiul a început să urmărească modelele, găsind un soi de frumuseţe solemnă. Hexaedri purtând colonade se combinau armonios unii cu ceilalţi, în jurul unui turn central, făcut din arcade şi spirale şi încununat cu un ornament radial în trei dimensiuni, auriu. O punte închisă făcea legătura între cele mai îndepărtate edificii de la est şi vest, într-un arc delicat asemenea aripilor păsărilor, perfect integrat în peisaj.

La doi kilometri distanţă mai spre nord, sălbăticia înceta, defrişată, silită să crească în jurul unei probabile baze pentru nave spaţiale (şi mai ce altceva?). Oricât era de impresionantă şi, în ciuda faptului de a fi fost momeala care-i adusese pe calători acolo, aceasta prezenta mult mai puţine de văzut. În cea mai mare parte, se zărea o întindere de pavaj în ton turcoaz, de aproape patru kilometri pătraţi. Era înconjurată cu semi-cilindri (hangare? cazărmi?) de aceeaşi culoare, având curburile completate cu posibile intrări şi dispozitive de observaţie. Lângă capătul îndepărtat al platoului se afla o cupolă mare, cenuşie. Alte domuri, mai mici, se înghesuiau împrejur. Deasupra se înălţa, lăţindu-se, o complexă reţea metalică, aparţinând fără-ndoială transmiţătorului radio şi, probabil, altor echipamente. Mijind ochii spre suprafaţa plată, descoperiră cercuri largi, înconjurate de crăpături. Să fi fost oare capace, închizând silozurile unde navele puteau staţiona în siguranţă?

Acest detaliu mărunt era abia perceptibil, căci o unduire slabă înconjura tot ansamblul, ca o vibraţie de căldură a aerului, în formă emisferică.

Pe obrazul lui Caitlín se scurgeau în tăcere lacrimi.

— Glorie Creaţiunii, îngăimă ea, încă o specie din univers care cunoaşte, gândeşte... şi nu a murit.

— Cum? întrebă absent Rueda; era ocupat cu încercările de a prinde legătura cu *Chinook,* care trebuia să fi ajuns deja pe orbita staţionară. Ce vrei să zici?

— Nu ţi-e clar, omule? În jur se întinde pustietatea, oraşele au decăzut, în afară de cel de aici, unde se observă urme vagi de restaurare, în vechiul stil, căci, uite, spaţioportul din faţa noastră nu e deloc, deloc în aceeaşi arhitectură. Cine, dacă nu pandorienii înşişi, să fi venit pentru a înălţa un asemenea monument, după ce au plecat pe poartă spre o lume mai tânără?

Vorbise în engleză. Brodersen îi repetă întrebarea, în spaniolă, lui Fidelio, care opină:

— Pare rezonabil, frate înotător, deşi îi rămâne un colţ înfipt în carne. De ce-ar trebui să-şi dea atâta bătaie de cap pentru o simplă – *ang'gh k'hrai* — plajă? Din sentimentalism? Da, din simplu sentimentalism. Depozitele de date pot păstra toate amintirile de pe planeta-mamă, pentru reconstituiri holografice în voie, mai bune decât câteva case nefolosite pe reciful ăsta părăginit.

Dozsa scoase naveta din staţionare, începând să se rotească.

— Răspunsul, sugeră el între timp, e acela că nu sunt nefolosite. Casele primesc vizitatori.

— De ce? întrebă Rueda. Ce vizitatori? Turişti? Greu de crezut, când n-au mai rămas decât fragmente, în afară de micile copii de colo. Fidelio are dreptate, electronica poate oferi mai mult din vechea Pandora. Sau, atunci, cercetători care urmăresc ceea ce se întâmplă? N-ar avea nevoie de dotări atât de mari şi complicate, sunt convins, mai ales cu o tehnologie astronautică egală sau superioară celei de pe Beta.

— Adineaori, am propus câteva gânduri despre ciclurile de viaţă de aici, răspunse încet Fidelio. Păreau rezonabile, şi totuşi ar putea foarte bine să plutească, fără a avea rădăcinile înfipte în adevăr. Dogmatizarea în legătură cu sophonţii pe care nu i-am întâlnit niciodată este un vârtej iraţional. Cine ştie dacă vom afla vreodată cum sunt, singura certitudine este aceea că vom fi surprinşi.

— A trăi înseamnă a fi mereu surprins, răspunse Caitlín. Ce bine că e aşa!

— Nu contează acum, îi întrerupse Brodersen. Hai să vedem

mai întâi dacă putem stabili contactul... La naiba, Carlos, ăia au adormit acolo pe orbită?

Parcă la comandă, pe ecran răsări chipul slab al lui Weisenberg, pe post de căpitan. Calmul său obişnuit cedă imediat.

— Ce faceţi? aproape că răcni. Sunteţi în siguranţă?

Se relaxă puţin, când auzi raportul şi văzu imaginile, atât în direct cât şi de pe bandă. Joelle, adâncită în holotheză, prelua totul direct în creier. Restul membrilor echipajului priveau de la posturile lor.

— Nu pare să locuiască nimeni aici, încheie Brodersen, cu un oftat. Sigur, vom explora, şi poate vom găsi câteva indicii despre când ar urma să sosească următoarea navă, sau ne vine vreo idee cum să le lăsăm un mesaj, sau... nu ştiu ce...

Weisenberg se încruntă.

— S-ar putea să păzească cineva prăvălia, îi preveni el. Cineva, sau ceva. Altfel, câmpul ăla ar fi acoperit cu ţărână suflată de vânt, năpădit de buruieni şi mizerii de-ale animalelor. Aveţi grijă cum vă apropiaţi.

— Îhâm, mda, bine zis. Mai bine să fim atenţi, totuşi. Staţi pe fază pentru încă un episod palpitant.

După o conferinţă internă, *Williwaw* coti, apropiindu-se de bază pe sus. Avea câte o mitralieră în fiecare aripă. Dozsa trase o rafală. Nu apăru nimeni care să fie rănit sau să se înfurie, şi fusese doar un tip de sondaj simplu, la îndemână. Rueda urmări focul, Brodersen reglă o cameră pentru reluarea cu încetinitorul a imaginii mărite.

Gloanţele loviră suprafaţa diafană. Trasoarele incandescente ricoşară în lături. Dozsa întoarse naveta într-o mişcare bruscă, cu reactoarele mârâind, şi porniră spre cerul senin.

Nu vorbi nimeni, până nu examinară înregistrarea lui Brodersen. Nici un proiectil nu penetrase mai mult de câţiva centimetri, înainte de a ricoşa, turtit de impact.

— Huu-ha, murmură căpitanul. Dacă ne-am fi repezit veseli în chestia aia... Fidelio, ai idee ce-ar putea fi?

Betanul schiţă un gest indescriptibil:

— Probabil, unde hipersonice de amplitudine ultra-înaltă, heterodinate pentru a forma o carapace cvasi-solidă. Probabil, un tip de câmp mai subtil şi mai eficient, necunoscut de semenii mei. Navele pandoriene, coborând, trimit cu siguranţă un sem-

nal care-l întrerupe, dar nu cred să-l putem găsi prin încercări repetate.

— Nici eu. În regulă, ce urmează?

Întrebarea lui Brodersen era retorică. De la bun început, se aşteptaseră să iasă personal, fuseseră hotărâţi s-o facă. Dozsa readuse aparatul în jos, încet, până aproape de sol. La jumătatea distanţei dintre bază şi elegantul complex, o deschizătură a pădurii părea să ofere un loc pentru o asolizare verticală şi apoi pentru o decolare. Dozsa coborî cu mare prudenţă, vuind sonor din reactoare. Scanări atente relevară că solul nu părea să cedeze sub presiune, cu excepţia vegetaţiei roşiatice scunde. Cu toate acestea, menţinu roţile retractate şi scoase tălpicile, pe care le putea desprinde dacă se înnămoleau sau erau imobilizate în vreun alt fel.

Williwaw se opri pe sol ferm, în poziţie orizontală. Motoarele se stinseră cu un vâjâit care le răsună în urechi. Urmă o mică pocnitură, un sâsâit, când aerul fu eliminat pentru a egaliza presiunea cu cea pandoriană, mai scăzută. Oamenii îşi descheiară chingile. Caitlín i-o luă înainte lui Brodersen cu sărutul promis.

— Ei, spuse el, după ce le strânse tuturor mâinile, să începem! Pregătiţi-vă armele.

Luând o carabină automată, se strecură printre scaunele din cabină, coborî o scară până în burta navetei şi acţionă valva. Trecu prin sas, parcă afundându-se în otravă... cum era foarte posibil, indiferent ce spuneau spectroscoapele.

Nu se aşteptase. Pe Beta, Chichao Yuan murise dintr-o doză letală de gaz produs pe cale naturală, dar aceasta era o împrejurare foarte improbabilă, fără precedent chiar în propria experienţă a betanilor. Şi mai puţin plauzibilă era contractarea unei boli locale, de natură fungală, microbiană, când cele mai asemănătoare două biologii cunoscute de Fidelio nici măcar nu-şi bazau eredităţile pe aceleaşi nucleotide. În mod normal, expediţia ar fi procedat totuşi mai calculat, trimiţând maşini telecomandate pentru a culege probe pentru analiză într-o cameră izolată, înainte ca primul membra să se aventureze afară, şi poate oprindu-l în carantină după aceea. *Chinook,* însă, ducea lipsă de personal calificat. Prin urmare, comandantul îşi revendicase mândrul privilegiu de a servi drept cobai.

Sări afară, pe sol, oprindu-se ca într-un vis. *Eu, bătrânul Dan*

Brodersen, am păşit primul pe o lume nouă, primul om al tuturor timpurilor. Simţindu-se aproape ameţit, se aplecă să atingă solul, să culeagă puţin pământ şi să-l frământe între degete. Era cald, uscat şi cu miros de... cărbune?

Căldura era sufocantă, atroce, ca în deşertul Sahara. Aerul pârjolit absorbi umezeala din nări până începură să-l usture, şi buzele îi crăpară. Deşi rarefierea ei amortiza întrucâtva sunetele, vântul vuia puternic, făcând crengile să trosnească şi frunzele să foşnească. Dădea senzaţia dogoarei dintr-un cuptor. Era plin de mirosuri ca de smoală.

Brodersen privi în jur. Acum, ajuns afară, lumina verde îşi schimba nuanţele mai mult decât se aşteptase el: din iarba sârmoasă, de un roşu înfundat, creşteau trunchiuri şi ramuri mohorâte, înalte cât trei-patru oameni, din care se formau zimţi inchişi la culoare şi crengi din umbra cărora tufişurile reflectau razele soarelui cu sclipiri ca de mică. Cerul era de un albastru tyrian, închis. O duzină de fiinţe înaripate, strălucind asemeni bronzului, fâlfâiră pe deasupra. Gâzele mărunte, care nu puteau fi insecte, reveniră să bâzâie prin jur după ce spaima asolizării dispăru.

— Dan, dragul meu drag, cum te simţi? vibră din walkie-talkie vocea îngrozită a lui Caitlín.

— Bine, răspunse el. Cinstit. Calmează-te. Stai jos, aminteşte-ţi de doctrina prudenţei şi aşteaptă până voi fi sigur.

N-am să fiu sigur, bineînţeles, îşi spuse el. *Niciodată nu poţi fi sigur. S-ar putea ca în momentul ăsta chiar să inhalez moartea.* Constată că ideea nu-l îngrijora, improbabilă cum era. *Atunci, de ce detest gândul de a o lăsa pe Pegeen să iasă?*

Nu mai pot amâna mult.

Pornind cu paşi împleticiţi, îşi aminti pentru prima oară că acolo cântărea puţin mai mult, gravitaţia Pandorei o depăşea pe cea a Pământului cu câteva procente. În pădure, zări pe un buştean un animal de mărimea unei pisici, şi încremeni în timp ce-l privea. Era un patruped fără coadă, cu piele de un albas-tru-pal, spână şi lucioasă, cioc, trei ochi, al treilea fiind amplasat deasupra cefei, şi o aripă dorsală ca un evantai. Observându-l la rândul său, animalul îşi strânse acel apendice şi o zbughi în desiş.

— E prea rapid pentru o reptilă sau o altă asemenea jivină inferioară, spuse Brodersen, când îi descrise înfăţişarea prin

radio. Echivalentul unui mamifer terestru? Nu ştiu, dar cred că nici nu l-aş fi observat, dacă forma şi mirosul meu nu erau prea străine pentru a nu fi depistate imediat. Deduc aşadar, că asta e forma animală de bază pe-aici, cu patru membre, trei ochi, cioc. Vela poate fi un dispozitiv de răcorire; ar putea avea încorporat şi un organ de simţ, presupun.

Miracolul acelui mic animal îşi făcu efectul. O întreagă evoluţie, o faţă a vieţii însăşi. Iar Ira Quick voia să ţină omenirea priponită în staulele ei sociologice!

Brodersen îşi continuă drumul. După ce dădu, parţial, ocol poienii, se opri din nou. De astă dată, văzuse o cărare.

Vegetaţia era rară şi nu reprezenta un real obstacol. O fâşie de argilă bătătorită, lată de-un metru, ducea direct în pădure: din câte putea aprecia, drept spre clădirile unde dorea el să ajungă. Rămase îngândurat, în vântul fierbinte, înainte de a-şi continua rondul. Pe marginea opusă găsi acelaşi drum, la fel de liniar, dispărând de asemenea în adâncuri.

Sălbăticiunile de pe Pământ şi Demeter nu făceau asemenea poteci. Întrebat, Fidelio răspunse că acelaşi lucru era valabil şi pe Beta. Mă rog, Pandora putea fi altfel.

Brodersen mergea primul pe cărare, urmat în şir indian de Caitlín, Dozsa şi Fidelio. Grupul purta arme, walkie-talkies, ploşti din care trăgeau frecvent câte o duşcă, şi mici raniţe cu diverse echipamente. Rueda rămăsese pe loc, în navetă; obiectase stăruitor, dar era esenţial ca cineva să stea în rezervă, iar alegerea lui fusese cea mai logică. În afară de freamătul vântului şi câte un croncănit sau tril ocazional, pădurea era tăcută. „Copacii" – arătau mai mult a plante suculente gigantice, de diverse specii, asemănătoare cu cactuşii — şi „stufărişurile" creşteau la mari distanţe, probabil din lipsă de apă, dar frunzişul lor larg forma un acoperiş, astfel că umbrele împestriţate cu raze de soare verzi răspândeau o relativă răcoare faţă de temperatura din câmp deschis. Când şi când, câte o vietate zumzăia, flutura sau o zbughea pe-alături, o dată, grupul zări în depărtare un animal mare cât un ponei, purtând şi el aripă dorsală; în ansamblu, însă, era o sălbăticie stearpă.

— Viaţa înoată în amonte, până e copleşită şi se scufundă, filosofase Fidelio. Când soarele Pandorei a început s-o trădeze, probabil că speciile mai evoluate au murit, dacă nu cumva locuitorii inteligenţi au luat câteva cu ei, când acestea au

început să dispară. Au rămas categoriile inferioare, mai simple; iar evoluţia a luat-o de la început. În următoarele câteva milioane de ani, soarele nu s-a schimbat prea rapid pentru ele.

Îşi lăsase mustăţile în jos – semn de regret şi durere.

— O va face. Încă o dispariţie masivă, încă o renaştere, încă una şi încă una, deşi cred că fiecare generaţie e tot mai slabă şi mai înfometată; până la sfârşit. Când va rămâne Pandora complet pustie? Peste un miliard de ani, poate.

Un miliard de ani, îşi aminti Brodersen, în timp ce mergeau. *Numărând până la un miliard, cu o viteză standard de patru numere pe secundă, ar trece, consultă el un minicalculator, aproape opt ani. Un miliard de ani în timp real, este o acţiune de ariergardă foarte lungă, pentru a lupta împotriva nomelor.*

Dramul a fost scurt, printr-o după-amiază care avea să dureze câteva zile terestre. Ieşiră sub cerul arzător, pentru a vedea casele necunoscuţilor.

În imediata lor apropiere nu creşteau decât iarbă, bălării sau lăstari ai plantelor mai înalte. Asemănători unor faleze, în culorile curcubeului, pereţii se ridicau drepţi, până începeau să se adâncească în configuraţii complexe de colonade întrepătrunse. Nici o uşă sau fereastră nu le întrerupea netezimea. Un portal dădea într-o curte. Brodersen îşi conduse camarazii prin el. Şi acolo, natura se străduia să-şi reintre în drepturi. Rădăcinile nu spărseseră pavajul sau fundaţiile (încă), dar plante mărunte împodobeau toate colţurile unde se adunase praful, iar cârceii se căţărau pe pilaştrii răsuciţi. Dintr-o galerie îşi luă zborul o fiinţă, avea cuibul acolo?

Nou-veniţii nu-i dădură nici o atenţie. In mijlocul curţii se înălţau două statui.

Piedestalurile erau din piatră, iar sculpturile din acelaşi (?) material durabil ca al faţadelor. Unele tuşe realiste inspirau convingerea că statuile reprezentau portrete. Entităţile înfăţişate aveau o statură de două ori cât cea omenească, ceea ce putea fi o deformare artistică, deşi Brodersen bănuia că era realitatea. Nuditatea le dezvăluia a fi de două sexe (probabil, spuse Fidelio, iar Brodersen îşi aminti că citise despre o placă aşezată pe primele aparate trimise de om în afara Sistemului Solar). Bipede masive, cu picioare scurte şi braţe lungi, aveau trei ochi, dar în rest feţe plate, fără cioc. Erau acoperite cu un inveliş albastru, nici păr, nici solzi şi nici pene... Şi descrierea

înfăţişării lor putea continua.

În mâinile cu patru degete, unul ţinea ridicate un ciocan şi o inconfundabilă secure de lemn, iar celălalt, o bucată de piele sau pânză cu pictograme (sau hieroglife, sau…). Indiferent cât de străine erau formele, poziţiile lor exprimau linişte.

După o tăcere prelungită, Caitlín murmură:

— O soartă bună vouă, locuitori ai Pandorei.

— Sau, cumva, or fi Ceilalţi? întrebă Dozsa, cu glas la fel de şoptit.

Brodersen clătină din cap:

— Mă îndoiesc. Ceilalţi construiesc maşini grele cât nişte luni, din materie stelară, pentru a traversa universul, atât prin spaţiu cât şi prin timp. Nu şi-ar bate capul cu aşa ceva.

— Nu s-ar putea ca pandorienii să fie ucenici ai Celorlalţi? se întrebă Caitlín.

Dozsa deveni pragmatic:

— Ăştia sunt pandorieni? De unde putem şti?

— Cred că sunt, negreşit, răspunse Fidelio. Au anatomia tri-optică şi patru membre. Trăsăturile ca membrana dorsală şi ciocurile în locul fălcilor aparţin fără-ndoială animalelor primitive, din care au evoluat formele superioare ale epocii prezente.

Ca şi cum mamiferele cu placentă ar fi murit, sau ar fi evacuat Pământul, iar peste câteva epoci s-au impus noi specii, ai căror strămoşi au fost ornitorincii, reflectă Brodersen. *Sau şopârlele, ori viermii.*

— Ei, hai să aruncăm o privire, propuse el.

Trebuia să existe o cale de intrare în clădiri, dar străinii nu găseau nici una.

— Se întorc la intervale regulate şi smulg buruienile din zona asta, arătă Brodersen. Altfel, ar fi blocată.

— Cât de des, însă? întrebă Dozsa.

— Ca să estimăm asta, răspunse Fidelio, ar trebui să cunoaştem ritmul de creştere. Ne-ar fi necesar un an sau doi ca să aflăm. Iar atunci, n-am putea decât să deducem. Zece ani? Douăzeci? V-aţi putea stabili voi înşivă aici, gravitaţia corespunde necesităţilor organismelor voastre, dar îmi imaginez că n-aţi putea trăi în sălbăticie.

Caitlín tresări şi îl îmbrăţişă. Îi rămăsese mai puţin de un an. Înainte de a ceda din nou impulsurilor curiozităţii, betanul îi răspunse timp de-o clipă, cu mişcări din mustăţi şi spasme ale

cozii.

— Nţ, negă încet Brodersen. Nu pare practic. Eu mă gândisem să lăsăm un mesaj, eventual gravat pe o placă de oţel inoxidabil, pe care s-o punem lângă statuile astea. Simboluri care să însemne... ăă... citez: „Ne-am rătăcit, plănuim să bâjbâim prin porţi după porţi, conform unui sistem cutare-şi-cutare, dar vă rugăm să veniţi după noi."

— I-ar da vreo atenţie? întrebă provocator Dozsa.

— Tu nu i-ai da? i-o întoarse Caitlín, pilotul dădu din cap. Dar cum să-i facem să înţeleagă? îl întrebă ea pe Fidelio.

— Nu percep nici cea mai vagă idee, recunoscu betanul. În opt ani de relaţii intime cu expediţia voastră, am realizat foarte puţină înţelegere reciprocă. Şi se pare că speciile noastre se aseamănă între ele mai mult decât majoritatea celorlalte.

O vreme, stătu sprijinit în picioare şi coadă, siluetă prelungă şi graţioasă, ca de mahon, printre zidurile viu colorate, fierbinţi asemeni unui cuptor. Ghearele şi membranele unei mâini superioare i se strânseră peste bot, în timp ce-şi ţinea împreunate vârfurile degetelor de la ambele mâini inferioare.

— Nu, spuse el într-un târziu, hârâind şi piuind în spaniola care, probabil, îi producea dureri de gât, nu simt nimic. Amintiţi-vă, dacă mergeţi mai departe, o faceţi cu riscul de a ieşi într-un loc pustiu. Pandorienii nu sunt Ceilalţi. În cazul că nu-i cunosc pe Ceilalţi – de ce i-ar cunoaşte neapărat, spre deosebire de semenii voştri sau ai mei? — chiar dacă vă pot traduce apelul, ar trimite un echipaj în urma voastră cu acelaşi risc. Caitlín, femelă a iubirii, ai ordona aşa ceva?

Rămase mută.

După încă un timp, Fidelio continuă:

— Din partea mea, sunt perfect dispus să înot împreună cu bancul. Puteţi alege să rămâneţi, cu speranţa de a primi ajutor înainte să vi se termine proviziile. Sfatul meu, care ar putea fi greşit, este să căutaţi mai departe. Dar judecaţi voi singuri, dragi prieteni.

— Nu! izbucni Caitlín, în engleză. O fiinţă a apelor ca el să moară pe planeta asta mumificată? Dacă nu poate primi marea înapoi, măcar să aibă stelele! Brodersen zâmbi trist şi-i puse o mână pe umăr.

— Mi-ai luat-o înainte, iubito, îi reproşă el. Şi eu voiam să spun acelaşi lucru.

În situaţia dată, nu mai puteau face nimic, iar căldura îi istovea. Urmau să aibă şi arsuri, mai rapide şi mai crude decât cele de pe Pământ, dacă nu erau atenţi.

— Deocamdată, plecăm, îi spuse Brodersen lui Rueda prin radio, ne odihnim câteva ore în navetă – să ţii deschis aerul condiţionat, m-auzi? – şi ne gândim ce avem de făcut în continuare. Poate-ar trebui să cercetăm prin jurul terenului de aterizare, în cazul că mai descoperim câte ceva. Poate ar fi cazul să meşterim scări, ca să ajungem la arcadele alea de sus. Sau poate, cel mai bine e să decolăm imediat, deşi eu personal n-aş dori. Oricum, ajungem la tine imediat.

— Vă aştept cu mâncarea gata, promise Rueda.

Grupul ieşi prin portal, în ordine întâmplătoare, pornind peste o porţiune mai mult sau mai puţin degajată de vegetaţie proaspătă, separată de liziera virgină. Soarele cel verde strălucea arzător, vântul răsuna.

Fidelio ţipă sonor. Niciodată nu mai auziseră oamenii surprinderea şi suferinţa exprimate de un glas betan.

Brodersen văzu nişte tije zburând din pădure, scurte, groase, cu aripioare la coadă şi vârfuri metalice cu câte trei ţepi.

— Culcat! mugi el, trântindu-se primul la pământ. Puşca mârâi, ciuruind pădurea, smulgând bucăţi din tulpinile ei devenite dintr-o dată coşmareşti şi împroşcând cu gloanţe printre ele.

Îi răspunse un lung urlet modulat. Din ascunzătoare săriră în picioare două fiinţe. Ulterior, Brodersen avea să afle că Pegeen prinsese ocazia de a întoarce camera spre ele. Pentru el, era inutil. Le văzuse cu deplină claritate şi n-avea să le uite câte zile va trăi.

Erau bipede, zvelte, ajungându-i până la piept. Aveau capetele cu trei ochi şi cioc, mâinile cu câte trei degete la distanţe egale, picioarele ca nişte copite, aripioare dorsale şi o culoare brună. Purtau pantaloni scurţi, într-ale căror cingători erau înfipte un cuţit şi o toporişcă. Unul strângea în mâini un fel de arbaletă. Celălalt fusese rănit, dintr-un braţ îi curgea sânge negru.

N-au atacat, ci au sărit spre dreapta, dispărând, cu ţipete. Brodersen trase spre cel mai apropiat.

— Nu! strigă Caitlín. Fug, s-au speriat! Dan, sunt inteligenţi! Brodersen îi lăsă să plece, dar mai trase o rafală spre pădure.

Dozsa i se alătură. La atacul acela participaseră mai mult de doi sălbatici. Nu se produse nici o ripostă. *I-am pus pe goană,* conchise Brodersen. *Cei doi care au fugit înnebuniseră de panică. Poate am ciuruit vreo câţiva. Sper.*

Dădu drumul trăgaciului. Se prăbuşi peste el o tăcere pârjolitoare, intensificată de vânt. Se ridică în poziţie ghemuită, privind în jur. Nu văzu nici un alt semn de pericol.

— Stai de pază, Stef, ordonă el. Dacă ţi se pare că vezi vreo mişcare, orice fel de mişcare, trage.

Se apropie de Fidelio. Betanul zăcea într-un lac de sânge. Al lui era purpuriu. Gâlgâia întruna din rana pe care săgeata de arbaletă i-o căscase în trup, între braţele superioare şi cele inferioare. O îmbibase deja pe Caitlín, care stătea îngenun-cheată lângă el, încercând să stăvilească şuvoiul.

Femeia se uită la Brodersen, în timp ce acesta se apropia.

— Nici o speranţă, spuse ea cu voce surdă. N-am nici usten-sile, nici cunoştinţe, nici timp. O arteră majoră, un organ vital...

Hemoragia scădea. La fel se întâmpla şi cu respiraţia aspră a lui Fidelio, care se linişti din lupta cu moartea.

Caitlín îi luă capul în poală. Ochii albaştri cătară spre ea.

— Fidelio, spuse, în spaniolă, mă auzi?

— *Si*, se auzi un scrâşnet slab.

— Fidelio, vom ajunge acasă. Şi-i vom ajuta pe semenii tăi să înveţe ceea ce au ei nevoie despre căile iubirii noastre, deşi cred că despre asta avem şi noi mult de învăţat de la ei.

— *Gracias...*

Brodersen abia îl auzi.

Caitlín începu să-l mângâie pe Fidelio în lungul blănii, cântând cu voce foarte înceată:

Dormi, puiul meu, căci albina roşie zumzăie-n tăcutul asfinţit.
Aeobhaill din stânca cenuşie vine să-nvăluie lumea în cânt vrăjit.

Li-l cântase copiilor lui Brodersen, străvechiul „Cântec de leagăn al Maicii Gartan". Era o melodie frumoasă.

Alend van och, *copile, bucuria inimii mele, dorinţa mea cea mare,*
Greierii îţi cântă cântec de leagăn, lângă focul ce moare...

Brodersen îi lăsă singuri şi, luându-şi toate măsurile milităreşti de prevedere posibile, se duse să cerceteze desişurile. Nu găsi nici un mort sau rănit, deşi petele negre şi umede îi indicau că nimerise nu doar o dată. Probabil că banda îşi luase cu sine victimele, ca orice trupă. Adună câteva arme aruncate, pentru a le examina mai târziu, şi se întoarse. Între timp, Fidelio murise.

După ce-l anunţă pe Rueda, copleşit, Brodersen comandă:

— Nu, stai unde eşti. Aici, spaţiul e prea strâmt pentru o asolizare sigură, mai ales când trebuie să pilotezi singur naveta aia. Ar trebui să te afli în deplină siguranţă. Dar dacă ai vreo îndoială, şterge-o! *Williwaw* e prea esenţial pentru supravieţuirea tuturor celorlalţi, ca s-o primejduieşti pe socoteala noastră.

Şi, după un scurt protest:

— Gura, dom'le, şi respectă ordinul!

Se întoarse spre Caitlín şi Dozsa:

— În regulă, să pornim. Tu mergi în mijloc, Pegeen. Priveşte atentă. Trage la cea mai mică bănuială. Vom sta în navetă până când *Chinook* e gata să ne primească.

Caitlín arătă, fără o vorbă, spre trupul căzut la picioarele ei. Brodersen clătină din cap:

— Nu. Nu putem, când e posibil să fim atacaţi pe drum. Şi nici după aceea nu voi organiza o misiune ca să-l recuperăm. Aş vrea să putem, dar... ai vrea ca prietenii tăi să-şi rişte vieţile pentru cadavrul tău? Nu-mi vine să cred că el şi-ar putea dori aşa ceva. Să mergem!

36

NAVA PORNI, îndepărtându-se de planetă, înapoi spre maşina T, pentru următorul salt. În primul schimb de noapte de după nenorocire, sala comună rămăsese nefolosită. Nimeni nu dorea să se uite la Pandora şi la soarele ei verde, nici să-şi mărturisească slăbiciunea propunând stingerea ecranelor. Perechi sau singuri, membrii echipajului se retrăseseră în cabinele lor.

Brodersen şi Caitlín îşi coborâră patul, fiindcă numai astfel puteau să stea cu adevărat aşezaţi unul lângă altul, rezemându-se de perne şi perete. Îşi puseseră pijamalele, ceea ce făceau rareori, şi-şi turnară două whisky-uri seci. Mâinile alăturate le stăteau înlănţuite.

Băutura se legăna în pahar. Brodersen trase o duşcă din focul şi fumul ei, apoi încă una, şi-şi văzu strânsoarea mâinii devenind mai fermă.

— O, Doamne, Pegeen, o, Doamne, gemu el. Iar am pierdut un membru din echipaj. *Eu* l-am pierdut.

— N-ai avut ce face, iubitule, răspunse Caitlín. Nimeni nu te condamnă.

— Doar eu!

Timp de o jumătate de minut, îl observă cum privea în gol, înghiţind aer, apoi îşi puse paharul pe un raft lateral şi îl apucă de bărbie, răsucindu-i capul spre ea:

— Acum, gata, Daniel Brodersen! se răsti. Îţi plângi singur de milă, asta faci, ceea ce e cea mai josnică stare din câte există.

Brodersen îi susţinu privirea severă, încadrată în părul despletit, de culoarea bronzului, înghiţi un nod şi dădu din cap:

— Mda... Ai dreptate şi-mi pare rău. A fost un şoc afurisit, dar ar fi trebuit să-l suport ca un bărbat.

Caitlín îl cuprinse cu braţul pe după gât:

— Nu, dragul meu drag, nici în privinţa asta să nu te simţi vinovat! Ai purtat o povară de care poţi, în sfârşit, să scapi — trebuie să scapi.

Îl sărută prelung, dar tandru, nu pătimaş.

Când se relaxară, oftă:

— La drept vorbind, nu mă prea agit pentru tine. Phil Weisenberg, însă, mă tem că e într-un hal fără de hal.

— Poftim? Mă rog, a sărit peste cină, dar o înfrângere ca asta îi poate tăia oricui pofta de mâncare.

Caitlín îşi muşcă buza:

— Nu l-ai auzit când m-a căutat ca să-mi spună că va lipsi. Nici nu l-ai văzut când ne-am îmbarcat, sau după aceea, când ne pregăteam de plecare... A, da, l-ai *văzut,* dar nu puteai observa; aveai prea multe pe cap. Este calm, eficient şi politicos ca un robot.

Brodersen se încruntă:

— E o veste proastă, cu siguranţă.

— Nu-ţi lua şi grija asta pe suflet, încă, inima mea, îl strânse Caitlín de mână. Lasă-mă să văd ce pot face eu. Sunteţi prieteni vechi, ştiu, dar bănuiesc că nu şi-ar deschide inima în faţa ta, numai ca să nu-ţi înmulţească problemele. Poate că pe mine mă va găsi o interlocutoare mai sigură.

— M-m-m... În fine, ai tu un dar al tău... Bine.

Brodersen mai bău puţin. Brusc, aspru:

— Poate ghiceşti tu de ce ne-au atacat dracii ăia.

Caitlín îşi căută cuvintele.

— Nu sunt draci, Dan, spuse ea apoi, pe un ton blând. Sunt fiinţe inteligente la fel ca tine şi ca mine, încă vânători, cărora nu le-am văzut de sus cele câteva locuinţe risipite prin sălbăticie, dar şi strămoşii noştri au fost la fel, nu cu foarte mult timp în urmă. O, ce mult mă bucur că, din câte se pare, nu l-am omorât pe nici unul de-ai lor.

— După ceea ce-au făcut?

— Gândeşte-te. Ce sunt? O specie evoluată din nişte animale inferioare, în ultimele câteva milioane de ani, după ce soarele s-a schimbat.

— Da, atâta lucru e evident.

— Gândeşte mai departe, Dan. Specia mai veche a plecat. Poate că s-au mai întors ocazional, din respect sau din vreo curiozitate tristă, dar de ce să fi înfiinţat baza aceea, cu capacitatea unei flotile de nave, de ce să fi construit clădirile acelea în stilul vechi şi lăsând pe loc imagini de-ale lor? De ce, dacă nu ca să-şi ajute succesorii? Ca să abolească ororile cele mai rele ale unui asemenea mediu. Să le dea noilor fiinţe evoluate ceea ce e de folos – cum ar putea fi fierul, pentru fabricarea vârfurilor de săgeţi pentru vânătoare – dar bucată cu bucată, poate la intervale de secole, ca să se deprindă cu folosirea pozitivă, nu nocivă...

Îi acoperi gura cu palma:

— Şşt, macushla, lasă-mă să termin! Presupun că vârstnicii călăuzesc întreaga cultură mai tânără, în dezvoltarea ei, sau toate culturile diferite care mai există pe sărmana Pandora. Şi mai cred şi că îndrumarea asta e cu atât mai înceată şi mai atentă, ca să nu ofilească spiritul şi geniul nativ, ci să le lase să înflorească singure. Asta ar explica, nu-i aşa, statuile – amintiri de la învăţătorii care revin o dată la câteva generaţii ca să-şi redeschidă şcoala — învăţători care, cred eu, fac tot ce pot ca

să nu devină zei.

În cele din urmă, totuşi cu mult înainte ca planeta să ardă şi mai rău, ar trebui să existe o civilizaţie pregătită şi capabilă să pornească printre stele.

Caitlín zâmbi, sorbi din pahar, îşi trecu buzele peste obrazul lui Brodersen.

— Nu ţi se pare rezonabil, iubitul meu?

— Păi... Nu putem decât să ghicim...

Brodersen îşi trânti şi el paharul pe raft.

— De ce naiba au tras în noi? scrâşni el.

— De unde-ar fi putut să ştie ce eram? Nici unul dintre noi nu arăta ca învăţătorii. Puteam fi demoni care le invadau cel mai sfânt altar. Sau puteam fi două noi soiuri de fiare, pe care să le omoare din prudenţă sau pentru carne. Fidelio a spus că, după părerea lui, ăsta e anotimpul adunării, al pregătirii pentru o iarnă înfiorătoare – adunarea nevestelor, a copiilor, a tuturor celor ce le sunt dragi. Putea să fi murit în Roată, pentru o cauză nedreaptă. Acum, s-a întâmplat numai din greşeală şi din dragoste.

— N-am prevăzut. Universul ne-a luat prin surprindere.

— Întotdeauna o va face, Dan. Ştii bine.

Brodersen dădu din cap, smucit, îşi goli paharul, îl puse jos şi se răsuci spre ea:

— Pegeen, faci ca viaţa să fie din nou frumoasă...

Se agăţară unul de altul, şi nimic mai mult. Când simţi că tensiunea i se risipea, îl îndemnă, cu braţele, să se culce. Brodersen închise ochii. Caitlín îl sărută pe pleoape. Se întinse lângă el. Curând, căpitanul adormi.

Nu băuse decât puţin whisky. Ridicându-se, porni să se plimbe desculţă, cu degetele înlănţuite strâns şi pe chip cu o nemulţumire crescândă. Cu timpul, după o privire spre bărbatul iubit, pentru a se asigura că dormea adânc, se duse la inter-comul privat şi formă un număr.

Din receptor se auzi glasul greoi lui Weisenberg:

—Da?

— Sper că nu te-am trezit, spuse ea.

— A, nu. Nu e o oră prea târzie.

Parcă ar fi vorbit o maşină.

— Ce este, Caitlín?

— Aş dori să te văd, dacă se poate.

Weisenberg ezită.

— E ceva urgent? Sunt obosit. Ţi-aş ţine o companie deprimantă.

— Lua-o-ar dracu' de companie! Fişa îndatoririlor tale profesionale nu cuprinde şi misiunea de a mă distra pe mine. Vreau să vin ca să stăm puţin de vorbă. Poţi să mă dai afară când pofteşti.

— Bine, dacă insişti.

— Îţi mulţumesc, Phil, dragule. Ajung acolo în două salturi cuantice.

Zăbovi doar cât să mai arunce un zâmbet spre Brodersen.

Ocolind coridorul, îl întâlni pe Leino. Complet îmbrăcat dar neîngrijit, bântuia cu o ţigară de marijuana fumegându-i între degete. Se opriră amândoi pe loc, stând nemişcaţi câteva secunde.

— Bună seara îţi urez, îndrăzni ea.

Privirea lui o măsură din creştet până-n tălpi. Pijamaua lui Caitlín era foarte subţire.

— Încotro te îndrepţi? o întrebă.

— Am treburi ce nu suferă amânare, Martti, şi-ţi cer scuze pentru asta.

Privi pe lângă el. Leino ridică o mână, ca pentru a o cuprinde, dar apoi o lăsă să-i cadă pe lângă trup. Caitlín se duse la uşa lui Weisenberg şi intră. Leino văzu.

După ce puse zăvorul, stătu o clipă în loc. Un singur tub fluorescent lumina încăperea, cu intensitate atât de redusă, încât ar fi putut să-l stingă complet. Ecranul de date, care putea afişa cea mai mare parte din moştenirea omenească, era întunecat. Weisenberg stătea în penumbră, cu umerii căzuţi, încheieturile mâinilor atârnând moi peste braţele fotoliului şi bărbia sprijinită în piept.

Ridică încet, încet capul.

— Bună, recită el. Îţi pot oferi ceva?

— Da, dar cred că nu alcool. Stai unde eşti, Phil.

Caitlín desprinse un scaun şi îl trase până în faţa lui, aşezându-se. Weisenberg îşi lăsă privirea să coboare la loc.

— Scuză-mă. Ţi-am spus că sunt obosit.

— Dacă era o oboseală sănătoasă, ai fi sforăit, se aplecă ea să-i apuce ambele mâini între-ale ei, cuprinzându-le răceala în căldură. Ce-i cu tine?

Weisenberg se sili să rostească fiecare silabă:

— Tu nu regreţi moartea lui Fidelio?

— „Regret" e un cuvânt schilod, în situaţia asta.

— Bine, atunci, consideră că... că îl plâng pe al doilea camarad pe care l-am pierdut.

Se cutremură un moment.

— Nu vreau să fac tapaj. Pur şi simplu, nu am talentul tău pentru...

Şi se întrerupse.

— Pentru? întrebă ea, blând şi inexorabil.

Weisenberg înghiţi în sec.

— Te rog... să nu mă înţelegi greşit... Nu vreau să te jignesc, Caitlín, nici nu mă gândesc că nu ai... simţi... la fel de profund... poate chiar mai mult... Dar tu ai... talentul tău... Ai să compui un cântec şi... vei exorciza... greul durerii... la fel cum ai făcut cu Serghei... nu? (Înghiţi din nou.) Aş vrea să-l aud, când îl vei compune. O să mă ajute.

— Nu, Phil. Nu voi face nici o lamentaţie pentru Fidelio.

Surprins, ridică ochii, privind-o lung.

— Nu s-ar cuveni, înţelegi tu. Nu l-am cunoscut, nu cu adevărat. Nici unul dintre noi nu l-a cunoscut, în afara celor de pe *Emissary:* Joelle Ky cel mai bine, cred, şi cât de mult, chiar şi ea însăşi? Eu, ce-aş putea spune despre el? Un rezumat sec al celor întâmplate. Nimic din ce-a fost al *lui.* Nu-i voi consacra un cântec care pentru mine ar fi mecanic. Fidelio merită mai mult de-atât.

— Nu prea te înţeleg.

Buzele lui Caitlín tresăriră.

— Mda, tu nu eşti bard. Noi suntem un neam ciudat.

Desprinzându-şi mâinile de el, dar nu şi ochii, se rezemă de spătar şi spuse:

— Gândeşte-te. N-ai fost zdrobit la moartea lui Serghei, deşi îţi fusese coleg de echipaj ani de-a rândul şi crezuseşi că umanitatea vă era comună amândurora, prin sentimente de prietenie şi înţelegere. Nutrim respect şi afecţiune faţă de memoria lui Fidelio; dar n-am fost apropiaţi de el, niciodată nu ne-a fost posibil, şi nici lui faţă de noi. Bine, putem să-l plângem, cum ai spus, Phil. Dar ai fi vrut să spui „jelim", ceea ce nu-i acelaşi lucru.

Weisenberg tresări, cu gura crispându-i-se.

— Uşor, dragule, uşor, îl temperă ea. De ce te temi? De ce să fii umil? Altceva te-a frânt pe ziua de azi, şi cred că ştiu ce anume.

Un nor subţire de furie începu să se adune în sufletul lui.

— Ascultă aici, ai venit cu intenţii bune, dar eu n-am răbdare pentru analizele de salon. Dacă mă scuzi, aş vrea să trag pe dreapta.

Caitlín ridică o palmă, chicotind:

— Îţi voi mulţumi dacă foloseşti corect limbajul profesiunii *mele,* Philip Weisenberg. Nu am intenţia să te analizez, nici în salon, nici în afara lui. Ceea ce-am spus e că se vede foarte clar care-i necazul, şi e unul care-ţi face cinste.

Weisenberg căscă gura, se stăpâni şi încercă să dea o replică. Înainte de a reuşi, Caitlín continuă, serioasă, luându-i din nou mâinile.

— Când şi Pandora ne-a trădat, şi încă într-un mod atât de hidos, obligându-ne să continuăm căutarea asta orbească, înainte, mereu înainte... deodată, n-ai mai suportat. Ai fost turnul forţei, permanent calm, permanent ferm, mai mult chiar decât Dan. Poate că n-ai avut pe umărul cui să plângi, deşi nu m-ar surprinde să aflu că l-ai avut, dar prezenţa ta simboliza curajul şi raţiunea, lucruri care, prin simpla lor existenţă, ne-au ajutat mai mult decât se poate spune. N-ai luat niciodată nimic de la noi, în felul tău calm, întotdeauna ne-ai dăruit.

Ei bine, ţie cine ţi-a dăruit ceva?

Acum, când te-a părăsit din nou speranţa de a reveni la familia care ţi-e atât de dragă...

Caitlín se ridică, aplecându-se spre el pentru a-l îmbrăţişa. Weisenberg deveni rigid şi încercă să se elibereze. Nu-l lăsă. Şuviţele ei de păr se rostogoliră peste tunsoarea lui soldăţească. Dintr-o dată, o prinse, îşi cufundă chipul în pieptul ei moale şi începu să plângă:

— *Sarah, Sarah!*

Ea i se lăsă pe genunchi, îmbrăţişându-l şi mai strâns, fără să tresară când strânsoarea lui deveni prea puternică.

Weisenberg se chinui astfel câteva minute, înainte de a face un efort să se controleze.

— Iartă-mă, Caitlín... n-am vrut să...

— Şşş, râmase Caitlín lipită de el. Nu e o lipsă de bărbăţie să plângi. Şi Ahile a plâns. Şi Cuchulain.

— Ştiu... dar... În cir-cir-circumstanţele actuale... e râu pentru moralul...

— Bine, dar aici suntem numai noi doi, Philip, şi n-am să spun nimănui. E secretul nostru, noaptea asta, al nostru.

Îl ascultă vorbindu-i despre soţia, copiii şi nepoţii săi. Când, în acel răstimp, picioarele lui Weisenberg amorţiră, Caitlín coborî patul, astfel încât să se poată aşeza unul lângă altul. Mai târziu, când capul începu să-i cadă în piept, ea îi propuse să se dezbrace şi să se culce. Weisenberg scoase un sunet jenat. Râzând, Caitlín îşi ascunse ochii în îndoitura cotului.

— Nu trag cu ochiul, îi jură ea. Să-mi spui când arăţi cuviincios. Vreau doar să te văd dormind profund. Weisenberg îi îndeplini dorinţa. După ce potrivi pătura în jurul lui, Caitlín, aşezată pe marginea patului, îl îndemnă să-i povestească mai departe. Între timp, îşi expuse şi ea părerea despre pandorieni. Weisenberg îi răspunse că ideea părea liniştitoare.

Totuşi, nu reuşea să aţipească. Încerca mereu şi se trezea cu o tresărire.

—Ţi-aş da o sticlă, un chiştoc sau o pastilă, îi spuse Caitlín într-un târziu, dar nu ţi-ar face bine la ora asta. Lor nu le pasă.

Se culcă lângă el, strecurându-se sub cuvertură.

— Hei! exclamă Weisenberg, când braţul ei îl cuprinse peste piept. Stai! Ce faci?

— Ai nevoie de îmbrăţişări, Phil, şi de oarece sărutări. Pe Sarah a ta chiar ar deranja-o?

—Ăă, ăă... nu, dar...

Făcu o grimasă:

— Eu sunt bătrân. Şi-s îngrozitor de obosit.

— Ţi-am cerut altceva decât să afli că nu eşti singur?

Întinzând mâna spre comutatorul din apropiere, Caitlín lăsă camera în întuneric. Apoi, începu să-l mângâie şi să-i murmure, ca o mamă unui copil, multă vreme. În sfârşit, Weisenberg respira calm. Caitlín încercă să se desprindă, cu atenţie. Încleştarea lui stărui, făcând-o să se strecoare la loc lângă el.

— Caitlín, şopti, pe jumătate treaz, pe jumătate prin vis.

Făcu dragoste cu el încet şi gingaş. După aceea, îi oferi şi alte câteva dezmierdări, apoi Weisenberg adormi de-a binelea.

Caitlín închise uşa în urma ei şi se întoarse spre cabina căpitanului. De după cotitura culoarului apăru Leino. In tăcerea îngheţată, paşii săi bocăneau zgomotos şi neregulat. Când o

văzu, se opri, îşi propti în şold pumnul stâng şi-şi duse mâna dreaptă la gură, ca să tragă din cea mai recent aprinsă ţigară cu marijuana.

— Ei, spuse el. Bună seara din nou. Ai petrecut o seară plăcută, domnişoară Mulryan, bănuiesc?

— Da şi nu, replică ea indiferentă. Phil şi cu mine am avut de discutat o chestiune importantă.

Leino înălţă sprâncenele. Ochii săi îi cutreierară silueta suplă, cu hainele în neorânduială.

— De discutat, repetă el. Da, văd. Şi care a fost subiectul?

— Martti, dragule, ai atâta minte ca să nu mă întrebi asta. Şi-aşa ne bucurăm de foarte puţină discreţie. Sau poate marijuana a întrebat? Câte chiştoace de-astea ai tras? De câte ore te-nvârţi pe coridorul ăsta circular?

Leino se burzului:

— Nu-s „dragul" tău!

— Atunci să te numesc duşman?

Caitlín făcu un pas mic spre el.Leino dădu să se retraga menţinându-şi intact spaţiul personal, dar încremeni. O mână a femeii i se aşeză pe ceafă. Ochii ei verzi îi capturară pe ai lui.

— Şi tu eşti lovit dureros, nici tu n-ai reuşit să-ţi regăseşti echilibrul, nu-i aşa? Dar ai ales o cale greşită, nu poate decât să-ţi înrăutăţească situaţia.

Leino îşi arătă dinţii:

— Şi ce cale propui *tu?* se răsti.

Îl privi un moment, înainte ca pe buze să i se aştearnă un surâs:

— Mă rog, răspunse ea, din adâncul gâtlejului, dă rezultate.

Se holbă la ea. Şoldurile lui Caitlín se unduiau, în timp ce-şi apropia mâna liberă de talia sa.

— Avem o treabă neterminată, tu şi cu mine, Martti.

Leino căută să bată în retragere. Caitlín îl ţinu strâns.

— Data trecută, erai surmenat, continuă ea. Poate nici n-ai habar cât de des se întâmplă aşa. Nu mi-ai dat nici o şansă de a te ajuta, nu tocmai, oricât de mult o doream. De-atunci, am dorit-o din ce în ce mai mult.

— Adică... vrei să zici...

Nu putu continua.

Caitlín îi smulse ţigara dintre degete şi o aruncă pe punte. Mocheta nu urma să aibă de suferit, iar dispozitivele de

curăţenie periodică adunau mucurile şi scrumul.
— Ţi-am spus, nu asta e metoda, Martti, iubitule.
Leino o strânse la piept.
...Nu peste mult, stătea rezemat pe pernă, în cabina lui, cu o expresie mulţumită şi aiurită. Caitlín se cuibărise alături.
— Aşa, acum vezi că am avut dreptate?
— Ai avut, murmură el. Sigur. Îţi mulţumesc, Caitlín.
Şi continuă, cu un mic efort, privind în gol printre pleoapele semiînchise:
— Îţi mulţumesc. Ăă, mă tem că m-am cam grăbit. Ai vrea să petreci restul nopţii aici?
— Exact asta voiam. Sunt o fetişcană nesătulă şi neruşinată, asta sunt.
Îl sărută. Leino răspunse viguros.
...Domniseră un scurt răstimp, se împreunaseră pentru a treia oară şi se odihneau rezemaţi de perete, la fel cum stătuseră ea şi Brodersen în urmă cu câteva ore. Cabina era caldă şi plină de mirosuri animalice. Se apropia dimineaţa.
— La noapte poţi veni la mine? o întrebă Leino. Ăă, nu vreau să mă bag peste Dan, sau aşa ceva, dar dacă poţi, ar fi minunat.
— Cât de tare vrei să vin? replică ea. Sunt convinsă că Frieda ar putea... Rânji.
— ...să-ţi găsească şi ţie un locşor.
O îmbrăţişă. Glasul lui trecu la dialectul Podişurilor:
— Nici n-am a o vorbi de râu pe Frieda, Caitlín, dar tu eşti de departe mai drăguţă şi, mda, mai plină de viaţă încă.
— A, bun, drăguţă, plină de viaţă; dacă asta-i tot, mă bucur.
— Cum? întoarse el capul, s-o privească.
Caitlín îi susţinu privirea:
— Păi, mă temusem că te-ai îndrăgostit de mine. Asta te-ar putea distruge.
Protestă, şocat:
— Dar sunt îndrăgostit, Caitlín!
— N-ai spus-o cu nici o vorbă, în seara asta... Stai, te rog. Lasă-mă să termin. Nu-s câtuşi de puţin rănită sau ofensată. Gândeşte-te cât de incomod ar fi, dacă m-ar dori fiecare bărbat în viaţă. Cred totuşi că mi-ai devenit un bun prieten, Martti, şi preţuiesc asta.
Îl îmbrăţişă, sărutându-l.
Leino abia dacă reacţionă. Când Caitlín îi dădu drumul, o

privi cu un fel de groază.

— Caitlín, inimioara mea, te iubesc mult, spuse el cu glas scrâşnit. După mine, eşti cea mai frumoasă dintre frumoasele ce-au existat vreodată.

Caitlín se îndreptă de spinare. Tonul ei îl biciui:

— Atunci, de ce nu m-ai putut avea până nu m-ai considerat o târfă?

Leino se înecă. Împungându-i pieptul cu un deget, Caitlín continuă:

— Ascultâ-mă, Martti Leino. Ţine mine că nu mi-aş fi dat atâta osteneală dacă nu ţineam la tine. Mi-e mai uşor să-ţi dăruiesc plăcerea şi să te las să te bălăceşti în îngâmfarea ta. Amândurora ne e mai uşor, fără-ndoială, atâta timp cât va dura călătoria asta. Dar s-ar putea să nu dureze până la mica noastră judecată de apoi. S-ar putea să găsim drumul spre casă. În acest caz, la momentul potrivit vei dori să te căsătoreşti, stai! Eşti cât pe-aci să spui că te vei căsători cu mine. Te previn că e imposibil, dar oricum nu contează. Cu siguranţă, îţi vei dori o soţie pe care s-o respecţi, o soţie de care să fii mândru.

Martti, *cum îi vei fi tu soţ unei femei pe care o respecţi?*

...După aceea, când au terminat cu strigătele şi durerea s-a mai potolit, au rămas tăcuţi. Caitlín îi şopti în scobitura dintre gât şi umăr:

— Oh, iartă-mă. Am judecat că trebuia să ţi-o facă cineva,s-o facă pentru tine, la un moment dat, şi cine ar fi fost mai potrivită dacă nu o colegă din echipaj? Cu atât mai mult, cu cât eu ştiu bine că vechile mentalităţi nu se pot schimba peste noapte, iar aici avem la dispoziţie săptămâni întregi, luni, poate chiar ani... Nu te teme, n-am să-ţi iscodesc sentimentele faţă de mama şi sora ta, şi mai ales faţă de Lis.

Leino tresări.

— Nu, dragă Martti, n-am s-o fac. Nu e necesar, nici decent, cred. O ştii deja, în creierul tău, nu trebuie decât să te convingi. Ştii că femeile nu sunt nişte sfinte ambulante, întinate pentru veşnicie dacă se lasă pradă aceluiaşi gen de patimi cinstite pe care le cunoşti. În sensul ăsta, nu ne prea deosebim de voi, şi nici voi de noi, în fragilitatea voastră.

—Caitlín...

— Soţia pe care ţi-o vei găsi s-ar putea foarte bine să prefere să nu fie a altuia decât a ta, cum a făcut până acum şi Lis faţă

de Dan. Nu e nimic în neregulă cu asta, dacă aşa doriţi amândoi. Dar şi ea are acelaşi drept la libertate, la libertatea de toate soiurile, asemeni ţie, şi dacă o declară, devine nu mai prejos, ci mai presus decât e. Da, libertatea poate însemna singurătate, poate fi înspăimântătoare, oricât de multe persoane o proslăvesc, în numele lor sau – ceea ce e cu adevărat înfiorător –într-al tuturor. Şi totuşi, mă gândesc adeseori că asta înseamnă să fii om. Orice altceva te poate pune alături de o fiară sau o maşină. Libertatea e numai a noastră.

— Noi... noi o agresăm...

— Într-adevăr. Nu suntem decât nişte maimuţe cărora li s-au dezvoltat prea mult creierele în comparaţie cu trupurile. Dacă-i vom întâlni vreodată pe Ceilalţi, s-ar putea să începem cu-adevărat să aflăm ce este libertatea. Între timp, hai să fim demni de ea, atât cât ne stă în putinţă.

Râse încetişor:

— Oh, auzi-mă cum predic! Martti, în curând va trebui să pregătesc micul dejun. Dar mai întâi, dacă nu eşti prea frământat –ceea ce e foarte posibil; sigur, mulţi băieţi ar păţi aşa, dacă nu eşti, aş vrea să-ncep să-ţi dovedesc la ce mă refer.

În cele din urmă, printre alte râsete din partea amândurora, îi spuse:

— Mda, mă rog, nu va suferi nimeni dacă acest mic dejun, doar acesta, întârzie cu vreo oră, două, nu-i aşa?...

Prin alte părţi ale navei, oamenii dormeau, Frieda şi Dozsa împreună, ceilalţi singuri: Brodersen şi Weisenberg, liniştiţi; Joelle adânc, sub efectul sedativelor; Rueda, răsucindu-se în aşternut; Susanne, cu un zâmbet ce i se ivea pe buze, se ştergea şi apărea din nou. Sub comandă robotizată, *Chinook* zbura spre maşina T.

37

ERAM UN COPIL al Poporului, iar tatăl meu, membru în Societatea Porumbului, un om respectabil, care niciodată şi în nici un fel n-ar fi căutat să se avânte mai presus de ceilalţi. Şi totuşi, într-a zecea lună dinaintea naşterii mele, într-o noapte când el şi prietenii lui se aflau în kiva, binecuvântându-şi morţii, mama mea a avut un vis ciudat. Se făcea că veniseră kaşinele şi, cu blândeţe, o duseseră în frumoasa lor lume de sub lume. Prin urmare, atunci când, stând îngenuncheată pe un preş,

susţinută de surorile ei, mi-a dat naştere, bărbaţii din Societatea tatălui meu — după ce fuseseră purificaţi cum se cuvine – au jucat anumite dansuri, au suflat fum sfânt din pipe şi s-au rugat.

N-au primit nici un semn, bun sau rău, aşa că m-au luat drept ceea ce eram, doar un băieţel, şi m-au înfăţişat soarelui. Mai târziu, m-am văicărit şi am dat din picioare, şi am adormit adânc, am fost legănat în braţele părinţilor şi neamurilor mele, am băut viaţa de la sânii mamei. Ea mă ducea în spinare, legat pe o scândurică-leagăn, în timp ce lucra pe parcelele cu fasole, dovlecei şi bumbac. Pe vremurile acelea, aveam capul strâns legat de lemn, pentru a-mi turti ţeasta şi a mă face chipeş. Curând, însă, am început să fac primii paşi, sub îngrijirea copiilor mai mari. Noi, copiii, jucam multe jocuri frumoase, rareori stricate de ciorovăieli şi lacrimi. Totuşi, cea mai veche dintre amintirile mele este despre un corb care a zburat pe-alături. Stăteam lângă marginea răpii; în partea cealaltă, peretele opus al canionului se căţăra din adâncuri cu sălcii, printre ienuperi şi cactuşi, pentru a se înălţa, în sfârşit, gol; printre toate acele culori verzi, închise sau prăfuite, stânca roşcată cu umbre albăstrii, arşiţa, lumina, nemişcarea şi mirosurile de răşină, toate sub un cer unde vederea se putea pierde pentru totdeauna: o, într-acolo s-a dus acea mândră făptură neagră lucitoare, în zbor!

Pueblo-ul nostru era clădit la jumătatea canionului, pe o platformă. Înălţimile de deasupra ne dădeau umbră, când ardea soarele după-amiezei. Nu eram nici cea mai mare, nici cea mai mică aşezare de pe acel podiş înalt unde locuia Poporul. Pereţii de chirpici erau groşi şi rezistenţi, de o asprime plăcută la atingere; încăperile dinăuntru erau întunecoase, dar comode în toate anotimpurile; între un etaj şi altul se aflau scări, şi le străbăteam tot timpul, mergând la muncă sau în vizite. Deşi făceam mare caz de buna creştere, îmi amintesc că era multă veselie.

Având în apropiere un izvor, îi urmam cursul până jos la râu, pentru pescuit, purificare sau cules de ierburi – sau, în vremea căldurilor, în căutare de răcoare, când cei tineri se zbenguiau pe grinduri de nisip, în timp ce vârstnicii îi vegheau într-o sobră voie-bună. Alte cărări duceau deasupra, unde creşteau recoltele şi tăiam lemne (nu înainte de a le explica arborilor nevoile noastre), vânam, drumeţeam până la alte pueblo-uri, căutam

uniunea cu spiritele, în vis sau meditaţie. Acolo, în nopţile senine, aşa cum erau majoritatea nopţilor, omul vedea stele fără număr, mai multe stele decât întunecime, împânzite prin jurul Şirei Spinării Lumii. Când era lună plină, splendoarea se înceţoşa, dar pe pământ se aşternea o lumină tainică.

Da, Facerea era plină de lumină. Chiar şi cele mai puternice furtuni, cu ruperi de nori, bubuiau precum ardeau. Până şi morţii, pentru care ne sfărâmam cele mai reuşite ulcioare ca să-i îngropăm alături de ele, până şi morţii noştri vedeau strălucire, în lumea de sub lume, sau când reveneau la noi nevăzuţi.

Creşteam, an de an. Pentru început, am ajutat la supravegherea plozilor abia înţărcaţi. Mai târziu, am lucrat la cultivarea porumbului, acesta fiind un drept al bărbaţilor. Şi mai târziu, am început să car poveri şi să mânuiesc uneltele prea grele pentru femei. Îndrumat de cei mai mari ca mine, am pornit la vânătoare, tăiat de lemne, în călătorii; luam parte la ceremonii potrivite cu anii mei; în acest fel, am învăţat ceea ce trebuie să ştie bărbatul.

În afara câtorva sarcini peste măsură de grele sau plicticoase, ne plăcea tot ceea ce făceam. Cât despre cele ce nu plăceau nimănui, pe lângă răsplata de a şti că prin facerea lor ţineam pueblo-ul în viaţă, le îndeplineam cu câtă râvnă ne stătea în putere. Astfel, ca s-o numesc numai pe una singură, când femeile măcinau porumbul pe care-l aduseseră bărbaţii (după ce făceam curăţenie în clădiri pentru ca porumbul să fie fericit că intra), ele ţineau o şezătoare, tăifăsuind peste pive, în timp ce, din uşă, un bărbat le cânta la fluier.

Pe măsură ce mi se lungeau membrele, toţi au observat cât de mult moşteneam înfăţişarea mamei mele, şi nimic de la tatăl meu. Acest lucru a stârnit câteva bârfe printre cei mai înguşti la minte. S-au stins, fiindcă Poporul priveşte faptele dintre bărbat şi femeie ca pe nişte lucruri obişnuite, nu sacre. (Totuşi, nimic din ce-i bun nu e profan.) Tatăl meu a fost doar de acord că acesta era un semn să nu intru la vârsta cuvenită în Societatea lui, ci în cea a unchiului meu. Oricum, acesta ar fi fost deznodământul, întrucât noi socotim descendenţa şi moştenirile pe linie maternă.

Indiferent ce s-a întâmplat de-atunci, nu pot şi nu voi vorbi despre ritualurile mele iniţiatice, decât că s-au încheiat jos în *kiva,* când spiritele s-au înălţat din *sipapu* să ne binecuvânteze.

Atunci, am intrat în Societatea Ierburilor. Acest lucru m-a făcut să petrec ani de zile cu studiul plantelor care pot tămădui, care fac rău, care alungă durerea, care dau aromă, care provoacă vise sucite şi trebuie să fie evitate, şi cum să se consume fiecare plantă cu respect şi iubire.

Între timp, m-am căsătorit, mi-am întemeiat o gospodărie, am început muncile soţului. Soţia mea era o fetişcană de familie bună, care a devenit foarte repede mai minunată pentru mine decât răsăritul lunii sau mugurii de yucca. Iar când mi-a dăruit primul copil, să-l duc în braţe şi să-l înfăţişez soarelui...!

Nu cunoşteam numai bucurii, desigur. Unii dintre noi erau schilodiţi, alţii se îmbolnăveau şi nu-i puteam vindeca, mulţi mureau încă de tineri, iar în cel mai bun caz îmbătrâneam, cu dinţii tociţi până la gingii, cu carnea topită, pradă orbirii şi surzeniei, până nu mai eram de nici un folos. Cu oricât de multă bunătate îi îngrijeau copiii şi nepoţii pe bătrâni, amintindu-le cum îi îngrijiseră şi ei pe nou-născuţi, poate că acest lucru era cel mai dureros.

Sufeream mai multe atacuri din partea nomazilor de sub podiş. Aceşti târâtori prin salvie, fraţi cu coioţii, aveau arcuri mai puternice decât ale noastre şi trăiau numai pentru război. Pe vremea mea, au capturat un pueblo, au torturat de moarte bărbaţii pe care nu-i uciseseră în luptă, au siluit femeile înainte de a le lua cu ei şi au lăsat copiii să se ofilească. Acest lucru ne-a amintit mijloace străvechi de apărare pe care le neglijaserăm; după o asemenea pedeapsă, am învăţat cum să înfruntăm un asediu până când foamea alunga hoardele sălbatice. Cu toate acestea, îmi amintesc de lupte îngrozitoare.

Nu numai sufletele lor colţoase îi făceau să ne atace. Îi îndemna şi nevoia. În zilele acelea, a lovit seceta. Auzisem despre doi ani fără ploaie la rând, iar legendele spuneau că fuseseră foarte grei. Acum, am numărat trei, patru, cinci... Ni se veştejeau recoltele, seminţele nu încolţeau în pământul copt şi uscat, decât dacă aduceam necontenit apă... Şase, şapte, opt... Soarele ne pârjolea din cerul rămas fără culoare; pământurile se unduiau în canicula verii. Iernile erau uscate, tăcute, cu geruri amarnice... Nouă, zece, unsprezece... Împărţeam puţina mâncare pe care reuşeam s-o adunăm. Bătrânii şi copiii foarte mici piereau. Eu însumi am pierdut patru copii, doi sub ochii mei, doi în timp ce eram plecat să ajut la rugăciuni...

Chemătorul a venit la mine. Urma să plec spre lumea care nu se află sub lume, nici deasupra, nici dincolo, ci care este întreaga lume.

Pentru ceea ce a urmat, nu se găsesc cuvinte. Cum nici pentru o noapte cu o femeie iubită, sau o noapte în *kiva,* sau noaptea când mama ta îţi moare în braţe, nu se găsesc cuvinte. Eram fiecare zeu care trăise vreodată, şi înţelegeam tot ceea ce exista. Era frumos şi cumplit, mai presus de cele mai îndrăzneţe visuri. Mai mult nu-mi pot aminti în acest trup.

La sfârşit, Unul a spus ceva ce nu pot şti decât că însemna:

— Te vei întoarce la viaţă. Dacă doreşti, poţi uita ceea ce a fost Aici. Gândeşte-te bine.

Plutind în măreaţa pace, m-am gândit, până când în cele din urmă am spus:

— Nu, nu-mi lua ceea ce trebuie să fie.

Îmi amintesc oare un râs drăgăstos, care poate să fi fost şi un plâns?

M-am întors în sânul Poporului. Nu şi-au dat seama că lipsisem. Nu aveam cum să le-o spun. Eram în continuare bărbat, care se bucura de soţia lui, copiii rămaşi în viaţă şi prietenii săi, care-şi jelea răniţii şi morţii. Mă găseau ciudat, datorită răstimpurilor îndelungate pe care le petreceam acum departe de ei, sub stele.

Doisprezece ani, treisprezece... Ne ţineam de casele strămoşeşti, de mormintele ancestrale, la fel cum se agaţă lichenii de stâncă. Dar noi nu suntem licheni, mi-a trecut prin minte. Noi suntem Poporul. Iar aceasta nu e o lume fixată pe veci într-o singură armonie, pe care numai magia neagră s-o poată schimba. Greşim când spânzurăm de degetele mari, pentru vrăjitorie, bărbaţi şi femei care nu sunt decât prost-crescuţi. Am aflat că lumea se schimbă la nesfârşit, şi e mult mai întinsă şi mai diversificată decât ne putem noi imagina. O fi bine, o fi rău, dar e adevărat.

Dacă rămânem aici unde ne aflăm, vom muri. Trebuie să ne mutăm într-un ţinut mai bun.

Am vorbit, am profeţit, am tunat şi am fulgerat, m-am avântat mai presus de ceilalţi, şi am fost mustrat pentru asta. Am pornit de unul singur, adunând cunoştinţe despre pământurile unde am fi putut merge. Cu acestea la îndemână, puteam vorbi raţional cu Poporul. Am devenit şi un mare vin-

decător, ceea ce dovedea că mă aflam în graţiile kaşinelor.

Într-un târziu, i-am dus de-acolo.

Acum înflorim, în fiecare an construim şi mai mult la noul nostru pueblo, într-un loc unde vara e verde şi râul curge vesel printre bumbăcării. Refuz onorurile care mi se aduc, dar îmi revendic dreptul de a mă plimba singur oricând doresc, adică foarte adesea, ca să-mi eliberez sufletul dinaintea stelelor. Acolo se află Unitatea. Oare va veni din nou Chemătorul după mine, înainte de a muri, sau voi intra în pământ? Puterile m-au părăsit, iar ochii mi se împăienjenesc. Curând, nu voi mai fi ceea ce sunt acum, ci altceva, orice-o fi acel ceva. Fie să-i mulţumesc vieţii pentru tot ceea ce mi-a dăruit. Am fost Om.

38

SALT.

O spadă de lumină învârtindu-se; o maşină T şi o miraculoasă pereche de sateliţi în jurul ei, fundal înstelat. Nicăieri nu se vede nici un soare.

Încet – îi luă câteva secunde — Joelle îşi desprinse atenţia dinspre transcendenţa unei traversări spaţio-temporale în stare de holotheză. Nu avea nevoie să-şi concentreze vederea asupra spectacolului de pe ecran, putea percepe direct prin toate scannerele de la bord. Urechile ei auziră exclamaţia uimită a lui Brodersen, prin intercom:

— Iisuse Christoase, o, Christoase, *ce-i* asta?

Altfel, în sala computerelor domnea tăcerea. Imponderabilă în harnaşament, i se părea că e lipsită de trup. Totuşi, nimeni dintre toţi ceilalţi n-ar fi fost în stare să realizeze cât de deplin se integra cu universul. Datele o copleşeau; o rază fotonică gamma sau un câmp magnetic era la fel de real, la fel de imediat, ca orice imagine sau senzaţie tactilă. Asemenea unei persoane ajunsă pe neaşteptate într-un mediu necunoscut, îşi îndreptă asupra împrejurimilor simţurile multiplicate şi intelectul amplificat, încercând să înţeleagă.

— Joelle, se rugă Brodersen, ai idee unde am ajuns?

— Da, răspunse o fracţiune infimă din ea. La un pulsar. Voi avea nevoie de mult mai multe informaţii, desigur. Nu începeţi acceleraţia liniară. S-ar putea foarte bine să fie periculos să plecăm din vecinătatea maşinii. Înscrie nava pe orbită în jurul ei

şi aşteaptă noi ordine.
— 'ţeles. Aţi auzit cu toţii? Rămâneţi la posturi. Pregătiţi-vă de manevră.
Căpitanul vorbea cu glas tremurat.
Pentru sarcina aceea simplă, nu aveau nevoie de ea. Instrumentele de navigaţie şi computerul din centrul de comandă, acţionat de Susanne, erau suficiente. Joelle se dedică din nou cosmosului.
Cunoştinţele soseau încet, de-a lungul orelor, în ambianţa aceea nepământeană. Făcea greşeli repetate, asemeni celor comise de oamenii obişnuiţi într-o cameră concepută să genereze iluzii optice. Forţele, energiile, atomii în stare liberă, ionii şi particulele subnucleare, toate aveau configuraţii şi comportamente ameţitor de diferite de ale tuturor celor cu care era deprinsă. Însăşi raza de lumină, îngustă, măturând noaptea şi stelele în interval de-o clipă, era hipnotică. Provocarea necunoscutului făcea ca sarcina să-i fie de trei ori mai miraculoasă.
În programe, în băncile de date, în propriile ei amintiri se afla o moştenire de la Fidelio. Cel mai bine ar fi fost să-l aibă în linking cu ea. Dar, începând să înveţe cum trebuia să folosească informaţiile pe care i le lăsase el, simţea că devenea egală cu fosta colaborare a amândurora. Într-un fel, Fidelio continua să fie prezent la bord, un duh în maşină şi în ea însăşi. Acest lucru îi dăruia o putere şi o linişte de care nimeni şi nimic altceva n-ar fi fost în stare.
Concept cu concept, Joelle construi o recunoaştere a ceea ce înconjura nava.
Chinook ajunsese într-un loc îndepărtat al galaxiei, pe acelaşi braţ al spiralei, dar cu mii de ani-lumină mai aproape de miezul învăluit în nori. Se deplasase şi cu câteva milioane de ani în viitor; acolo unde fusese S Doradus, în cel mai mare dintre Norii lui Magellan, se afla o nebuloasă luminiscentă. Corpul ceresc din acel loc explodase, el însuşi o supernovă, dar cu mult timp înainte ca ea să fi pornit la drum – pe vremea când umblau dinozaurii pe Pământ, dacă o asemenea afirmaţie avea vreun înţeles fizic.
Mai degrabă, explodase un soare gigant, împrăştiindu-şi majoritatea substanţei în spaţiu, spre hrana sorilor şi lumilor ce urmau a se naşte ulterior. Steaua neutronică era o rămăşiţă,

având două treimi din masa lui Sol. Gravitaţia o făcuse să implodeze, ajungând cu diametrul de numai vreo douăzeci de kilometri. În interiorul ei existau puţini atomi. În schimb, se găsea un ocean de particule elementare, pe cât de apropiate le îngăduia mecanica cuantică, interşanjându-şi mercurial natura între ele, la densităţi pe care omul le putea măsura, dar nu le-ar fi putut concepe niciodată.

O mică parte din materialul stelar, prins în monstruosul câmp magnetic pe care-l genera mişcarea de rotaţie, era aruncată în afară, printr-o pereche de spirale, până când viteza se apropia de cea a luminii. În continuare, această materie emitea radiaţii sincrotrone, sub formă de raze subţiri, slab dispersate, a căror fierbinţeală o egala în întregime pe aceea a lui Sol. Majoritatea aveau frecvenţe radio; lumina vizibilă reprezenta o infimă fracţiune din ea. Astronomii cu receptoare sensibile şi acordate adecvat, de pe planete îndepărtate ce se aflau întâmplător în calea razei, înregistrau o clipire de pulsar.

Ceilalţi îşi construiseră maşina pentru a orbita într-un plan perpendicular pe aceşti torenţi energetici, la distanţă de circa şaptezeci şi cinci de milioane de kilometri. Mai aproape, condiţiile ar fi fost mortale, gazele absorbite din spaţiu şi propria violenţă înlănţuită a stelei creând un vârtej de radiaţii dure. Joelle se întrebă de ce vectorul radial nu era mai lung, mult mai lung. În situaţia dată, de-a lungul „anului" său de 157 de zile, obiectul trebuia să fie agresat în repetate rânduri cu o furie care ar fi fost logic să-l distrugă, valorizând cu siguranţă orice navă care, incidental, ieşea chiar atunci prin poartă.

Nu. Îl încercuia un obiect uriaş, rotund. Joelle determină că perioada de rotaţie făcea ca obiectul să se situeze permanent între maşina T şi stea, în timpul unui tranzit. Nu era o situaţie stabilă; dar, fără îndoială, dispozitivul avea motoare robotice care-i ajustau traiectoria după necesitate. Era un scut.

Un alt obiect, mai masiv, juca de asemenea rolul de satelit al maşinii, într-un fel care, ţinând seama de compensaţiile ocazionale, îl plasa şi pe el după scut, când avea nevoie de protecţie.

— Şi ce naiba să mai fie şi *asta?* întrebă Brodersen cerurile.

El, Dozsa, Weisenberg şi Granville ieşiră cu *Williwaw* în explorare. Prin telemetrie şi transmisiuni audiovizuale, îi urmă şi Joelle. Fluxul de date ce se scurgea spre ea ar fi fost înnebunitor

de lent şi incomplet, dacă o holothetă nu s-ar fi aflat mai presus de nerăbdare. (Printre informaţiile primite, avea destule de observat şi analizat.) Totuşi, se afla alături de ei într-un mod mai strâns decât ar fi putut concepe Rueda, Leino, von Moltke sau Mulryan, care-şi încordau vederea şi auzul în faţa ecranelor. Înţelegând mai bine decât cercetătorii înşişi ceea ce găseau aceştia, Joelle le spunea ce să caute, cum, şi ce însemnau descoperirile lor.

Scutul era o carcasă curbă. Avea cam aceeaşi densitate medie cu aceea a cilindrului, fără îndoială, o forţă similară îl ţinea asamblat. Cu diametrul cam de cinci kilometri, putea intercepta uşor orice rază de cinci ori mai îngustă şi era destul de rezistent pentru a reflecta energia fără a fi avariat. Forma lui amplifica la maximum difuzia imaginii, reducând aşadar la minimum impactul asupra stelei. Accesoriile din jurul circumferinţei, unele greoaie, altele scheletice, generau probabil câmpuri pentru a devia particulele încărcate care, altfel, ar fi putut năvăli pe alături, abătându-se spre înăuntru. Un alt aparat, aflat în centrul feţei concave, era fără-ndoială motorul care corecta orbita. Joelle putea vedea toate acele forme într-un mod de care nimeni altul nu mai era capabil – căci nu erau cu adevărat descriptibile în grai omenesc – şi le putea aprecia rafinamentul.

Ceea ce vedeau Brodersen şi ceilalţi era cât se poate de impresionant: scoica albă irizată pe fundalul cerului negru, cu sclipiri nenumărate, dâra de strălucire arzătoare care se rotea în spate. Deşi pluteau în imponderabilitate, păreau să simtă efectul unor puterenormeacţiune,oricât de tăcut era hăul din jur, sfârâitul şi trosnetele receptoarelor radio le transmiteau zgomotele unui cosmos în plină activitate.

Joelle nu avea decât o idee vagă asupra fabricaţiei şi funcţionării acelui obiect. Ceilalţi cunoşteau legi ale naturii pe care nici un om sau betan nu le descoperise. Nimic surprinzător în asta. Dacă i-ar fi întâlnit vreodată, era convinsă că ea, holotheta, putea învăţa curând să... converseze... o, poate chiar să intre în comunitatea lor!

Brodersen îndreptă naveta spre satelitul opus.

—Te rog, spuse Caitlín, aproape cu sfială. Mănâncă sandvişul ăsta, bea-ţi laptele. Mori de foame, asta faci.

Sub cască, Joelle clipi din ochi. Nu-i era foame. Dar când

mâncase ultima oară? *Circuitele ar trebui să includă monitoare psihologice pentru mine,* îi fulgeră prin gând. *Da, ar fi un adaos interesant, deşi minor.* Hotărî să urmeze sfatul fetei şi întinse mâna după mâncare şi sticla compresibilă.

— Ar trebui şi să dormi, îndrăzni Caitlín mai departe. Arăţi ca moartea încălzită. Aminteşte-ţi cât de încet şi prudent înaintează naveta. Mai au multe ore până la destinaţie.

Întrucât nu se trezi cu capul smuls de pe umeri, continuă:

— Sincer, cred că e o greşeală să ai o ţâşnitoare de apă la îndemână, când eşti conectată direct la instalaţie. Ar trebui să ieşi din cuplajul ăla de câteva ori pe zi cel puţin.

În imponderabilitate, fără antrenament, inima mi se comprimă, circulaţia sângelui încetineşte, oasele mi se atrofiază. Nici una dintre admonestări nu părea autentică. Categoric, nu erau importante, decât pentru simbolizarea unui soi de apoteoză. *Ceilalţi nu au astfel de griji. Nu trebuie să se îndoape printr-o beregată fără chef şi să elimine reziduurile murdare.*

— Când termini, insistă Caitlín, lasă-mă să te conduc la cabina ta, să-ţi fac un mic tratament fizic, să te culc. Nu eşti de folos nimănui, dacă te prăbuşeşti de pe picioare. Când sângele nu mai circulă sănătos, nici creierul nu mai funcţionează bine.

Are dreptate, lua-o-ar dracu'!

— Foarte bine.

...Înhămată larg în aer, Joelle simţea picioare încleştate împrejurul alor ei, mâini frământându-i torsul sau flexându-i membrele, atingând-o pe toată suprafaţa pielii dezgolite. Caitlín era caldă şi elastică. Avea ciclu, ceea ce o făcea să miroasă mai pătrunzător. O şuviţă de păr rebelă se legăna pe lângă obrazul Joellei, gâdilând-o, cu un alt miros, curat şi proaspăt.

— Trebuie să recunosc că tratamentul tău e plăcut, spuse ea. Nici nu observasem cât de înţepenită eram.

— Pentru vârsta ta, eşti într-o formă mult mai bună decât meriţi, replică, mai îndrăzneaţă acum, Caitlín. N-o să dureze, însă, dacă nu exersezi regulat.

— Am făcut-o, dacă mai ţii minte, până am ajuns aici. În momentul de faţă, n-am timp de prisos.

Nu mă pot desprinde de splendorile din jur. Ce nevolnic de vie sunt în clipa asta!

— Ar trebui. Nu ne grăbim chiar atât de mult. Şi-ţi recomand şi o cură de bărbaţi.

Joelle se crispă.

— Iartă-mă, continuă Caitlín. Nu vreau să mă bag. Totuşi, tu şi Dan... Înţelegi cu adevărat, nu-i aşa, că nu sunt deloc geloasă?

Cum ai putea îndrăzni să fii geloasă, după cum te porţi? se gândi Joelle să-i arunce-n faţă. Hotărî că nu era cazul. Problema se dovedea de o supremă neînsemnătate. *În plus,* îi spuneau nervii şi glandele, *de vreme ce sunt scoasă din circuit, mi-ar plăcea să facă dragoste cu mine, nu, să mă reguleze, nimic altceva, eu stând pasivă.* Palmele şi degetele de pe spinarea ei o înfierbântau. *Sau creatura asta, aici, în cameră cu mine? Nu e înzestrată, desigur, şi fără-ndoială n-ar interesa-o, dar... nu! Christine, Christine! Nu!*

Caitlín se opri.

— Ce este? întrebă ea, alarmată.

— Nimic, tuşi Joelle.

— Nimic pe dracu'. Te-ai smucit si te-ai încordat de parcă ar fi trecut prin tine o mie de volţi.

Ocoli până ajunse faţă în faţă cu ea, la o lungime de braţ, agăţându-se uşurel de femeia mai vârstnică. Pe figură i se aşternuse deznădejdea.

— Dacă vrei să vorbim, să ştii că păstrez cu străşnicie secretele şi am cunoscut o mare diversitate de oameni. Astăzi, pe amândouă ne uneşte groaza de ceea ce i s-ar putea întâmpla lui Dan. N-ai vrea să-mi destăinuieşti mai mult?

Joelle scutură din cap până ameţi:

— Nu. Nu-i nimic, ţi-am spus. Dar termină masajul! Dă-mi o pastilă care să mă doboare pentru câteva ore. Trebuie să fiu lucidă când naveta va face contactul.

Cum Caitlín ezita, Joelle zbieră:

— E un ordin, nesimţito!

Nici o Christine. Nici un Eric. Nu mi-i pot permite. Mă dor prea tare. De ce să sufăr şi mai mult? Oricum e un epifenomen neînsemnat, la fel ca fantomatica lui soră, dorinţa, care-i mai este şi mamă. În Noumenon se găseşte pacea. El nu mă trădează niciodată. Fie el amantul meu, viaţa mea, cât timp rămân despărţită de Ceilalţi!

Al doilea satelit era un elipsoid argintiu, de aproximativ nouă pe cinci kilometri, cu axa principală în planul propriei sale orbite şi a maşinii T. O ocolea la mică distanţă de ultima baliză, mult

spre interior faţă de traiectoria scutului. Asemănarea unui obiect aflat la „pupa" cu obiectul din scoică confirmă opinia Joellei că acestea erau motoare pentru contracararea efectelor perturbatoare. Protuberanţele din alte locuri se dovediră mai greu identificabile, dar făceau parte fără îndoială din instrumente şi, poate, din echipamentele de comunicaţii. Majoritatea alcătuiau o dantelărie metalică, ici şi colo cu fosforescenţe sau reţele de culori ca nişte aurore, totul formând un spectacol fermecător în decorul stelelor.

O flanşă din jurul unui segment al satelitului prezenta curioase surfilări, precum şi aparaturi enigmatice.

— Ştiţi, spuse Brodersen, pariez că ăla e docul, conceput pentru a primi astronave de forme şi mărimi cât mai diverse.

Îmbrăcă scafandrul şi ieşi din navetă, zburând cu ajutorul unui reactor dorsal pentru a ocoli şi examina locurile. Metalele fiind neferoase, tălpile magnetice nu-i erau de nici un folos, aşa că-şi pusese pe deasupra o pereche de galoşi pentru mineritul în asteroizi, înveliţi într-un strat de adeziv. Prin camera din pumnul lui, Joelle vedea enorma curbă în stânga, iar în dreapta constelaţiile necunoscute, rostogolindu-se dincolo de capătul digului.

Glasul lui Brodersen trepida de emoţie:

— Spre ghinionul nostru, pe moment nu e nimeni aici, dar au fost şi vor mai fi. Locul ăsta dă senzaţia de *folosit.*

Nici una dintre instalaţii nu era prefect potrivită pentru *Williwaw.* Cu toate acestea, Brodersen găsi o nişă în care naveta putea să încapă. Probabil că una dintre maşinile de alături ar fi putut-o fixa, de-ar fi ştiut cum s-o acţioneze. Hotărî să-l lase de gardă pe Dozsa, care nu prea voia, şi-i conduse pe ceilalţi afară, pe jos şi cu rachetele personale.

Printr-o deschizătură cavernoasă de la „prova", se intra într-un tunel ce străbătea trei sferturi din lungimea staţiei (căci nu putea fi decât un gen de staţie spaţială). Pasaje mai mici duceau în lateral, ramificându-se iar şi iar. Toţi pereţii străluceau într-o lumină slabă, pe care spectrometrele o declarau înscrisă în apropierea gamei ultraviolete până dincolo de cea infraroşie... Pentru o cât mai mare diversitate de ochi? Nişte balustrade dădeau posibilitatea de a înainta prin tracţiune. La anumite intervale se aflau cadre ce puteau fi locuri de odihnă, cabine de observaţie sau...? Uşile, de toate contururile posibile, erau atât

de perfect îmbinate încât aproape nu se distingeau, şi nu se observa nici o modalitate de a le deschide.

— Fiecare locatar poartă cheia la el, îndrăzni Brodersen. O spusese fiindcă nu toate uşile prezentau aceeaşi opacitate argintie. Din cine ştie ce motive, unele erau transparente. Câteva nici măcar nu păreau să aibă o consistenţă materială, deşi, dacă erau alcătuite din câmpuri de forţă, reacţionau mai dur decât oţelul. Privind, fotografiind, înregistrând spectre, oamenii studiară vreo cinci ambianţe separate. Roşu-întunecoase, albastru-strălucitoare sau într-o tonalitate intermediară, moderată, luminile dezvăluiră o celulă austeră, o ceaţă învălătucită, o seră luxuriantă cu plante de nenumărate nuanţe prin care săgetau zburătoare ca nişte pietre preţioase, decorul holografic al unui ţinut pietros pe unde zbura praf galben pe sub un cer portocaliu, mecanisme în mişcare, şi privelişti mai greu descriptibile decât acestea. Atmosfera se dovedea a fi densă, medie, rarefiată, conţinând oxigen sau hidrogen în stare liberă, ori nici unul dintre acestea, la temperaturi variind între punctul de fierbere al azotului şi cel de topire a plumbului. În toate cazurile, ceea ce vedeau oamenii era neîndoielnic antecamera câte unui amplu complex de locuinţe, laboratoare şi Dumnezeu mai ştie ce. (Utilizatorii ştiau, ştiau şi Ceilalţi.) Brodersen spuse că, după convingerea lui, era inclusă şi o cameră centrifugală, în afară de cazul că le stătea la dispoziţie ceva mai elegant, în scopul ca vizitatorii să se poată bucura şi de puţină gravitaţie, dacă doreau.

Vizitatori! o înjunghie gândul pe Joelle. *O confrerie galactică de intelecte, culturi, specii, pe care Ceilalţi le-au găsit demne de interes şi le-au pregătit conacul ăsta. Nu ne numărăm printre ele.*

Durerea acestei revelaţii o depăşea pe aceea de a fi o femelă de neam omenesc. O izgoni şi-şi cufundă conştiinţa, botezându-şi-o, în tot ceea ce continua să descopere.

Căci, de fapt, apartamentele găsite pe rând în timp ce rătăceau prin labirint erau aproape neinteresante pentru exploratori. Ceea ce conta, ceea ce-i buimăci, era ceea ce se afla în mijloc.

Acolo, coridorul principal se dilata formând un spaţiu sferic lat de un kilometru. O reţea tridimensională de fire asigura accesul spre suprafaţa centrală. Pe aceasta erau amplasate

dispozitive cu contururi subtile, peste care jucau aure şi curcubee. Existau şi imagini ale spaţiului exterior, fără a fi încadrate în nici un ecran tangibil. Şi exponate.

Exponate... Nu erau tablouri sau diorame, ci imagini solide, în mişcare, formate din lumini ce nu se limitau la gama vizibilă pentru ochiul omenesc. Nu portretizau specii, fiind complet abstracte: forme, culori, mişcări. O linie, de exemplu, fulgera dând naştere unui punct, la rândul său inundat de un evantai de scântei. Cel mai realist dintre exponate reprezenta schematic pulsarul.

Sau, cel puţin, aşa bănuia Joelle. Aproape tot ceea ce vedea era neinteligibil, nimic decât dâre, perdele, vârtejuri, panglici, cataracte. Probabil că fuseseră destinate unor specii ale căror convenţii vizuale, poate chiar optici mondiale în întregime, erau total diferite de ale ei.Se concentră asupra celui care avea mai mult sens. Peste câtva timp, ajunse să aibă enorm de mult sens. Nu s-ar fi putut spune că aşteptase fiinţele omeneşti în special. Dar spaţiu-timpul trebuia să conţină o mulţime de fiinţe, pe lângă betani, care să-l perceapă şi să se gândească la el în moduri nu prea diferite de ale Joellei.

Oare Ceilalţi au pregătit toate astea spre folosul oricăror străini care dau buzna aici? Da, cred că aşa e.

Reprezentări ale atomilor, tabelul periodic al elementelor, stările cuantice şi schimbările lor... Nucleul de hidrogen 1 era o unitate de masă, linia sa de emisie neutră în spaţiu fiind o unitate de lungime, frecvenţa, o unitate de timp inversă. Între zero absolut, indicat de comportamentul moleculelor, şi fuziunea care, exact, forma deuteriul, scara termică era divizată în grade: douăsprezece la puterea a douăsprezecea. Variaţiile şi reiterările făceau ca prezentările iniţiale să-i fie foarte clare unui holothet.

Evoluau. Cu timpul, apăru demonstraţia modului de funcţionare a unui dispozitiv anume. Luai o tijă dintr-un suport şi atingeai cu ea anumite puncte luminoase, într-o anumită succesiune...

— Începe, îi spuse Joelle lui Brodersen. Căpitanul se supuse.

Porni sub forma unei transmisii de cifre binare. Progresară rapid spre a forma tipare recognoscibile. (Suficiente puncte da-sau-nu dintr-un spaţiu de coordonate descriau complet o imagine, un ton, o funcţie matematică...) În câteva minute, află

că trebuia să răspundă, şi o făcu folosind parabolica navei. Peste alte câteva minute, automatul îşi adaptase ritmul de emisie, întregul sistem de abordare,la limitările echipamentului ei şi caracteristicile sistemului ei nervos.

Singur în craniu, creierul acela ar fi putut avea nevoie de ani de zile pentru a începe, măcar pe dibuite, să înţeleagă. Holothet fiind, putea opera o sută de interpretări ipotetice pe secundă, verificându-le faţă de ceea ce ştia deja: şi astfel, sărind peste ramurile sterile, făcând să răsară altele noi şi să-şi dezvăluie puterea sau slăbiciunea, îşi croi drum în susul unui arbore logic, tot mai aproape de fructul adevărului. Nimeni din navă, poate doar Fidelio, n-ar fi putut înţelege cu adevărat ce făcea, iar duhul lui o ajuta să înainteze.

Totuşi, avu nevoie de câteva ore pentru a afla faptul esenţial, de câteva zile pentru a-l vedea cât de cât complet, într-atât era de incredibil. Pe pulsar exista viaţă, viaţă inteligentă.

Chinook se rotea în jurul maşinii T, ca un al treilea satelit. *Williwaw* revenise la nava-mamă. După ce investigaseră staţia cât de mult posibil, ceea nu însemna prea mult, şi începuseră comunicarea cu ea, care probabil era complet în coadă-de-peşte, Brodersen şi ai lui nu mai aveau mare lucru de făcut acolo. La un moment dat, Joelle îşi dădu seama în treacăt că, pe când ea căuta şi chema, colegii ei se comportau – cu ocupaţii de rutină, jocuri, intrigi, visuri, deznădejdi – ca paramecii într-un strop de apă de baltă.

Robotul staţiei o călăuzi până la contactul cu Oracolul, care era o creaţie a Celorlalţi, dar fără a fi un automat.

Cvasi-solidă, supusă vibraţiilor şi cutremurelor care o puteau despica, suprafaţa stelei neutronice se afla sub o atmosferă adâncă de şase milimetri. Acolo, la o greutate de trilioane de gravitaţii terestre şi densităţi ce reprezentau multipli şi mai mari ai celor de pe Pământ, nuclee goale interacţionau în moduri de neimaginat altundeva. Protoni, neutroni, electroni, neutrini, antiparticulele lor — elemente de ordin şi mai înalt, fugitive – mezoni de tot felul – barioni, leptoni, bozoni, fermioni – farmec, rotire, culoare, stranietate – fuzionând, fisionându-se, transformându-se unii într-alţii şi înapoi, orbitând scurt, formând ansambluri care puteau să dureze microsecunde întregi — materia stelei era la fel de multiplă, la fel de

diversificat-schimbătoare, precum gazele, apa şi praful ce ne-au dat naştere.

Viaţa nu este un lucru, ci o cale. Este o serie de întâmplări, este evoluţia sistemelor purtătoare de informaţie, este creştere, descompunere şi din nou creştere. Oriunde există posibilitatea, viaţa apare.

Când auzi, Caitlín spuse:

— Asta nu-i chimie. E alchimie.

Într-adevăr, structurile cu autoduplicare la nivel subatomic, nu molecular, se aflau dincolo de limitele fizicii cunoscute pământenilor sau betanilor. O dată ce-l întâlnise pe Oracol, însă, Joelle începu să înainteze foarte rapid spre înţelegere. În extazul mistic al acelei şi mai profunde intrări în Absolut, îşi pierdu suferinţa la fel cum se pierdu şi pe sine.

Nu putea dialoga direct cu locuitorii pulsarului. Aveau vieţile prea scurte. Câteva secunde, câteva rotiri ale cerului, şi o asemenea făptură microscopică îşi termina viaţa. Însă procesele din interiorul ei erau atât de repezi, atât de furibund-energice, încât acele câteva secunde cuprindeau mai multă percepţie şi experienţă, mai multă trăire, decât un secol omenesc. Pentru acele fiinţe, Joelle era la fel de inertă ca o piatră pentru ea însăşi.

Oracolul îi prezentă reluarea cu încetinitorul a câtorva vieţi. Joelle nu putu urmări decât simple crâmpeie, fragmente la întâmplare, din povestiri. Eroii îi erau prea străini. Dar ajunsese să vadă că fuseseră într-adevăr nişte eroi.

Explorând de-a lungul unui miliard de generaţii, au descoperit Fântânile de Foc, care erup magnifice în sus şi tot mai sus, dincolo de sunet. În ceaţa radiaţiilor care umplu lumea cunoscută lor, nu aveau conceptul de cer. Acum...

Erau munţi, mulţi dintre aceştia dăinuind ani întregi după socotelile omeneşti, cel mai înalt atingând între doisprezece şi treisprezece milimetri. Căutătorii cunoaşterii au pornit să urmeze parcursul Fântânilor de foc, urcând.

Au luat fiinţă dinastii de cutezători, părinte, copil, nepot, strănepot, care au trudit, au suferit, au riscat şi în cele din urmă au murit în marea aventură. S-au născut civilizaţii, au prosperat şi s-au destrămat, în timp ce urcătorii se luptau să meargă înainte, fiecare generaţie lăsându-i moştenire celei următoare o bază aflată şi mai sus. Mulţi dintre ei au pierit şi încă mai mulţi

au cunoscut disperarea când au ajuns la limitele atmosferei. Dar un grup dintre cei nedescurajaţi a învins şi a început munca la un tunel în sus, printr-un munte ales.

Peste un milion de alte vieţi, printr-o cupolă transparentă, o colonie ajunsă în vârf a văzut încotro se îndreptau Fântânile de Foc – a văzut stelele.

Să fi fost oare simplă dârzenie? se întreba Joelle. *Sau poate Oracolul le-a dat...însufleţirea... de a-şi continua strădaniile, de-a lungul echivalentului unei epoci geologice pământene?*

Îi lipsea limbajul pentru a pune această întrebare şi, în orice caz, se îndoia că Oracolul ar fi făcut o asemenea afirmaţie. Se afla mai presus de mândrie. Fusese conceput de Ceilalţi pentru a locui pe pulsar. Gigantic pe lângă localnici, virtualmente nemuritor, stătea la locul lui, care pentru ei devenise un altar. Conştient de sine însuşi, având o inteligenţă comparabilă cu a ei când se afla în holotheză, nu simţea totuşi nici un fel de singurătate, sau de plictiseală, niciodată; căci împărtăşea faptele, gândurile, înseşi vieţile entităţilor din jur. (Joelle specula despre cvasi-telepatie prin intermediul modulaţiei unor puternice forţe nucleare, dar vocabularul pe care-l avea în comun cu el era prea primitiv — un fel de limbaj al semnelor — ca să-l întrebe.) Îi sfătuia atunci când o doreau, deşi Joelle avea impresia că sentinţele lui erau în mod deliberat la fel de ambigue ca acelea rostite la Delphi, pentru a nu le provoca o pseudomorfoză care le-ar fi subminat maturizarea puterilor înnăscute. Înregistrase şi le oferea, la cerere, istorii întregi ale celor din neamul lor, ale naţiunilor dispărute şi izbânzilor uitate.

În primul rând, juca rolul de mediator între ei şi cei din afară. Mesajele circulau de la ei la staţie şi înapoi pe o undă medie purtătoare. (Raze quark?) Staţia le retransmitea prin felurite mijloace, inclusiv unde radio. Oracolul încetinea sau accelera transmisiunile, conform receptorului.

Astfel, prin intermediul lui, locuitorii stelei şi vizitatorii care ajungeau până aici pentru a studia steaua puteau să afle câte ceva unii despre ceilalţi. Poate că aceasta era măsura maximă în care acele fiinţe puteau ajunge să se integreze în fraternitatea cultivată de Ceilalţi. Sau poate că nu.

În sala comună, Brodersen se agăţă de o bară a mesei şi-şi privi oamenii. În spatele lui, un ecran prezenta razele rotitoare – tăişuri de sabie, ace de ceasornic – mai apropiate, mai lumi-

noase. Curând, scutul trebuia să stăvilească acel prăpăd.

— Nu mai putem rămâne aici multă vreme, le spuse el. Ştiţi asta. Încă înainte ca imponderabilitatea să ne producă vătămări ireversibile, vom fi depăşit o doză de radiaţii sigură. Intensitatea e prea a dracului de mare, iar mijloacele noastre de protecţie, inadecvate.

Putem să ne retragem la o distanţă sigură şi să aşteptăm, în speranţa că va veni cineva care să ne poată ajuta înainte de a muri de foame. Desigur, asta înseamnă să convertim nava la starea rotativă, nu se va mai putea propulsa niciodată. Totuşi, s-ar putea să renteze. Poate ne alegem cu un drum pe gratis până acasă.

Joelle, în ultimele câteva săptămâni ai vorbit al naibii de puţin. Ţi-am făcut pe plac, ştiind cât de aspră e munca ta. În comparaţie cu ea, învăţarea unui dialect betan din auzite e floare la ureche, sunt convins. Astăzi, însă, trebuie să ne prezinţi un raport. Îţi cer să-l expui în faţa tuturor, fiindcă ne priveşte pe toţi. În regulă, dacă eşti bună, începe.

Plutind lângă el, în faţa celorlalţi, Joelle îşi spuse istovită că vedea starea de şoc întipărită pe chipurile lor. *Arăt într-adevăr groaznic.* Oglinda îi înfăţişase părul devenit o coamă cenuşie slinoasă, ochii înfundaţi în orbite, cu cearcăne negre şi injectaţi, pe o faţă care era aproape numai piele întinsă peste oase, trupul costeliv şi îngălbenit, mâinile cărora le crescuseră unghii nepilite, şi care tremurau tot timpul. *Of, blestemată să fie această abominabilă came, care nu mă lasă să rămân în comunicare cu Oracolul!*

Făcu efortul să vorbească sec:

— E cazul să accentuez că schimburile mele de informaţii au fost rudimentare. În pofida augmentării computerizate, în pofida cooperării fără reţineri a interlocutorului meu, nu mi-au mai rămas destui ani ca să reconstitui limbajul complet. Şi nici decalajul de câteva minute al transmisiunii nu mi-a fost de mare folos. S-ar putea să fi interpretat complet pe dos unele lucruri, inclusiv datele cruciale pentru noi.

— Fără tine, nu ne-am afla nicăieri, replică Susanne Granville, ţinându-se de braţ cu Carlos Rueda.

Joelle îşi trase respiraţia.

— Bine, atunci, dacă ţineţi minte aceste rezerve... Ceilalţi au construit staţia fiindcă ştiau că speciile de călători spaţiali ar

dori să studieze o lume atât de unică.

Nu fac decât să ghicesc încrederea lor că, prin intermediul acestui studiu, atât locuitorii stelei cât şi cei din afară se vor maturiza puţin, se vor apropia mai mult de ceea ce sunt ei.

— N-am reuşit să aflu dacă Ceilalţi se manifestă în mod direct faţă de vreuna dintre speciile respective, dar am impresia că nu. Probabil că vin de unii singuri să asculte datele, biografiile, informaţiile pe care le-a pregătit pentru ei Oracolul.

— Deci, îi interesează, şopti Caitlín. Au dorinţa de a cunoaşte speciile din toate lumile. Ca să le iubească şi mai mult?

— Fără-ndoială, pe noi ne cunoşteau bine înainte de a fi programat acel robot al maşinii T din Sistemul Solar, spuse Frieda. Ce Oracol au amplasat pe Pământ?

— Nici unul de felul ăsta, evident, răspunse Brodersen. Continuă, Joelle.

— Un număr de societăţi avansate şi-au găsit drumul până aici, probabil prin încercări şi erori repetate, urmă holotheta. Trimit din când în când expediţii ştiinţifice. Nu există nici un program fix, şi nimeni nu vine prea frecvent. Amintiţi-vă în câte alte locuri trebuie să-şi împartă orice specie atenţia şi eforturile, o dată ce a învăţat drumurile prin câteva porţi. E foarte posibil ca una sau două să facă o vizită, în deceniul următor. Dar nu ştiu cum să ajungă la Sol, Phoebus sau Centram. De unde-ar şti? Nici chiar Oracolul nu ştie.

În tăcerea zguduită ce se lăsase, spuse grăbită:

— Am făcut progrese. Dacă am putea rămâne pe loc, în gama de comunicare, aş face şi mai multe. Oracolul pare dispus să-mi spună orice. Dar nu putem. Aşa că m-am concentrat asupra întrebărilor despre porţile stelare propriu-zise. Şi am primit câteva indicii.

Nu pot calcula unde şi când ne va scoate o anume traiectorie. Totuşi, pe baza celor aflate aici, pot face un calcul probabilist al magnitudinii şi direcţiei acelui tranzit. Mai important, pot estima destul de exact probabilitatea ca dincolo de poartă să se afle o altă maşină T.

Înţelegeţi, Ceilalţi continuă să le construiască.

Prin laringe i se rostogoli un mic râset.

— Cuvântul „continuă" e un exemplu clasic al zgomotului fără sens, nu? Scuzaţi-mă. Mi-am pierdut obişnuinţa de a mă limita la creierul meu natural.

Problema e că Ceilalţi nu lucrează la întâmplare. Cunosc ansamblul prea bine ca să facă aşa ceva. Îşi extind încontinuu frontierele – numai pentru cunoaştere, sunt sigură, nu pentru cucerire...

— *Pentru iubire,* şopti Caitlín, Joelle îi văzu mişcarea buzelor.

— ...şi se duc în locuri unde au cele mai mari şanse să găsească şi altceva în afară de vid. Nu uitaţi, trebuie să trimită materialele, poate şi uneltele, pentru a construi o nouă maşină T, înainte ca prima expediţie să se poată întoarce. Nu-i puţin lucru, nici chiar pentru ei.

Cred că, dacă vom călători de la o maşină la alta conform unui plan pe care pot să-l elaborez pe măsură ce ne deplasăm şi strâng tot mai multe date... dacă încercăm de fiecare dată să sărim cât mai departe posibil, într-o direcţie plauzibilă... cred că, în cele din urmă, acest drum ne va duce la frontiera unde se află *ei.* Ei înşişi.

Joelle simţi că o lua cu leşin. Avea senzaţia că-i era capul plin de nisip. Toate celulele din trup păreau s-o doară. Îşi lăsă umerii să cadă, în imponderabilitate, jinduind să doarmă.

Ca prin ceaţă, îl auzi pe Brodersen:

— Înţelege toată lumea pe ce miză jucăm? Cucoana nu garantează că vom găsi mijloace de transport de-acum înainte, la fiecare hop. S-ar putea ca sorţii să fie de partea noastră; dar, o dată cu fiecare repetare, şansele scad.

— Am putea rămâne aici, în stare de rotaţie, pe o orbită largă, propuse Weisenberg. Se pare că avem şanse rezonabile de a veni o navă înainte să murim de foame. Îndrăznesc să spun că civilizaţia care a produs-o ne poate sintetiza hrana şi nu va avea nimic împotrivă. Echipajul nu ne va putea conduce acasă dar, fără îndoială, am putea trăi o viaţă foarte interesantă pe planeta sa de origine.

— Vorbeşti serios, Phil? întrebă Caitlín.

— Nu. Am familie. M-am gândit însă că unul dintre noi ar trebui să susţină şi varianta rămânerii.

— Şi să lăsăm omenirea pe mâinile lui alde Ira Quick? mârâi Dozsa.

— Stai blând, îl potoli Brodersen. Avem timp să ne gândim şi la asta. Până atunci... Joelle, hai să îţi prescriem un tratament, începând cu vreo douăzeci şi patru de ore de somn.

Joelle abia îi remarcă îmbrăţişarea, când o duse pe coridor,

spre cabina ei, fără să dea prea mare atenţie nici felului cum îi şterse Caitlín sudoarea cu buretele de pe tot trupul, şi nici cum amândoi o înhămară în pat şi aşteptară până adormi. Pe când luneca în tenebre, gândurile îi stăteau numai la Oracol şi la cei care îl făuriseră.

39

SALT.

Stelele vizibile erau mai puţine la număr, ca într-o noapte pâcloasă pe Pământ. Cele mai strălucitoare erau în majoritate roşii, ceea ce sugera că se aflau aproape; câteva gigante răspândeau un albastru de oţel.

Un soare mare ardea între ele. Nuanţa sa oranj-sângerie stinsă nu necesita atenuări optice. Lentila zodiacală era imensă, deşi slab luminată, dar discul era lipsit de trăsături — fără pete, flăcări, protuberanţe, coroană – şi nu avea o margine fotosferică precisă, degradându-se în schimb, ceţos, în spaţiu.

Mai aproape şi mai mare la vedere, se afla o planetă în jurul căreia maşina T o orbita evident, într-o poziţie troiană relativ la un satelit natural mare. Şi aceste două corpuri cereşti iradiau o lumină ca de jar. Mărind imaginea, Brodersen văzu globul primar topit sub o atmosferă densă, înceţoşată de funingine. Sub ochii lui, un asteroid trecu prin câmpul vizual, negru şi accidentat, rostogolindu-se.

Joelle vorbi:

— E un sistem nou, în curs de coagulare. Energia soarelui provine din contracţie; încă nu are miezul suficient de com-primat pentru a începe reacţiile termonucleare. Spaţiul rămâne prăfuit, plin cu pietre de toate mărimile. Căzând pe planetele în formare, le încălzesc până la incandescenţă, sporindu-le totodată masa. Cred că cea din faţa noastră va semăna destul de mult cu Pământul.

Sau o fi chiar Pământul? se înfioră Brodersen. *Nu, e prea improbabil. Oricum nu are nici o importanţă practică. Nu vreau s-o cred. N-am să cred.*

— Cât timp va dura? întrebă el cu glas tare, fără nici un rost, în afara unei curiozităţi buimăcite.

— Poate cinci milioane de ani, până când soarele va intra în faza principală. Pe planetă, formarea scoarţei solide poate să

decurgă mai încet. Aş avea nevoie de mai multe date ca să-ţi ofer o estimare corectă.

— Regret. Nu pierdem vremea. Aici nu e nimic pentru noi.

Decât, Dumnezeule, o nouă întrezărire a gamei pe care circulă, în care trăiesc Ceilalţi. Să asişti la naşterea unui nou sistem — şi apoi, cu siguranţă, să-l urmăreşti cum evoluează, înfloreşte şi moare – pentru asta au deschis această poartă!

40

SALT.

— O-o-oh! răsună vocea lui Caitlín prin intercom. O, glorie, glorie!

Şi se frânse, într-un suspin.

Spaţiul era învăpăiat, stele şi iar stele înghesuite atât de strâns încât între ele nu mai rămăsese aproape deloc spaţiu negru, şi abia dacă se putea întrezări Calea Lactee. Strălucirea multora semăna cu cea a lui Venus sau Jupiter în fază maximă, văzute de pe Pământ. Majoritatea aveau culoare rubinie, dar unele ajungeau la un portocaliu bogat şi chiar la auriu intens.

Soarele lângă care ieşise *Chinook* avea aură albă, cu arcul lat de o jumătate de grad, sfâşietor de similar cu Phoebus.

— Unde suntem, Joelle? întrebă pe un ton brutal Brodersen.

Răspunsul ei exprima o anume nesiguranţă, o nuanţă de încântare şi... umilinţă?... care-i lipsise de mult.

— Ce frumos... Trebuie că ne aflăm în mijlocul unui nor globular, Dan. Vechi; n-au mai rămas aproape deloc gaze sau praf; membrele cele mai mari şi cu viaţa mai scurtă au ars demult, lăsând în urmă mai ales pitice, deşi mai supravieţuiesc şi cele de tip G, înrudite cu Sol... Hai să rămânem un timp, orice-ar fi.

Toţi au fost de acord. În plus (cine-ar fi putut să prevadă?) era posibil ca şi Ceilalţi să locuiască în mijlocul unei frumuseţi atât de regale. Începu programul de cercetări standard. Un timp, nava acceleră. Greutatea le dădea o senzaţie plăcută.

Studiile se terminară în câteva ore. Joelle adunase direct majoritatea datelor şi le interpretase. Soarele galben avea cel puţin şapte planete. Una dintre ele, îndepărtată de el la distanţă doar puţin mai mare de o unitate astronomică, părea să fie terestroidă şi, categoric, avea oxigen în atmosferă. Maşina T era

pe aceeaşi orbită, la şaizeci de grade mai în faţă. Nu exista nici o urmă detectabilă de comunicaţii în curs de desfăşurare.

Cu toate acestea, Brodersen decise:

— Vom arunca o privire. E o călătorie de vreo trei zile. Dacă nu de altceva, măcar ca să scăpăm un timp de zero *g.* Şi eventual să ne plimbăm printr-o lume ca acasă? întrebă cu nostalgie Susanne.

Noaptea.

În patul său, Leino o eliberă pe Caitlín din braţe şi se întinse pe spate alături.

— Ah-h, făcu el. Ce bine-a fost! Şi în stare de plutire e plăcut, dar, mă rog, suntem construiţi pentru câmpul gravitaţional, nu?

Caitlín se săltă în capul oaselor şi-şi aruncă braţele împrejurul genunchilor ridicaţi, cu privirea drept înainte. Şuviţele lucioase de păr i se rostogoleau pe lângă obraji, peste umeri. Pe pielea ei albă lucea slab o peliculă de sudoare; Leino prinse mirosuri femeieşti amestecate, de soare şi mosc, şi o senzaţie de căldură iradiind din ea. Avu nevoie de câteva minute pentru a-şi regăsi suficientă energie ca să-i observe tulburarea de pe faţă.

Se propti într-un cot.

— Ce te supără, *querida?* se interesă.

Caitlín continuă să privească spre perete, nu spre el.

— Nimic, răspunse ea cu voce joasă. Şi, într-un fel, totul. Nu e vina ta, Martti. A mea este.

Leino o bătu pe coapsa mătăsoasă:

— Îmi spui?

— N-aş vrea să-ţi fac rău de bunăvoie.

Leino îşi încordă muşchii.

— Dă-i dramul. Tu... Întotdeauna vorbeşti uşor, Caitlín, de obicei eşti veselă şi... În fine, m-am lămurit încet, cât de independentă şi, da, cât de deosebită eşti ca persoană.

Tăcere.

— Te rog. Poate reuşesc să te ajut. Ştii că aş străbate iadul desculţ pentru tine.

O văzu făcând un efort să se hotărască.

— Tocmai asta e problema, Martti.

— Hoy? se miră, şi se ridică şi el în şezut.

— În regulă, trebuia să ajungem şi aici.

Îl privi în ochi.

— Ai spus adevărul, gravitaţia e din nou binevenită, chiar şi pentru a face dragoste. Ar fi trebuit să-i dau lui Dan prima şansă.

Leino roşi.

— Ăă, dacă nu mă-nşel prea tare, în noaptea asta a luat-o pe Frieda. Au dispărut împreună, cel puţin.

Caitlín dădu din cap:

— Sigur, şi nu le port pică pentru asta. M-am bucurat într-adevăr pentru ea când a reuşit să-l atragă, acum vreo două săptămâni, după ce eu petrecusem foarte mult timp cu tine. Are un suflet bun, care merită o porţie rezonabilă din tot ce-i mai de soi.

Leino tresări. Caitlín văzu, îi puse o mână pe braţ şi spuse calmă:

— Am prejudecăţi, înţelege-mă. Îmi plac toţi cei de la bord; fiecare dintre voi aveţi câte ceva deosebit; însă pe Dan îl iubesc, şi mă iubeşte şi el.

După un moment:

— Nu l-aş fi neglijat atât de des, dacă tu nu aveai nevoie de ajutor. Asta e părerea mea despre tine, Martti Leino. A sosit timpul să revenim la normal.

— Doar nu vrei să mă părăseşti? Nu! *Te iubesc!*

Caitlín îi dărui o sărutare uşoară:

— Oh, nu. Cât timp va dura călătoria asta, vom face câte o tumbă ocazională, tu şi cu mine. Şi nici n-am să-ţi mai fac vreo favoare, din simplă bunătate sufletească. Am cunoscut aici destule plăceri.

Trăgându-se puţin mai într-o parte, continuă, din nou gravă:

— Dar eşti prea emotiv faţă de mine. Cinstit, ai devenit prea posesiv. Astă-seară, aproape că m-ai târât din sala comună, când eu mai aveam ceva de vorbit cu Phil şi o întâlnire nerostită cu Dan. Am considerat că era mai bine să nu provoc o scenă... Să nu fii supărat, dragule! A fost un chef plăcut. Totuşi, lucrurile de soiul ăsta trebuie să aibă un sfârşit, iar locul unde trebuie să înceteze este în tine însuţi.

Leino îşi bătu palma cu pumnul:

— Nu pot înceta să te iubesc, Caitlín.

— Nu, dacă n-ar exista ranchiuna asta cumplită, niciodată nu ne-ar trece dragostea, nouă, oamenilor, nu-i aşa? Dar focurile vechi ard mai blând decât se învăpăiază cele noi. De-am fi fost

acasă, curând ai începe să-i faci curte vreunei fetişcane foarte deosebite de mine. Ţi-am dovedit, îndrăznesc să cred, că putem fi amândoi vii şi civilizaţi, iar aceasta ar fi cea mai frumoasă amintire pe care aş vrea s-o păstrezi despre mine.

Dar, Martti, urmă ea, mângâindu-l cu vorbele, ceea ce-ţi trebuie ţie pentru toată viaţa e o femeie stabilă, o parteneră, un copac la umbra căruia să-ţi întemeiezi căminul. Cum e Lis; cum e mama ta, sunt sigură. Trebuie să te-ajut să scapi, să nu faci o fixaţie pentru mine. Asta o să se întâmple, în caz că expediţia noastră mai durează multe luni, dacă nu suntem atenţi şi prevăzători. Atunci, s-ar alege praful de destinul de familist pe care ţi l-a sortit natura. Eu nu pot fi pentru tine nimic altceva decât o prietenă care, întâmplător, e de sex opus. Sunt o lupoaică singuratică.

— A, mi-am învins destul de bine gelozia faţă de tine, cred... Caitlín zâmbi.

— Nu ăsta e principalul lucru la care m-am referit, scumpul meu. Am picioare neastâmpărate. Nici chiar Dan însuşi nu mă poate ţine pe loc, în Eopolis. Tu ai nevoie de o soţie, nu de o amantă rătăcitoare.

Îşi aruncă picioarele peste marginea patului:

— Martti, ştiu prea bine că nu ne putem rezolva aşa cum se cuvine problemele într-o oră de discuţii. Vom avea nevoie de răbdare, reflecţie şi grijă.

Se ridică.

— Întâi şi înainte de toate, ar trebui să devenim prieteni – să ne relaxăm – să călcăm în picioare orice lăstar de melodramă crescut între noi, dar să ocrotim orice floare a comediei ce poate răsări, căci asta suntem noi, oamenii, nişte animale comice, nu-i aşa? Ne-a mai rămas o sticlă de whisky aproape plină, din câte-mi amintesc.

...Când se culcară la loc, puţin cam piliţi, dar destul de destinşi ca să poată glumi, Caitlín îşi struni sonadorul, remarcând:

— Mda, nu te-aş da afară, nu cât timp călătorim, n-ai grijă. Ar însemna să irosesc jalnic un talent splendid. Trebuie pur şi simplu să-ţi dai seama că *sunt* o hoinară înnăscută... Mai ţii minte cum m-ai tachinat în legătură cu „Cântecul ieşirii", cum că ar fi rostit de un bărbat, lucru complet fals, şi ţi-am spus că-ţi arăt eu ţie în următorul? Ei bine, l-am compus pe următorul,

exact pentru tine.

Referirile la seara pomenită de ea nu-l mai chinuiau.

— Te-ascult, o invită el.

Caitlín rânji şi începu:

În spaţiu am pornit, cătând necontenit. De nici o lume nu pot fi aleasă.

Şi cum m-avânt, un cântec am să cânt, Despre băiatul ce-am lăsat acasă.

Cel mai iabraş şi cel mai pătimaş,
Băiatul cel ce-n urmă l-am lăsat.
O, ce comoară, stelele de pară
În veci mi-or aminti de-acel băiat.

Frumos era băiatul, şi rar ne este datul
Aşa de vesel duh să se-ntâlnească,
Nu era blând deloc, dar săruta cu foc,
Şi nu-l puteam face să obosească.
Oricând mă-nneguram, pe el îl căutam,
Să-i cer să-mi şteargă negura de plâns.
Torceam, din pumn dădeam, curând ne răsturnam,
Şi-n tot ăst timp, mă ţinea-n braţe, strâns.

Ne-am luat adio greu, era-ntr-o zi când eu
Că puţintel am plâns, mărturisesc.
Şi chiar dacă e cel mai bine s-ai un ţel,
Somnul, în dese nopţi, nu mi-l găsesc.
Deci, bune domn, astfel, poţi bănui de fel,
Nutresc nădejdi c-am să-mi găsesc bărbat
Unul doar, doi, aşa, dar şi pe dumneata,
Precum băiatul cel ce-n urmă l-am lăsat.

Noaptea.

— Eşti nefericit, Dan, spuse Frieda.

— Hm? Nu, nu, de ce-aş fi, după cât ne-am muncit aicea?

Brodersen îşi împinse braţul în ea. Arcuindu-şi spinarea, femeia îl lăsă s-o înhaţe de mijloc.

— Mi-o luase mintea razna. Iartă-mă.

— O luase razna departe, şi într-un loc deloc bun. După cum

ţi s-a căscat gura, şi după liniuţa aia dintre sprâncene...

Îi mângâie cu degetele ridurile de pe faţă. Îngrijorarea făcea să-i pălească albastrul ochilor.

Brodersen încercă un zâmbet:

— Mă rog, eu sunt Bătrânul, ştii. Grijile navei sunt o boală profesională. Ajută-mă să mi le alung.

Capul ei blond se clătină:

— Nu asta-i problema. Eşti aspru şi practic; nu-ţi stă-n fire să-ţi rumegi melancolia. Prin urmare, atunci când cazi în butoi, eşti neputincios.

— Of, las-o-ncolo! Ce-ai zice de-un păhărel, sau o ţigară, sau şi una şi alta?

Frieda se lăsă cu toată greutatea trupului ei solid peste braţul ce o cuprindea, pentru a-l reţine pe loc.

— Încă nu, te rog. Dan, Caitlín te-ar putea ajuta. Pot să-ncerc?

Brodersen îşi privi încruntat picioarele. El şi Frieda se aflau în cabina ei, care nu conţinea aproape nimic de privit, nici unul dintre micile accente vesele pe care irlandeza le presărase in cabina ei. Ca de obicei, nemţoaica pusese muzică, o fugă de Bach, la volum scăzut, dar păstrându-şi ineluctabila nobleţe.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse ea, rostogolindu-se pe o parte, cuibărindu-se la pieptul lui, pentru a-l scuti de privirea ei. Te simţi vinofat pentru Zarubaef şi Fidelio, pentru noi ceilalţi care suntem pierduţi în spaţiu-timp, bănuieşti că din fina ta. Dan, *Liebchen,* ştii bine că am venit de bunăfoie, cu bucurie. Noi, cei pe care i-ai salfat din Roată – şi Fidelio, da, Fidelio mai ales, cred – orice ni s-ar întâmpla, îţi fom mulţumi câte zile fom afea. Greşeli, ghinioane, orice căpitan ştie de astea. Tu eşti un căpitan prea puternic ca să le laşi să-ţi întunece sufletul. Nu, fei înfăţa din ele şi apoi fei merge înainte, îndărătnic, pentru binele celor ce te urmează. Şi dacă în cele din urmă, cum cred eu că e cel mai probabil, dacă în final nu reuşim, dacă nu mai ajungem niciodată acasă... ei bine, ce afentură minunată fom fi afut!

— Mda, oftă el.

— Caitlín te face să simţi asta în sângele tău. Mare păcat că nu-i cu tine în astă-seară.

Tăcu o clipă.

— Sau poate e mai bine aşa. Poate ea te face prea fericit ca să mai prifeşti în adânc, la rădăcinile tristeţii tale. Dan, te

gândeai la familia ta...
Brodersen inhală spasmodic.
— Soţia ta, copiii tăi, urmă Frieda. Îţi închipui că ai dezertat de lângă ei. Când Caitlín nu-i cu tine, îţi refin prea dureros în minte. Aşa că începi să te pedepseşti singur, în toate modurile pe care le poţi găsi.
Gura lui se strâmbă, pleoapele i se strânseră.
— Ascultă, hai să schimbăm subiectul, scrâşni. Nu eşti... psihotehniciană... şi nici eu nu-s un nenorocit de pacient.
— *Ja, ja,* ştiu, nu sunt decât colega ta de echipaj, Frieda. Dar nu putem forbi, totuşi? Nu poţi să-mi pofesteşti despre Lis? Mi-ar face plăcere să aud.
...Peste mult timp, Brodersen râmase oarecum împăcat, somnoros.
— Eşti o femeie minunată, spuse el, pe sub acordurile în surdină ale muzicii. N-aveam idee cât de bună eşti... Săritoare, înţelegătoare...
Pe faţa ei trecu o amărăciune nevăzută de Brodersen.
— A, da, am şi eu reputaţia mea, aspra femeie-soldat. Ei bine, cei doi grenadieri din cântec au plâns când s-au întors şi au descoperit că le fusese luat Împăratul.
Chicoti, declarativ:
— Ei şi-acum, dacă frei să-mi faci o fafoare, Dan, fii cuminte şi dormi, şi trezeşte-te simţindu-te din nou bine, înainte de micul dejun. Cu o oră înainte de micul dejun.
O strânse puţin mai tare.
— Sigur. Bună idee!
Răpusă de un impuls, Frieda mai spuse:
— Dan, am face bine să găsim mai curând drumul spre casă. Altfel, am să mă îndrăgostesc foarte tare de tine.
Privită din afară, planeta avea o culoare albastră mai intensă decât cea a Pământului sau a lui Demeter, marmorată cu nori purtând în albeaţa lor infime nuanţe de chihlimbar. Continentele aşterneau pete ruginii pe albeaţa aceea, în afara locurilor unde sclipea zăpada, pe piscurile munţilor şi platourile alpine. Contururile lor erau ceţoase; culorile răsăritului şi ale asfinţitului de soare, văzute de pe *Chinook,* ce orbita în apropiere, erau fantastic de vii; lipseau calotele polare. Trei luni se roteau în jurul ei.
Masivă, compactă, cu gravitaţia la suprafaţă mai mare cu o

cincime decât a Pământului, lumea aceea deţinea o atmosferă densă. La nivelul mării, oamenii nu puteau respira liber. Plămânii lor ar fi acceptat compoziţia oxinitrică, dar nu şi concentraţia, iar efectul de seră făcea ca şesurile să fie fierbinţi la latitudini superioare şi insuportabile în apropierea ecuatorului. Omul n-ar fi putut să supravieţuiască decât pe cele mai înalte platouri.

Totuşi, globul forfotea de viaţă, nu prea diferită de cea terestră, conform diferenţelor cosmice.

— La naiba, ăsta *ar putea* fi spectral de reflexie al clorofilei din plante, murmură Dozsa. Mascat de altceva, desigur, dar...

— Şansele de a nu fi capabili să ne hrănim acolo, fără seminţe sau sintetizatoare, sunt absurd de mari, îl întrerupse Weisenberg.

— Am putea să cercetăm, propuse Leino.

Brodersen clătină din cap:

— Nu. Mi-ar plăcea şi mie, dar riscurile sunt prea mari şi miza prea mică, întrucât n-am găsit nici un semn de civilizaţie, nici o formă de inteligenţă.

— În plus, adăugă şi Caitlín, Ceilalţi păstrează lumea asta pentru o specie care se poate dezvolta cu adevărat în condiţiile ei, la fel cum au păstrat-o pe Demeter pentru noi.

Noaptea.

În timp ce *Chinook* revenea spre poartă, Caitlín stătu trează până când Brodersen adormi, după care se sculă, îşi puse pijamaua şi ieşi din cabină. Ajungând în sala comună, închise uşa, stinse luminile şi ecranul pe care se vedea soarele, şi se aşeză în întunericul mut, ca să stea împreună cu stelele din nor.

Trecuse o jumătate de oră, când uşa se deschise din nou, pentru a lăsa să intre o persoană care o închise imediat în urma să. Cerul, mai luminos decât o lună plină, o dezvălui pe Susanne Granville. Pe faţă îi şiroiau lacrimile.

Văzând-o pe Caitlín, se opri.

— Oh, se bâlbâi ea, scu-scuză-mă.

Şi se întoarse să plece.

— Stai, Su, sări în picioare intendenta, grăbindu-se spre ea. Ce-i cu tine?

— *Rien* – n-am nimic. Nu şt-şt-ştiam că eşti aici. Mă duc în cabina mea.

— Te duci pe dracu'!

Caitlín o ajunse din urmă, cuprinzând-o cu braţele.

— Dacă se duce cineva, eu o să fiu aia. Ai venit să cauţi alinare, fetiţo.

Privi faţa nefericită, capul aplecat, degetele înlănţuite deznădăjduit, îi ascultă respiraţia neregulată.

— Sau putere?

Susanne cedă. Caitlín rămase ţinând-o în braţe, cu mângâieri şi murmure, până când furtuna de suspine trecu. Atunci, o duse la o măsuţă de joc, o aşeză pe un scaun, se aşeză şi ea vizavi şi se întinse peste masă ca s-o apuce de mână. În jurul lor, cerurile se întindeau ca o diademă.

Su se cutremură.

— Mi-e fhig, spuse ea, cu voce scăzută.

— Mda, la ora asta a ciclului termic, răspunse Caitlín. Ţi-e frig ţie, în salopetă, pe când eu n-am decât chestiile astea subţiri pe mine. Adevăratul frig e înlăuntrul tău, iubito. Nu poţi lăsa să intre puţină căldură?

Su întoarse în afară o privire fără vedere.

— Nu-mi bag nasul, continuă Caitlín. Totuşi, eu sunt medicul navei ăsteia, şi am întâlnit pe Demeter cazuri mai grave decât îţi poţi închipui tu, am ajutat acolo unde-am putut, şi întotdeauna am păstrat tăcerea... E în legătură cu Carlos, nu-i aşa?

Su dădu din cap cu violenţă.

— Da, toţi au observat că voi doi v-aţi apropiat, şi s-au bucurat pentru voi. Ascult-aici, dacă-mi spui să-mi văd de treburi, îmi cer scuze şi te las în pace. Totuşi, sub blândeţea ta se ascunde o inimă mare. O ceartă cu el te-ar necăji, dar nu te-ar dărâma în halul ăsta. Ce s-a întâmplat, Su?

Linkera ridică un pumn şi strigă, aproape prea repezită ca să poată fi înţeleasă:

— M-a cehut în căsătohie!

— Ce? Cum, dar e minunat! Doi oameni de calitate... Şi tu l-ai refuzat?

— Da. A thebuit. E imposibil.

— De ce?

Întrucât Su nu-i răspunse imediat altfel decât cu unul-două sughiţuri seci, Caitlín îşi reconstitui cel mai liniştitor ton:

— Fără îndoială, mai întâi ţi-a făcut avansuri, iar tu ai refuzat. Astă-seară, te-a cerut de soţie. Asta demonstrează că te

iubeşte, draga mea. Ar putea găsi sex cât cuprinde şi prin alte părţi. La Frieda; şi mărturisesc că mi-aş fi satisfăcut şi eu până acum curiozitatea, dacă nu începea să te facă să străluceşti.

Într-adevăr, un serviciu oficiat de Dan n-ar avea nici o valabilitate legală sau canonică, dar ar fi o cununie cu cele mai cinstite intenţii şi, cu siguranţă, s-ar ocupa el şi de formalităţi, dacă găsim drumul spre casă. Dan, care-l cunoaşte de mult, mi-a spus că, atunci când Carlos îşi oferă cuiva loialitatea, aşa rămâne.

Su dădu încet din cap.

— De ce nu te muţi pur şi simplu la el? o întrebă Caitlín. Părinţii tăi sunt religioşi, ai spus, dar faţă de mine te-ai declarat o ateistă înfocată.

— De hatâhul loh, răspunse Su într-o şoaptă răguşită. Deja i-am făcut destul să sufehe, ca să nu mă întohc acasă ca o... o femeie cinstită.

Îi reveni o idee de vitalitate.

— Şi n-aş fi aşa, ohice-ah fi.

— Dar ai accepta o ceremonie la bordul navei? Îl iubeşti? Atunci, pentru spurcatul nume al lui Maeve, de ce i-ai spus nu?

— Sunt... *une vierge.*

— Virgină? zâmbi Caitlín. Mă rog, e cam neobişnuit la vârsta ta, dar nu-i nici un motiv de dizgraţie. Nimic mai mult decât un nenoroc, aş zice.

Văzând că jalea de pe faţa celeilalte rămânea neschimbată, continuă cu seriozitate:

— Te temi de relaţiile conjugale, asta e? Nu de durere ci, poate, de nepotrivire? Îţi pot da o mână de ajutor ca să treci peste asta, iar lui Carlos, mult mai mult decât atât. Fie... am motive să ştiu că e un bărbat plin de consideraţie... Sau te temi să nu fii subordonată, strivită? Are el doza lui de *machismo.* Totuşi, sunt gata să pariez că şi tu ai un spirit pe potrivă, şi-l poţi domina prin competenţa ta. Aminteşte-ţi de Lis Leino.

— Nu înţelegi. Nu m-am inoculat niciodată.

—Cum?

Caitlín era şocată de-a dreptul.

— Păhinţii mei... nu-s supăhată pe ei. Sunt adohabili. Dah, locuind acasă, dacă-mi făceam injecţia înainte de a mă căsătohi, ah fi luat-o ca pe o declahaţie cum c-aş vhea să... să mă fac ieftină, ca majohitatea feteloh.

Caitlín se încruntă:

— Asta-i atitudinea *lor.*

— Nu te condamn, se grăbi Susanne s-o asigure. Doah că eu am fost chescută în alt sens. Şi pe Pământ, să te duci la doctoh penthu aşa ceva, n-ah fi cam... hoţeşte?

Chicoti amar:

— Ohicum nu eha nevoie. Nu s-a ivit phoblema.

— Şi te-ai întors, şi te-ai învârtit prin jurul lui Dan, îndrăgostită şi răbdătoare... o, te-am văzut, te-am văzut... până când Carlos şi cu tine... De sarcină te temi!

— Da. Avohtul e o omucidehe. Când nu e necesah penthu viaţa sau sănătatea mamei, e o chimă.

— De acord. Mai mult, nu suntem echipaţi pentru a-l executa fără riscuri. Infanticid, nu! Mai curând m-aş arunca afară prin sas.

— Şi nu p-putem să naştem copii... În nava asta piehdută... să aibă nevoie de haţii şi să scuhteze anii cahe phobabil le-au mai hămas camahazilor noşthi...

Se îndreptă în scaun. Cu mâna pe care Caitlín nu i-o ţinea, netezi faţa de masă, scoţând un sunet singuratic.

— I-am hăspuns că nu. El voia să mai vohbim, dan am fugit. Poate că acum pot să mă întâlnesc din nou cu el. Îţi mulţumesc. Ştii că Dan s-a puhtat fhumos cu mine tot în cameha asta?

— Stai aşa, o cuprinse Caitlín de bărbie, încruntându-se la univers în general. Lasă-mă să mă gândesc. Pe cinstea mea, multe dileme omeneşti chinuitoare au reieşit a avea ceea ce comandantul nostru numeşte o soluţie inginerească... Nu am trusa, nici competenţa, de a vă steriliza pe nici unul dintre voi. Dar au existat cândva contraceptive mecanice. Poate că Phil şi cu mine vom reuşi să inventăm ceva ce să nu fie prea neplăcut.

Simţi rezistenţa.

— N-o face pe ruşinoasa. N-ai fi gata să sacrifici un grăunte din ceea ce consideri că înseamnă demnitatea, pentru fericirea ta şi a bărbatului tău?

Susanne trebui să facă un efort înainte de a putea spune:

— Ba da. Da.

— Şi s-ar putea să nu fie nevoie.

Pe măsură ce-i veneau ideile, lui Caitlín îi creştea entuziasmul, înflorind în bucurie.

— Voi întreba banca de date. S-ar putea foarte bine să

cunoască proceduri... da, vasectomia ar trebui să fie o operaţie chirurgicală destul de simplă, dacă pot descoperi cum se face, şi reversibilă cu puţină clonare, dacă mai ajungem acasă... sau, mi se pare că am citit odată despre dispozitive intrauterine... sau ceva de domeniul chimiei... Oh, la detalii ne putem gândi mai târziu! Problema e, sărăcuţa mea inocentă, că nu eşti neajutorată. Dă-i înainte! Mărită-te cu el şi fiţi binecuvântaţi!

Linkera părea năucită.

— Ba nu, dacă gheşim şi concepem?

— Ei, atunci, replică Caitlín, de parcă ar fi grăit o trâmbiţă, nu e nici o greşeală, absolut nici una. E un triumf. Va însemna că nu capitulăm în faţa morţii, nu, cu toate că s-a oferit să ne conducă pe ultimul drum cu onoruri militare complete. Luptăm mai departe, trăim, căutăm... cu copilul vostru alături!

Încet, în sufletul Susannei începu să crească o strălucire egală cu a stelelor.

SALT.

Mulţimea de stele era mai puţin strălucitoare şi numeroasă decât înainte, deşi le depăşea pe cele din apropierea lui Sol şi Phoebus — în afara unei singure direcţii, unde dominau enormi nori de noapte, îmblânziţi doar de câteva licăriri în partea din faţă. Nu se vedea nicăieri vreun soare. Maşina T avea drept satelit un elipsoid mare, foarte asemănător cu cel de lângă pulsar. Orbita în jurul a ceva ce ochiul percepea doar ca pe o scânteie albă-albăstrie tremurătoare, iar Joelle şi instrumentele, ca pe o infernală fântână arteziană de radiaţii dure.

Sentinţa ei se auzi ca glasul lui Dumnezeu:

— Ne-am apropiat de nucleul galaxiei. Aceştia sunt norii de praf care ni l-au ascuns întotdeauna. Aici este o gaură neagră.

Colapsarul final, rămăşiţele unei supernove atât de masive încât efectul propriei sale gravitaţii asupra ei însăşi o comprima sub o formă măruntă, un câmp de forţă, atât de puternic încât nici lumina nu mai putea să-i scape... Legile cunoscute ale fizicii erau depăşite, iar materia se contracta tot mai mult spre un punct geometric, o singularitate, unde nu mai domnea absolut nici un fel de lege. Dar căutătorii nu puteau observa nimic din toate acestea. Nimic decât o infinitesimală scurgere de unde mecanice ce se putea întoarce dinspre acel atoatedevorator puţ

potenţial. Materia interstelară, absorbită, îşi elibera energia ca un ultim ţipăt de deznădejde înainte de a dispărea – pentru veşnicie?

Bănuiesc că veşnicia e *o superstiţie omenească, iar Ceilalţi ştiu ei ce ştiu,* îşi spuse Brodersen. Apoi, cu glas tare:

— Acolo trebuie să fie un observator, similar cu cel pe care l-am găsit înainte, numai că, fac prinsoare, cu o mulţime de deosebiri care să ne ilumineze al dracului de mult. Vom cerceta. Nivelul de radiaţii nu e prea mare, pentru a nu putea rămâne o vreme aici.

— Nu, deveni insistentă vocea Joellei. Nu rămânem. Plecăm. Imediat.

— ...De ce?

— Nu pot să-ţi spun. O presimţire... Noi, holotheţii, lucrăm pe bază de presimţiri, Dan, de cele mai multe ori, iar aici... Forţele, energiile, însăşi forma spaţiului, totul îmi dă senzaţii atât de ciudate. Mă tem că nu putem face faţă.

Fără mai multe cunoştinţe, adăugă respectul ei de sine însăşi. *Ceilalţi mă pot învăţa cum să revin şi să învăţ, când îi voi găsi, dacă-i voi găsi...*

SALT.

Cerul era din nou spuzit de stele, aproape la fel de dens ca în urmă cu două salturi, majoritatea în nuanţe roşii, de la culoarea sângelui până la aceea a trandafirilor, dar de o limpezime ca a cristalului. Aproape toate străluceau mai slab decât acelea din nor, dar mai puternic decât cele din braţul interior al spiralei, ceea ce indica distanţele între ele şi faţă de observator. Nu se vedea nici urmă de nebuloase, galaxii exterioare, sau Calea Lactee. Într-o direcţie, densitatea stelară devenea tot mai mare, până dădea impresia că se topeşte într-un glob de rubin, ca un enorm soare talismanic.

Maşina T era izolată, la luni-lumină distanţă de cel mai apropiat corp astronomic, o simplă lumină difuză care tocmai trecea întâmplător. Indiferent ce cale urma, i-o stabilea întreaga multitudine. Cilindrul era de două ori mai mare decât oricare dintre toate cele pe care le văzuseră călătorii până atunci. Îl deserveau douăzeci şi trei de balize, răspândite pe o sută de mii de kilometri.

— Ne aflăm aproape de central galaxiei, în interiorul norilor. Vocea Joellei îşi regăsise fermitatea şi o linişte ca prin vis.

— Aici se află mai multe stele decât în oricare alt loc, iar supravieţuitoarele pe care le vedem sunt cele mai bătrâne, formate aproape de începuturile ei. S-ar putea să existe o gaură neagră de proporţii monstruoase, care a înghiţit milioane de stele şi continuă s-o facă. Dacă aşa este, atunci ritmul a devenit foarte lent – căci fundalul de radiaţii e numai moderat – şi trebuie că am ajuns foarte departe în viitor, când n-au mai rămas să strălucească decât piticele cele mai longevive.

Imponderabil în fotoliul său de comandant, tăcut şi uimit, Brodersen îşi auzi propriul glas întrebând:

— De ce poarta prin care am venit nu ducea la nici una dintre ele?

Pegeen ar putea găsi cuvintele pentru ceea ce simt în clipa asta, dar creierul meu tont nu poate să scoată decât platitudini – numai de-aşa ceva ar fi în stare, chiar de n-aş fi buimac.

— Maşinile T nu pot avea o gamă infinită de acţiune. Sunt necesare relee, plasate în locaţii spaţio-temporale optime pentru a-şi îndeplini scopul. Asta de-aici ar putea servi mai multor direcţii, după ordinele de mărime, decât numărul de membre ale galaxiei. Acest lucru, dimensiunile ei, precum şi ceea ce am observat şi calculat deja în timp ce călătoream, mă fac să cred că traiectoriile cele mai lungi pe care le generează ajung extrem de departe.

— Un nod... Stai! mugi Brodersen.

În mintea lui explodase revelaţia. Pulsul îi deveni un tam-tam războinic.

— Ascultaţi, ascultaţi! O civilizaţie, un întreg sistem de civilizaţii, sau, sau mai bine zis ceva pentru care nu avem cuvinte, n-avem idee – şi Ceilalţi înşişi – ai lor trebuie să treacă neapărat pe-aici. Dacă rămânem, îi vom întâlni!

Prin intercom răsunară strigăte şi vociferări, de la toate celelalte posturi ale navei. Weisenberg aşteptă să se potolească, înainte de a murmura prudent:

— Staţi aşa. Cât de des trece cineva? Probabil că majoritatea tranzitărilor se fac direct, numai fiindcă maşina de tip mediu te poate duce la mai multe lumi decât ai putea să epuizezi într-o viaţă de un milion de ani. Poate că asta se foloseşte la un secol o dată, sau cam aşa ceva. Pe scala temporală cunoscută de

Ceilalţi, ar merita s-o construiască pentru atâta lucru.

— Nu putem şti înainte de a fi încercat, replică Brodersen, mai calm.

— Nu putem nici să rămânem tot timpul în imponderabilitate, îl preveni Caitlín. Într-adevăr, ultima noastră acceleraţie a fost mult prea scurtă ca să ne asigure sănătatea.

Brodersen stătu pe gânduri.

— Exact.

Şi, cu exuberanţă pură:

— Trebuie să te laşi de obiceiul ăsta nesuferit, Pegeen, de a avea întotdeauna dreptate.

Fie, avem nevoie de gravitaţie, şi nu vrem să trecem în starea de rotaţie înainte de a fi absolut necesar, ci să ne păstram deschise toate variantele cât mai mult timp posibil. Deci, ne vom deplasa încoace şi-ncolo prin zonă. Să zicem — hm — patru ore spre exterior, întoarcere, şi patru ore înapoi, decelerând. Aşa, nu ne-am îndepărta niciodată la peste un milion de kilometri, nici n-am atinge o viteză relativă prea mare. N-ar trebui să avem nici o problemă pentru a depista apariţia vreunei nave şi a-i lansa un semnal.

— De ce e neapărat nevoie să comunice pe bază de unde electromagnetice? obiectă Dozsa. Am auzit că betanii n-o fac.

— Betanii şi-au păstrat capacitatea de a le intercepta, pentru cazuri de necesitate, interveni Rueda. Mai mult, instrumentele lor ar trebui să înregistreze radiaţiile reactoarelor noastre.

— Şi am putea monta pe carcasă un far roşu şi grăsan, care să clipească, adăugă Leino, surescitat.

— Ei, întrebă Brodersen, ce ziceţi?

Chinook zbura. Accelera cu trei sferturi din *g,* mai puţin decât presupusese căpitanul. Caitlín le atrăsese atenţia că era suficient atâta, iar masa de reacţie avea să dureze astfel mai mult. Oamenii umblau cu pas uşor, pe picioare şi în suflet.

Intrând în cabina Joellei, infirmiera o găsi pe holothetă stând în mijlocul decorului ei mohorât. Toţi ceilalţi obişnuiau să ţină câte ceva pe terminalul de date, fie doar muzică sau o operă de artă statică. Aici, ecranul era orb şi mut. Dacă nu puneai la socoteală patul făcut cu grijă, în cameră nu se vedea nici o urmă de personalitate.

Într-un caftan albastru, larg, pe care Caitlín i-l croise, Joelle părea un Boddhisatva sculptat. Neorânduiala dispăruse, era

spălată, pieptănată şi îndeajuns de odihnită; dar dispăruse şi ultima trăsătură cu adevărat pământeană. Cu ochii imenşi şi casca de păr cărunt, faţa ei avea o paloare de ivoriu, aproape descărnată, asexuată, inuman de senină. Mâna pe care o ridică şi zâmbetul afişat în chip de salut urmau curbe abstracte. Vocea îi redevenise melodioasă, dar de o melodicitate destinată unor urechi neomeneşti.

— Eşti foarte amabilă că ai venit, spuse ea, folosind o formulă standard.

— Nici o problemă, răspunse Caitlín. Avem nevoie să te refaci fizic, iar dacă preferi să începi în intimitate, ei bine, primele exerciţii pe care e vorba să ţi le recomand nu necesită echipamente de gimnastică.

Îşi lăsă jos trusa medicală şi deschise capacul.

— Începem cu un control.

Joelle îşi trase veşmântul peste cap, lăsându-l să cadă pe un scaun. Caitlín îi studie trupul ca al unei sperietoare de ciori, dându-i ocol şi examinându-i pielea cu degetele. Joelle stătea supusă, dându-şi doar braţele la o parte din drum.

— Nu e nimic râu în puţină subponderalitate în limite rezonabile, observă Caitlín. Mi-aş dori ca fundul meu să fie o idee mai puţin consistent. Al tău, însă, e de-a dreptul eteric.

Încercarea de conversaţie eşuând, deveni laconică:

— Trebuie să restaurăm ţesuturile musculare consumate, ceea ce înseamnă că vei mânca mai multe proteine; iar un strat subţire de grăsime e normal pentru o femeie. Spune-mi care-s felurile tale favorite de mâncare? Pot încerca să gătesc specialităţi care să-ţi deschidă apetitul.

— N-are nici o importanţă, răspunse Joelle. Informează-mă cât de mult să consum şi din ce anume, şi o voi face.

Pe fruntea lui Caitlín apăru o umbră, dar nu găsi nici un răspuns imediat. Continuând examinarea, constată o stare generală de sănătate bună. Inclusiv simptomele neurologice. Încordările, ticurile şi spasmele dispăruseră, reflexele erau excelente, iar ritmul cardiac lent şi regulat menţinea tensiunea sangvină la un nivel pe care l-ar fi putut invidia o persoană cu douăzeci de ani mai tânără.

— Sfârşitul procedurii, anunţă ea în sfârşit. Poţi să te îmbraci. Voi face analizele standard asupra probelor de celule şi fluide, dar n-am nici o îndoială că vor ieşi perfect.

Joelle îşi trase la loc caftanul.

— Atunci, aş putea foarte bine să purced la punerea în aplicare a programului tău, dacă mi-l explici.

— Nu, încă n-am terminat. Ia loc! Vreau să stăm de vorbă. După ce se aşezară, iar Joelle aşteptă pasivă ca femeia

cealaltă să vorbească, aceasta din urmă începu:

— Îţi pot face recomandări pentru trup, dar s-ar putea să nu-ţi prea folosească, atâta vreme cât nu ştiu nimic despre mintea ta. De exemplu, cât de conştiincios vei respecta instrucţiunile?

— Foarte.

Promisiunea nu era nici accentuată, nici ezitantă.

— Presupun că nu-mi vor afecta peste măsură munca, şi apreciez că scopul lor este acela de a împiedica intervenţia unui colaps.

Gura lui Caitlín se strânse.

— Asta mă frământă cel mai mult. Câtă holotheză poţi suporta, înainte să ţi se întâmple ceva? Ce-ar putea să fie? Ar fi un fenomen ireversibil? Nu cumva a şi început? Joelle, nici unul dintre camarazii tăi de pe *Emissary* nu susţine că te-ar fi cunoscut la nivel intim, dar toţi sunt de acord că ai devenit complet străină. N-am mai auzit de nimeni care să-şi petreacă aproape tot timpul de trezie în linking. Pe Pământ, timpul e limitat de anumite reguli, şi mă întreb foarte tare dacă nu cumva Dan ar trebui să ţi le impună cu forţa.

— Te temi de vătămări? întrebă cealaltă, netulburată.

— Da. Schizofrenie provocată, poate, sau o afecţiune care s-o imite, dar... Cine poate şti? Eu nu sunt mai mult decât o asistentă medicală care a urmat unele studii în plus. Referinţele medicale de la bord mă îneacă în tehnicisme pe tema asta, dar nu oferă nici simptome de diagnosticare şi nici prognoze, situaţia fiind fără precedent. Cu toate acestea, te comporţi din ce în ce mai... autist.

Se apleacă spre ea:

— Fii sinceră. Noi, ceilalţi, suntem pentru tine şi altceva decât părţi din aparatură?

— Bineînţeles, răspunse Joelle, în continuare placidă; pe faţă îi trecu scurt un zâmbet, ca o rază de lună printre nori. Vă plac pe toţi, vă doresc numai bine, intenţionez să fac tot ce-mi stă în putere ca să vă duc în siguranţă acasă. În scopul ăsta, e de

preferat să-mi dezvolt forţele. Te asigur, departe de a înnebuni, în fiecare zi devin mai sănătoasă la minte decât a fost vreodată un membru al speciei noastre, în toată existenţa ei.

— Oh, spui vorbe mari.

— Da, sună într-adevăr grandios, când cuvintele sunt înscrise în maimuţăreala pe care oamenii o numesc limbaj. Aş dori să poţi cunoaşte şi tu experienţa asta. Tu eşti poetă şi ai putea exprima câte ceva din toate senzaţiile, dacă nu şi din realitate. Mie îmi lipseşte elocvenţa şi am avut mai puţină practică decât majoritatea, în toată viaţa mea, să mă exprim faţă de oamenii de rând. Mai mult, decuplată, nu sunt, cum să spun, nici pe jumătate vie...

Tăcu o clipă, căutându-şi cuvintele.

— Cred că Susanne Granville a încercat să-ţi explice ce înseamnă linkingul pentru ea. Este cea mai palidă umbră pe lângă ceea ce înseamnă pentru mine. Pe ea, doar n-o crezi bolnavă mintal, nu? Sau – atunci când compui, când faci dragoste, cu siguranţă mai deplin decât majoritatea – astea sunt experienţe transcendentale, nu? Le cauţi iar şi iar, cu fiecare ocazie. Nu-ţi stânjenesc raţiunea, aşa-i? Dimpotrivă, nu ajungi mai puternică şi mai stabilă cu ajutorul lor?

— Sunt fireşti, argumentă Caitlín. Au evoluat printre noi din cele mai vechi timpuri de când palpită viaţa pe Pământ. Iar tu ai renunţat complet la ele. Asta nu poate fi normal. A, da, preoţii, călugăriţele şi misticii sfinţi, artiştii şi savanţii dedicaţi cu desăvârşire, ei au menţinut uneori echilibrul. Poate că ascetismul se potrivea cu temperamentele lor mai bine decât plăcerile banale. Totuşi, s-au menţinut în lumea umană, urmărind scopuri omeneşti, înconjuraţi de lucruri cărora simţurile omului le pot răspunde – n-au stat cablaţi într-o maşină. Nu ţi-aş interzice niciodată holotheza, Joelle. Nu fac decât să mă gândesc că ar trebui să foloseşti şi în afara ei ceea ce mai rămâne din tine.

Pentru prima oară, pe faţa dinaintea ei se ivi durerea, precum şi în vocea care răspunse, deşi abia simţită:

— Am încercat. Mai mult decât îţi închipui. An de an, recompensele scădeau şi suferinţele creşteau, până când am ajuns o hoaşcă nătângă şi împiedicată, ori de câte ori ieşeam din linking.

Calmul îi reveni.

— Între timp, în zborul ăsta, am început să folosesc cu adevărat, să stăpânesc cu adevărat ceea ce învăţasem pe Beta. Iar Fidelio m-a învăţat şi mai mult. Incredibilele recepţii, întregul cosmos deschizându-mi-se în faţă, faţete ale Noumenon-ului la care n-a visat nici un om sau betan. Căutând intuiţia, am descoperit noi tehnici — căi de a discerne, de a gândi, a înţelege, filosofii – iar ele îmi oferă pătrunderi şi mai profunde, care mă duc tot înainte...

Din liniştea Joellei se înteţea o calmă ardoare.

— Caitlín, crede-mă, n-am fost niciodată atât de fericită şi, cu cât ajung mai departe, dincolo de ceea ce numeşti tu umanitate, cu atât devin mai fericită şi mai întreagă la minte. Nu, nu sunt cu nimic mai bună decât tine, dar sunt diferită, şi cum te-ai simţi tu dacă, la o comandă, ţi s-ar răpi darul de a compune cântece şi a face dragoste? Eu... Eu voi putea curând să înving un lucru din mine despre care ştiu că e greşit: mila pe care o simt pentru tine. Biet animal frumos şi dulce, mi-e milă de tine. Dar nu cred că Celorlalţi le-ar fi, aşa că nu trebuie să-mi fie nici mie.

Ceilalţi... S-ar putea să nu-i găsim. S-ar putea să murim în spaţiu, sau pe planeta vreunei specii care ar putea poseda o tehnologie superioară tehnologiei noastre. Pot îndura ambele situaţii, dacă se întâmplă. Dar sunt convinsă că toate speciile, când devin capabile s-o facă, pornesc în căutarea Celorlalţi, aşa cum am început şi noi, pe orbecăite. Ce scop mai înalt decât ăsta ar putea să aibă?

Şi... dacă-i găsim, dacă... Voi fi gata să vorbesc cu ei.

...Abia mai târziu, după ce lăsă în urma ei făgăduiala de a n-o limita pe Joelle atâta vreme cât nu apărea nici un semn de pericol, Caitlín se gândi şi la ultima frază, cea nerostită. *Voi fi gata să mă alătur lor.*

Chinook îşi urma zborul.

Sala comună scânteia, plină de decoraţiuni recent confecţionate. Tonurile de orgă răsunau dintr-un lector de date, pe al cărui ecran holografic defilau încet imagini cu Pământul şi Demeter, o grădină cu flori, un apus de soare pe ocean, un pisc muntos, un copac pe o pajişte. În alte părţi, străluceau stelele şi inima galactică. Gătiţi în cele mai bune haine, Dozsa, Weisenberg, Leino, Frieda şi Caitlín încadrau o masă înapoia căreia stătea Brodersen. În faţa lui, Rueda şi Susanne se ţineau

de mână. În fundul încăperii aştepta un ospăţ a cărui preparare durase câteva zile.

Numai Joelle era absentă, dar conştientă, în poziţia ei dominantă, de cele ce se petreceau. Dăruise grupului o binecuvântare stângace. Trebuia să stea cineva permanent de veghe, în eventualitatea că apărea o navă extraterestră, pentru a pune instantaneu în funcţiune tot ce se programase, şi numai ea îi putea înlocui pe cei doi care stăteau de obicei la post.

Brodersen ridică hârtiile necesare. Nefiind nici preot, nici magistrat, iar cuplul neîmpărtăşind aceeaşi confesiune, ar fi fost nepotrivit să caute şi să folosească o ceremonie tradiţională. Pe aceasta i-o scrisese Caitlín, caligrafiind-o cu înflorituri, ca un dar în plus pentru prietenii ei.

Ar fi trebuit să prezideze şi ea, îşi spuse Brodersen. *Ar da un spectacol mai reuşit. Eu sunt un popă jalnic. Şi... Pe toţi dracii, mă usturā ochii şi mi se împăienjenesc, doar n-am să izbucnesc acum în plâns, nu? Lis, Lis, razele de soare prin ferestrele capelei, când ne-am...*

— Dragii mei, începu el, în această zi a exilului nostru, ne-am întrunit pentru a întemeia un cămin. Pierduţi, dar pierduţi printre splendori; primejduiţi, dar încărcaţi cu speranţă; cerem binecuvântarea lui Dumnezeu, sau cerem binecuvântarea vieţii, asupra acestora doi, Carlos şi Susanne. Le mulţumim pentru curajul pe care l-au reînnoit, pentru spiritul pe care l-au iluminat. Camarazi, fie ca bucuria să vă aparţină toată viaţa! Acum, să vă fim martori jurămintelor, şi în acest timp, să ne legăm din nou unii faţă de alţii...

O sirenă urlă.

Chinook se afla nu departe de maşina T, deplasându-se spre exterior, pentru a pune la dispoziţia ceremoniei şi a festivităţilor toate cele patru ore de drum, înainte de a le întrerupe întoarcerea. Cu viteză electronică, Joelle puse în funcţiune ecranul potrivit, cu mărire maximă. Cilindrul rotativ şi două dintre balizele sale părură să se repeadă în încăpere. Dar nimeni nu zări mai mult decât o ceaţă, trecând fulgerător, pentru a dispărea.

După câteva momente, timp în care muzica răsună obscen în tăcerea ce se lăsase, se auzi vocea plată a Joellei:

— O navă. A efectuat tranzitul în treizeci şi şapte de secunde.

— *Nombre de Dios,* şopti Rueda, strângându-şi mireasa la piept.

Înainte să fi putut pierde o singură lacrimă, Caitlín îi îmbrăţişă pe amândoi. Strigă spre Brodersen, peste umerii lor ce se zguduiau:

— Dan, avem o problemă mai importantă de terminat, da, şi de sărbătorit, înainte de a ne putea gândi şi la pacostea asta. Vrei s-o iei de la început?

41

Căpitanul stătea singur în biroul său. Avea firul de comunicare personal conectat cu holotheta. În dinţi, strângea cu putere pipa, care înăcrise aerul din jurul lui şi-i pârlea limba. Pe birou stătea o sticlă de whisky, lângă imprimatele fotografiilor imortalizate cu acceleratorul.

Reprezentau o dantelărie tridimensională, cu lungimea maximă de vreun kilometru şi o configuraţie deloc simplă, deşi graţioasă şi aparent fragilă ca o pânză de păianjen în zorii zilei, sclipind de rouă. O învăluia în întregime o luminiscenţă perlată. Aceea, împreună cu depărtarea, făceau să nu se poată ghici aproape deloc alte detalii. Traiectoria precisă pe care o urmase rămăsese şi ea neidentificată.

Joelle spuse:

— Bănuiesc că nava e aproape lipsită de masă, construită în întregime din câmpuri de forţă. Acestea ar putea proteja pasagerii şi încărcătura de fantasticele acceleraţii cu care a parcurs traseul. Dacă există încărcătură; dacă sunt pasageri... Poate fi la fel de bine robotizată – nu, fără-ndoială, ăsta e un concept prea rudimentar – şi poate să nu transporte decât configuraţii, imprimate în câteva molecule, care reprezintă informaţiile. De ce să-ţi trimiţi trupul undeva? De ce nu doar o înregistrare a personalităţii tale, care poate fi activată la sosire – într-un trup identic, fabricat sau făcut pentru un scop anume? Ar fi posibil, pentru a cunoaşte orice experienţă vrei. Apoi, ea poate reveni tot sub formă de configuraţie, pentru a fi... transcrisă... În tine însuţi... Bine, dar ai putea trăi o mie de vieţi separate, pe tot atâtea lumi separate, pentru ca după aceea să le aduni la un loc!

— Ştii că aşa este? întrebă cu glas surd Brodersen.

— Bineînţeles că nu. Dar ştiu că e posibil. Percep chiar anumite detalii despre cum se poate efectua aşa ceva. Dacă ai dispune de o asemenea capacitate, n-ai profita de ea?

— Mda, cre' că da. Deci, n-au cum să ne detecteze?

— N-am spus asta. Poate că prin locul ăsta trec şi nave mai primitive, materiale. E posibil ca nu toate speciile din frater-nitate să se afle la acelaşi nivel tehnologic, din felurite motive. Sau poate că şi Ceilalţi trec din când în când. Nu cred că aceştia de-acum au fost Ceilalţi, Dan. *Lor* nu le-ar fi scăpat din vedere prezenţa noastră.

Brodersen bău o înghiţitură.

— Ce şanse de adevăr estimezi pentru fiecare din ipotezele tale? Trece întâmplător cineva care nu e prea avansat ca să ne dea atenţie, la fel cum noi nu suntem atât de avansaţi încât să observăm un semen de-al nostru în pădure. Sau altcineva, care a ajuns atât de departe încât nu scapă din ochi nici o vrabie.

— Aş zice că şansele sunt mici.

— Mda, şi eu. S-ar putea să ne înşelăm amarnic amândoi, Joelle, amarnic să ne înşelăm, dar ce altceva putem face decât să ghicim, tu cu creierul, eu din instinct orb? Dacă mai rămânem aici câteva luni, plimbându-ne înainte şi-napoi de

dragul gravitaţiei, ne vom fi consumat toată masa de reacţie şi nu ne va mai rămâne decât să trecem în starea de rotaţie şi să rămânem definitiv. Aş propune să ne păstrăm libertatea de acţiune pe care o avem. Când vom discuta şi supune la vot, eu am să insist pe ridicarea ancorei. (Pipa i se stinsese. Aprinse o flacără, pentru a o reînteţi.)

— Totuşi, nu vom aborda problema încă vreo câteva săptămâni, decretă el. Între timp, s-ar putea să mai apară ceva, s-ar putea doar. Iar Su şi Carlos vor avea o lună de miere cum se cuvine.

N-a mai apărut nimic.

SALT.

În întunericul absolut, o colosală roată de artificii ardea pe un sfert de cer. Din locul unde ieşise *Chinook,* se vedea înclinată; linia vizuală traversa un braţ, apoi nucleul din care se curba, şi braţul de dincolo. Strălucea, strălucea orbitor: mijlocul, roşu-auriu, spiralele albastru-albicios, norii risipiţi peste tot ca nişte scântei. În altă parte, luceau câteva forme ceţoase, privindu-i maiestatea şi reproducându-i vag lumina.

— Spaţiu intergalactic, şopti Brodersen.

— La vreo cincizeci de mii de ani-lumină distanţă de Pământ. Şi mai mult de-atât, faţă de locul de unde-am venit.

În tonul Joellei se simţea exaltarea.

— Judecând după culori, după strălucirea relativă a porţiunilor interioare şi exterioare, există mai puţine stele gigante decât au estimat astronomii noştri, şi mai puţin praf şi gaze din care să se formeze altele noi. Probabil că suntem tot în viitor, şi mai departe poate. Peste un miliard de ani? Hai să stăm un timp, ca să pot afla!

Brodersen privi cilindrul şi balizele sale luminoase.

— Încă o maşină T izolată şi la fel de mare ca ultima. O piatră de hotar spre galaxii... şi epoci... complet străine... N-ai greşit, când ai calculat care traseu ne va duce cel mai departe.

— Dar tot nici urmă de ajutor pentru noi, se auzi glasul obosit al lui Leino. Cât timp mai continuăm vânătoarea? Prin ce locuri ciudate?

*Brodersen se strâmbă:

— Mda, şi eu încep să mă întreb. Poate că nu e înţelept să ne repezim tot înainte. Poate că Joelle ar trebui să ne ducă înapoi pe propriile noastre urme, dacă poate descoperi cum.

— Cred că pot, la modul general, răspunse holotheta. Dar pentru asta am nevoie de mai multe informaţii. Pe care, în orice caz, trebuie să le adun, ca să-mi ameliorez calculele, indiferent ce hotărâre luăm.

— În regulă, spuse Brodersen, stăm un pic pe-aici. Nu strică.

Îşi frecă ochii cu nodurile degetelor.

— Avem ocazia să cugetăm. Poate chiar şi să ne odihnim puţin, după ultimul şoc.

Caitlín întrebă cu blândeţe:

— Nici unul dintre voi nu vedeţi ce frumoasă e?

Caitlín plutea singură în sala comună, cuprinsă de adoraţie.

Ceasurile arătau ora douăzeci şi două şi treizeci din ziua pe care o purta după sine echipajul, iar întrunirea care avusese loc acolo se risipise după scurt timp.

Intră Dozsa, împingându-se spre ea, pentru a se opri agăţat de un scaun aflat lângă cel de care se ţinea Caitlín. Singura lumină provenea de afară, argintie şi roz, blândă ca a lunii. O contura pe intendentă profilată pe umbrele pestriţe şi întunericul mai dens care umplea încăperea.

— Bănuiam c-am să te găsesc aici, spuse el. Ăă, ce faci?

— Sunt dincolo de bucurie, răspunse Caitlín, fără a-şi lua privirea dinspre cer.

— Da, e o privelişte splendidă. Mare păcat că nimeni din ceilalţi nu pare s-o aprecieze. Decât Joelle, cred, în felul ei rece... E potrivită pentru îndrăgostiţi.

— Este, într-adevăr, Stefan.

Şeful de echipaj zâmbi şi o cuprinse cu braţul de talie. Caitlín nu reacţionă perceptibil, pro sau contra. El îşi frecă nasul de obrazul ei, inhalând aroma de piele şi păr împletit larg.

— Tu oferi o privelişte şi mai seducătoare, Caitlín, murmură.

Femeia chicoti:

— Îţi mulţumesc, bunule domn, pentru făţărnicia ta.

Apoi, umorul i se risipi.

— Dacă eşti bun, însă, fără să te simţi jignit, vreau să mă pierd în ceea ce avem în faţa noastră, atâta timp cât o avem.

— Au-u-u, se trase el mai aproape. Caitlín, iubito.

Caitlín se încordă, răsucindu-se să-l privească drept în faţă:

— Stefan, am fost buni camarazi. Nu vrei să strici asta, aşa-i?

El o sărută pe gură. Caitlín se smulse, fără a-i scăpa din strânsoare, dar câştigând o jumătate de metru distanţă.

— Dă-mi drumul, îi ceru ea.

O trase înapoi.

— Dă-mi drumul, repetă, cu pauze între cuvinte, sau, aşa să-mi ajute Mórrigan, te bag direct în infirmerie.

Dozsa se supuse. Indignarea lui se ciocni cu furia ei. Caitlín răsufla zgomotos.

— Dacă te îndoieşti de mine, îl preveni, dacă te bazezi pe puterile tale, vei rămâne cel puţin cu un ochi în minus, şi foarte probabil fără bijuteriile de familie. Ştiu să sfâşii oamenii în bucăţi, pe cât de bine mă pricep să-i cos la loc.

Îşi stăpâni mânia.

— Of, m-au învins nervii, făcu ea un efort să spună. N-ai avut gânduri rele, sunt sigură. Să uităm ce s-a-ntâmplat.

Furia lui Dozsa se înteţi.

— Nu eşti doar femeia lui Dan Brodersen, scuipă el. Eşti şi a lui Martti Leino. Şi a mai cui?

Caitlín se burzului din nou:

— A mea însămi şi a *nimănui* altcuiva.

— Îţi arunci coada încotro ai chef, nu? Iar eu nu-s destul de bun.

Încercă să-l ia cu duhul blândeţii:

— Stef, dragul meu, Martti avea nevoie de ajutor. N-am libertatea să-ţi spun de ce, dar aşa era. Nu mai are, în cea mai mare parte a timpului. Acum, Dan e acela care sângerează. Trebuie să ia hotărâri după hotărâri, una mai cumplită decât alta, fără a şti niciodată dacă nu cumva următoarea ne va condamna. Îi risipesc şi lui puţin tenebrele. Iar el e omul cel mai important pentru mine, bărbatul pe care-l iubesc şi care mă iubeşte.

— Ha! În seara asta, e cu Frieda. Să nu crezi că nu v-am văzut pe toţi trei şuşotind şi pe ei doi plecând.

Caitlín dădu din cap:

— Da. Şi ea are o nevoie, am aflat. Ai încercat vreodată s-o cunoşti şi dincolo de trapul ăla mare şi puternic? Era atât de deprimată, încât am hotărât... În fine, nu contează.

— Şi cu mine cum rămâne? Nu ţi-a trecut prin minte că aş putea fi şi eu capabil de suferinţă?

— Of, Stefan, trage cortina peste tot teatrul ăsta, oftă ea. Te-ai bucurat de Frieda în repetate rânduri, şi o vei mai face. Acum, ai crezut pur şi simplu că prinzi o ocazie.

Făcu un gest evaziv:

— Da, bine, ştiu că ţi-e dor de cei dragi de-acasă şi eşti îngrozit că n-ai să-i mai vezi niciodată. Dar ai un suflet dur, la fel ca mine; nu porţi răspunderea finală, ca Dan; şi nici nu... Oh, concluzia e că, pe lângă ajutorai de supravieţuire dat unui coleg, nu putem să ne oferim unul altuia decât distracţii.

— Iar pe mine nu mă găseşti distractiv, replică Dozsa, amar.

Ea râse:

— Ei, băiete, te-am aşteptat cu mult interes, săptămâni în şir. Numai că niciodată condiţiile n-au fost convenabile.

— Şi? se lumină el la faţă.

Caitlín clătină din cap:

— Mai târziu, poate. Ţi-am spus, Dan are nevoie de mine. În seara asta a fost foarte drăguţ, şi totuşi a trebuit să-l îndemn. Nu e nimic râu în a-şi face puţin de cap cu altcineva, dar nu pot risca încă o legătură la fel de intensă cum a fost cea cu Martti.

Dozsa păru şi mai înveselit:

— Îţi promit, Caitlín, nici nu mă gândesc la altceva decât să ne facem de cap.

— Dar ai luat drept sigur faptul că ai avea dreptul, răspunse ea, pe un con compătimitor. Regret, Stef. Nu pot permite aşa ceva.

Şeful de echipaj înghiţi în sec, îşi privi mâinile încleştate de scaun şi, într-un târziu, spuse:

— Îmi cer scuze.

— Sunt convinsă că eşti un băiat destul de mare ca să-ţi ceri, îl mângâie ea pe obraz. Acum, hai să uităm cu-adevărat! Să fim doar doi prieteni, care s-au întâlnit ca să admire o enormă frumuseţe.

43

SALT.

Nimic, întunecime, oarbă şi absolută. Oamenii gemeau, cuprinşi de un soi de groază.

Balizele din jurul maşinii T erau lumânări, roşii, violete, smaraldine, chihlimbarii, aprinse ca să risipească întunericul blestemat; străluceau mărunte, pierdute, de parcă în orice moment ar fi putut scăpăta. Apoi, în depărtare, când deveni vizibil un infim licăr la marginea fiinţei, vederea îşi găsi un singur punct de sprijin.

— Fiţi calmi, ordonă o parte din Joelle pe care şi-o desprinsese de sine însăşi tocmai în acest scop. Nu ne pândeşte nici un pericol imediat. Voi cerceta.

Îşi reuni minţile. Folosind organele şi simţurile navei, începu să sondeze.

Radarul depistă pentru ea cilindrul rotitor. Era cel mai mare pe care-l întâlniseră vreodată. În imponderabilitate, simţi totuşi masa şi puterea concentrate înăuntru. Recepţia optică şi radio, mult amplificate, îi arătară stelele răsfirate răzleţ, cărbuni slabi mocnind spre nefiinţă. În jurul carcasei domnea un vid aproape

total. Radiaţiile şi particulele materiale pe care le cunoscuse până atunci dispăruseră aproape complet, lăsând un hău pe care n-avea nici un sens să-l numească gol şi rece. Căutând în jur, descoperi galaxiile învecinate la fel de reduse la scrum ca şi a lor. Aveau forme haotice. Încercă să găsească alţi nori întregi şi ar fi trebuit să-i poată zări pe câţiva dintre cei mai apropiaţi, precum grupul Fecioarei, după ultimii fotoni pe care-i mai emanau; dar nu reuşi. Se retrăseseră prea departe.

Îşi întoarse conştiinţa spre împrejurimile imediate. Instrumentele acumulaseră date suficiente pentru a-şi da seama că maşina gravita pe orbită în jurul unui soare complet mort. Înrudit cu Sol, nu explodase, fiind prea mic, ci trecuse prin fazele de gigantă roşie şi stea variabilă, comprimându-se la proporţiile unui glob planetar cu densitate maximă, în care atomii încă mai puteau fi atomi, răcindu-se treptat, de la incandescenţă până la temperatura unei brichete de clincher. Rămăseseră şi câteva planete adevărate, stânci golaşe sau captive în propriile lor atmosfere îngheţate. În afară de una singură…

Joelle îşi aminti că trebuia să coboare de pe culmi, pentru a le spune alor ei ceea ce i se dezvăluise.

— Suntem în viitorul îndepărtat — din punct de vedere spaţial, am revenit în interiorul galaxiei, dar temporal, ne aflăm undeva între şaptezeci şi o sută de miliarde de ani după momentul când ne-am născut. N-a mai rămas vie nici o stea, în afara celor mai slabe *(cei blânzi vor moşteni),* iar acum mor şi ele, în timp ce galaxia însăşi se dezintegrează. Universul s-a dilatat de patru-cinci ori mai mult, faţă de vremurile noastre. Dacă mai mergem mult înainte, cred că vom afla dacă se va risipi într-adevăr la nesfârşit, sau dacă, în fond, e adevărată vechea idee că va suferi o implozie, spre o nouă sferă de foc şi un nou cosmos.

— Noi să mergem înainte? ţipă un om din echipaj; Joelle nu-i identifică glasul distorsionat şi nici nu vru. O, nu, o, nu!

Interveni Brodersen, atent şi pragmatic:

— Ce e fărâma aia de strălucire galbenă pe care o vedem? Trebuie să fie undeva aproape.

— Este. Pitica neagră pe care o înconjoară are planete, iar sursa de lumină e satelitul uneia dintre ele. N-am o noţiune clară despre natura ei. Ar trebui să aruncăm o privire. Maşina T

se află în poziţie troiană faţă de planeta-mamă, la distanţă de circa unu virgulă cinci unităţi astronomice: ceva mai puţin de cinci zile standard, cu *g* întreg.

— Da, cred că ar trebui s-o facem, răspunse Brodersen.

Joelle îi reaminti, cu voce neutră – deşi minunea concluziei continua să cânte şi să tune înlăuntrul eului ei holothetic:

— E fără-ndoială o operă a Celorlalţi, să ştii.

Chinook îşi urma zborul.

Ecranele din sala comună fuseseră stinse şi nimeni nu era sigur cine propusese cel dintâi s-o facă; nu întâmpinase nici cea mai mică opoziţie. În schimb, lectorii de date afişau imagini, melancolic de optimiste, ale operelor omeneşti – Pericle, Shah Jehan, Hokusai, Monet, Fidias, Rodin şi tot aşa, în succesiuni multiple — sub desfătarea muzicii. Putini le dădeau atenţie.

Întrucât nava avea efectivul echipajului sub standard, se formase obiceiul ca, după ce mâncau, toţi cei care nu erau de serviciu s-o ajute pe intendentă şi pe asistenta ei să strângă masa. Astfel, Philip Weisenberg s-a pomenit venind de la spălător alături de Caitlín.

— Eşti cam prăbuşită în seara asta, nu? o întrebă el. Ce este? Te pot ajuta cu ceva?

— Îţi mulţumesc, dar nu poţi face nimic, schiţă Caitlín un surâs. O toană, un capriciu...

— N-o subestima, draga mea. Izolaţi cum suntem... oricâte grandori s-ar afla în jurul nostru, devenim tot mai puţin apăraţi contra noastră înşine.

Îşi apropie buzele de urechea ei.

— M-ai ajutat să trec printr-o noapte grea. N-am uitat. Apelează la mine oricând doreşti.

—Păi...

Brusc, îl apucă de braţ.

— Am putea merge undeva să stăm de vorbă?

Intrară în cabina lui. Weisenberg puse „Lacul lebedelor", un spectacol înregistrat pe Luna, cu vreo sută de milioane de milenii în urmă, poate, dar numai pentru a însufleţi încăperea. Nu aveau la îndemână alcool sau marijuana, iar Caitlín refuză oferta unui ceai fiert pe plita electrică. Aşezându-se tăcut într-un fotoliu, Weisenberg o lăsă să se învârtă prin cabină.

— Da, ai spus adevărul, începu ea. Despre faptul că suntem atât de izolaţi, încât ne învinge propria noastră micime, până

ajungem ca nişte maimuţe într-o cuşcă. Nu-mi prea dădusem seama până acum, căci splendorile pe care le găseam erau întotdeauna prea mari. Însă, în mormântul ăsta al Creaţiunii, înţeleg, în sfârşit... tot ce s-a întâmplat... şi suntem, chiar suntem de condamnat dacă înnebunim? Acasă, când ne lovea un necaz, aveam răsărituri şi apusuri de soare, păduri, câmpii, lacuri, ciocârlii, sau doar un oraş, o lume de semeni, unde puteam să mergem şi să *petrecem.* Aici, în cochilia asta de metal, ce ne-a mai rămas decât să căscăm ochii, în timp ce urmărim un far spre nicăieri?... Nu mai rău decât atât, căci un far cel puţin ne-ar ademeni printr-o mlaştină cinstită, cu apă rece şi plescăituri, stufăriş care foşneşte, broaşte orăcăind şi, în final, când ne înecăm, turba care să ne primească şi să ne conserve pentru urmaşii noştri ce ne vor găsi şi se vor minuna, peste o biată mie de ani!

— Deci, şi tu? replică el. Şi tu vrei să ne întoarcem? Nimeni nu-şi mai imaginează că vom găsi drumul spre casă, dar... Noul Pământ? Caitlín, nu-i nici o şansă.

— Oh, sigur, ştiu. Şi totuşi, am avea stele de văzut. Sau... Pământul şi Demeter nu sunt singurele lumi vii. Aş muri bucuroasă pe Danu, printre cântăreţi şi dansatori.

— Nici acolo nu ne mai putem întoarce. Interiorul nu e o inversare directă a exteriorului, iar Joelle nu are informaţiile, nicidecum cunoştinţele de bază, pentru a calcula o cale exactă.

— Şi pe-asta o ştiu. Dar am putea căuta o perioadă când galaxia era vie, nu?

Caitlín continuă să se mai învârtească un timp prin cabină. Fantome luminoase săltau în ritmul muzicii. În cele din urmă se opri în faţa lui Weisenberg, întrebând:

— Ce-ai dori tu să facem, Phil?

— Să mergem înainte. Cât de mult e necesar, sau cât de mult putem.

— Cu slaba speranţă că am putea găsi cumva un pilot către Sol?

—Da.

Făptura lui slabă şi reţinută o privi pe a ei, disperată şi împlinită, după care spuse:

— Caitlín, cred că, îndărătul dorurilor tale, eşti şi tu de acord. Adevărat, mie mi-e mai uşor, în multe privinţe. Eu nu sunt un copil al câmpiilor deschise şi al cerurilor, sunt inginer. Pentru

mine, o maşină e la fel de firească precum un copac sau o ploaie. Spaţiul a fost dintotdeauna marea mea iubire, stelele, ideea de Ceilalţi... pe lângă Sarah şi copii, desigur, dar, fir-ar să fie, continuarea explorării e singura cale de a-i regăsi, poate, iar între timp, indiferent că învingem sau pierdem... Of, la dracu', devin sentimental!

Stând în picioare, Caitlín îl privi fix.

Bărbatul se foi, îşi plimbă ochii de jur împrejur şi spuse stânjenit:

— Caitlín, n-ai fi atât de tulburată, dacă n-ai încerca să-ţi iei pe umeri povara în locul lui Dan. Nu-i aşa?

— El o poartă pe umeri pe cea a echipajului, replică ea.

— Şi încă nu înţelege cât de greu te apasă pe tine?

— Exagerezi, Phil. Dar, câtă vreme îl pot înveseli, pe el care e viaţa mea, da, pentru asta mă aflu aici.

Weisenberg întrebă, aproape copleşit:

— O persoană independentă ca tine poate spune asta?

— De ce nu? N-ar face şi el acelaşi lucru pentru mine, dacă aş avea nevoie?

Rămase tăcut, cu privirea spre pardoseală, înainte de a reveni spre ea, spunând:

— În regulă. Nu e foarte diferit de ceea ce e... ce a fost... Între Sarah şi mine. Dar, Caitlín, dacă ai vrea să te relaxezi puţin, doar un timp, dacă ţi-ai aminti de Irlanda cu voce tare sau despre orice altceva doreşti, ei bine, mă ai şi pe mine alături.

...Peste mult timp, Caitlín îi ură noapte bună. Se dezmierdaseră niţel, dar mai mult vorbiseră, vorbiseră numai, şi el la fel de mult ca ea, deşi din când în când cuvintele lui Caitlín erau rostite printre lacrimi.

— Somn uşor, Phil, şi-ţi mulţumesc, îţi mulţumesc...

— Dacă e nevoie de mulţumiri, eu ţi le datorez.

Învăluită în atmosfera ai cărei nori luceau albi, spălată de oceane cu nuanţe de safir şi lapislazuli, cu continentele ei înverzite de vegetaţie, planeta strălucea. Luna ei ardea în apropiere, luminoasă ca soarele.

Chinook ocolea neîncetat lumea, în timp ce instrumentele jinduiau.

— Tehesthoidă, şopti Susanne.

— Mă tem că nu tocmai, replică Rueda. Am obţinut spectre. Ceea ce vezi nu e clorofilă, şi avem indicaţii că biochimia diferă

de a noastră în sensuri şi mai fundamentale. Dar e vie.

Joelle raportă prin intercom:

— Satelitul este un reactor nuclear gigantic, care-şi consumă propria masă, aparent cu o conversie aproape totală în energie. Acest lucru violează legile fizicii formulate de noi, dar e clar că aceste legi exprimă un caz special. Bănuiesc că asistăm aici la o interacţiune forţată, direct între quarci. Probabil că aparatura care o produce se află într-un spaţiul gol din centru, protejat de înseşi câmpurile care conduc procesul. Fără îndoială, acest soare artificial a fost la început o lună naturală, cu proprietăţile adecvate — ar trebui să-i revină cinci, şase miliarde de ani de viaţă — şi de-asta au ales Ceilalţi această planetă ca s-o reînvie.

— Ceilalţi? întrebă Frieda, cu voce tremurată.

— Cine alţii? replică Brodersen. Mă întreb dacă au însămânţat-o cu viaţă sau au lăsat să acţioneze evoluţia chimică?

— Oricum, răspunse Caitlín, cu voce radioasă, aici *există* din nou viaţă. Poate — n-am văzut nici un semn, dar s-ar putea încă să mai alerge prin păduri – fiinţe gânditoare. Chiar dacă nu vor vedea niciodată stelele, ce-ar putea să devină, să facă şi să iubească?

După un moment, mai încet:

— E posibil să fi făcut Ceilalţi asta fiindcă sperau să vadă încă o dată răspunsul la această întrebare?

Nava reveni spre maşina de transport.

Strânşi în sala comună, membrii echipajului îl ascultară pe Brodersen declarând:

— Trebuie să hotărâm. Joelle nu ne poate duce în nici un punct exact previzibil din spaţiu-timp, deşi ne poate indica direcţia generală. Mai devreme sau mai târziu, dacă înaintam în continuare, vom trece printr-o poartă dincolo de care nu se mai găseşte nici o maşină T. Acolo vom sfârşi, definitiv. Ar putea, cel puţin, să fie pe vremea noastră, plus-minus câţiva mega-ani, când universul era luminos şi familiar. Desigur, asta înseamnă să renunţăm la orice speranţe de a-i mai găsi pe Ceilalţi şi, eventual, de a supravieţui mai mult decât ne ţin raţiile. Totuşi, planul potrivit căruia am acţionat ne-a dus în locuri din ce în ce mai ciudate. Următorul s-ar putea să ne ucidă, pocni el din degete, uite-aşa. Sau încet.

Îşi îndesă tutunul în pipă, scăpără şi trase în piept.

— Acum, reluă el, să auzim ce vrea fiecare dintre voi.

Aşezată lângă el, palidă şi lipsită de expresie, Joelle spuse:

— Eu prefer să continuu. Dar, ca să fiu sinceră, o doresc fiindcă s-ar putea într-adevăr să-i întâlnim pe Ceilalţi. Ideea întoarcerii acasă mă lasă indiferentă. În orice direcţie am porni, o dată ce ne oprim, pot căuta în Realitate.

Leino: — Să ne întoarcem. Ce este viitorul, altceva decât un univers complet ars? Dacă e ciclic, implozia sa va distruge totul. Dacă nu, va conţine numai întuneric, pentru eternitate. De ce-ar *dori* Ceilalţi să fie acolo?

Weisenberg: — Nu, nu putem renunţa.

Rueda: – E necesar să renunţăm? Avem totuşi o şansă, microscopică, da, dar finită, să găsim ajutor într-o galaxie tânără.

Susanne: – Dacă mai încehcăm încă două, thei saltuhi înainte de a o lua înapoi…

Dozsa: — Nu. Probabilitatea de a rămâne prinşi în sicriul ăsta zburător e prea mare. Vreau să mor în acţiune, explorând o planetă, orice, dar în acţiune!

Frieda: – Eram gata să fotez pentru a continua, dar ceea ce spui tu, Stefan, mă face să mă gândesc mai bine.

Caitlín făcu un pas apăsat înainte.

— Nu înţelegeţi nici unul? izbucni ea. O, pentru un timp şi eu mi-am pierdut curajul, dar Phil m-a susţinut, într-o lungă discuţie pe care am purtat-o, şi apoi, când am văzut lumea de-acolo… Nu înţelegeţi? Ceilalţi trăiesc pentru viaţă. Ei sunt marii adversari ai morţii. În care alt loc putem fi siguri că găsim un avanpost de-al lor, dacă nu chiar la porţile ei, în însăşi ziua osândei? Şi cum altfel am îndrăzni să le cerem ajutorul, dacă nu cu acelaşi spirit nobil care e şi al lor?

Noapte.

Prin simţurile ei electronice, integrate cu creierul electronic suplimentar şi amintirile lui (Fidelio, Fidelio) într-un întreg şi mai logic şi magnific, Noumenon-ul o pătrunse pe Joelle şi o făcu una cu el însuşi. Spaţiu-timpul se curbă, puternic, subtil, misterios, prin dimensiuni după dimensiuni; energiile curgeau, materie ca un val ce venea şi trecea peste fluxurile lor; Legea, imanentă şi omnipotentă, nu era o ecuaţie încremenită, ci o muzică, pe care începuse slab s-o audă.

Îţi mulţumesc, Caitlín, sărman animal, pâlpâi într-o mică

porţiune a ei. *Eu n-aş fi putut niciodată să trezesc emoţia crudă din semenii tăi animalici şi s-o prefac în voinţă, aşa cum ai făcut tu într-o singură oră de sălbăticie. Acum, în faţa mea se află o disoluţie de care nu mă pot teme, eu, care ştiu până-n cele mai profunde celule ale mele că Absolutul e ceea ce este; sau în faţa mea* (existenţa se înfioră) *sunt* Ceilalţi.

Noapte.

Lumina din cabină era scăzută şi aurie. Terminalul de date alcătuia o iluzie de trandafiri. Caitlín reglă termostatul pentru căldură şi răspândi în jur esenţe de migdale şi cuişoare pentru a parfuma aerul. Pe audio răsuna „Oile pot paşte în linişte", cea mai dragă dintre toate melodiile.

Ieşi din îmbrăcăminte şi se opri în faţa lui Brodersen, cu mâinile întinse spre el.

— La naiba, spuse căpitanul, din piept, dorindu-şi să fi avut darul cuvântării, Pegeen, eşti atât de frumoasă încât mă doare!

Caitlín zâmbi:

— Şi tu eşti la fel pentru mine, Dan, dragule.

—Nu, stai...

Râsul ei îl binecuvântă:

— Da, casnic eşti pe lângă Apollo Belvedere, şi nici eu nu-s femeia-bombă. Dar eşti frumos, fiindcă eşti tu însuti. Semeni cu tine însuţi, bărbatul pe care-l iubesc. Şi la fel simţi şi tu când mă priveşti, nu-i aşa, iubirea mea?

Într-o bătaie de inimă, deveni serioasă – vulnerabilă — şi se aruncă spre el:

— O, Dan, Dan, ne îndreptăm spre necunoscut, nu putem prevedea nici ceea ce se va întâmpla cu noi, nici ceea ce vom deveni; dar avem noaptea asta. Strânge-mă în braţe, Dan, fă dragoste cu mine, iubeşte-mă!

SALT.

Lumină, pretutindeni lumină. Părea că spaţiul devenise un strop de rouă în lumina zorilor, iar ei se aflau în centrul său. Iridescenţe blânde, fiecare culoare care era tot ceea ce orice fiinţă vie cunoscuse vreodată, toate se învolburau, se amestecau, vibrau, curgeau, inundau, ici şi colo cu câte un scurt iureş de scânteieri stelare în fântâni arteziene, perechi şi triade dansând, sclipiri solitare arcuindu-se prin mari volte graţioase înainte de a se stinge sau a se reînteţi în alte părţi. Priveliştea

cucerea furtunos conştiinţa şi absorbea privitorul în măreţele ei armonii.

Cei din *Chinook* nu aveau de unde să ştie cât de mare era globul de iluminare care-i cuprindea. Cu siguranţă, era vast. Maşina T părea redusă la nimicnicie de către distanţa la care ieşise nava. La fel de îndepărtate şi relativ enorme mai erau şi alte două obiecte. Primul părea a fi o sferă alb-incandescentă, deşi forţele şi torenţii perturbau percepţia, forme mai mici, de asemenea voalate, se deplasau în jurul ei pe traiecte complicate. Al doilea era un elipsoid curbat gingaş, care părea să fie cvasisolid şi de o tărie absolută, mai imaterial decât acela pe lângă care trecuse nava prin centrul galaxiei, cu epoci în urmă. Din el se întindea o reţea, nu identică cu cea pe care o purtau observatoarele de lângă steaua neutronică şi gaura neagră, dar deţinând aceeaşi delicateţe complexă.

Aici sunt Ceilalţi! se învăpăie gândul în Joelle. *Nici o fiinţă în afară de Ceilalţi n-ar fi putut făuri aşa ceva.*

Îşi trimise sondele, îşi deschise centurile multiple, îşi activă întreaga înţelegere a Noumenon-ului. *Nu-mi voi da seama de tot ceea ce se întâmplă aici, dar voi înţelege destul ca să pot pune întrebările potrivite când vor sosi Ceilalţi, întrebări care să mă dovedească demnă de a intra în societatea lor.*

Dar, apoi: era oarbă, era surdă, era amorţită, era infirmă. Instrumentele nu puteau înregistra nimic pentru care să nu fi fost concepute. Teoria nu putea explica nimic din ceea ce se găsea într-un mediu a cărui natură era generată de principii aflate complet în afara ei. O râmă ar fi putut mai uşor să-şi imagineze şi să explice zborul păsărilor, decât putea Joelle să înscrie acel loc în Realitatea ei.

Năucită, abia dacă observă brusca apariţie a unui asteroid, nu departe de *Chinook.* Masei întunecate şi colţuroase îi ţinea companie o mică formă prismatică auriu-strălucitoare care porni de îndată spre globul incandescent. Asteroidul o urmă. Câştigând rapid viteză, cele două dispărură curând.

Strigătul lui Brodersen ajunse la ea ca printr-un zid de piatră:

— Joelle, ce faci? De ce nu ne spui?

— Nu pot, îşi auzi ea propriul scâncet.

— Mda, nu mă mir.

Prin cuvintele seci, tonul căpitanului rezonă.

— Ascultaţi, prieteni. Ori ce-am găsit, şi cred într-adevăr că

este ceea ce am căutat, nu putem decât să aşteptăm până când aceşti… constructori… vor lua legătura cu noi. Îmi imaginez că o vor face, e obligatoriu să ne fi observat. Puteţi pleca de la posturi. Ne întâlnim în sala comună. E mai bine să fim împreună.

Joelle se ralie lor:

— Eu rămân în holotheză.

— Bine. Mulţumesc. Speram că aşa vei face.

— Vei fi totuşi alături de noi, adăugă Caitlín.

Nu, nu tocmai, sunt sigură. În sufletul Joellei se înteţiră din nou mândria şi credinţa. *N-ar fi trebuit să fiu descumpănită de descoperirea unei împărăţii complet noi a Legii. Mai degrabă, să fiu dornică să învăţ despre ea şi s-o absorb în mine însămi. Să am încredere că Ceilalţi mă vor învăţa.* Pe fundalul aurorei cereşti, deveni vizibil un punct luminos. Crescu rapid, până dobândi o formă de săgeată sidefie, venind direct către *Chinook* din direcţia elipsoidului, care era pesemne locuinţa creatorilor. *Sosesc, sosesc. Iar eu sunt cea care va conversa cu ei, cea care poate,* eu, *singură, printre oameni, eu, care am ajuns dincolo de a fi umană.*

Echipajul plutea în aşteptare. Ecranele răspândeau o strălucire imensă şi blândă, nuanţe de curcubeu zburau peste ele, făcând să se schimbe culorile din încăpere. Oamenii se ţineau strâns de talie, Rueda şi Susanne, Frieda între Leino şi Dozsa, Caitlín între Brodersen şi Weisenberg. Îşi împărtăşeau unul altuia respiraţia, sudoarea, mirosurile animalice, căldura – uneori şi gustul, în câte o sărutare.

Nava străină, dacă navă era, se apropie, nu mai mare decât *Williwaw,* curgător formată, dar amorfă dincolo de iridescenţa ei. Prin mijloace invizibile, se opri alături, la o sută de metri distanţă. Şi se lăsă în cer o tăcere care dură cam vreme de o jumătate de oră.

— Nu poţi să-i chemi, Joelle? întrebă răguşit căpitanul.

— Nu, se auzi răspunsul. Nici prin laser, nici prin radio. Şi nici nu detectez nimic de la ei.

— Dar fac prinsoare că ne observă, spuse el, într-un fel de care nu avem cunoştinţă, pe care nu putem nici să-l simţim măcar.

Caitlín se încordă în îmbrăţişarea bărbatului ei.

— Nu poţi? şopti ea.

— Ce? zvâcni capul lui spre dreapta, ca s-o vadă;

Luminescenţa îi juca peste părul şaten-roşcat; ochii verzi erau pierduţi în afară; sânii împingeau salopeta, pe măsură ce aerul îi intra şi-i ieşea din piept. Tu poţi?

— Nu ştiu, răspunse ea, cu o voce de somnambulă. Cum aş putea şti? Dar simt... nici un cuvânt n-ar putea să-l exprime... un freamăt care străluceşte... amintiri pierdute înălţându-se în mine, ca peştii din fundul mării... Nici unul dintre voi nu simte?

Pe Brodersen îl cuprinse spaima. O scanare a întregului trup, nervii, creierul... fusese individualizată numai ea, sau era mai sensibilă decât ceilalţi?... Deodată, îşi aminti povestea Colinei Elfilor, pe care Caitlín o auzise de la mama ei.

— O, Pegeen! o strânse el cu putere, şi simţi braţul lui Weisenberg încordându-se de asemenea.

— Nu vă temeţi pentru mine, dragii mei, răspunse ea, fără a-şi întoarce o clipă faţa dinspre univers. E o stare fericită. Cum ar putea Ceilalţi să fie altfel decât buni?

Peste încă un minut, două — şi multe bătăi de inimă în pieptul îndurerat al lui Brodersen –, Caitlín începu să tremure, privi uimită în jur şi spuse cu voce subţiată:

— A plecat. M-a părăsit.

— S-a dus la altcineva? lătră Weisenberg, primi răspunsuri negative bombănite. Atunci, cred că au terminat, se aventură el. Ce urmează?

Săgeata continua să stea neclintită.

— Probabil că prin maşinile T trece un mesaj, spuse Joelle. Sosirea noastră a fost neobişnuită, chiar şi pentru ei, foarte posibil lipsită de precedent. Vor să consulte arhivele, poate să cheme un specialist. Dar nu cred că avem mult de aşteptat.

— Nu, nu ne-ar chinui, adăugă Caitlín.

Brodersen putea virtualmente să-i împărtăşească destinderea, clipă de clipă, revenindu-şi în fire dintr-un vis cu ochii deschişi.

— Dah ce voh face? se împletici vocea Susannei; privirea ei către Rueda arătă că pentru el se temea Am inthat înth-o... Înth-o casă a zeilor.

— Da, şi miturile spun cum muritorii care-au făcut-o n-au mai fost niciodată aceiaşi dinainte, răspunse Caitlín. Totuşi, cred că noi vom fi mai mult decât am fost, nu mai puţin.

Îi şopti lui Brodersen:

— Câtă vreme te voi putea iubi în continuare...

Jumătatea de oră se scurse încet. Apăru la vedere o a doua carcasă suplă, gonind din direcţia maşinii T către *Chinook.*

Spre deosebire de sora ei geamănă, se oprise în partea opusă a navei. Splendoarea le cuprindea pe toate trei şi cutremurătoarele lucrări din afară.

Pe toate lungimile de undă disponibile, Joelle îşi emise salutul. *Iată-mă,* proclamă ea în limbile omeneşti pe care le ştia, şi în betană, şi în cât ajunsese să stăpânească din oraculară. *Iată-mă, eu, cea cu care puteţi vorbi, cea care v-a aşteptat aşa cum aşteaptă o mireasă.*

Într-însa se învolbură un răspuns, o binecuvântare:

...Salutări, Joelle Ky. Bucură-te, fii liniştită.

Percepţia crescu.

...O, biet spirit întristat, găseşte-ţi în sfârşit pacea!

Cine sunteţi? Ce sunteţi?

...Nu te teme.

De voi?

...Da, să nu te temi de nici un râu, Joelle Ky, şi aici ai dreptate. Aici, la capătul căutării tale, se află adăpostul. Dar o mai adâncă groază se află în tine, că nu vom voi sau nu vom putea să vă îndeplinim cea mai sfântă dorinţă. O făgăduială nu o va anula pe aceasta, căci s-ar putea prea bine dovedi adevărată. Poţi tămădui teroarea, aşteptând calmă ceea ce trebuie să se întâmple?

Se simţi sfâşiată pe dinăuntru. *Când veţi hotărî?*

...Va trece câtva timp, teamă ni-e. Nu suntem fiinţe supranaturale, instantaneu omnisciente şi infailibile. Am venit aici ca să vă cunoaştem, să aflăm de unde aţi venit şi de ce, spre ce vă străduiţi, cum ar putea o victorie a voastră să schimbe cursul timpului, poate pentru multe lumi diferite... ca să ştim asemenea lucruri, destul de bine pentru a putea îndrăzni să judecăm.

Dacă n-ar fi avut braţele legate în linking, dacă n-ar fi plutit pe firmament, şi le-ar fi ridicat în semn de rugăciune. *Înţeleg. Iată-mă, dar: luaţi-mă, examinaţi-mă, întrebaţi-mă, folosiţi-mă cum vreţi.*

Blândul gând (îi putea simţi bunătatea, ca o strălucire solară înlăuntrul ei) spuse:

...Nu eşti necesară. E bine aşa, întrucât nu eşti reprezentativă pentru specia ta, tu vezi cosmosul altfel decât colegii tăi de navă, pe cât de rău ai fost rănită. Vom privi într-înşii pe cât de

bine putem. Dar, prin cel mai mare noroc, nu vom avea nevoie nici de ei, oricât de imperfecte ne-ar fi cunoştinţele. La bord se află un avatar al nostru.

Cum? Nu înţeleg...

...Acum trebuie să te părăsim şi s-o căutăm pe ea. Ar fi o cruzime să-i ţinem pe ai tăi aşteptând mai mult decât timpul care ne este necesar pentru a afla. Lasă curajul să-ţi aducă liniştea, Joelle Ky. Nu rămâne în holotheza ta. (Nu era o poruncă, era o rugăminte.) Du-te la semenii tăi umani şi fii una dintre ei. Cu bine.

Prezenţa dispăru. Joelle rămase în harnaşament, marginal conştientă de ceea ce se auzea prin intercom. Încercă o dată să plângă şi nu reuşi. După aceea, amărâtă, rămase pe loc.

O voce contralto bogată, feminină, rosti prin difuzorul intercomului, într-o engleză care lui Caitlín îi smulse o mică exclamaţie:

— Fie ca tot ceea ce e mai bun întotdeauna să vă aparţină. Am dori să intrăm. Vă rugăm să ne primiţi, dacă doriţi, prin valva voastră de personal Numărul Trei. Vom fi fericiţi să vă cunoaştem.

— Dacă dorim...! îi scăpă lui Brodersen.

Totuşi, obişnuinţa militară îl făcu să le spună camarazilor săi:

— Staţi pe loc. Merg eu să-i aduc.

În plus, asta-i o zonă cam înghesuită ca să-i primim pe stăpânii universului, îi mai trecu prin minte, părindu-i-se la fel de ridicol ca şi conştiinţa gurii uscate şi a pulsului ce o luase razna. Împingând cu picioarele şi apucând cu mâinile, se propulsă prin coridoare şi pasarele, până la panoul de control necesar. Acolo, trebui să aştepte un moment pînă-i dispăru tremurai, înainte de a putea acţiona motorul.

Valva interioară se retractă. Intrară doi. Aure argintii îi învăluiau, probabil protejându-i de vidul spaţiului – conchise mintea tulburată a lui Brodersen – căci se risipiră într-o clipă. În faţa lui stăteau un bărbat şi o femeie.

Să îngenunchez? Nu, nu poţi îngenunchea în impon-derabilitate!

— B-b-bine aţi venit. Suntem, ăă, la dispoziţia voastră.

Amândoi erau înalţi, armonios formaţi, supli, blonzi, cu ochi albaştri. Părul lung le încadra feţele puternice şi chipeşe,tinereşti şi de o imemorială maturitate. Bărbatul,

bărbos, purta o tunică, de in probabil, un kilt care putea fi de lână, pantofi ce-ar fi putut să fie din piele, şi o pelerină largă. Femeia, ale cărei şuviţe cădeau aproape până la încălţările mai uşoare, avea o rochie vaporoasă şi o mantilă. Veşmintele erau brodate, multicolore. Ambele persoane purtau bijuterii de aur, argint şi cristal: panglici, brăţări, broşe, inele cu modele înlănţuite. Cuţitele agăţate la centurile colorate dădeau impresia că ar fi unelte, nu arme. Bărbatul ţinea un toiag, cu benzi de bronz, al cărui *fleuron* reprezenta un mănunchi de rămurele înfrunzite. Pe acesta, precum şi pe umerii lui, stăteau sau zburau prin jur, cântând, păsări, ciocârlii, sturzi, pietroşei, prihori cu piept roşu. Pe braţ, femeia purta o mică harpă.

Amândoi surâdeau:

— Nu, noi ar trebui să-ţi urăm bun venit ţie, viteaz rătăcitor, spuse omul, cu un timbru baritonal melodios. Vrei să ne conduci la prietenii tăi?

— Da, domnule, da!

Brodersen se supuse, prea frământat ca să mai gândească. Perechea nu avea nevoie de balustrade, agăţători sau puncte de sprijin, ca să înainteze. Mergeau fantomatic, pe picioare.

Pe pasarelă, prin hol, până la uşa sălii comune...

Brodersen făcu un pas înapoi, pentru a-i lăsa pe vizitatori să intre primii. Astfel, n-o văzu pe Caitlín, auzindu-i doar strigătul:

— *O-o-o-oh!*

În toată călătoria, nici o imagine nu-i smulsese din piept un asemenea sunet. Alarmat, se aruncă pe după tocul uşii. Caitlín plutea în îmbrăţişarea lui Weisenberg, cu braţele ridicate, buzele despărţite, lacrimile desprinzându-se pentru a juca sclipitoare prin aer. Uită de prudenţă şi respect, îşi lansă trupul spre ea şi ajunse cu o asemenea forţă încât aproape o smulse din braţele inginerului.

— Pegeen, ce s-a întâmplat?

— Nimic, răspunse Caitlín înecată. Ei... *Aengus mac Og,* zeul iubirii. Brigit, sora lui, zeiţa barzilor... Nu puteţi fi adevăraţi, nu-i aşa?

Bărbatul clătină din cap.

— Nu, răspunse el, calm. Singurul lucru care nu sunt, cei pe care voi îi numiţi Ceilalţi, sunt zeii. Pentru voi, însă, pentru liniştea şi omagierea voastră, ne-am străduit să fim o umbră a acestora.

Femeia se apropie de Caitlín. Cei doi bărbaţi de lângă fată îi dădură drumul, pentru a-i putea primi nestingherită atingerea.

— Dragă-mi eşti, murmură cea care era Brigit, şi mult tânjim să te cunoaştem pe deplin, şi să-ţi dăruim mulţumirile noastre pentru ceea ce ne-ai dăruit.

— Cum? Eu... se bâlbâi Caitlín, eu, vagaboanda, neghioaba, autoarea de cântecele, ce Dumnezeu aş fi putut să vă ofer?

— Viaţa pe care ai trăit-o.

Brigit lăsă harpa în aer şi o cuprinse la piept.

Folosindu-şi o mână drept pivot, Brodersen se răsuci să-l privească încruntat pe Aengus. Dintre cântecele păsărilor sale, fiul Dagda-ului spuse:

— Nu te teme pentru ea. Niciodată nu-i vom pricinui de bunăvoie tristeţe, nici n-am dori să facem mai mult decât trebuie. Tot ce e viaţă e de nepreţuit. O, şi noi ucidem, şi noi lăsăm să moară, căci *nu* suntem zei şi, cum nu se poate mai categoric, nici Dumnezeu, şi noi suntem adeseori legaţi de soartă. Totuşi, atât cât putem, ocrotim viaţa, şi, pe cât putem, păstrăm şi respectăm libertatea, căci aceasta este cea mai nobilă epifanie a vieţii din câte cunoaştem. N-ar trebui, dar, să onorăm drepturile avatarurilor noastre?

— Avatar... Încarnare...

Deodată, Weisenberg arătă îmbătrânit.

— Vreţi să spuneţi că ea e ceva făcut de voi...

— Nu, îl întrerupse Aengus, în timp ce Brigit o ţinea pe Caitlín îmbrăţişată, murmurându-i. Cum ar putea o operă făurită de noi să trăiască în deplinătate o viaţă care nu este a noastră proprie? Este la fel de umană ca voi. Diferenţele dintr-însa sunt mai mici decât cele – din construcţia celulelor, din povara sângelui – dintre doi de-ai voştri. Dacă n-ar fi fost niciodată Chemată, şi-ar fi sfârşit zilele fără să ştie ce putere doarme în ea.

— Şi ce putere e aia? horcăi Leino.

Brigit ridică faţa dinspre Caitlín.

— De a deveni una cu noi, răspunse ea.

Aengus:

– De-am fi cu adevărat zei, am putea privi direct în sufletele voastre. Dar nu suntem decât Ceilalţi, care prin noi înşine putem atinge doar partea cea mai subţire şi superficială a unei minţi, şi nu putem simţi profunzimea unei entităţi care n-o are deloc.

Brodersen, violent:
– Bine, atunci ce naiba sunteţi? Intelect pur, liber în spaţiu-timp, sau ce?...
Zâmbind puţin, Brigit vorbi mai mult spre Caitlín decât spre el:
– Cu-adevărat, nu. Ce altceva decât un trup poate aduce pe lume şi purta o minte? Şi, de-ar fi posibil, un spirit singur, lipsit de simţuri şi tendoane şi toate bucuriile ce se găsesc în cosmos, n-ar fi vrednic de milă? Noi, Ceilalţii voştri, suntem la fel de corporali ca voi, materia noastră e născută din stele la fel ca a voastră, se găsesc şi în noi vechi necesităţi animalice. Suntem rude cu voi.
Brodersen:
– Hm? Cum arătaţi de fapt, pe sub măştile astea?
Aengus
: – Sunt nişte măşti?
Brigit:
– Oh, câteva schimbări mici, uşor de făcut, doar de hatârul avatarului nostru. De-ar fi fost un alt soi de om, cum au fost majoritatea, poate am fi găsit de cuviinţă să apărem cu pielea neagră, sau cu ochii oblici, sau cocoşaţi, sau cum ni s-ar fi părut mai potrivit. Dar pe dedesubt... N-am venit tocmai de pe Pământ ca să răspundem unei chemări, Daniel, numai fiindcă întâmplător ne aflam acolo.
Aengus:
– N-ar trebui să mai continuăm aşa. Nu înainte de a afla de la Caitlín toată povestea voastră, dincolo de orice expresie pe care i-o pot da simplele cuvinte sau gânduri.
Devenise complet grav. Privirea sa îl crucifică pe Brodersen:
— Trebuie să înţelegi, Căpitane, că încă nu vă înţelegem pe *voi.* Credem că sunteţi oameni de bună-credinţă. Cu toate acestea, întorcându-vă, aţi putea aduce distrugere, poate, în parte, datorită cunoaşterii a ceea ce n-ar trebui să se descătuşeze printre ai voştri la ceas de primejdie. Dacă nu vă putem dărui calea întoarcerii, veţi trăi toată viaţa într-un loc plăcut, pe care vi-l vom pregăti. Dar cred că aţi prefera să mergeţi acasă.
Brodersen şi majoritatea echipajului". – Da, o, da!
Aengus: – Haideţi să nu mai spunem nimic până nu vom fi siguri de ceea ce putem spune. Pentru noi, Caitlín este potirul

acestei descoperiri.

Brigit:

— Dacă doreşte...

Apoi, fetei pe care continua s-o ţină îmbrăţişată:

— Iubito, nu vei avea nimic de suferit, nici o durere, decât ceea ce tu însăţi ai putea alege după aceea. Memoria are preţul ei, dar dacă doreşti, vei fi eliberată de orice amintire.

O sărută pe frunte:

— Te previn totuşi, cred că n-o vei dori. Gândeşte-te bine, copilă. Nu te grăbi. Niciodată nu te-am forţa, nici nu te-am grăbi. Nu putem fi complet siguri ce efect ar avea asupra ta unitatea cu noi. Gândeşte, întreabă-ne, întreabă-ţi camarazii, petrece cât de mult timp doreşti, şi nu te teme să spui nu.

Caitlín ridică faţa spre cea care aparţinea unei zeiţe şi răspunse printre lacrimi:

— Dacă eu nu plec, nu ne vom mai întoarce acasă, nu-i aşa? Râse; voioşia părea reală.

— În plus, aici se află însuşi Domnul iubirii.

Celălalt îşi înlocui expresia preocupată cu un zâmbet şi răspunse încet:

— Cu toţii vă iubim.

— S-a vorbit destul, interveni Brigit. Să cânte muzica.

Şi luă harpa din aer, de lângă ea.

După aceea, nimeni n-a mai putut spune prea bine ce se întâmplase, decât că, în final, i-au urmat pe Aengus, Brigit şi Caitlín până la valvă şi, printre cântece, şi-au luat rămas bun. Între timp, fata devenise complet captivată. Îşi sărută colegii la despărţire, cum i-ar fi sărutat în vis.

Ambele nave luminoase se retraseră de lângă *Chinook.*

44

ERAM UN AVATAR a cărui spiţă era mai ciudată chiar decât prevăzuseră cei care îmi dăduseră fiinţă. De-aş fi rămas acasă, poate că într-un moment al vieţii mele, aceia dintre ei care aveau omul în grijă m-ar fi Chemat. Atunci, ar fi împărtăşit mult din bucuria mea, o măsură de tristeţe, multe doruri şi mirări, furii, chemări, fapte, triumfuri, dezastre, temeri, minunări, dorinţe, legăminte, pierderi, poate o înceată şi uşoară creştere a înţelepciunii: anii unui om de rând. Dar şansa şi dorinţa m-au

adus la ei, în cel mai îndepărtat capăt al acestui univers al nostru.

Ceea ce s-a întâmplat mai apoi, nu pot şti acum. Trupul meu îşi aminteşte prea puţin, iar puţinul acela e doar o fantomă a adevărului, cu toate acestea însă, nimic din ce se poate descrie în cuvinte. Frumuseţile şi gloriile — poţi să cânţi o statuie, sau să sculptezi o melodie? Şi toate acestea erau cea mai neînsemnată dintre realităţi...

Vedeţi, Ceilalţi şi cu mine nu eram numai uniţi, ci alcătuiam un întreg. Conştiinţa lor, intelectul, simţurile, amintirile, perspectiva, sentimentele, sufletele lor, toate erau şi ale mele, precum şi sufletul meu era al lor. Ei erau eu, eu eram ei, eram o Cealaltă.

Cum arăta asta, sunt incapabilă să gândesc, darmite să mai şi spun. Epoca în care m-am născut mi-a împrumutat ideile pe care le voi folosi, încercând, şi nereuşind, să vorbesc despre ceea ce am păstrat în mine din tot ce am aflat. Nu ştiu dacă sunt mai potrivite sau mai nepotrivite pentru aşa ceva decât ideile din urmă cu vreo treizeci de mii de ani, ale aceluia care a fost primul avatar din specia mea, sau instinctele unui animal, ori îmbobocirea unei plante.

Cei mai timpurii Ceilalţi au apărut pe o lume care a luat formă înainte de coagularea galaxiei. Poate că o penurie de metale grele i-a determinat să-şi dezvolte foarte încet tehnica şi marea ştiinţă, astfel că au evoluat în armonie cu fiecare stadiu existent, înainte de a-şi continua drumul înainte. Sau poate că s-au adaptat, atât psihic cât şi somatic, într-un ritm mai rapid. Oricum, în cele din urmă au ajuns să călătorească spre stelele care între timp luaseră şi ele naştere, deplasându-se în nave cu viteze apropiate de cea a luminii. Întâlnind alte inteligenţe şi făcând schimburi cu acestea, au dobândit un elan atât de mare, încât au câştigat puterea de a construi marile maşini de transport. Pe vremea aceea, nu mai erau doar o singură specie; şi, pe măsură ce exploratorii lor se răspândeau mereu mai departe prin spaţiu-timp, au găsit tot mai multe fiinţe care puteau fi ajutate să li se alăture, dacă acelea o doreau.

Majoritatea speciilor nu erau pregătite. Puţine se dovedeau din capul locului potrivite. Ceilalţi nu le grăbeau, nici nu încercau să le călăuzească în secret. Numai în cazuri foarte rare îşi dezvăluiau existenţa. Ei nu cred că destinul cuvenit oricui este

acela de a deveni asemenea lor, nu cred în destin. Toate genurile de viaţă sunt la fel de preţioase, cu drepturi egale, în sensurile lor unice. Mai mult, în această diversitate se găseşte hrana care le poate face propriul spirit să se dezvolte.

Nu înseamnă că i-am putea numi indiferenţi. Nu, cu o inteligenţă, sensibilitate şi cunoştinţe ca ale lor, împărtăşind vieţi distincte pe numeroase planete din întreaga istorie a universului de la apriga sa naştere şi până la moartea-i în scrum şi cenuşă, Ceilalţi cunosc profunzimi şi culmi ale tragediei pe care e bine că nu mi le mai amintesc; această minte, singură, n-ar supravieţui. Acolo unde pot, considerând acţiunea ca inofensivă faţă de integritatea unei populaţii, ajută. Dar, cel mai ades, trebuie doar să asiste şi să deplângă.

Totuşi, nu sunt exagerat de solemni. Veselia lor, umorul, spiritul jucăuş, buna dispoziţie, exultarea, îmi depăşesc capacitatea de înţelegere. La fel şi creativitatea lor. Îşi consideră propriile vieţi ca pe nişte opere de artă în curs de formare, dându-le formă pentru încântarea artistului şi a publicului.

Se poate să fi ajuns la această atitudine fiindcă mintea, conştiinţa lor, e proteică. Unificarea în voie, parţială sau totală, a personalităţilor lor, s-ar putea numi telepatie, atâta doar că acesta e un termen prea incomplet pentru a o descrie. Ceea ce se întâmplă nu e magic. Necesită o undă purtătoare, care se supune legilor fizicii. Un rudiment al fenomenului se poate produce uneori şi printre noi. Ceilalţi l-au adus la desăvârşire.

Acest lucru include şi capacitatea de a cartografia o configuraţie corespunzătoare unei personalităţi, aplicând-o altui trup, fie acel trup natural sau artificial, organic, mecanic sau... În fine, cum a fost Oracolul, de exemplu. Harta e incompletă şi deformată, desigur. Mintea nu este un obiect izolat. Ceea ce o generează şi o menţine trebuie s-o guverneze, precum şi să fie guvernat de ea.

Totuşi, un Celălalt poate duce mai multe existenţe separate, pentru a le reuni finalmente în făptura iniţială. Un Celălalt poate fi, într-un sens, nemuritor, transferând un întreg trecut dintr-un trup muribund într-unul nou, pe care l-a putut creşte tocmai în acest scop, sau în mai mult de un singur trup. Contopirea mintală va fi făcut deja parte din această personalitate, integrând-o cu numeroase entităţi diferite, înregistrările, de asemenea, reluate într-o stare de conştiinţă ulterioară, după

nevoie, oferă un soi de reînviere.
Totuşi, Ceilalţi nu sunt nişte monade la diferite stadii. Nici nu sunt contopiţi într-o enormă supraminte; aşa ceva ar duce la minimalizare, dacă ar fi posibil. Individualitatea, de formă fluidă, este în virtutea aceleiaşi receptivităţi mai reală decât poate deveni printre noi. Din această rădăcină e posibil să fi răsărit pătimaşul lor devotament faţă de libertate.
Nu sunt zei. Numai în galaxia noastră, în orice moment dat, există mai mult decât pot să cunoască sau să prevadă. Oricât de largă le e gama şi cât de enorme construcţiile, discern mult mai bine decât noi cu cât este mai mare decât ei totalitatea realităţii, cât de etern misterioasă este. Deşi simbolurile nu sunt imagini de felul creşterii şi descreşterii lunii, ci mai degrabă naşterea şi moartea unei stele, şi ei trebuie să-şi creeze mituri, şi ei trebuie să trăiască în fascinaţia misterului.
Într-adevăr, tehnologia lor, ciclopică sau subatomică, a devenit pentru ei incidentală, un sistem de mijloace necesare pentru a atinge un set de scopuri. Pe multe le-au abandonat ca nemaifiind necesare. Împlinirile pe care le caută sunt mai subtile, prea subtile pentru percepţia noastră. (Dacă cioplești o statuie, câinele tău vede că o bucată de piatră îşi schimbă puţin forma.) Dar trebuie să-ncerc să exprim o frântură, o aluzie...
Lăsaţi-mă prin urmare să spun că pe Ceilalţi îi preocupă explorarea, înţelegerea şi sărbătorirea existenţei.
Una dintre căile lor, printre multe altele, este folosirea avatarurilor.
Procedând cu grijă şi reţinere, nu consideră crearea unui avatar ca fiind o violare. Un asemenea organism nu e sub nici o formă anormal. Cel mult, a luat fiinţă în locul unui alt bion similar care ar fi făcut-o în locul lui. În adâncurile lui conţine, într-adevăr, anumite structuri, incredibil de fine, la graniţa dintre molecular şi subatomic. Acestea nu-i afectează funcţionarea şi nu sunt ereditare. Tot ce fac este să dea posibilitatea Uniunii.
Poate fi implicat ceva mai mult de-atât. De exemplu, în cazul majorităţii vertebratelor terestre, cel mai simplu este să se fertilizeze partenogenetic un ovul, timp în care i se adaugă acel micro-organ pentru duplicarea celulelor. Dacă se doreşte un mascul, sunt necesare şi câteva modificări cromozomiale. Indiferent de tratament, pentru indiferent ce organism, este foarte ponderat, conservând mai degrabă decât să distrugă.

Un avatar, deci, îşi duce viaţa ca un membru perfect normal al speciei. S-ar putea să nu fie Chemat niciodată. Ceilalţi nu se învârt permanent pe lângă fiecare planetă, cosmosul e prea mare. Când unul din spiţa lui e adus la comuniune, acesta e un act de iubire. Nu se produce nici o vătămare, nici o disfuncţie, cu excepţia acelora care mor, pentru care uitarea poate fi o dovadă de milă, ei se întorc în locul de unde au venit, ca să continue ca şi mai-nainte. N-a fost decât o împărtăşire. În acest fel, Ceilalţi caută să participe la viaţa de pretutindeni.

Adevărat, dacă avatarul e inteligent, umbre de amintiri pot după aceea să pâlpâie prin făptura lui...

...Nu pot rămâne? am insistat.

...Nu, iubito, cântă acea parte din mine care se afla în inima lui Brigit. ...Ar fi o osândă asupra ta.

De altundeva din mine, vorbi Aengus:

...Nici n-ai dori să fii un parazit. Îţi suntem recunoscători pentru ceea ce ne-ai dat...

...Dar acum, când mi-aţi trăit viaţa, nu mai am nimic de oferit.

...De-ai avea, numai!... Nu, greşesc. Este just să fii ceea ce eşti *tu.* Nu chemăm nici un avatar de două ori.

...Fiindcă ai conştiinţă şi, astfel, liberă voinţă, îţi putem face darul lui Lethe. Dacă-l accepţi, vei uita tot ceea ce a fost Aici. Va rămâne pentru tine ca o noapte fără vise.

...Gândeşte-te bine, draga mea. Să ştii că, dacă îţi aminteşti, vei fi bântuită pentru totdeauna.

...Dar ce stafie minunată m-ar bântui! am răspuns.

...Va avea multe feţe, şi unele dintre ele, cumplite.

Mult timp am meditat în Unitate. Îţi aduci aminte cele mai nobile momente, de dragoste, de înţelegere, de creaţie, frumuseţe, victorie, când pentru un scurt răstimp ajungi dincolo de tine însuţi. Este mai mult decât atât, să fii un Celălalt, iar acesta încă este cel mai de jos şes de sub piscurile lor.

...Nu, am decis... Ceea ce pot păstra de la voi, n-aş da nici în schimbul oricărei răsplăţi. Da, greu îmi va fi să ştiu că, odată, sufletul meu a cuprins atâta realitate încât chiar am putut simţi puţin din imensitatea care rămâne de cercetat şi crescut alăturea-i şi m-am bucurat de existenţa ei. Dar nu voi pierde complet cunoaşterea a ceea ce înseamnă iubirea voastră.

Ne-am strâns şi mai aproape pentru a ne lua rămas bun.

Pentru aceasta, şi-au luat din nou înfăţişările pe care mi le. prezentaseră prima oară, fiindcă îmi plăceau. Nu că ar fi fost ceva prea straniu în adevăratul lor aspect, sau ceva cât de cât ciudat în ceea ce s-a petrecut între Aengus mac Og şi mine. Nu mai sunt chiar atât de multe secole, din timpul meu propriu, până în momentul când oamenii vor începe, unul câte unul, să devină Ceilalţi. Şi, cu acest prilej, nu vor înceta să fie umani.

45

NU TRECUSE NICI O ORĂ, când vocea lui Brigit deşteptă intercomul de pe *Chinook:*

— Caitlín se întoarce la voi. Va intra prin aceeaşi valvă. Singur în cabinetul său, Brodersen muşcă coada pipei pe care o ţinuse strâns între fălci. Cupa săltă prin norii albaştri denşi pe care-i răspândise. Fără ajutorul respiraţiei, focul se stingea în imponderabilitate. Bâjbâi la centura de siguranţă, descheie drăcia şi sări din scaun. În spatele lui, plutea uitată o sticlă de whisky compresibilă.

— Vestea pe care v-o aduce vă va înveseli, îl urmări vocea. Prin intermediul ei, am aflat că ţelul vostru este just. Nu e absolut drept; să nu credeţi niciodată asta, despre orice scop aţi putea avea; dar este mai bine să învingeţi decât să fiţi învinşi. Deşi nu vă ajutăm în efortul vostru, vă vom trimite pe drumul potrivit. Deşi nu spunem că veţi ajunge la destinaţie, vă dorim cu toată sinceritatea numai bine.

Dar pregătiţi-vă să plecaţi în curând. Forţele care au făcut acest loc şi îl menţin, aici la capătul şi începutul universului, sunt echilibrate ca pe un vârf de lance care se învârteşte. Oricât de mică e, masa navei voastre le afectează suficient de tare pentru ca, atâta timp cât staţi aici, activitatea să stagneze. Nici nu v-a mai rămas nimic de făcut printre noi. Aţi ajuns până aici, şi deci v-aţi câştigat întoarcerea acasă, sau dreptul de a vă duce şi a vă lupta pentru întoarcere. Mai mult nu vă putem acorda. La începutul următorului vostru schimb, vă vom anunţa să plecaţi. Până atunci, primiţi-o cu drag pe Caitlín. Fiţi buni cu ea.

— Christoase, strigă Brodersen, zburând, cum aş putea îndrăzni să fiu altfel?

Câţiva membri din echipaj ajunseseră înaintea lui la valvă. Îi dădu la o parte cu coatele şi îi deschise el însuşi. Intră o aură

argintată, se stinse, şi apăru ea. O prinse în braţe şi porniră plutind, învârtindu-se ridicol. Mirosul, căldura şi supleţea ei îl copleşeau. *Fir-aş al naibii,* îşi spuse, *plâng de-a binelea.*

— Eşti bine? Pegeen, iubito, ce s-a întâmplat? Atât de curând...

— A trecut mult timp, cred, răspunse ea, parcă vorbind în somn, avea un zâmbet ca din Nirvana. M-au trimis înapoi în timp. Uite.

Scoase din buzunarul salopetei un carnet cum obişnuiau să poarte astronauţii.

— Am scris configuraţiile pe care trebuie să le urmăm, refăcând tot drumul până vom ajunge la Danu, de unde sărim în sistemul lui Beta. Vom ajunge la o lună după plecarea lui *Emissary.*

— Dar tu, Pegeen, tu!

— Oh, eu sunt bine. Trebuie să mă laşi câtva timp, ca să... cobor...

Brusc, se agăţă cu ghearele de el. Brodersen o simţi cutremurându-se.

— Dan, strânge-mă-n braţe, te rog! Nu trebuie să plâng, după toate prin câte-am trecut, nu trebuie!

Din adâncul puţului unde zăcea fiinţa ei, Joelle radie: *Nu vă luaţi măcar rămas-bun?*

...Ba da, şi nu numai atât, sosi răspunsul. ...Am aflat de la avatar cât de dezgolită e nevoia ta.

Atunci, luaţi-mă la voi!

...Nu se poate. O, Joelle, poate un copac să zboare, sau o pasăre să prindă lumina soarelui? Eşti ceea ce eşti, şi eşti ceea ce vei deveni, dacă o vei face. Bucură-te de asta.

În câţiva ani mizerabili câţi mi-au mai rămas, ştiind că niciodată nu voi şti ce ştiţi voi, ştiind că Noumenon-ul meu e o umbră?

...Dacă doreşti, te putem face să uiţi.

Nu!

...Ce altceva?

Dacă nu sunt vrednică de compania voastră (...Nu există nici o vrednicie deosebită în asta.) *atunci, deschideţi-mi Realitatea. Fie că mă va ucide, că-mi va rătăci minţile, arătaţi-mi Absolutul!*

...Nu avem nici un Absolut.

Dar ceea ce aveţi...

...Fragmentele pe care le posedăm nu-ţi vor face nici un rău, ele în sine. *(O conferinţă despre teoria relativităţii i-ar face vreun rău unei maimuţe?)* Avatarul ar putea să-ţi spună... Dar tu ai mai mult talent şi cunoştinţe decât ea. Prin urmare, ascultă, dacă doreşti.

...Matematică şi crâmpeie din ceea ce-ar fi putut să fie sau să nu fie percepţia directă, şi: continuum-ul nostru spaţio-temporal nu face parte din Creaţiunea totală. Este o bulă de aer într-un ocean hiperdimensional care scoate la suprafaţă, mereu, tot mai multe făpturi, aproape la fel cum străvechile oceane de pe Pământ, Demeter şi Beta dau mereu viaţă, aceasta fiind natura lor. Universurile mor, precum stelele şi florile; dar şi materia lor continuă să existe, transformată în ceva ce niciodată n-a mai fost.

...Acum şi aici, propriul nostru cosmos ars, expandându-se, fugind de sine însuşi, s-a intersectat cu un altul. Din această uniune, când se va desăvârşi, o să se nască o întreagă lume nouă de lumi. (Proslăvită fie şansa ca şi celălalt *plenum* să fie el însuşi bătrân, ca nici o viaţă – ne rugăm – să nu piară în această geneză!) Cum anume va fi următorul ciclu, nu putem prezice.

...Deja, legile înseşi şi constantele fizicii se schimbă. Nici voi şi nici noi n-am putea exista nici măcar o clipă în afara acestei fortăreţe de forţe. Ceea ce urmează va fi complet străin. Totuşi, vom căuta o cale de a ne integra, de a-l înţelege şi a-l preţui. Construim o maşină...

...care nu este decât mijlocul de a ajunge la un sfârşit, Joelle, la un sfârşit fără de sfârşit.

După o scurtă tăcere:

...Încă mai doreşti să arunci o privire?

Da!

...Percepe...

Joelle urlă. Nu de durere sau de groază, ci copleşită de deznădejde.

...Cu bine. Pentru totdeauna, cu bine.

Caitlín se mişcă.

— Ar trebui să mă duc la ea.

— Hm? Ce vrei să zici? întrebă Brodersen.

— Îmi revine sarcina asta, s-o ajut pe Joelle. Ei ştiu ce va avea de suferit. N-o pot vindeca. Poate nici nu există remediu. Dar trebuie să încerc, Dan.

— Şi eu?... Of, nu vreau să te pisez, nu e nevoie să fiu consolat chiar în clipa asta, dar... te-ai schimbat, Pegeen.

— Da.

Îl strânse de mână, cu putere.

— Am ajuns departe de tine. Îmi voi croi drum înapoi, crede-mă. Acum, însă... tu eşti mai puternic decât ea.

— Sosit-a ceasul să plecaţi, spuseră vocile Celorlalţi. Purtaţi cu voi binecuvântarea noastră.

46

ENORM, ROŞU-AURIU pe cerul albastru-violet, soarele strălucea peste Beta la sfârşitul dimineţii. Una dintre furtunile care domneau peste acea parte a lungii zile tocmai se sfârşise. Stăruiau nori risipiţi, vag luminoşi, iar peste orizontul de la apus se întindea puntea unui curcubeu. Pământul lucea umed, ca şi cum nuanţele închise ale ierbii, bălăriilor şi frunzelor din copaci ar fi fost presărate cu diamante. Sufla o briză răcoroasă, aducând miresme de mirodenii. Spre est, strălucea un estuar şi se înălţau siluete de clădiri, dar mai aproape se zăreau prea puţine care să arate că acela era principalul sediu al unei civilizaţii de călători stelari. Un turn străvechi îşi ridica masivitatea cenuşie, stâncă învăluită în iederă deasupra solului.

Era perioada creşterii, dintre noaptea îngheţată şi uscata după-amiază. Peste tot, viaţă vegetală proaspăta răsărea şi se dezvolta, cu o iuţeală aproape vizibilă. Cerul era plin de aripi, iar din crânguri şi pajişti răsunau cântece.

Joelle şi Caitlín se apropiară de turn, pe jos. Gravitaţia mai mică decât cea pământeană le înviora paşii. Totuşi, mergeau prin frumosul anotimp fără a zâmbi, cea mai tânără sobră, cea mai vârstnică sumbră.

— Şi de ce nu poţi renunţa la legământ? întrebă Caitlín. Da, ai suferit un mare şoc, aflând că tot ceea ce ştiai nu e decât un strop de apă care peste o clipă va cădea la loc în mare şi se va pierde. Totuşi, este o adevărată surpriză? Va fi mai mică mâine, când vei face o descoperire?

Joelle clătină din cap:

— Mai rău, spuse ea, înnegurată. Am descoperit că nu sunt numai neştiutoare, sunt *proastă.* Nu, nici măcar atât. Ar implica o trăsătură în comun cu Ceilalţi. În ciuda scamatoriilor noastre holothetice, rămânem nişte animale inferioare. Suntem ca

maimuţele care încearcă să scrie Shakespeare bătând la întâmplare pe o consolă cu taste şi incapabile să se ţină de treabă cinci minute în şir. Sau suntem ca nişte limbrici care încearcă să vadă.

O secundă, Caitlín strânse pumnii şi privi în vânt. Când îşi regăsi controlul feţei, replică:

— Ei nu ne privesc de sus. De câte ori trebuie să-ţi spun? Pentru ei, orice soi de viaţă e nobil. Misiunea noastră este să fim ceea ce suntem, cu mândrie.

— Ţi-e uşor să spui asta.

Caitlín îşi stăpâni răspunsul.

— Tu eşti extrovertită, fizică, sangvină, tot ceea eu nu sunt, continuă Joelle. Iar ceea ce credeam eu că aş fi, a reieşit că era o iluzie. Deci, nu sunt nimic.

Caitlín roşi, se încruntă şi o repezi:

— Nu crezi că ar cam fi timpul să ieşi din mocirla asta a autocompătimirii?

— A, o să-mi fac datoria cum se cuvine, nu te teme.

Îmblânzită, Caitlín îi atinse obrazul.

— Învaţă să fii din nou umană. Creierul e o singură faţetă a existenţei, nici cea mai mare, nici cea mai strălucitoare. Te voi ajuta oriunde pot. Toţi colegii tăi din echipaj te vor ajuta.

Dispreţul se înteţi, cu gust acid:

— Da, începând cu sex cât cuprinde. Panaceul tău favorit, nu? Fără-ndoială, îţi poţi convinge armăsarii să-i facă babetei favoarea de a o cordi cu regularitate. Nu, mersi!

— Am făcut eu sugestia asta? replică liniştită Caitlín. Aş prefera să nu fie cazul. Şi mie mi-e la fel de urât ca şi ţie. Sau mai urât, poate. Nu cred că vei mai dori un bărbat ca bărbat, niciodată. Ceea ce nu e deloc ruşinos pentru tine, ci sunt doar gusturile şi preferinţa ta. Dar e îngrozitor când te vedem îngheţată în singurătatea asta. Vrem să te încălzim, să te eliberăm. Putem cu toţii, dacă vei deveni mai caldă faţă de noi: dacă fu s-o faci.

— Sunt încă holothetă. Voi, ceilalţi, continuaţi să nu fiţi decât nişte animale pentru mine. Bine intenţionate, dar animale; şi niciodată n-am ţinut prea mult la câini şi pisici. Cât despre colegii mei de pe Pământ, cum ar putea să-mi placă, acum, când nu-i mai respect? Sau pe mine însămi, să mă respect?! Sentimentalismele siropoase nu pot schimba cu nimic situaţia...

Am ajuns.

În faţa clădirii, care avea poarta larg deschisă, era parcat un zburător. Femeile intrară în penumbra răcoroasă, plină de ecouri, pornind pe o rampă în spirală, spre etajul întâi. Acolo se găseau acele unităţi de linking pe care betanii şi cercetătorii de pe *Emissary* le concepuseră pentru folosinţa în comun. Pe Joelle o năpădiră amintiri despre Fidelio. *Am fi împărtăşit aceeaşi pierdere, ne-am fi ajutat reciproc, în suferinţa noastră. Dar el e mort.*

Îi aşteptau trei băştinaşi, o femelă înaltă, între siluetele mai scunde ale celor doi masculi. Razele de soare pătrundeau pe o fereastră, reflectându-se din blana lor ca mahonul. Mirosul lor de iod umplea nările precum aerul de pe o plajă. Cu labele superioare şi mâinile inferioare, făceau gesturi de salut. Pământenele le răspunseră cât puteau de poli-ticos.

Joelle îşi ocupă locul. Caitlín o ajută să se conecteze, apoi rămase alături. Holotheza se deşteptă. Joelle izgoni ideea de a examina Noumenon-ul, ficţiunea aceea jalnică. Nu dorea decât stăpânirea completă a limbii locale. Totuşi, se pomeni posedată de stare, îi simţi puterea prin toată fiinţa: da, acolo îşi avea ea locul.

Emise, prin anexa de vocalizare, vorbirea de uscat, cu tonuri pline, supratonuri şi, uneori, sunete de flaut:

— Frumoasă fie-vă vremea, matriarhă cu ai tăi vajnici masculi.

— Purta-te-ar fluxul, femelă cu intelect, răspunseră la fel de solemn betanii.

— Regretăm că am întârziat, le explică Joelle. Ne-a reţinut în tabără ploaia. Tovarăşii noştri de turmă foloseau vehiculele împrumutate nouă, în felurite comisioane legate de instalarea noastră, şi mă întrebam dacă n-ar fi posibil ca furtuna să fie primejdios de puternică.

— Nu ne-am prăjit, răspunse femela.

— Ne-am petrecut timpul calmând norii lăuntrici, faţă de ceea ce urmează să auzim, adăugă cel mai mare dintre soţii ei.

— Eşti bună că te întâlneşti cu noi, având în vedere cât de grea trebuie să-ţi fie munca, adăugă şi partenerul lui.

— E minimum ce pot aduce soţiei şi fraţilor din gospodăria celui care mi-a fost prieten, le spuse Joelle.

Deodată, orbitor, îşi dădu seama că vorbea serios. Ceruse

întrevederea ca pe un gest protocolar. Echipajul de pe *Chinook* avea nevoie de multă bunăvoinţă, dacă voia să convingă o lume-ntreagă să i se alieze. Dar acum, când era acolo, cu cei pe care îi iubise Fidelio... Ochii începură s-o usture, împăienjenindu-i-se. Şi-i şterse cu nodurile degetelor, iritată, şi continuă, bucuroasă că îşi putea păstra calm glasul artificial:

— Lângă mine se află o femelă din banda noastră, numită Caitlín. El a murit în braţele ei. Înainte, ajunsese să-i placă tovărăşia ei aproape la fel de mult ca a mea, căci îndrăgea muzica pe care o cânta ea şi-i dăruia în schimb cântece de-ale lui. Voi traduce între voi şi ea. Împreună, vom căuta să vă spunem povestea faptelor lui. Întrebaţi tot ce doriţi.

Caitlín păşi înainte, până când văduva ajunse s-o domine cu statura ei, şi-i întinse o cutie pe care o adusese.

— Ia asta, doamna mea, spuse ea încet. Cât timp era încă pe navă, am făcut imprimări după înregistrările pe care le aveam cu el, iar cele mai reuşite vederi le-am mărit sub formă de fotografii, pentru tine.

În timp ce Joelle traducea, betanii văzură ce era. Un timp, priviră tăcuţi asemănarea. Apoi, femela îşi puse cu cea mai mare blândeţe ghearele pe capul lui Caitlín, mângâind-o cu mâinile ei uriaşe şi nesigure, şi bolborosi, şuieră – sunete marine...

— Fie să nu-ţi lipsească niciodată curata apă-sărată. Fie ca toate furtunile să-ţi aducă numai fericire. În numele şi în prezenţa lui Dumnezeu.

— Oh, a fost o faptă dureros de măruntă. Mă simt atât de neputincioasă...

— Poate că nu prinzi cu ce ajutor te desfeţi dacă ai amintiri comune cu el. Readuci la suprafaţă acele zile ale lui care pentru noi rămân înecate.

...Întâlnirea a durat mult, ore întregi, fiindcă betanii doreau totul, fiecare crâmpei pe care pământenele îl puteau redeştepta. Întrebările lor zburau ca stropii de ploaie în rafalele vântului. Scena era înregistrată cu o cameră de luat vederi, dar Joelle bănuia că nu aveau reală nevoie de aşa ceva, nu făceau decât să-l evoce între ei pe Fidelio. Caitlín îşi desprinse de pe umăr sonadorul şi le interpretă cântecele şi melodiile pe care i le dăruise lui. În final, puse instrumentul deoparte şi le intonă cântecul cu care-l adormise.

Când termină, în turn domni un timp tăcerea. Apoi, văduva se animă, ridică un braţ superior ca pentru binecuvântare şi spuse:

— Mila să fie întotdeauna cu tine, cea care eşti atât de milostivă. Îţi voi susţine cauza în faţa Consiliului Suveran şi cred că va fi mişcat spre a te ajuta.

— Cum? exclamă Joelle, surprinsă. Tu?

— N-ai prins deplinătatea adevărului despre mine? E semn bun, că voi două aţi venit aici numai din bunătate. Află, spre cinstea celui de odinioară care a călătorit cu tine, că Liga Călătorilor Spaţiali m-a numit recent delegata ei. Întrucât membrii săi îmi vor urma aşadar conducerea, tot ceea ce spun în Consiliu poartă o mare încărcătură.

O soluţie norocoasă. N-am s-o deziluzionez cu privire la motivele mele... sau, mai curând, motivele pe care le-am servit, neaşteptându-mă să mai conteze cu adevărat ceva pentru mine. În plus, implicaţiile de aici sunt alarmante. Dacă a înţeles şi Caitlín... Joelle aruncă o privire spre femeia mai tânără, şi o văzu uitându-se pe fereastră, cu expresia la fel de îndepărtată de emoţiile banale ca aceea a unei măşti mortuare. Un moment, compasiunea o readusese pe Caitlín înapoi din acele tărâmuri pe unde rătăcea sufletul ei de când se despărţise de Ceilalţi, acum, însă, se întorsese într-acolo.

Joelle reveni cu atenţia spre betani.

— Încape multă îndoială că ai voştri ne vor ajuta? întrebă ea.

— A fost, răspunse franc femela. Povestea pe care ne-aţi adus-o este cumplită. Speram să aflăm de la voi cum putem deveni ceea ce trebuie să devenim. Astăzi, mulţi se întreabă dacă, în schimb, nu s-ar putea să învăţăm — noi, sau urmaşii noştri, întregul neam – trădarea, opresiunea, violenţa, aşa cum ni le povestiţi, fără a părea să le consideraţi foarte neobişnuite. Unii dintre noi v-ar pune în carantină.

— Specia voastră e perfectă? replică Joelle, mai mult din interes pentru exactitate decât cu vreo intenţie defensivă.

— Bineînţeles că nu. Ştii ce boală purtăm în noi şi ce fel de uscăciune a adus-o. Alta e enigma: oare apele pe care ni le oferiţi voi vor fi tămăduitoare, sau otrăvitoare?

— Avem mai mult de oferit decât numai pe noi înşine.

— Da, schema drumurilor pe care aţi venit. Acestea vă fac într-adevăr cauza mai plutitoare. Totuşi...

Văduva întinse ambele mâini, într-un gest de îmbrăţişare:

— Ei bine, în ziua asta ne-aţi arătat la toţi trei cât de multă decenţă are neamul vostru. N-ar trebui ca noi, din lumea aceasta, s-o ajutăm pe cât putem de mult să înflorească? Aşa încât, o voi cere Consiliului.

Joelle fu uimită de propria ei uşurare.

Peste câteva minute, familia îşi luă rămas bun, cu calm, şi plecă. Le-ar fi luat pe pământene cu zburătorul lor, dar acestea preferau să meargă pe jos.

Când ieşi din holotheză, Joelle nu mai simţi nimic din deprimarea care urma de obicei. Nu putea gândi nici pe departe atât de bine, dar nici nu se simţea îndemnată. Motive mai importante reţineau ceea ce începuse s-o potopească pe dinăuntru.

...Soarele abia dacă se mişcase din loc. La apus, norii erau negri-albăstrui, vârstaţi de fulgere, scuipând scame peste cer, în calea unui vânt rece şi iute, care anunţa iminenţa unei noi furtuni. N-avea să sosească înainte ca femeile să ajungă la tabără, iar până atunci puteau respira aer curat. Peisajul viu se mişca unduitor înaintea furtunii.

Caitlín o luă pe Joelle de braţ. Din nou, înfăţişarea fetei, întreaga ei atitudine, ascundeau o preocupare de-a dreptul mortală, indicând doar vag faptul că cea mai mare parte din personali-tatea sa se afla pe alte meleaguri.

— Hai, plângi, spuse.

— Ce? clipi din ochi Joelle.

— Te-am văzut chinuindu-te să n-o faci, mult prea des. Maşina ta ţi-a împrumutat puterea. Dar de ce să nu cedezi? Doar ştii că eu am vărsat câteva lacrimi...

— Tu eşti altfel.

— Cât de mult, în inima mea?

Mă întreb, îşi spuse Joelle.

— Nu te-am văzut suferind de dragul suferinţei, continuă Caitlín. Şi totuşi, până-n ziua de azi, drag îmi este semnul care arată că mai poţi iubi.

—Păi... eu...

Joelle înghiţi un nod.

— Erau rudele lui Fidelio. Nu erau oameni.

— Ce contează? Sunt fiinţe conştiente. Îţi doresc prietenia. Dăruieşte-le-o, primeşte-o pe a lor în schimb, şi învie din nou.

Nu, blestem, nu vreau să urlu! Nu...

— Speciile noastre vor avea legături tot mai strânse, spuse îngândurată Caitlín. Pământul va trebui să trimită un soi de ambasador pe planeta asta, care cel mai bine ar fi să fie conducătorul unei misiuni ştiinţifice permanente. Sigur, şi nimeni nu e la fel de bine calificat ca tine.

— Dacă betanii ne acceptă...

— Ne vor accepta; fii sigură de asta.

Ce cunoştinţe fără cuvinte se ascundeau sub încrederea lui Caitlín?

— Nu numai fiindcă simt nevoia să ne studieze vieţile. Într-adevăr, cât timp acest lucru s-ar putea dovedi valoros, nu va fi singurul medicament simplu la care se aşteaptă, în primul acces de bucurie. Asemenea leacuri nici nu există, nu-i aşa?

Dar, între noi *şi* noile specii la care-i putem conduce... bine, dar stau deschise lumi întregi! Ceilalţi nu ne-ar fi învăţat să trecem înapoi prin toate porţile pe care le-am străbătut în expediţie, dacă nu considerau că suntem destul de demni de încredere, întreaga omenire, şi Beta. A trebuit să îi lăsăm în avanpostul lor, da, dar altundeva...

Lăsă fraza neterminată. Pasul i se frânse. Un moment, încremeni, cu ochii spre cer, gura întinsă diform, degetele încovoiate ca pentru a înhăţa vântul. Joelle aproape că-i putu citi gândurile: *Trebuie să-i lăsăm în pace. Niciodată nu-i vom mai putea cunoaşte.*

Cu un gest brutal, ca pentru a-şi aduce durerea la ordine, Caitlín îşi reluă mersul şi vorbele. În tonul ei se simţea chiar şi puţin entuziasm:

— Dansatorii de pe Danu. Învăţătorii de pe Pandora. Oracolul de la pulsar, şi cei de-afară care au venit acolo. Navigatorii acelei nave pe care am văzut-o trecând prin butucul galaxiei. Şi alţii, şi alţii! Joelle, aş putea să te invidiez, atâtea aventuri ale minţii şi spiritului îţi pot aparţine... Îţi vor aparţine. Jur, şi Ceilalţi îşi trăiesc cel mai intens viaţa tot atunci când cercetează. Ce altceva mai poţi să-ţi doreşti? Şi... aceia doi dintre ei pe care i-am întâlnit... copii ai omenirii... Într-un mod mult mai profund decât cel al sângelui, sunt descendenţii tăi.

S-ar putea să fie aşa. S-ar putea să aibă dreptate. Aici, pe Beta, provocări, afecţiune, pace lăuntrică...

— Şi ai lui Fidelio, încheie Caitlín.

Atunci, Joelle plânse.

47

CU OCHIUL LIBER NU SE VEDEA nici o schimbare. Sol strălucea pe un fundal de întuneric unde stelele nu licăreau niciodată, cu nenumăratele lor scânteieri, Calea Lactee şerpuia argintie, nebuloasele şi galaxiile surori sclipeau îndepărtate, iar giganticul cilindru al maşinii T se rotea între balizele sale, pe aceeaşi traiectorie ce înconjura Pământul, dar ascuns pentru totdeauna vederii acestuia. Orice presentiment că se petrecuse ceva ireparabil nu putea fi decât o neghiobie datorată nesiguranţei şi epuizării emoţionale. Cu câteva ore în urmă, o navă plină cu criminali urmăriţi încercase să scape, se repezise la întâmplare printr-o poartă şi se pierduse până la sfârşitul timpului. Asta era tot. Nu se întâmplase nimic important. Nimic.

Decât că se periclitaseră vieţi omeneşti. Decât că printre membrii echipajului se auzeau murmure... ni se ascunde ceva, dar ce anume, şi de ce? Decât o conştiinţă prea neliniştită ca să mă lase să adorm.

Plutind de unul singur în centrul de control, tăcut, Aram Janigian, comandantul navei de supraveghere *Copernicus,* privea afară prin ecran. *Lawes o fi treaz, la bordul lui* Alhazen? *Oare şi el se întreabă dacă am procedat bine, şi descoperă că ceea ce ni s-a spus nu e uşor de crezut, şi se blestemă pentru că i-a lipsit curajul de a-şi pune cariera în joc, dând publicităţii incidentul şi încercând să obţină declanşarea unei anchete? Sau ştie adevărul şi doarme adânc, aşteptându-se ca până dimineaţă să primească ordinul de a se întoarce acasă?*

Îi trecea oare prin minte acel adevăr, că se *întâmplaseră* lucruri importante, că încă se mai întâmplau şi aveau sa continue astfel, atâta timp cât exista un viitor? Atâta doar că scala lor temporală era cosmică. Stelele evoluau fără încetare; peste milioane de ani, majoritatea celor care străluceau acum cel mai puternic aveau să se fi învăpăiat şi să fi murit. Între timp, nebuloasa Orion şi ruda ei urmau să fi născut noi sori, noi planete. În cinci miliarde de ani, sau cam atâta, avea să intre şi Sol în chinurile agoniei. Până atunci, constelaţiile vizibile aveau să se fi pierdut de mult timp, rotindu-se — de câte ori? cam de douăzeci şi cinci? – printr-o galaxie care ea însăşi se afla în

neobosită schimbare. Iar după aceea…

În faţa lui Janigian apăru o navă.

Alarma automată începu să urle. Oamenii de serviciu prinseră a ţipa prin intercom. Nu-i prevenise nici un peşte-pilot. Nici n-ar fi avut cum. Marele cilindru bont, cu protuberanţe criptice şi o ceaţă albastră în jur, nu era construit de oameni. Dar imagini de acel gen se găseau în mii de exemplare, prin toate bibliotecile şi băncile de date de pe Pământ şi Demeter. O navă foarte asemănătoare trecuse prin sistemul Phoebian.

— Toată lumea la posturi! strigă Janigian. Fiţi gata! Nu facem nici o mişcare până nu primiţi ordin, dar fiţi gata! Outercom, fă-mi legătura cu *Alhazen.*

Străinii se îndepărtau, accelerând uşor. O navă-soră ieşi şi se dădu la o parte din drum. Sosi şi o a treia.

— Lawes, tu eşti? Lawes, nu trage, m-auzi?

— Mă crezi nebun? Sigur că nu trag. Le transmit superiorilor mei. Încearcă să afli dacă poţi lua legătura cu creaturile alea. Anunţă-mă imediat şi bagă-mă şi pe mine pe fir.

A patra, a cincea, a şasea… O pauză, extratereştrii manevrând într-o formaţie care ar fi putut să fie defensivă, dar…

A şaptea navă era diferită, mai mică, sferică, greoaie în comparaţie cu celelalte, în timp ce se propulsa cu *g* standard… o *Reina.*

— Lawes, s-a întors *Emissary.* Maică Precistă, i-a adus la noi! Împotriva tuturor ordinelor…

— Nu, stai, stai. Asta nu-i *Emissary.* Măreşte imaginea; uită-te de-aproape. Este *Chinook. Chinook* a înviat din morţi.

Visez? Nu, e prea concret, hamurile care mă ţin, instrumentele ale căror cadrane nu se topesc, familiara inerţie a trupului, deşi afară explodează universul…

Extratereştrii o încercuiseră, formând scut în jurul ei.

— Apel standard, dirijă Janigian. Comutaţi orice răspuns direct la mine.

În mai puţin de un minut, pe ecranul de comunicare apăru chipul lui Daniel Brodersen. Zilele trecute de când străbătuse ultima oară Sistemul Solar îi adânciseră ridurile, înspicaseră cu mai mult argintiu părul negru şi aspru, şi-i mai aduseseră încă ceva, nedefinit, o expresie îndepărtată… Cum era posibil?

Zâmbi, vorbind în spaniola sa tărăgănată, la fel ca înainte:

— Bună ziua, căpitane, sau seara, dacă aşa arată ceasurile.

Ascultă-mă, te rog! Nu suntem nişte inocenţi nebănuitori pe care să-i poţi dezintegra înainte să se dezmeticească. Dar venim cu intenţii absolut paşnice. Dacă tragi, nu vom răspunde cu foc. Nu e necesar. Sper că n-ai să iroseşti pe noi muniţia contribuabililor. Ne îndreptăm spre Pământ. Totuşi, întrucât avem o poveste de spus întregii specii omeneşti, am dori să începem cu *Copernicus* şi *Alhazen.* Speram să ne asculţi până la capăt şi să transmiţi un mesaj – la cartierul general oficial – în calitate de martor. De acord?

În mintea lui Janigian sună o trompetă.

— Da, răspunse el.

Lawes interveni, prin sistemul auxiliar.

— Nu, gemu el. Sunt insurgenţi, îţi spun eu, au recrutat o flotă de monştri.

— Ţie *cine* ţi-a spus? pufni Brodersen.

— Lawes, spuse şi Janigian, taci din gură! Şi lasă-ţi oamenii să asiste.

Brodersen începu. Avea înregistrări de proiectat, şi imagini în direct de pe navele betane. Pe măsură ce asculta, şocul lui Janigian se transforma în furie, urcând spre turbare căpiată. Lawes, incredul la început, prinse după un timp să-şi manifeste şi el mânia: până când trebui să-şi părăsească postul pentru a stăvili o rebeliune.

Telefonul de lângă pat îl smulse pe Ira Quick din coşmar. O casă dărâmată, o fetiţă moartă acuzând cerul, continuând să-şi strângă la piept ursuleţul, cu sângele de un stacojiu imposibil... Îl treceau sudori reci. În timp ce se sălta într-un cot şi aprindea lumina, văzu cum cernea zăpada prin dreptul ferestrei, în noapte. Lângă el, ca o grămăjoară caldă, soţia sa se mişcă, înotând spre trezie.

Acceptă apelul. Pe panou apăru o faţă, iar o voce începu să mitralieze veştile primite. Peste câteva secunde, Quick o întrerupse:

— Stai. Opreşte. Vreau să vorbesc pe alt fir. Înregistrează tot ce mai vine, până fac din nou legătura, şi asigură-te că circuitul e ecranat.

Îşi coborî picioarele pe covor. Alice se ridică în capul oaselor:

— Ce este?

— Confidenţial, răspunse Quick. Stai aici!

Şi se ridică.

Ciudat, îşi spuse o parte din el, cum se face că nu simţi imediat catastrofele! Ca piciorul pe care mi l-am rupt la schi, sau tentativa de şantaj, sau cererea lui Bergdahl de a se renumăra voturile şi a se face o anchetă. Pe alea, le-am înfruntat destul de bine. Omul poate deveni temporar un automat eficient. Angoasa apare mai târziu.

O privi pe Alice, judecând-o ca fiind frumoasă, regretând că probabil avea s-o piardă şi dorindu-şi vag să-i fi acordat mai multă atenţie.

— Iubitule, trebuie să fie ceva îngrozitor, şopti ea. Lasă-mă să vin cu tine. Te rog...

— Nu. Am spus să stai aici.

În cabinet, ascultă raportul amănunţit. Era confuz şi incomplet, dar lipsit de orice ambiguitate. Dădu replicile evidente, lăsă instrumentul pe apel special şi reveni la etaj, pentru a bate la uşa oaspetelui său incognito.

Simeon Ilici Makarov îi deschise uşa. Trupul său scund şi bondoc era gătit într-o pijama scandalos de ţipătoare.

— Ei, ce e? se răsti premierul Rusiei Mari.

Quick îl zori înapoi în cameră şi închise uşa după el.

— Veşti proaste. Cele mai proaste, de fapt.

Makarov îşi roase mustaţa, ţinându-se tare.

— Se pare că Brodersen s-a întors. În fruntea unei flote betane, zvâcni Quick în loc. Cei de pe *Alhazen* au încercat să mă anunţe, dar ăia au intrat prea repede. *Copemicus* a raportat la Comisia Astronautică de Control. Pe mine m-a anunţat Palamas. E zguduită, nu ştie ce să creadă, dar bănuia că merit să mi se acorde o şansă. Ce-am putut să-i spun? în esenţă: „Minciuni. Fraude. Păstrează secretul până aflăm mai mult."

— Dar nu e o fraudă, replică încet Makarov.

— Nici eu n-aş prea crede. Cumva, diavolul ăla...

Quick înghiţi în sec, îşi învinse un acces de tremurături şi intră în amănunte.

— Ei, spuse Makarov. Mă rog...

Tremurăturile reveniră, şi mai rele.

—*Ce facem?*

— Eu mă duc acasă, bineînţeles.

Makarov se răsuci pe călcâie, merse poticnit până la şifonier, îl deschise şi-şi scoase valiza.

— Îmi împrumuţi o maşină până la aeroport.

— Dar... domnule...
Quick se stăpâni.
— Trebuie să facem planuri, să ne coordonăm, să alertăm organizaţia.
— Da. Între timp, neagă totul. Ţine-te tare, nu aşa spuneţi voi, nord-americanii? Mai avem câteva zile până să ajungă inamicul pe Pământ.
— Şi atunci...
— Trebuie să fim pregătiţi.
Umerii lui Makarov se înmuiară. Un moment, păru cenuşiu tot.
— Pe plan politic, sunt terminat, la fel ca dumneata. Cu speranţele mele cu tot.
Îşi îndreptă spinarea, puse valiza pe pat şi începu să împacheteze.
— Voi încerca să ajung într-o poziţie de unde să pot negocia pentru supravieţuirea mea personală. Altfel, voi aranja să dispar. Te sfătuiesc să faci la fel.
Nu, eu nu sunt pregătit, nu sunt genul, ţara asta nu e genul acela şi n-am contactele necesare peste hotare, şi nu mai am timp... Quick privi ninsoarea. *Publicul se va întoarce împotriva mea. Am de ales între puşcărie şi pistol.*
— Lua-i-ar dracu'! răcni el. Ingraţii! Lua-i-ar dracu la el în iad!

48

PUŢINE FELINARE ARDEAU în Eglise de St. Michel, şi nici unul dintre ele în apropierea casei Brodersen. Când deschise uşa, Elisabet Leino îşi văzu peluza, rondurile cu flori, coroanele copacilor, îngheţate de lumina lunilor. Pe cer străluceau atât Persefona, cât şi Erion, peste roua zorilor se întindeau umbre duble. Aerul care pătrunse în casă era rece şi calm.
Îşi stăpâni exclamaţia de surpriză, aşteptând să vorbească întâi persoana care sunase la uşă. Lumina din casă era mai puţin blândă cu Aurelia Hancock decât trebuia să fi fost cea din cer. Guvernatoarea generală a planetei Demeter stătu un timp pe loc, cu privirea în pământ, frământându-şi degetele. În sfârşit, ridică ochii, imploratoare:
— Pot să intru?
— Da, replică Lis, dându-se la o parte.

Hancock trecu pragul.

— Te rog, vrei să închizi uşa? Am venit aici în secret.

Lis se supuse, apoi se răsuci să-şi privească vizitatoarea. Sufrageria, mocheta şi podelele din lemn de esenţă tare, lambriurile, fereastra cât peretele, şemineul clădit de Dan, nu mai aveau un aspect senin. Inspirau alertă. Până şi pisica de pe sofa se trezi şi privi în jur cu ochi galbeni.

— Nu luaţi loc? o invită automat Lis pe guvernatoare.

— Nu ştiu dacă pot, răspunse cealaltă femeie, în nefericirea ei. Dibui prin poşetă după o ţigară.

— Atunci, beţi ceva?

Hancock îi aruncă o privire surprinsă:

— Ai bea împreună cu mine?

— V-am oferit *dumneavoastră* o băutură.

— Înţeleg... Nu, mulţumesc.

Lis traversă spre cămin şi se rezemă cu un cot de consolă. Acolo se aflau câteva suveniruri, un sfeşnic moştenit de la părinţii ei, suportul de pipe al lui Dan, un trofeu de la un concurs de schi acrobatic pe care-l câştigaseră împreună, genul de obiecte care-şi au locul într-o casă omenească. Simţindu-se în siguranţă lângă ele, Lis întrebă:

— De ce aţi venit?

Hancock începu să tremure.

— Am venit, ca să-ţi cer ajutorul, iertarea şi...

Lis înălţă din sprâncene:

— Ce credeţi că pot face? Vestea s-a răspândit. Guvernul provizoriu trebuie să intre pe poartă peste o zi, două, iar comisia de anchetă nu va întârzia mult după el. N-am nici o poziţie oficială.

— Eşti soţia lui Dan Brodersen!

— Omul pe care ţi-ai dat toată silinţa să-l omori! bătu Lis cu pumnul în piatră. Nu. Poate că n-ar fi trebuit să spun asta. Voi crede ceea ce mi-ai spus înainte, la telefon, că n-ai avut asemenea intenţii, că ţi-a scăpat situaţia din mână. Şi totuşi, Aurie, ţi-ai asumat o responsabilitate şi va trebui să suporţi consecinţele.

Cu capul plecat, Hancock scoase ţigara după care jinduia, dar în loc s-o aprindă, o fărâmiţă cu degete tremurătoare.

— Nu înţelegi, bâigui ea. Nu cer nimic pentru mine. Îţi cer să ai milă de Ira Quick.

Lis înţepeni de surpriză:

— Ce???

Hancock făcu din nou un efort s-o privească.

— Îl consideri un monstru, cel care de fapt a încercat să-i facă de petrecanie soţului tău şi să sugrume tot ceea ce speraserăţi, tu şi Dan.

Vocea ei deveni mai puternică.

— Dar nu e aşa. A comis câteva greşeli îngrozitoare, fără îndoială... totuşi, nu vom şti niciodată ce s-ar fi întâmplat dacă învingea, nu-i aşa? Ar fi rămas în istorie ca un mare om de stat, un erou... Nu contează. A pierdut, atâta tot. Dar nu poţi să-ţi dai seama că nu din răutate a făcut ceea ce a făcut? Din ambiţie, din megalomanie, da, e om. Dar credea sincer că procedează aşa cum trebuie.

— De-asta nu-s prea sigură, replică Lis.

— Nu contează, repetă Hancock, începuse să plângă. Numai întreabă-te, cărui scop ar servi răzbunarea? N-ar fi mai bine pentru toată lumea — n-ar începe mai just epoca asta nouă a voastră – dacă l-aţi ierta?

Lis tăcu vreme de câteva secunde, înainte de a spune:

— Te-am întrebat la ce te-aştepţi din partea mea, presupunând că aş vrea să fac ceva.

— La totul! ţipă vizitatoarea.

Apoi, mai încet:

— Acordă-mi creditul de a mă pricepe la politică. Dan însuşi, el e omul momentului, omul secolului, dar are nevoie să fie anulate acuzaţiile împotriva lui, pentru acţiuni ilegale care au dus la omucideri şi... Dacă ar cere în public o amnistie generală, cine l-ar putea refuza?

Îşi şterse ochii.

— Tu îl poţi convinge s-o facă. Nu e un om răzbunător, şi... ţi-am spus, n-ar fi un gest plin de speranţă? Eu nu contez. Îmi voi asuma orice. Oricum n-am fost decât un pion, după cum reiese. Şi nici restul conspiratorilor nu contează. Dar Ira...

Căzu pe podea, aproape ghemuită, rezemându-şi greutatea în braţe.

— Ira, te rog, Ira!

Lis stătu un timp, puternică, înaltă, pe picioarele ei lungi. Lumini şi umbre îi treceau peste faţă. În cele din urmă, murmură, mai mult pentru sine:

— În viaţa publică sunt terminaţi, toată banda. Mai îndrăznesc să umble pe Pământ? Dar Demeter încă mai are continente întregi pe care oamenii pot s-o ia de la început.

Nu atinse făptura prăbuşită în faţa ei, ci spuse doar:

— Da, Aurie, voi pune o vorbă pentru el, aşa cum vrei. Şi pentru tine.

Când rămase singură, cu excepţia copiilor adormiţi, Lis reveni în cabinetul ei. Era o cameră spaţioasă, aranjată eficient, plină de echipamente birotice la zi; deasupra biroului, însă, stătea o hologramă a Muntelui Lorn, cu zăpezile sale veşnice. Se opri, încruntându-se spre un aparat de comunicaţii, şi apăsă pe butonul pentru reluări. Revăzu ultimul mesaj primit de la Brodersen, din Lima. Imaginea şi glasul deopotrivă exprimau oboseala:

— ...o asemenea liotă infernală de prostii prin care trebuie să mă bălăcăresc. Şi nici nu li se întrezăreşte capătul! Tu ai face faţă mai bine decât mine, iubito. Şi ce grozav ar fi să te am aici! Îmi tot spun că n-ar fi cu-adevărat practic, după care caut argumente ca să-mi dovedesc că m-am înşelat...

Curând, însă, o menţionă şi pe Caitlín. La început, Lis trecu peste acel fragment, după care îşi muşcă buza şi îl mai reluă o dată, şi încă o dată. Apoi se aşeză, cugetând. În sfârşit, parcurse răspunsul pe care îl compunea când o întrerupsese Aurelia Hancock. Acum avea de spus noutăţi considerabile şi importante. Înainte de a o face, rămânea ceva ce-ar fi putut să conteze şi mai mult.

Doppelgänger-ul ei electronic o privi de pe ecran, declarând:

— ...Veştile tale aproape mă sperie. Lasă-mă să vorbesc cu ea. Următoarele câteva minute din înregistrarea asta îi sunt adresate lui Caitlín.

O dregere stângace a glasului, o schimbare de poziţie, urmate de:

— Bună, Caitlín, draga mea. *Salud.* Ceea ce-mi spune Dan despre tine nu sună deloc îmbucurător. Nu c-ar spune prea multe, cred că nu o face fiindcă nu are multe de spus. Se pare că îţi duci viaţa într-un mod mai mult sau mai puţin normal. Dar, ei bine, de exemplu, n-a menţionat nici o glumă între voi doi, şi de obicei mi le destăinuie şi mie. Sau...

Banda reproduse soneria de la uşă, apoi se opri.

Lis stătu pe gânduri, porni din nou aparatul şi vorbi spre

anii-lumină de dinapoia lui:

— Dan, ceea ce urmează e pentru Caitlín. Numai pentru ea. Închide şi las-o să asculte singură restul. Mai am şi altele să-ţi spun, dar le înregistrez pe banda următoare.

Ştia că avea să-i respecte cererea.

— Caitlín, cred că ar fi mai bine să nu-i arăţi înregistrarea asta şi lui Dan. Spune-i că sunt probleme de-ale fetelor. Numai Dumnezeu ştie câte griji are pe cap. Tu, cu suferinţa ta, eşti cea mai apăsătoare dintre ele.Te rog, continuă Lis, dintr-o dată chinuindu-se să respire, îţi poţi da seama că nu vreau să te fac să te simţi vinovată, sau aşa ceva? Prin câte-ai trecut, nici nu-mi pot imagina. Sau la ce jinduieşti, cam ăsta e necazul, nu? Eşti pierdută într-un vis a ceea ce a fost, iar el simte asta şi...

Îşi adună gândurile.

— Trebuie să te întorci. Pentru binele tău propriu şi pentru al lui şi, da, al meu. Al meu, nu numai prin intermediul lui. Mi-aş putea cumpăra un bilet spre Pământ, Caitlín, întrucât Dan mai are de stat acolo câteva luni. Aş face-o, numai că tu ai nevoie de tot ceea ce-ţi poate da el. Nu trebuie să te piardă, în semi-viaţa în care ai intrat. Şi nici eu nu trebuie să te pierd. Am descoperit cât de mult însemni pentru mine.

Oftă.

— O, da, te-am invidiat şi, fără îndoială, te voi mai invidia şi pe viitor, din când în când. Dar geloasă nu sunt. Nu mai sunt. Amândouă îl iubim, iar el ne iubeşte pe amândouă. Ei bine, n-ar trebui să ţinem una la alta?

Un chicotit.

— S-ar putea să vină ziua când şi el mă va invidia puţin... sau va fi puţin gelos. Ceea ce nu i-ar face nici un rău!

Caitlín, vino acasă. Eu n-am fost acolo unde-ai fost tu, dar sunt mai vârstnică decât tine şi am văzut părţi ale vieţii pe care tu poate nu le cunoşti. Dă-mi voie să-ţi propun, lasă-mă să te chem...

...Când termină, Lis se ridică şi se întinse, muşchi cu muşchi. Avea să-şi scaneze cuvântarea a doua zi, poate s-o redacteze, deşi numai ca s-o facă mai clară, ştia ce sfat îi dăduse şi spera să fie de ajutor. Între timp, cum ar fi fost un păhărel înainte de culcare, puţin Sibelius, şi în pat? Dimineaţa, avea nevoie de toată energia.

La naiba cu Griselda sau Penelopa! Avea o mulţime treburi

de făcut.

49

ÎN ANUL ACELA, PRIMĂVARA sosise devreme în Irlanda. Într-o dimineaţă, Brodersen şi Caitlín porniră la o plimbare pentru toată ziua.

Erau în Comitatul Clare. Veche de cinci secole, mult timp abandonată, restaurată recent pentru a fi închiriată vizitatorilor, căsuţa lor conţinea totuşi amintiri ale generaţiilor ce stătuseră închise între pereţii ei, crescuseră acolo, se îndrăgostiseră, născuseră şi crescuseră copii, trudiseră, suferiseră, se întristaseră, râseseră, cântaseră, visaseră, îmbătrâniseră, muriseră şi fuseseră jelite. Joasă şi văruită, sub acoperişul de stuf şi muşchi, stătea singuratică pe o înălţime cu vedere spre mare; cei care locuiseră acolo, în majoritate, crescuseră oi. La câţiva kilometri distanţă, într-un golfuleţ, un sat continua să găzduiască pescari. Obiceiurile lor fiind de modă veche, nu se grăbeau să vestească lumii cine locuia în apropiere, ci onorau dorinţa de intimitate despre care le vorbise preotul. Întâlnind pe stradă sau în magazine celebra pereche, luând-o la plimbare cu barca, bând împreună în cârciumă, sătenii se mulţumeau să fie prietenoşi.

— Frumoasă zi, cu siguranţă, spuse Brodersen. Îşi luă la spinare rucsacul cu gustarea, privind în jur.

Spre apus, ferigile şi jnepenii se întrerupeau brusc la marginea falezei. În depărtare, apele străluceau bej, verde ca smaraldul, gri ca mercurul, într-un fior de mici valuri. Mai aproape, erupeau în brizanţi şi arteziene albe, spărgându-se pe pietre, stânci şi versanţi. Vuietul se auzea până în înălţimea falezei. Spre sud, pământul era la fel de accidentat, iar spre nord, şi mai mult. Către est, se rostogolea înverzit înspre forma albastră a unui munte al cărui pisc era ţelul excursiei lui Brodersen şi Caitlín. De-a lungul drumeagurilor şerpuitoare înfloreau albe ca zăpada tufişuri de păducei. Casele risipite ale fermelor îşi trimiteau fumul hornurilor spre un cer unde rătăceau câţiva nori. Mai aproape, se înălţau pantele înverzite ale unui deal, o ridicătură circulară adăpostise o gospodărie înainte ca Sfântul Patrick să fi trecut prin Erin, părăsită în sfârşit, devenise cunoscută ca loc bântuit de Sídhe, despre care se spuneau primele poveşti încă dinainte de-a fi umblat Christos prin Galileea.

O briză răcoroasă purta mirosuri ale mării, solului şi plantelor. Sus, pe boltă, cânta o ciocârlie.

— Da, spuse Caitlín. Ca şi cum însăşi ţara şi-ar lua rămas-bun de la noi, cu o binecuvântare.

Brodersen întoarse ochii spre ea. Cămaşa groasă, pantalonii marinăreşti şi bocancii nu-i puteau ascunde supleţea dreaptă, nici nu-i răpeau graţia dezinvoltă a paşilor. Părul de culoarea bronzului i se revărsa de sub panglică; o şuviţă răzleaţă flutura deasupra. Pe faţa bronzată de soare şi uşor pistruiată, ochii erau mai verzi decât câmpiile primăvara, iar zâmbetul inspira o veselie pe care Brodersen nu i-o mai văzuse de când părăsise nava, pentru Ceilalţi, până ajunseseră să petreacă un timp singuri în locul acesta.

— Mi-a dat cea mai minunată binecuvântare, tocmai până pe Demeter, spuse el. Pe tine.

Caitlín râse:

— Ei, Dan, oare să fii şi tu un bard?

— Nu. Nu prea e domeniul meu. Dar – of, la naiba – mereu vreau să spun ce simt pentru tine şi nu reuşesc niciodată.

— Ai pentru asta o cale mai bună decât cuvintele şi te-ai putea gândi la o demonstraţie, cât timp ne vom odihni pe culmea de colo. Dar, mai întâi, trebuie să ajungem. Haide.

Îl trase de mână, pe o cărare, până la un drum desfundat, îngust, care şerpuia printre arbuştii înfloriţi, când la dreapta, când la stânga, mai mult sau mai puţin în direcţia dorită.

Când îşi potriviră pasul, flexări de muşchi, ropot elastic şi uşor de pantofi, plămâni plini, sânge circulând vioi, Brodersen îndrăzni:

— Mai e un lucru pe care nu ştiu cum să-l spun, Pegeen, şi anume cât de mult mă bucur văzând că ai redevenit tu însăţi. Bucuroasă? Hm! Aş fi murit de dorinţă să te fac din nou aşa.

O cuprinse gravitatea:

— Eram atât de jeluitoare?

— A, nu. Cineva care nu te cunoscuse înainte nici n-ar fi bănuit că ţi se întâmplase ceva neobişnuit.

— Sper că nu...

În tonul ei se simţea o undă de amărăciune. Singurul secret pe care-l păstraseră cei de pe *Chinook* era existenţa avatarurilor.

— Mă bazez pe voi că veţi păstra tăcerea asupra acestui

lucru, le spusese ea colegilor, spre binele meu, şi spre al Celorlalţi, precum şi spre al multor altora.

Brodersen întărise cel din urmă argument, subliniind ce demenţe, înşelătorii şi pofte deşarte ar fi inspirat o asemenea informaţie, fără ca nimeni să aibă de câştigat. Fără-ndoială, convingerea că echipajul lui respecta această promisiune contribuise la decizia de a-i lăsa să se întoarcă acasă. Faţă de restul lumii, era de ajuns să spună că Ceilalţi, după o analiză, luaseră această hotărâre.

Mergând pe lângă Caitlín, Brodersen continuă:

— Nu te-nvârteai vizibil posomorită, nici nu-ţi dădeai importanţă, sau alte asemenea copilării. De fapt, copilul din tine părea să fi murit. Nu mai glumeai, nu tachinai, nu mai zburdai pe câte un coridor sau, o, milioanele de lucruri pe care obişnuiseşi să le faci! Nici nu mai cântai, decât dacă ţi-o ceream noi, şi nu mai erau cântece vesele, nici nu compuneai altele noi. În pat cu mine, ei, sigur, îţi făcea plăcere, într-un fel, dar dispăruse *distracţia.* Şi, uneori, te surprindeam plângând, în unele nopţi când credeai că dormeam, sau vedeam urmele, dimineaţa. Dar te fereai să-mi spui de ce, până am considerat că era mai bine să mă prefac că nu observ.

Caitlín îl apucă de braţ, cu putere:

— Dan, dragul meu, de ce nu mi-ai spus cât de mult te făceam să suferi?

— Asta ar fi putut înrăutăţi situaţia.

— *Ochone!* Visul Celorlalţi mă cucerise, şi abia puteam face altceva decât să încerc a trăi, de pe-o zi pe alta, în timp ce-mi găseam calea de înapoiere. Totuşi, dacă aş fi avut atâta minte să nu mă mai uit la cele trecute, ci la ce se întâmpla în jurul meu, şi la cine...

— Palavre, iubito, totul s-a sfârşit cu bine. Nu-i aşa? Între timp, am avut amândoi norocul să fim atât de ocupaţi, pe Beta şi pe Pământ...

Ei bine, de Pământ nu-s chiar atât de sigur, se încruntă Brodersen, scuipând. *Graţierea executivă pentru acţiunile noastre, o formalitate, dar tărăgănată şi jenantă. Mulţimi, discursuri, ceremonii, conferinţe, banchete, recepţii, Cauze Nobile, scrisori cu tonele, telefoane cu miile, şi veşnic afurisiţii de ziarişti, nici un minut de singurătate, nesupravegheaţi, până când în sfârşit Pegeen şi cu mine am reuşit să ne furişăm aici.*

Tot tărăboiul ăsta i-a putut amâna restabilirea... Oare restabilire e cuvântul cel mai potrivit? Nu îndrăznesc s-o întreb.

Schimbă subiectul.

— Şi, în curând, la drum spre Demeter, spuse el.

Îşi îndepliniseră misiunea. Printre toate aiurelile plicticoase care ocupaseră ultimele câteva luni, îndatoriri de la care nu te puteai fofila civilizat: ajutoare şi sfaturi acordate betanilor, participări la conturarea planurilor şi procedurilor pentru a stabili relaţii regulate între cele două specii, transmiterea către oamenii de ştiinţă a tezaurului de informaţii de pe *Chinook* şi din capetele echipajului, trebuia să admită că unele cauze erau cu-adevărat demne. Eroul miliardelor de oameni putea colecta bani pentru conservarea oceanelor, putea da politicii un brânci în direcţia bunului simţ şi a libertăţii, putea înveseli pentru o oră mulţimi de copii internaţi în spitale.

Dar, în cele din urmă, cu excepţia Joellei, *Chinook* avea să-şi ducă expediţionarii acasă. (Carlos şi Susanne doreau să-i salute pe părinţii acesteia. Frieda şi soţul pe care şi-l găsise pe Pământ voiau să emigreze.) Betanii nu obţinuseră suficiente date pentru a calcula cum să facă trucuri cronokinetice prin poarta aceea. Probabil că, oricum, n-avea s-o facă nici un om, cel puţin până când oamenii deveneau mai înţelepţi. Prin urmare, intervalul de absenţă a lui Brodersen din Sistemul Phoebian avea să fie aproximativ egal cu cel al prezenţei lui în Sistemul Solar.

Oare Barbara şi Mike se schimbaseră mult? Conform scrisorilor şi benzilor de la Lis – care acceptase ideea de a rămâne acolo, ocupându-se de ei şi de firmă, fără să se arunce în hărţuirea pe care o suferea el — în primul rând câştigaseră doar câteva priceperi noi, pe care erau nerăbdători să i le arate lui tăticu. Totuşi, la vârsta lor, timpul dintre sfârşitul iernii şi primăvara timpurie putea fi la fel de lung ca acela de a ajunge până la capătul universului şi înapoi.

Caitlín, observă Brodersen, nu-i răspunsese. Tulburat, o privi şi văzu că rămăsese serioasă, cu ochii spre orizont şi depărtările albastre de dincolo de el. *Nu! Te rog!*

— Iartă-mă, îngăimă el. Am spus ceva ce nu trebuia? Nu te-aş mai întrista nici pentru toate planetele din *plenum.* Dar se pare că iar am făcut-o.

— Nu tocmai, dragul meu, îl bătu ea pe spinare. Mi-ai amintit doar.

— Fir-aş al dracului de idiot! Eu, mă rog, eu îţi descriam doar felul cum ai fost înainte, ca să-ncerc să-ţi explic cum eşti acum... cum erai... tu cea din trecut. N-ar fi trebuit să-ţi trezesc fantomele. N-am ştiut. Poţi să mă ierţi?

— Nu am nimic de iertat. Am *câştigat,* dincolo de dor, dincolo de încercările deznădăjduite de regăsire, cu-adevărat am câştigat.

Degetele ei le cuprinseră pe ale lui. Se opriră în mijlocul drumului, întorcându-se unul spre celălalt. Umbra unui nor trecu peste ei, după care razele soarelui se revărsară din nou.

— Cinstit, Dan, iubirea mea. Câte amintiri mi-au mai rămas, sunt îngropate adânc, cuminţi, dincolo de durere sau bucurie. Eu trebuie să-ţi cer iertare, pentru orbirea mea care te-a obligat să vorbeşti despre asta.

— Ei, nu mă prea pricep să dau semnale, Pegeen, macushla.

...După sărutare, pornind din nou, Caitlín îi spuse:

— Ai zis ceva ce mă frământă, că ai fi murit numai să mă readuci la ceea ce fusesem înainte.

— Am vorbit serios.

— Într-adevăr? N-ar fi trebuit. Cum rămâne cu Lis şi copiii?

Brodersen tresări.

— Da, ei. Întocmai. Nu m-am gândit. Când un om iubeşte pe altul aşa cum te iubesc eu pe tine...

Nu mai putu continua.

— Dan, ţi-am mai spus. Cunosc un singur motiv pentru care te-aş părăsi vreodată: dacă aş ajunge să stau între tine şi Lis. Aşa ceva ar transforma tot ce-a fost bine şi frumos în ceva rău, trist, şi cum m-aş mai putea privi în oglindă?

— Nu te teme, îi făgădui el. Poate va fi nevoie să mă previi uneori, dar... ei bine, eu îmi onorez promisiunile, şi-n plus, o iubesc şi pe ea.

Caitlín zâmbi cu toată faţa:

— Ah, acum vorbeşte comandantul meu.

După un timp:

— Dar, viaţa mea, şi tu eşti tulburat la rândul tău. De ce?

La fel ca ea, mai-nainte, Brodersen privi în zare.

— Am ajuns – nu pentru prima oară – să simt cât de nedrept e totul pentru tine.

— Cum?

— Eu am un cămin şi o familie, care înseamnă pentru mine

cât lumea-ntreagă. Meriţi şi tu acelaşi lucru. Iar eu te împiedic? Mă tem că da.

Caitlín râse sonor, ceea ce-l surprinse îndeajuns de tare pentru a-şi prinde vârful pantofului într-un şănţuleţ, aproape căzând. După ce Brodersen îşi reveni, ea îi spuse:

— Dan, Dan, chiar poţi să mă vezi lâncezind într-o situaţie pe care nu mi-am ales-o de bunăvoie, da, pe care să n-o fi creat anume? A fost nevoie de Ceilalţi pentru a provoca aşa ceva, şi n-a fost de durată.

— Dar, ăă, o liberă alegere poate fi neînţeleaptă.

— Ştiu întotdeauna ce vreau, oricât de mult s-ar putea schimba acest lucru. Poate, cu timpul, îmi voi dori un soţ, dacă e genul potrivit de bărbat, ceea ce include şi să înţeleagă de ce nu voi renunţa la tine. Sau s-ar putea să nu-l vreau niciodată, şi ce, ar fi o tragedie? Cred totuşi că, până la urmă, îmi voi dori un copil sau doi, care ar putea foarte bine să fie ai tăi. Hai să vedem ce se întâmplă. Avem un cosmos întreg înaintea noastră.

După un minut, în care cântă ciocârlia, Caitlín urmă:

— Mă gândesc deja la nişte schimbări – să urmez facultatea de medicină, ca să mă pot îmbarca în unele expediţii care vor porni spre stele.

— Cum? se opri Brodersen locului.

— Nu-ţi face griji, inima mea, îl trase ea mai departe. Mă voi întoarce la tine, cum ţi-am promis în cântecul acela al meu. Sau, poate, vom călători împreună. Nu de fiecare dată. N-ai dreptul, şi sper că nici dorinţa, să lipseşti prea mult de pe Demeter. Dar ai dreptul, şi cred că şi dorinţa, să râmai pe deplin viu până mori.

O privi lung.

— Asta nu-i cumva un rest de febră, după experienţa prin care-am trecut?

— Nu, răspunse Caitlín cu francheţe. Ar fi putut fi adevărat, dacă mai eram ce-am fost. Vorbeai despre un copil din mine, care te temeai să nu fi murit. Ei bine, nu făcea decât să doarmă, dar somnul a fost lung şi s-a trezit mai maturizat. Am în mine nevoia de a descoperi şi învăţa, de a mă folosi la maximum. Şi, da, de a sluji, căci ceea ce vor face exploratorii noştri va schimba vieţile omeneşti mai presus de orice recunoaştere. N-ar trebui să-ncercăm să facem ca aceste schimbări să fie inofen- sive, sau chiar benigne? Înainte de toate, nu trebuie avută în

vedere libertatea fiecărei fiinţe conştiente? Vreau să mă aflu acolo unde pot ajuta, oricât de puţin şi greşit, la atingerea acestor ţeluri.

— Înţeleg.

Brodersen tăcu o clipă.

— Şi am bănuiala că ajutorul tău nu va fi nici puţin, şi nici prea greşit.

— Îţi mulţumesc, draga mea iubire, murmură ea.

Merseră mai departe. Ziua devenea tot mai luminoasă, mai caldă, mai verde, mai plină de miresme şi viaţă. De după un dâmb, un şoim se repezi în zbor spre locul unde soarele îi aurea aripile. Puteau simţi cum se înălţa pământul spre culmi. Deodată, Caitlín ţipă:

— Oh, ce facem noi, în loc să fim fericiţi?

Îşi scoase sonadorul de pe umăr. Era programat pentru acorduri de chitară. Struni câteva coarde. În scurt timp, cânta, bătând măsura cu picioarele, însufleţită:

Cu bucurie în sus, cu bucurie-n jos.
Dansurile zboară de râsete pline
Din timpul înflorit spre piscul muntos.
Gustaţi bucuria ce dup-aceea vin

****